

P.L. Ladislaus

Ámokfutás Új Édenben

Negyedik könyv: Fregattverseny

(A Concord ellenes szövetség után két évvel)

0. RÉSZ: PROLÓGUS

Két év telt el a Concord Ellenes Szövetség, kódnevén CESZ hivatalos bejegyzése óta... Amint a békeszerződés aláírásra került, a szervezetet fél éven belül a Low Sec és Null Sec rendszerek őrzőjüket követően felmorzsolgatták, és néhány nagyobb kalóz offenzíva keretében ráérték a végső csapást és teljesen megsemmisítették...

A szervezet vezetője, Aylar Bren, és tábornokai, valamint a mesteri kommandós egység nagy része életét vesztette már azelőtt, mielőtt a Concord vezetője aláírta volna velük a békeszerződést. Az áldozatok között volt Trondam Rei, a „faszlovag” Minmatar kapitány, Volre Den, a jóképű Gallente navigátor, Skye Arran, az Angel Kartelles kémnő, Nyph Poe, a kibernetikopata mészáros, Eyxon Vres, az egykori Blood Raider-es kannibál, Croy Vogal, Aylar cyborg tüzére, Max Xaim, az Ex-Concord-os tiszt, Iroha Pik, a bűnöző, és az elnökasszony jobb keze, Beln Ruan, a huzalozott reflexekkel rendelkező véreskező amazon.

Halálukat – különösen Aylarét – történelmi eseményként jegyezték be és két éven át megemlékezésre kerültek dicső tetteik, de persze ezeket az eseményeket betiltották, a szervezetet pedig a szétverése után hivatalosan feloszlatták. Megbélyegezték őket terrorista jelzőkkel, és egyéb, gyalázatos kifejezésekkel, de a Concord ezen cselekedete éppen az ellenkezőjét váltotta ki annak, amit elterveztek: egyre többen kezdték kedvelni a már nem létező flottát. Mely már soha többé nem alakult újra...

A CESZ csapásmérő egységéből néhányan azonban túléltek a végső, drámai pillanatok: egyikük Kiex Pergon, aki a Nighthawk parancsnoki hajó kapitányaként remekül teljesített. Lány szívét még a kémnő, Skye Arran is rabul ejtette, majd a férfi a nő kivégzését követően teljesen összeomlott. A másik túlélő Fey Xalken, a robotidomár, aki Kiex mellett mint tüzer remekül harcolt, valamint felszíni összecsapásokban robotjainak segítségével ellenfelek tucatjait tette ártalmatlanná. Rendszerekbe hatolt be, kódokat lopott. Hatékony tagját képezte a kommandós egységnek. Végül pedig Mei Gron, a félig harci cyborg kardvívó, aki mesteri kardvívó tudásával, kibernetikus végtagjaival példa értékű mészárlást és ámokfutást vitt véghez a legkülönfélébb helyeken, megállíthatatlanul végezve ki az útjába akadó ellenségeit.

Ők hárman a CESZ hivatalos megalakulását követően eltűntek a nyilvános élettől, bujkáltak, senki sem tudta, hol vannak, fejükön hatalmas vérdíjjal életük egy folyamatos menekülésbe torkollott.

A szervezet Új Édenben milliók szemében vívott ki hatalmas elismeréseket, rámutatott sok hadiflotta gyenge pontjára, rövid időre megbénította, majd felvirágoztatta a galaxis kereskedelmét és pusztá jelenlétével megakadályozta a további háborúkat, összecsapásokat, hiszen mindenki félt, hogy a CESZ célpontjává válik. És amit a Concord sem tud megállítani, az nemcsak, hogy nem kis haderő, de még mesteri stratégiákban való jártasságról is bizonyosságot tett.

A rejtőzködő CESZ flottát egy véletlen folytán találta meg egy őrzőjüket felderítőhajó, és bár a szervezet kifogástalan felderítőhadász különítménnyel rendelkezett, a féreglyuk rendszerekből érkező hajót nem tudták elkapni időben. Mint utolsó adás, leadta a flotta hollétéről az információt. Ennyi elég is volt a Concord-nak, máris a közelbe ugratta flottáját, majd minden lehetséges menekülési útvonalat igyekeztek elvágni. Aylar végül látta, hogy szét fogják verni a flottát, így saját hajóját, az Aeon-t külön koordinátára ugratta, hiszen a bent lévő fejvadász egység folyamatosan küldte a pozíciójeleket. Trondamék végül elűzték őket, ám elkapták Skyet, és már nem tudták megmenteni a hajót sem. Az összecsapásokban sokan életüket vesztették, ekkor távozott Volre Den, Mei Gron szerelme az élők sorából. A nő azt hitte, hogy a másik, véreskező amazon tette és nekitámadt, majd – csodával határos módon, de – sikerült legyőznie. Végül a hajót elfogták és Aylar tudta, hogy már csak idő kérdése, mikor zúzzák porrá. Míg ő maga Trondammal együtt a hídon várta meg az önmegsemmisítő szerkezet aktiválódását, Meit, Kiexet, és Feyt kimenekítették. És még valaki mást is...

A CESZ megalakulásakor egy oda nem illő személy is ott állt velük a történelmi pillanatban...

Ez a valaki, akit akkor megmenekítettek és később saját kezdő hajójával visszatért a

roncsokhoz, Rufy Dernek hívták. A kislány nyolc éves korára megszerezte első pilótaengedélyét, bár csak az alap hajó vezetésére jogosították fel. Ezzel vitte el a három túlélőt, hogy meglátogassák az Aeon roncsát, tiszteletüket téve a holtaknak.

Ezt követően a kislányt magára hagyták, hiszen Meieknek menekülniük kellett. Rufy kapott egy kis pénzt tőlük, de sajnos még elköszönni sem maradt idejük. A kislány nem hallott többet felőlük...

Rufy a további pilótaengedélyeket nem tudta megszerezni. Bár szellemi képességeivel semmiféle probléma nem akadt, szembesülnie kellett fiatal korával.

Úgy döntött, csal. Hallott már egy furá eljárásról és arról is, hogy sokan használják ezt egy-két év átugrására, mikor valami engedély korhatárhoz van kötve. Rufy pedig nem egy-két évet akart elcsalni, hanem nyomban tizenkettőt...

Az öregítő eljárásra egyedül ment el és olyan sokat könyörgött az orvosoknak, hogy egy idő után inkább adtak mellé valakit, mint egyfajta gyámot, csak már tűnjön el végre. Az Amarr házaspárt a kislány utálta és többször el is szökött tőlük. A nevelőszülei pedig egy idő után megelégtették a dolgot és a kislányt megőrzőbe tették. Ami Új Édenben azt jelentette, hogy az első gazdag pilóta akár meg is veheti magának az ide betett gyerekeket...

Rufy azonban magas intelligenciájának, valamint szemeinek – a pupilla nélküli, égszínkéken ragyogó beültetéseknek – köszönhetően mérőföldes előnyben részesült, hiszen látta az emberek érzelmeit és még azt is, ki és mikor hazudik, így végül ügyesen megszökött.

Kihasználta a segítőkész embereket és újra visszajutott az orvosokhoz. Akik kellően meglepődtek hiszen a nyolc éves gyerek elképesztő elszántságot és találékonyságot mutatott fel. Meg is jegyezték magukban azt, hogy ha ez a lány egyszer felnő...

Az orvosok végül belementek a kislány kérésébe, még hozzá fizetség nélkül. Elkezdték a műveletet...

Az egészen az oka Rufy türelmetlensége volt. Minden áron pilóta akart lenni, és ha húsz éves, akkor már mindenhez megkaphatja az engedélyt és onnan már csak a tanulás van hátra.

A gyorsító eljárás – ami alatt a szervezetet mesterségesen öregítették akár tízszeres sebességgel – időnként fájdalmas időszakokat, sőt, borzalmas kínokat is eredményezett. Különösen akkor, mikor a hirtelen nekilóduló szövetek és izomzatok kezdték meghaladni a csontozat természetes növekedési képességeit, emiatt ezeket egy új, megint csak fájdalmas eljárással kellett megpiszkálni.

Rufy rettenetesen sírt, hiszen még el sem altathatták. Ha megtennének, akkor az ébredés után az agyszövetben is maradnak elváltozások és mozgáskoordinációs problémák keletkezhetnek. A fájdalom volt az ára annak, hogy az agy is felfogja: *most tízszeres sebességgel növekszünk, bizony Rufyka.*

Az orvosok minden elismerésükkel adóztak a kislány elszántságának. Heti rendszerességgel kellett visszajárnia, és bár sírva, de állta a kínokat. Ám pár hónap után már csak szisszenésekkel jelezte, hogy *áú, de fáj.* Ezt még tetézte azzal, hogy jóízűeket vihogott.

A test öregedésének meggyorsítása – a fájdalmat leszámítva – nem okozott gondot manapság. Ám az agyszövetek már más kategóriába estek. Itt is hosszú folyamatokat kellett igénybe venni, emberek ezreinek tárolt emlékéből leszűrni a közös dolgokat, majd a jártasságok megszerzésére irányuló törekvés igényét külön lehetett kérni, mint például hogy „megjöjjön a kedve” a fegyverhasználat elsajátításához, társalgási protokollokhoz, kereskedelmi és tudományos jártasságokhoz, szélsőséges esetekben az űrhajók kezeléséhez is, de Rufy orvosai nem rendelkeztek ilyen emlékekkel.

Másfél év múltán Rufy 170 centi magas lett, haját beszőkítették. Szemeit megtartotta, bár ajánlották neki az újraültetést, hogy legalább pupillája legyen, az új szem is képes lett volna ugyanazokra a képességekre mint a mostani, mégsem cserélte le, ragaszkodott ehhez. Ez volt az egyetlen emléke a szüleitől.

Csinos vonások tulajdonosa lett, vagyis gyakorlatilag egy szép nőt faragtak belőle. Bár a szexuális emlékek beültetése sikeres volt – sok más mellett – ezt sem érezte át teljesen. Még sosem érintette meg őt férfi és mivel agya mélyén kislány volt, így nem is érdekelte ez az egész. Az

orvosok figyelmeztették hogy a hormonváltozások majd beleszólhatnak viselkedésébe, de Rufyt ez sem érdekelte. Csak a pilóta engedély lebegett szeme előtt...

A másfél éves orvosi eljárásokat követően már húsz éves személyazonosságot kapott, így el tudta kezdeni a további pilóta vizsgák letételét. Ebben maradéktalanul teljesített.

Az alap hajók után nekikezdhetett a fregatt osztályok kitanulásának és a velük való gyakorlatozásnak, e mellé a fegyverrendszerek, energiaszabályzó berendezések, pajzsok, hajtóművek kezelésének elméletébe is belevetette magát. Az utolsó fél évében még mindig vissza kellett járnia az orvosokhoz, de már csak a rajta végzett „végső simítások” miatt. Heti egy nap orvosnál, hat pedig tanulás és gyakorlatozás.

Az akadémián elég sok baráttra tett szert, többen udvaroltak is neki, de Rufy nem tudott mit kezdeni a fiúkkal, férfiakkal. Nem érzett semmit irántuk. Csak bosszantották.

Nő létére a húsz éves kor elhozta a nagylánnyá válás folyamatát is, és a pokoli kínokra rákérdezvén – hiszen szüleit régen elvitte a Concord és nem volt egy idős nő ismerőse sem – az orvosok felajánlották neki az örökítő szervek kivételét, megtartva a szexuális élvezetekhez szükséges főbb szerveket. A lány egy szót sem értett ebből, de beleegyezett. Így hát többet nem kellett foglalkoznia a havonta fellépő problémákkal.

Az űrhajó vezetési képesítések mellett gyorsan tanult többféle önvédelmi harcot, kézfegyverek kezelésével együtt. Gyakorlatozásai során néha arra is vetemedett, hogy kolóniák őrizetlen kerületeiben tegyen sétákat. Az itt lakók persze majdnem ellátták a baját párszor, vagyis majdnem megerőszakolták a szépséges szőke lányt, de valami úton módon mindig kimagyarázta, vagy épp kiverelkedte magát a helyzetekből és elmenekült.

A remek képességei, ereje, szépsége mellett azonban az öregítési eljárásnak felléptek a mellékhatásai is. Az orvosok sem értették, hogyan történhetett meg, sőt, még javítani sem tudták az agyszövet azon részének átszabásával a dolgot – hiszen már vagy tízszer megtették. Az egyik probléma Rufy azonosító képességeinél lépett fel: keverte a neveket és sok egyéb más dolgot is, mint például irányokat, színeket. Persze nem minden esetben, de a kellenél jóval többször. Egy másik probléma is fellépett nála: bár csak egyetlen Implanttal rendelkezett, a szemeivel, valamiért mégis egyfajta kiberpshichózis kezdeti tüneteit vélték felfedezni nála. Vagyis elveszítette bizonyos kiváltó okokra az önkontrollját. Ez nem vérengzésben nyilvánult meg csak egyfajta kikapcsolt állapotban, mintha egy társalgó robot lenne. Szerencsére ez mindössze másodpercekig tartott, a leghosszabb – nyakban hordott készülék által bemért – időtartam is egy perc körül lehetett.

A hátralévő fél éves tanulás, edzés, és „utolsó simítások” második hónapjában a lány úgy döntött – hiszen megint majdnem sikerült megerőszakoltatnia magát egy merész séta alatt a külső kerületben –, hogy ideje az újabb beültetéseknek. Emlékezett azokra a harcosokra, akik szemei előtt a mai napig mint példaképek, harcos istenek lebegtek. Az Amazonok. A kardtáncos Mei... a pszichopata Nyph... és a villámharcos Beln... Azóta sem látott náluk jobbakat, még az akadémián a kiképző tisztok is mind elbújhattak volna mellettük. Sose felejtette el Mei cikázó kardját, erős rúgásait, Nyph pontos szúrásait és megállíthatatlan erejét, és Beln iszonyatos sebességét és precizitását. Nem tudta mit válasszon magának, miféle harci beültetést. Egy olyan kar és láb mint Mei és Nyph esetében talán kissé sok, melleleg drága, nincs is ennyi pénze. Egy reflexhuzalozás, mint ami Belnnek volt, az sem olcsó multság. De akkor mije legyen?

Különleges dolgot talált ki magának: alkarjaiban áthuzaloztatta az izomzatot, a két csontot kerámiabevonattal tette ellenállóvá és közéjük apró légfegyvert építtetett. A bőrön át kivezetett csőbe ráadásul nem csak altató tölteteket, hanem erős könnygáz, altató és ideggáz kapszulákat is tudott tölteni. Igen ám, de ez őt is könnyedén megölheti, ezért légzőszervébe a legerősebb létező szűrőt építette, így neki nem kellett egy halálos ideggáz jelenléte esetén semmiféle maszk.

Ezt választotta, mert csak erre volt pénze. A többit majd idejében.

Az Implantok beültetése után folytatta tanulását, gyakorlatozását, és rendszeresen vissza kellett járnia az orvosokhoz. A kezeléseinek utolsó hetében megint tervezett egy sétát a külső kerületben egy kis gyakorlatozásra a helyi bandák közt. Remélte, hogy most nem sül el balul a dolog és begyűjthet pár megbilincsel, vagy lelőtt tagot, hogy pénzt szerezzen magának...

Most is sikerülni fog, gondolta. Ha meg nem, akkor kiereszti a betöltött gázokat és elfut...

A vörös nap lenyugodott a horizonton, a város táblái figyelmeztették arra, hogy "Ön a külső kerület határához érkezett. Biztonsága érdekében forduljon vissza!"

Ugyan már, gondolta. Nemrég begyűjtött négy huligánt. Újabbak kellettek neki, hogy gyarapítsa pénzét és idejét vegye az újabb gyakorlásnak...

1. RÉSZ: TALÁLKOZÁS

Rufy elment a figyelmeztető tábla mellett. A kolónia forgalma mögötte pár méterrel még szinte lüktetett, sivitó autók szálltak el a főúton nagy sebességgel, világító toronyházak meredeztek a sötét ég felé. Ám előtte a kietlen külső kerület terült el. A hídról az utcára pillantott: kiégett antigravitációs járművek tanúskodtak arról, hogy itt valamikor, hónapokkal, de lehet, hogy évekkel ezelőtt csatározások zajlottak a bolygóbiztonsági erők és a külvárosi bandák közt.

A lenti út két szélén egyszerű építésű, tizemeletes házak magasodtak, hengeres oldalukban a tátongó lyukak csak tovább vetítették a lány agyában a régi csata képeit. Nem volt nehéz kitalálni, hogy itt egy kopter vágódott a falba, oda rakétákat lőttek, amott pedig sorozat kaszált keresztül.

A szemével látta a sötétben, hogy akadnak odalent bujkáló emberek, talán guberálnak, vagy vadásznak; egymásra, óvatlanokra, vagy pedig helyi állatokra hogy elfogyasszák őket, ki tudja.

Megérkeztek a hideg fuvallatok: a nap már egy órája lenyugodott, az éjszaka csípős hidege bekúszott vörös plasztik dzsekije alá. Összekapcsolta a gallért, vastos csizmájának talpában beindult a fűtés.

Lesétált a hídról egy közeli lépcső felé és lement az utcára.

Amint lelépett a poros, törmelékekkel teleszórt talajra, nyomban fura érzések szaladtak át rajta. Izgult. Félt. Fázott. Mindez egyszerre.

A bevéséseknek köszönhetően tudta, hogy kell sétálni egy igazi nőnek. Nem csak pilóta akart lenni már, hanem tudat alatt felnőtt nő is egyben. Bár ettől még fényévek választották el mert bár testileg akár az is lehetett volna, gyermeki lelke ezen cél elérésében tonnás súlyként nehezedett vállára.

Kecsesen sétált, ám léptei erőteljesek voltak ahogy súlyos bakancsát egymás elé dobantotta a talajra.

Tudta jól, hogy ez a kiruccanás, ha óvatlan, akár veszélyes is lehet a számára. De semmi gond, hisz az alkarjában ott vannak a gázpatronok kieresztésre készen. Ez megnyugtatta, de aztán eszébe jutott, hogy ha esetleg leütik, vagy lebénítják, akkor ezeket nem fogja tudni használni. Tehát csak óvatosan.

Tovább sétált az utcán, közben lézerfegyverét és az oldalára csatolt lánckorbácsot készenlétbe helyezte. Ez utóbbi lett a kedvenc közelharc fegyvere, két végén az éles monoszálás késeket gyorsan tudta kilökni hosszú méterekre, pörgetve halálosak, védekező funkcióban is felettébb hatékonyak.

Már jócskán eltávolodott a hídtól, és elérkezett az első kereszteződésig. Egyszerű elágazás, középen egy emberi szoborral aminek a felső része már lerobbant, a fekete kődarabok még mindig beborították a teret, mintha csak egy órája lőttek volna bele egy rakétát.

Innen most láthatta, ahogy a horizonton megjelent a felkelő hold szelete, tőle nem messze a távolabbi másik. Mindkettő fent lesz ma, ami azt jelenti, hogy szép vörös fényben fog fürödni a sötét külváros.

A térről jobbra és balra, valamint egyenesen előre ugyanilyen unalmas hengerházak között vezetett az út, teleszórvva kocsimaradványokkal, szilánkokkal, berobbantott lyukakkal. A lány – ugyan nem először járt itt, de – most megint szemügyre vette az üzletek betört elülső üvegeit, bejáratát. Némelyikén még mindig felismerhető volt a jel: szervboltok, fegyverüzletek, Implantáruházak. Kifosztott élelmiszer automaták heverték oldalukon, vagy feküdtek az épületek romjai közt.

Jobbra, egy üzleten belül mozgást látott. Két embert. Szemei szépen kivilágították a sötétben

képeiket.

Utánuk iramodott. Azok ketten meg eltűntek a látóteréből és hátrafelé menekültek.

Lánckorbácsát bal kezére tekerte kicsapásra készen, jobb kezébe pedig pisztolyát vette. Itt van előtte két csöves, vagy bandatag, akiket most szépen lelő. Kap egy kis fejpénzt, hiszen ezek be szoktak menni a kolónia belsejébe is lopkodni ezt azt, így a bolygóbiztonsági erők fizettek, ha valaki megleckézteti őket. Ez volt az utóbbi hónapokban a fő bevételi forrása. Elégnek bizonyult sok mindenre, kivéve a komoly beültetéseket, na meg az úrhajókat

Rufy beviharzott az üzletbe. A felborított asztalokon és székeken átugrálva a hátsó ajtónál termett. Nyitva állt. Gyorsan kilesett két irányba. Nem látta a menekülőket. De azok vajon észrevették őt?

Kilépett az ajtón az épület mögötti udvarra. Elég nagynek tűnt, teleszórva különféle berendezések maradványaival, és egy emberméretű, kisütött drónnal, aminek főbb, drágább egységeit már leszerelték. A kis udvar egyik sarkából sietős lépteket hallott. Futva indult el arra.

Elrohant két másik üzlet ide nyíló, vaskosan elbarikádózott hátsó ajtaja mellett majd a kivezető sikátor felé közeledett. Ám hirtelen megtorpant. Valami az agyában felötlött, a bevéssett emlékek közül hirtelen elővillant egy régi harcos tapasztalata, akit...

... csapdába csaltak...

Rufy gyorsan rájött, hogy az egyetlen bejárat ide az az ajtó, ahonnan berohant, az egyetlen kivezető hely pedig az előtte lévő sikátor, ahonnan a hangok megcsapták fülét. Hirtelen rátört valami, ami nem a beültetett emlékekből, hanem érzelmeiből jött: félni kezdett. Hátborzongató csattanások, döngések kezdődtek, amik egyre közelebről érkeztek, bár még továbbra se látott senkit.

Úgy döntött, hogy inkább kifut a hátsó udvarból, vissza az üzleten át az utcára, mert ha bármi történik, ott legalább el tud iszkolni valamerre. De itt semerre.

Az ajtónál termett és berohant. Átugrált újra a berendezéseken és az utcára néző ajtónál állt, de... Nyomban vissza kellett húznia a fejét, sőt mi több, le is kellett hasálnia mert két mesterlövész ontotta lövedékeit befelé. Nem látta, hogy honnan lőnek, de azt egyértelműen érezte hogy nem akarták meglőni. Csak rájjeszteni. Ez kifogástalanul sikerült.

Visszakúszott a hátsó ajtó felé, közben nagy kaliberű robbanólőszeres tépték darabokra a berendezéseket és az oszlopok felületét, a rombolás után kissé lemaradva érkezett meg a lövések robaja lévén maga a töltény a hangsebesség többszörösével száguldott át a levegőn.

Fejét behúzza kúszott és elérte a hátsó ajtót. Kigördült, vissza a hátsó udvarra és felállt. A lövések még továbbra is zúdultak befelé az üzletbe, de már biztonságban volt tőlük.

Újra elpillantott a sikátor felé, ami tőle néhány másodperc futásra lehetett és hirtelen színes fénykavalkád töltötte be látómezejét ott: emberek rohantak be. Egyenesen feléje. Hátborzongatóan üvöltve, visítva.

Nem maradt más választása: harcolnia kell.

Pisztolyát a legközelebbi felé emelte és mellbe lötte. A tarajos fickó elterült, öt másik társa kikerülve, átugorva hulláját rohant tovább feléje.

Rufy újra lőtt. Most fejtalálat. A kopasz fickó fél arca égett, véres darabokban vált le arccsontjáról, üvöltve hullott a földre, csodával határos módon még élt. De nem sokáig.

Ám a maradék négy is fegyvert emelt a lány felé és tüzeltek.

Rufy visszavetődött az ajtóba, majd nyomban lehasalt. Ha feláll, tiszta célpont lesz a mesterlövészeknek.

Beérkezett a négy rohanó férfi és az ajtóból akarták lelőni. A lány már beljebb kúszott és a sötétből eresztett meg egy lövést. A fickót a hasán érte, hörögve csuklott össze, még ő is élt.

Azonban a mesterlövészek látták a lézersugár indulási helyét, így újabb romboló lövedékek kezdtek Rufy közelében bontani a fedezéket, továbbra is sakkban tartva őt.

A lány tudta, hogy most még kúszni se nagyon tud. Az egyetlen esélye, ha megvárja a két lövés közti szünetet és ezalatt vetődik vissza.

Megérkezett a két újabb becsapódás, a lány felpattant és két nagy szökelléssel a hátsó ajtóban álló, sötétbe meredő szakadt ruhás fickók elé ugrott, akik kellően meglepődtek mikor a súlyos

csizma döngve érkezett eléjük. Majd ocsúdni sem tudtak, Rufy felhúzta térdét, ágyékon rúgta a legközelebbit és előrenyomta testét hogy ráessen a férfire. Jól döntött, egy tizedmásodperc múlva érezte a forró lövedéket elsuhanni a jobb válla felett.

A fickó a hátára érkezett, rá pedig a kéken irizáló szemű lány. Rufy bemosott egy hatalmasat a fekvőnek, majd villámgyorsan oldalra gördült. Újra jól döntött, egy fentről lezúduló vaskos cső a hátában landolt volna, ehelyett a földön fájdalomban fetrengő férfi mellkasát zúzta be.

Rufy fekvő helyzetből löni akart, de a két megmaradt férfi közül az egyik belerúgott a kezébe és a pisztoly messze repült.

Rufy a baljával kilökte lánckorbácsát, de fekvve nem tudta megrendíteni. A férfi újra támadott, ezúttal a mellkasába talpalt, majd rálépett az alkarjára. Rufy felkiáltott fájdalomában. Jobbjával a súlyos bakancs felé nyúlt, de ekkor a másik kopasz ugrott oda és teljes erejéből fejbe rúgta...

Rufy elvesztette az eszméletét...

Kis idő múlva, a jelek szerint talán egyetlen perc, magához tért és még hét hasonló szakadt ruhást látott berohanni. Gyorsan körbenézett és felmérte a helyzetet: ha most felpattan, el tud rohanni.

Azonban csak ekkor érzékelte, hogy a földhöz szegezték két csuklóját és bokáját...

Elkapták...

A már nyolc főre duzzadt banda tagjai gyorsan megbeszéltek, ki kezdi...

Mit is?

Jaj, ne...

Rufy sikoltozni akart, de ekkor jött rá, hogy még száját is bekötötték. Nem tudta megtenni.

A férfiak közti sorsolás – mert így döntötték el, hogy ki erőszakolja meg először a szép szóke Amarr lányt – után a – talán legbüdösebb – térdepelt Rufy elé és késével elkezdte levágni róla a nadrágot. Mögötte a társai veszett vigyorral arcukon nézték a jelenetet és alig várták, hogy sorra kerüljenek. Sőt, máris sorsolták, ki a második.

Rufy szíve hevesen vert. Ugyan sokat tudott arról, amiben erőszakosan részesíteni fogják, de nem érezte át. Azonban azt is tudta, hogy ez minden nőnek életre szóló lelki törés. Neki most vége. Ez a mostani kis vadászat a fejpénzekért balul sült el, mert csapdát állítottak neki. Hát persze, kifigyelték már régen a szokásait.

Ám valami történt...

A késsel nadrágot levágni igyekvő férfi feje hirtelen péppé zúzódott, ahogy egy karnyi vastagságú fémcső landolt az arcában, összetörve minden csontot és betolva ezeket a koponyája belsejébe.

A következő résztvevőt sorsoló hét maradék férfi még szinte nem is vette észre, mi történt az örömteli perceinek megszerzésével ügyködő társukkal.

Ezután a cső felemelkedett és újra lendült, nyakon talált egy másikat, porrá zúzva minden bent lévő szervet. A feje olyan fura szögben hajlott oldalra hogy nem volt kétséges: minden csigolyája eltört.

A többi pedig hirtelen felüvöltött. És fegyvereikért kapkodva máris célba vették a...

Kit is?

Egy árva lelket sem láttak...

Rufy nyöszörgött a földön. A kétségbeesetten forgolódó és üvöltöző férfiak egyikének lábát valami kisöporste, méghozzá úgy, hogy a lábszára a boka fölött eltört, teljes súlyával az arcára hullott, még kitámasztani se tudta magát.

Rufy mindvégig látta az álcaköpenyt viselő alakot, aki éppen halálos csapásokkal kezdte ártalmatlanná tenni az erőszakos feleket.

Egy újabb rongyos bandatag arcát markolta meg egy kéz hátulról, az arca eldeformálódott ahogy benyomódott majd egy gyors csavarás. Ha ez még nem lett volna elég, a testet egy láthatatlan erő megtaszította, neki egy másiknak. A célpont hirtelen nem tudott mit kezdeni a súlyos testtel így az maga alá temette, ám meglepően gyorsan lelökte magáról, kigördült és felpattant.

Már csak öten maradtak, pisztolyaikat és a földről felkapott csöveket lóbálták és kör alakba

rendeződtek. Hátukkal – mint gyakorlott harcosok – kört formáltak. És óvatosan haladni kezdtek a sikátor felé. Menekülni akartak a láthatatlan támadó elől.

Am a formázott kör közepéről újabb erőteljes lökés érkezett, ahogy a nem látható alak kilökte – pontosabban hátba rúgta – a bandatagot, aki törött csontokkal repült előre és elterült.

Egy mellette állónak a csövet tartó kezét egy erős marok kapta el, rántott rajta egyet és egy erős csavarással vállból kitörte. A férfi üvöltött a fájdalomtól, majd rántottak a karján egyet, becsavarták a testét háttal a láthatatlan alak elé, a következő pillanatban pedig a mellkasán előbukkant valami...

A halott fickó hirtelen előrelökődött, társai hátraugrottak. Elterült a földön.

Hárman maradtak és abba az irányba meredtek, ahol társukat valaki megölte.

De nem láttak senkit... Egy ideig...

A semmiből – kínos lassúsággal – előtűnt egy fej, ahogy hátratólta az álcaköpeny csuklyáját. Egy fekete bőrszerelést viselő nő...

Ezüst színű haja a szemébe lógott...

Szemei vörösen izzottak...

A földre hulló köpeny alól pedig egy kékes színnel irizáló kardot emelt fel és kihívóan a férfiakra mutatott vele...

A maradék három férfi ugyan támadni akart, de csak egyik jutott el oda, hogy meg is lendítse fegyverét, mert a másik kettőt a kardos alak két gyors suhintással végezte ki; egy mellkas felnyitását követően egy haránt vágás, majd egy féloldalasan megskalpolt fej csusszant a földre.

A lesújtó csapás elől a nő könnyedén kitért.

A férfi megfordult, arca dühödtt grimaszba torzult ahogy a pimaszul mosolygó nő kifújta a hajszálatokat vörös szemei elől. A bandatag támadásba lendült, oldalról csapott a súlyos csővel, de a nő el sem ugrott. Csak kitartotta alkarját és kivédte az elsőprő erejű támadást. A cső meghajlott, a fickó nagyra nyílt szemekkel nézte mi történik fő fegyverével. Majd egyre nagyobbakat pislogott ahogy a kard átvillant látóterén és szemei egyre távolabb csúsztak egymástól, hogy kieresszék a mögötte rejtőző húsmasszát, az agyát, ami a gravitációnak engedelmessé válik a földre loccsant, a test pedig bele a tócsába.

Az ezüst hajú nő megsuhintotta a kardját ezzel lerázva róla a vért, a pengén vibrálás szaladt át ahogy megsültek a még rajtamaradt szerves molekulák, majd a fegyvert a háton hordott tokba csúsztatta. A démonnak kinéző harcos a földhöz szögezett lány fölé állt és mosolyogva lenézett rá.

– De megnőttünk Rufyka – kacsintott.

Rufy pedig nagyra nyílt szemekkel próbálta feldolgozni azt, amit lát, miközben a kardos nő leszedte a szája elől a rongyot. A lány ennek ellenére nem tudott megszólalni a megdöbbenéstől. Aki előtte állt, Mei Gron volt, a kardvívó amazon.

Mei lehajolt majd a földből kitepte a beelött rudakat.

Rufy – szédelegve az iménti fejrúgástól – felállt a földről, leporolta magát. Bár könnyek nem hagyták el a szemét, de teste megrázkódott, ahogy Mei nyakába ugrott hogy átölelje.

Mei is átkarolta a lányt és a hátát simogatta nyugtatóan. Jó egy percig álltak így, Rufy teste rázkódott az örömteli, könnyek nélküli sírástól.

Végül eltolta magát a nőtől és a vállába bokszott. – Miért hagytál magamra? – Hangja csalódottan hangzott, hiszen két éve Meiék kitették őt ezen a bolygón és – bár kis pénzzel elősegítették az életét – továbbálltak mert nagy erővel körözték őket.

– Ne haragudj! – Mei már visszaváltotta kék szemlencséit és lesütötte szemeit. Nem akarta magára hagyni a kislányt akkor régen, de kénytelen volt. Bízott benne, hogy okos gyerek lévén tud magára vigyázni, a szemei miatt nem lehetett átverni. És beigazolódtak sejtései. – Tudod, menekülnünk kellett.

Rufy is lehajtott a fejét, hiszen már akkor is tudta, hogy Meiék kénytelenek megtenni ezt. Most pedig nem bírta türtőztetni magát és kicsusszant a száján. Újra ráemelte kék színű tekintetét a kardvívóra. – És már rendben vagytok?

– Igen – bólintott aprókat Mei. – Nem tudtak elkapni, és végül elévült a körözésünk.

– Kiex és Fey hogy vannak? – döntötte félre a fejét a lány és Meinek eszébe jutott a két

copfba kötött hajú kislány, aki akkor régen ugyanilyen gesztusban tette fel érdeklődő kérdéseit.

– Jól vannak. Őket se tudták elkapni, tiszta lappal kezdték az életet mint én. Sőt, ők is itt vannak.

– Hű, tényleg? – villant fel Rufy szeme.

– Bizony. Itt vannak a bolygón, bent a belső gyűrűben.

– Látni akarom őket!

– Mindjárt láthatod. Amúgy mi volt ez a kis balhé? Mibe keveredtél?

– Ááá semmi – vakarta zavarodottan fejét Rufy.

– Hadd találjam ki: Fejvadász lettél.

– Hát, olyasmi, igen. Bár csak a rossz fiúkat és rossz lányokat kapom el a bolygón. Kapok érte pénzt, jó gyakorlás is csak most épp... hát, izé, behúztak a csőbe. Jó hogy épp erre jártál.

Mei felkacagott. – Már egy hete követlek ebben a köpenyben.

Rufy elképedt. – És akkor hogyhogy nem láttalak meg? A szemem...

– Ha át tudod verni az én taktikai analizátoromat ami megmondja merre nézel, akkor nagyon ügyes lány vagy. De erre ne számíts, mindig elbújtam a tekinteted elől.

– És csak arra vártál, hogy bajba kerüljek?

– Félig-meddig igen. Meg kellett bizonyosodnom arról, hogy te tényleg Rufy vagy. De tovább nem várhattam. És így elég rossz beavatást nyerni a szexualitásba, hidd el nekem.

– Engem nem érdekel az a szex dolog és...

– Csak várd ki a végét – mosolygott bölcsen Mei és kacsintott.

Rufy úgy érezte, elpirul. Na, ez most mi? Mi történik benne? Miért jött zavarba? Nem értette az egészet. Nem érdekelte a szexnek nevezett folyamat, bár tudta hogy emberek milliárdjai vannak oda érte. Meit bölcs nőnek ismerte, ezért ha ő ezt mondja, akkor biztos nem lehet olyan rossz ez a dolog.

– Gyere, menjünk be a városba! Azt hiszem jönnek még ezek.

– Elkapjuk őket, kapunk egy csomó pénzt – ugrándozott a lány.

Mei a szemeit akarta fürkészni, de nem látott semmit az érzékeny áramkörökben. Megvonta a vállát. – Na jó, akkor csak én megyek, te maradhatsz ha akarsz.

Rufy megijedt: – Egyedül?

– Te akarsz sok pénzt keresni – vigyorgott Mei, majd hátat fordított és a hátsó ajtó felé vette az irányt.

– Várj, hé, én nem úgy értettem, hé, hé... – szaladt a kardvívó után.

A két nő átvágott az üzleten, és először meg akartak bizonyosodni a mesterlövészekről. Mei ráközelített a szemben lévő területre de semmiféle hőképet nem látott. Kockáztatni nem akart, ezért átugorva haladt előre, de lövés még mindig nem érkezett.

Már az utcán állva intett vissza Rufynak, hogy tiszta, jöhet.

A lány óvatosan lépkedett át a törmeléken, ki az utcára, majd mindketten futva indultak el a híd felé, hogy bemenjenek a kevésbé kihalt belső városba...

Fél óra múlva egy taxi tette ki kettejüket a város védett parkjánál. A hatalmas, stadion méretű kupola alatt tenyésztett növényzet töltötte ki a teret. A szélénél egy kisebb sor állt a belépésre várva. A kupola közelében alacsony épületek álltak, így aki bement, annak nem rontották el a békés harmónia összképét.

Néhány percen belül sorra kerültek, Mei kifizette a két jegyet majd besétáltak a parkba.

Rögtön a bejárat után egy széles lépcső vezetett hosszan le a mélybe, erről több helyen kis ösvényekre lehetett lépni és elveszni a mesterséges fák és növények közt. Innen szinte nem is láttak embereket csak azt, hogy a növényzet itt-ott megmozdul amint óvatosan hajtják félre hogy közlekedhessenek köztük.

A legkülönbözőbb, sok naprendszerből összegyűjtött növénytakaró borította a kupola alatti hatalmas teret. Az üvegbúra megvédte a növényeket a hidegtől, szelektől és a berendezések mindent biztosítottak amit a színes, élő organizmusok igényeltek. Különböfélé, fák osztályába tartozó – a méteres magasságútól a tízméteresig – növényeket ültettek koncentrikus körökbe, törzsüket

kékeszöld foltok, egyfajta moha vagy gomba osztályába tartozó, eleddig ismeretlen faj borította.

A fák sorai közt bokrokat ültettek különféle alakzatba. Olykor színes, intenzíven fény felé hajló virágokat fogtak közre vagy épp ezek ölelték körbe a bokrokat.

Még berregő, csiripelő, madárszerű lények hangját is hallhatták de ez már csak az atmoszféra teljessé tételéhez szükséges hangbejátszás volt csupán.

Mei és Rufy lesétáltak a hosszú lépcsőn és a lenti tér közepén álló magas, több száz évesnek tűnő, pár év alatt kitenyészített fa alá sétáltak. Törzsét beborította valamiféle ciánkék színű moszat, levelei fura sötétsárga színben játszadoztak. Körben padokat helyeztek el, mindegyik mellett Neocon terminál világított a szükséges agyi csatlakozó kábelekkel és töltőkkel.

Rufy azonnal felismerte az egyik padon fekvő szundító Fey Xalken drónidomárt és a mellette ülő, Neoconban zsonglörködő Kiex Pergon kapitányt.

A férfi felnézett, felismerte Rufyt és barátságos arcán elismerő mosoly terült szét. Ott álltak együtt a végső pillanatban a mentőkapszulában, utána pedig akkor is, mikor leadták a kislányt ezen a bolygón.

A férfi felállt, de mivel Fey a lábait az ölében nyugtatta, finoman visszanyomta a férfit: *ne moco-rogi Kiex, aludnék.*

Kiex lelökte a nő lábait, mire az felébredt és Rufyt meglátva vidám vigyor terült szét arcán.

A lány nem szaladt hozzájuk, csak peckesen sétált közelebb. Kiex felállt, mosolygott.

– De megnőtt itt valaki. És milyen csinos lettél – Kiex lovagias gesztusban, apró meghajlással köszöntötte a lányt. Rufy pedig nem bírta tovább visszatartani örömét és a férfi nyakába ugrott.

Fey is felült, továbbra is vigyorgott, majd felállt és Kiexet ellökve megölelte a lányt.

– Rufy drágám, nagyon jól nézel ki. Szépen megnőttél – súgta a fülébe.

A lány eltolta magától az idomárt, és megigazította ruháját.

– Hát, sziasztok – túrt bele hajába zavarában. Akárcsak Meinek, a kapitánynak és a robotzsonglörnek is nagyon örült.

– Nem hittem volna, hogy ezt egyedül végigviszed – mondta Kiex kapitány. Természetes szemei nagyra nyíltak még mindig a csodálkozástól. Úgy nézett végig a lányon, mintha valami pódiumról lelépett istennő lenne. Kinézetének tekintetében nem is állt messze ettől, de az istennők nem gagyognak és vihognak.

Rufy látta mindhármukon az érzelmeiket, kislánként sokszor nem értette mit jelentenek a színek, de fokozatosan mindegyik jelentését megtanulta. Most pedig biztos volt abban, hogy valóban örülnek.

– Miért hagyatok magamra? – mondta hirtelen, durcás, kislányos kifejezést erőltetve arcára.

Kiex zavarba jött, Fey is, Mei lesütötte szemeit. Lelkiismeret furdalásuk volt.

– Ne haragudj ránk, Rufy. – Kiex újra lovagiasan meghajolt és finoman nyúlt a lány keze után. Rufy ledöbbsent, nem értette mi történik most itt, majd a kapitány felemelte a kezét és kézfejére bocsánatkérő csókot adott.

Fey és Mei nagyra nyílt szemekkel nézték a jelenetet és női irigységük egy pillanatra felszínre tört: *Hé kapitány, velünk miért nem tudtál így viselkedni?*

Rufy testén kellemes bizsergés szaladt át. Kiex színei pedig megváltoztak, bűnbánó érzések uralkodtak el rajta.

Ugyanakkor ez a kellemes érzés a kézfejétől a karján át be egyenesen a szívébe, ahol hirtelen megdobbant egy ütemmel a szerv, zavarba hozta. Hirtelen nem tudott mit kezdeni ezzel ezért ijedten kirántotta kezét Kiex markából.

– Azért nem bocsátok meg egykönnyen – mondta szigorúan, de végül elnevette magát. Ugrott egyet és vihogva mondta. – Jaj, dehogyisnem megbocsátok Kiex, hihi – mert látta a férfi arcán eluralkodni a teljes pánikot.

Kiex úriember módjára kihúzta magát és halványan elmosolyodott. Megtette, amit megtehetett, megillette a nőknek kijáró tiszteletben. Melyik ne örülne ennek? Na jó, azért akadt egy kettő, amelyik nem. Például Fey Xalken egy akkorát bemosott volna neki, hogy kirepül a naprendszerből.

– Rufy – kezdte Fey – sajnáljuk, hogy magadra hagyunk, de kénytelenek voltunk. Örülök,

hogy nem neheztelsz ránk, de most hogy ezt én is kimondtam, jobban érzem magam.

– Semmi baj Fey – legyintett Rufy. – Nem azzal volt a baj hogy veszélyben vagyok, hanem az, hogy inkább magányos voltam.

– Te szegény. – Fey odalépett hozzá és simogatni kezdte az arcát, Rufy pedig lesütötte szemeit, eljátszva a szegény kislány szerepet. Majd hirtelen felkapta a fejét, a nő arcába bámult és ámuldozva kérdezte. – Van hajótok?

Kiex bólintott. – Van. Egy olyan Nighthawk, amivel a CESZ utolsó...

Szava elakadt és mindannyian néma csendbe burkolóztak. Eszükbe jutott az utolsó mozzanat, mikor az Aeon hídjáról Aylar kilötte négyüket a kapszulában, ott bent pedig legénységével és Trondammal maradt bent, majd meghaltak a robbanásban.

Rufy már akkor, abban a pillanatban is tisztelgett, pilóta vér keringett ereiben. Most pedig...

– Rufy – kérdezte Fey – hogy állsz a pilóta vizsgákkal?

– Jól – bólintott mosolyogva. – Már a fregatt és romboló osztályt elég jól vezetem, nemsokára állok rá a cirkálókra csak sajnós... nincs szinte semmi pénzem – biggyesztette le ajkait. – Néha szoktam vadászni csövesekre a külső kerületben, csak most épp bajba kerültem és Mei mentett ki.

A Minmatar nő megvonta a vállát a kérdő tekintetekre. – Ne nézzetek rám – förmedt rájuk. – Én legalább megtaláltam őt, de ti meg itt vakarjátok ebben a parkban napok óta.

Kiex és Fey összenéztek. Ez igaz, tényleg csak itt tengették idejüket az elmúlt héten. De hát nem megérdemelték egy kis pihenést? Nem menekültek eleget? Sokszor még nyugodt napjuk sem volt, akárhova mentek, a CESZ túlélőit előszeretettel akarták feladni. És bár segítők is akadtak szép számmal, semmi nem tartott örökké. Egyik pillanatban elbújtatták őket, másikban meg elárulták.

Két év alatt igencsak kifáradtak, így hát persze, hogy egy ilyen parkban egy hét eltöltése szükségessé vált.

Am Rufyt nemcsak szemeinek különleges mivolta tartotta életben, hanem kimagasló intelligenciája is, annak ellenére hogy gyermeki alapokon nyugodott. Felmerült benne a kérdés, hogy...

– Miért jöttetek vissza? – fordult feléjük.

– Azért – fogta meg a vállát Mei és maga felé fordította –, mert hoztunk neked egy ajándékot, mintegy bocsánatkéreként azért, mert magadra hagyunk.

– Ajándékot? – nyílt nagyra Rufy szeme.

Mei bólintott. – Gyere, elviszünk oda! – Majd ránézett Kiexre és Feyre. Összeszedték cuccaikat. Fey a tarisznyáját akasztotta vállára, majd a derekához erősítette. Rufy emlékezett rá, hogy a nő ebben tartja roppant halálos kis robotjait. Akár ötöt is tudott irányítani egyszerre, bár minél több állt vezénylete alatt, annál jobban vesztette el a külvilággal a kapcsolatot. Ha csak egy libegett mellette, még akár táncolhatott is egy buliban, de kettő vagy többtől már le kellett ülni, mikor pedig mind az öt kint tombolt, akkor megmozdulni se nagyon tudott, annyira kellett koncentrálnia.

Kiex csak egy pisztolyt cipelt dzsekije alatt, tekintetéről nem tűnt el a bűnbánás jele. Amikor eszébe jutott az ajándék, tudta, hogy Rufy – aki már amúgy is megbocsátott, mert megértette a helyzetet – most végképp el fogja felejteni a történeteket.

Felsétáltak a hosszú lépcsőkön, közben Rufy kérdezte. – Milyen ajándék? – fordult hátra és gyermeki türelmetlenséggel tapsolt.

Felkacagtak. – Majd meglátod – mondta Mei mosolyogva.

– Tetszeni fog?

– Meghiszem azt – kacsintott.

– És mi? Egy fegyver? Vagy ruha? Vagy robot? Vagy Implant?

– Csak nyugi. Annyit mondok, hogy egy konténerben van. Közben hátra is nézz mert lelöpsz valakit!

Rufy megijedt és elnézést kért a szerelmespártól, akik mosolyogva közölték hogy semmi gond. A lány pedig megállt és ábrándozva nézte színeiket. Ekkor eszébe jutott az, hogy itt ketten, régen fülig szerelmesek voltak. Mei és Kiex. De mindketten elvesztették szerelmüket. Ráadásul elkövette azt a hibát, hogy rá is kérdezett.

– Hiányzik még Skye és Volre? – fordult először Kiex majd Mei felé.

Ők ketten megálltak és egymásra néztek. Ezt nem kellett volna. Arcukról eltűnt mindenféle mosoly, helyét felváltotta a szomorúság. Még hozzá mélyről jövő.

Rufy látta a színek új kavalkádját előtörni testükből. – Jaj, bocsi, ne haragudjatok!

Kiex és Mei a földet nézte egy ideig. A kapitány sóhajtott egy nagyot, majd követte a jócskán előrehaladó robotidomárt. Ő régen ugyan beleszeretett Skyebe, de kapcsolatuk nem tartott sokáig hiszen a nőt az Aeon-ban elfogta egy fejvadász cég, elcipelték a csata közepette és végül, gyorsított eljárás keretében kivégezték. A lány látta, hogy Kiex érzelmei visszahullámszanak testébe és eltűnnek.

Ám Mei továbbra is ott állt, lecövekelve és szinte majdnem visszahullott a mélybe. Rufy már szörnyűségesen sajnálta hogy ezt megkérdezte. Mei érzelmei egyre veszedelmesebb színezetet öltöttek. Persze az üldözésük során sort kerítettek arra, hogy ezt a fejvadász céget megtalálják. Mei pedig olyan mészárlást rendezett köztük Kiex és Fey támogatásával, hogy a régióhírekbe be is kerültek. Már jó másfél éve annak, hogy bosszút állt Volreért. De a fájdalom nem szűnt, a véres öldöklés nem segített. Ráadásul azóta még barátja sem akadt. Még a szexet se nagyon igényelte.

Végül remegve felsóhajtott, majd kabátja alól előszedett valamit: egy fehér cowboy kalapot, amit kihajtott, megrázta és a fejére tette. Majd fájdalmas mosollyal arcán mondta Rufynak. – Már túl vagyok rajta, mint láthatod – rossz érzések uralkodtak el rajta, majd kifújta hajszárait a szeméből és követte az elöl haladó társait.

Rufy szomorúan kullogott utána. Szörnyen sajnálta, hogy rákérdezett. Sőt, azt is látta, hogy Mei teste hirtelen rázkódni kezd. Könnyek nem hagyták el szemeit, de sírt. Ám nem állt meg, csak lépkedett felfelé.

Elhagyva a kupolát kiléptek a nyüzsgő kolónia utcájára. Sötét volt, csípős hideg.

Kiex leállította az első erre lebegő taxit, majd a sofőr nélküli járműbe ülve beütötte az útirányt, de úgy, hogy nem mutatta meg Rufynak.

A kocsit elindult.

– És te kisasszony? Mit csináltál míg távol voltunk? – fordult hátra Fey.

– Háát, én sok mindent – mosolygott bájosan Rufy. – Orvosokhoz jártam, tanultam, gyakoroltam. Már volt egy kis fregattom is, de sajnos kilőtték a csúnya kalózok. Aztán – vontam meg a vállát – nagy nehezen összegyűjtöttem egy másikra a pénzt, de... azt is kilőtték. Ennek már jó négy hónapja, azóta nem tudtam összeszedni elég pénzt egy újra.

– Értem – mosolygott Fey majd Meire nézett, akinek már eltűnt a szomorúság az arcáról. Bár a kalapot még a fején tartotta.

– De miért nem csináltál küldetéseket hajóval, Rufy? – fordult hátra Kiex is. – Az jobban fizet mint a fejvadászat huligánok után.

– Tudom, de most mondtam, hogy az első fregattom kilőtték.

– És hol?

– Hát, izé, fú, hát Low Sec-ben.

– Minek méész oda? Kezdő pilóta vagy.

– Annyira már nem – kezdett magyarázkodni. – Már értek a fejlesztett fegyverekhez és hajtóművekhez is.

– Tényleg? – csodálkozott Kiex.

– Bizony – bólogatott Rufy. – Csak sajnos a pénz.

– Majd jössz velünk küldetésekre és lesz pénzed, oké?

– Hű, tényleg jöhetnek?

– Hát hogyne – kacagott a férfi és ránézett a két nőre akik sejtelmes mosollyal arcukon elfordították fejüket.

Ám lebuktak, Rufy azonnal kiszúrta, hogy valamit titkolnak. – Hé, mit rejtegettek?

– Majd meglátod – mondta Mei még a fájdalom halovány jeleivel arcán. – De most csak maradj csendben és figyelj!

Rufy engedelmeskedett.

A taxi közben átszáguldott a kolónia tornyai közt és elhagyta a belső gyűrűket. A mágneses

autópályán már közel hangsebességgel száguldottak, egészen a külső kerületeken túli gyarak felé.

Majd a taxi letért a pályáról és egy íves úton lejjebb hajtott. A csillogó, suhanó autók a közelükben biztos távolságot tartottak, az ütközésveszélyt a beépített vezérlés kifogástalanul lecsökkentette.

A kocsit letért a főútról és egy útjelző hologram mellett haladt el, de mire Rufy elolvashatta volna, Mei gyorsan befogta a szemét.

– Hé, mit csinálsz?

– Csak nem akarom hogy lásd, merre megyünk.

– Ez mi ez? El akartok rabolni?

– Dehogy – kacagott Mei. – Csak nem akarjuk, hogy kiderüljön a meglepetés.

– Hol vagyunk?

– A külső rakodónegyedben. Egy raktárban van az ajándékom egy konténerben.

– És mi az? Mi az?

– Nyugi – Mei nevetve összekócolta a lány haját, aki durcás arckifejezéssel, mégis mosolyogva hadakozni kezdett vele, mintha csak tinédzser lányok lennének.

Doboz alakú épületek közt suhantak el a kocsival, majd az utak megüresedtek.

Végül a kocsit leparkolt egy hatalmas raktár előtt.

Kiex kifizette a viteldíjat, a taxi üresen száguldott vissza.

Besétáltak az épület kettényíló ajtaján, Mei pedig Rufy mögé lépett és újra befogta a szemét.

Így botorkáltak be. Rufy előtt az ajándékának lehetséges verziói lebegtek. Egy raktárban, konténerben van, tehát valami fegyver lesz, vagy robot, esetleg valami kocsit, vagy akármi, ami belefér egy konténerbe. Akármi is lesz ez, úgy érezte, hogy örülni fog neki.

A lány hallotta, hogy a raktár lámpái kattánva felkapcsolódnak, a Mei ujjai közti réseken pedig látta, hogy a helyiség fénybe borul.

Majd a kardvívó nő elvette kezét Rufy szeméi elől. – Íme az ajándékom Rufy!

A lány ekkor látta, hogy a raktárteremben egy konténer nem sok, de annyi sem állt. Helyette közepén, a konténer ezreinek felfestett helyén egy olyan dolog lebegett, amitől Rufynak földbe gyökerezett a lába, szíve hevesen verni kezdett és ha lett volna könnycsatornája a szemében, akkor most örömkönnyei potyognának belőle.

Hiszen az ajándék, amit átadtak a lánynak, nem volt más...

...mint...

...egy Dramiel!

A szépen formatervezett hajó finoman lebegett közepén, rámpája nyitva állt, fényei hibernált állapotról tanúskodtak.

Rufy térdre zuhant, Meiek pedig mosolyogva nézték örömét.

Nagy nehezen feltápáskodott, szája tátva maradt és közel sétált a hajóhoz. Nem hitt a szemének. Megérintette a hideg burkot. Igazi. Ez egy igazi Angel Kartell-es Dramiel. Álmai hajója. Amire sosem lett volna elég pénze.

És régi barátai, bocsánatkérésük keretében egy ilyet adtak át neki...

Rufy megfordult és gyermeki örömmel arcán nézett rájuk. Mei pedig kacsintva mutatta a rámpát.

Rufy fellépkedett, közben egyfolytában simogatta a hajó testét. Nem hitte el még mindig.

Belépett az utastérbe, ami a pilótafülke is volt egyben. A műszerek, konzolok, terminálok készenléti fényei égtek. A hajó indulásra készen állt.

Beült a pilótaszékbe és az irányítópulthoz fordult. Eközben a többiek is feljöttek a fülkébe.

Amint a szenzorok érzékelték, hogy valaki ül a székben, egy kellemes női hang szólalt meg.

– *Trondam és Aylar nevű, CG 263897-es számú, Dramiel osztályú harci fregatt rendszere üdvözli önt. Kapitány azonosító hangmintára várok...*

Rufy hátrafordult Mei felé, aki újra mutatta: *csak tessék, a tied.*

– Kapitány azonosító: Itt Rufy Der, pilótaengedély szám... fű, mi is? Ja, AT... őőő 255, hm 847. Igen, AT 255847, ez az!

– *Üdvözlöm a fedélzeten Rufy Der kapitány. Jó napja volt?*

Rufy kipattant a székből és nekifutva Mei nyakába ugrott, egész teste remegett az örömteli zokogástól. Mei a hátát simogatta. – Jól van, nyugi. Vigyél inkább egy kört minket, jó?

Fey és Kiex halovány mosollyal arcukon beültek egy székbe és magukra csatolták az öveket.

Rufy elhátrált Meitől, még akadtak gondjai azzal, hogy felfogja: van egy Dramiel-je. Egy igazi, veszedelmes kalóz fregattja.

Beült a pilótaszékbe és még kissé remegő testtel és hanggal nekikezdett a teszteknek.

– Fe... fe.... Fe..., hú... ő, fegyverrendszerek ellenőrzése, hajtómű állapotáról jelentést kérek!

– *Értettem Der kapitány. Fegyverrendszer aktív, fejlesztett 150 milliméteres ágyúk élesítve. Mikro-térhajtómű üzemképes, aktiválásra vár. Egyéb modulok listájának kivetítése kettes kijelző alatt.*

Rufy aktiválta az említett kijelzőt és láthatta a hajó egyéb felszereléseit. Elfogóberendezés, segédhajtómű, energiaszívó, fegyverstabilizáló, energiakimeneti szabályzó. A raktér pedig tele lőszerrel, fejlesztett típustól kezdve a különleges fejlesztésű Minmatar köztársasági flotta által használtig, hatalmas dobozok kerültek kivetítésre, végük becsatlakoztatva az ágyútöltőbe.

Rufy még mindig nem hitt a szemének. Ez igaz? Tényleg kapott egy Dramiel-t Meiektől?

– Na, viszel minket egy kört? – kérdezte Mei.

Ezek szerint mégis igaz.

Rufy áradozó arccal csukta be a rámpát és rácsatlakozva a raktár vezérlésére kinyitotta a felső tetőt. Hangos zúgás hallatszott ahogy a felső szerkezet két oldalra csúszott, utat engedve a...

Csillagos ég felé...

Amint a tető teljesen szétnyílt, Mei is bekötötte magát. Ránézett Feyre és Kiexre, akik örültek annak, hogy Rufy ennyire boldog. De ez volt a minimum. Tartoztak ennyivel neki. Bár már nélkülük is megbocsátott nekik, de ez csak még jobb színben tüntette fel a köztük lévő barátságot.

Rufy hátranézett rájuk és színeiken látta, hogy nagyon örülnek nekik is az örömeiknek. Remegő sóhajjal közölte. – Akkor most teszünk egy kört, oké?

– Még szép – kacintott Mei.

A Dramiel hajtóművei felszívóztak, a kisebb berendezések szerteszét repültek a hangárban a nyomástól, majd a hajó emelkedni kezdett. A kilátó előtt eltűnt a raktár oldala és szeme elé tárult a kolónia fényes épületegyütteseinek látképe. Ám hirtelen eszébe jutott valami, egyazon pillanatban Mei is felhívta erre a figyelmét.

– Rufy, kérj engedélyt a légi irányítástól is, mert légköri vadászokat küldenek rád és kiszednek az új hajódból.

– Ó, igen, igen, máris.

Rufy gyorsan kérte az engedélyt az atmoszféra elhagyására. Miután megkapta, tovább emelkedett a hajóval és orrát már enyhe szögben felfelé emelte. Majd előretolta a gyorsítókart és miközben a kilátó előtt egyre gyorsuló ütemben kezdtek elszállni az épületek, a lány a fejébe dugta a navigációs egység kábelét.

Máris látta szemei előtt a szükséges értékeket, majd már a kar mozdítása nélkül gondolati parancsot adott a hajónak. Egy egyszerű repüléshez nem szükséges egy navigátor, de komoly harci manővereknél már elkerülhetetlen egy jól képzett tag megléte.

A Dramiel már sebesen száguldott és kiért a város légteréből. Egyre feljebb emelkedett, a horizont felett a két hold szépen világított a tiszta égen. Egyre nőtt a magasságuk, a hajó belső rendszerei folyamatosan egyenlítették a légnyomást hogy az utasok ne érezzék hogy emelkednek. Ám a gyorsulás már más kérdés, a Dramiel borzalmas erejű hajtóművei úgy lökték előre a hajót, mintha ágyúból lőnének ki.

Rufy még feljebb emelte a gép orrát és a lecsökkent súrlódás és gravitáció hatására máris gyorsabban kezdett emelkedni.

Néhány perc múltán pedig áttörték a légkör legkülső rétegét és hirtelen megkezdődött a súlytalanság. Rufy aktiválta a gravitációs modult így minden lebegni igyekvő fényceruza és kulcs most visszazuhant a padlóra.

Majdnem kirobbant a szíve a helyéről, nemcsak azért mert újra az űrben lehetett négy hónap

után ismét, hanem ráadásul egy új, saját hajóval, ami még hozzá egy Dramiel. Ha ez nem öröm, akkor mi az?

A lány úgy döntött, tesznek egy kört a környező High Sec rendszerekben. A Dramiel ráállt a legközelebbi kapu vektorára, majd pillanatok alatt gyorsult fel a belépési sebességre, a mag meggörbítette a téridőt és a Dramiel-t beszippantotta a hipertér.

Átszágulva a színes, kavargó felhők között a hajó a kapuhoz érkezett, de nem pontosan aktivációs távolságba, hanem jó messzire. A lány ki akarta próbálni mi a maximális sebesség.

A száz kilométert nagyon rövid idő alatt tették meg, a Dramiel a másodpercenkénti hatezer méteres sebességgel gyorsan átsuhant ezen a távon.

A kapu közelébe érve aktiválta az építményen a meghajtókat, megnyílt a mesterséges féreglyuk és az építmény átlökte a másik naprendszerbe.

A másik oldalon a hajó még nem mozdult meg. Az első ugrás a saját Dramiel-emmel, gondolta a lány. Majd sóhajtott és fordult a következő kapu felé. Pillanatok alatt gyorsult, és lépett be a hipertérbe.

Most pontosan a kapura érkeztek. Rufy aktiválta a meghajtókat és az építmény átlökte a harmadik naprendszerbe.

Az utazás során – mivel High Sec rendszereken haladtak át – Concord hajók lassan keringő sziluettjét látták, jelzésük alapján végigfuttatták a passzív ellenőrzést rajtuk. Mivel Rufy semmiféle kihágást nem követett el, és nem is körözték, sőt, még az utasainak bűnlajstroma is elévült már, nem tettek semmit. Eddig...

Azonban ezen a kapun átugorva a szokásosnál nagyobb Concord flotta várt valamit. Meiék persze emlékeztek rá, mikor a CESZ aktívan hadakozott, akkor az űrendőrség ilyen blokáddal próbálta megakasztani a támadó flottákat, de vajmi kevés sikerrel.

Ám most valami másra vártak. Valami történik itt.

– Csapatmozgósítás – mondta ki Kiex kapitány. Idegesen nyelt egyet, pedig nem volt már mitől félnie.

– Mit csinálnak? – kérdezte Rufy.

– Ilyet akkor tesznek, ha egy nagyobb várható flotta fog támadni. Vagy pedig valami csempészjáratra várnak.

– Vagy a fregattverseny indulására – egészítette ki Fey a lehetséges opciókat.

– Azt betiltották, nem?

– De. Ennek ellenére most indul nemsokára egy, szerintem arra készülnek.

– És mit tesznek? Így védik a versenyzőket?

– Nem. Leszedik őket.

– Micsoda? – képedt el Kiex.

– Te nem hallottál még erről?

– Csak azt, hogy illegális. De hogy miért, arról fogalmam sincs.

– Azért, mert mindenféle repülési tilalmat megsért, veszélybe sodorja az űrközlekedést, nem beszélve a pontszerzési lehetőségek törvénytelenységéről. De hát a pénz nagy úr, úgy tűnik a Concord nem tudja leállítani a versenyt, ezért megpróbálja leszedni a versenyzőket.

– És azt minek teszik?

– Versenyzők nélkül nincs verseny.

– Jogukban áll?

– Mióta nincs CESZ, persze.

Rufy egy másik kapu vektorára állt és gyorsulni kezdett. Közben eszébe jutott, hogy régen, két évvel ezelőtt Aylar Bren szervezete egész Új Édent rettegésben tartotta, de sajnos szörnyű véget ért életük. Emlékezett rá. Ott állt az utolsó pillanatban az Aeon-ban. Még szinte hallotta saját elvesző sikolyát, mikor Trondam betette őt a mentőkabinba és ő meg Aylar bent maradtak. Továbbá emlékezett a robbanásra, ami a kabint majdnem széttepte.

Ám ez már a múlt. Nincs CESZ többé. És sajnos Trondam és Aylar sincs, bár emléküik mint példakép élénken élt agyában. Még maga sem tudta miért, de úgy gondolt rájuk, mint a szüleire...

A lány felsóhajtott és aktiválta a Dramiel hiperhajóművét. Elszágulhattak és megkezdték a

tesztrepülés utolsó fázisát hogy egy másik útvonalon visszatérjenek a bolygóra.

A következő kapunál is hatalmas Concord flotta fogadta őket, ám mivel egyszerű átutazóknak minősültek, nem tettek semmit. Elég rövid életük lenne ha ez a közel ötven hajó hirtelen támadási szándékkal lépne fel.

Rufy az utazás közben megnézte a verseny várható díjszabását és elámult.

– Figyuka, nézzetek ide! – ezzel bevetítette a verseny jelentkezési képernyőjét, a díjakat és a feltételeket.

Kiex szája tátva maradt: – A fődíj 50 milliárd ISK és egy állomás Null Sec-ben?

– Aztakurva – Fey ledöbbsent.

– Hát akkor már értem, miért ez a nagy felhajtás.

– De hát az a verseny tiltott, nem? – nézte őket Rufy, miközben a Dramiel-lel egy másik kapu irányába állt és belépett a hipertérbe.

– De, tiltott – mondta Mei. – De ennyi pénzért még szép hogy kockáztatja valaki az életét. Ha ennyije van valakinek, máris alapíthat céget. És lesz állomása is. Hm. Ahogy elnézem, az állomás most a versenybizottság tulajdonában van és a győztesé lesz majd.

– Na jó, ideje visszamenni – kérte Kiex Rufytól. Ám a lány nem bólintott, csak nézte mereven a férfit. Majd meglepő dolgot mondott.

– Én szeretnék elindulni.

A többiek közt pillanatnyi zúgolódás támadt, hiszen ez egy öngyilkos akció. Egy halálos verseny, ahol ha nem nyersz, akkor meghaltál vagy menekülnöd kell.

– Rufy, előtted az élet. – Rázta a fejét Mei. – Ha ide benevezel, megváltozik az életed és nagyon nehéz megnyerni. Sokáig üldözni fognak, és meg is halhatsz. Ráadásul még hiába klónozol magad, a Concord lefoglalja a testeket. Ha kilőnek és felébresz, akkor egyből letartóztatnak és visznek börtönbe. Tudod az milyen rossz ott bent?

Rufy lesütötte szemeit. – Igazad van.

Mei bölcs mosollyal arcán nézte a lányt, örült, hogy sikerült meggyőznie arról, hogy ezt felejtse el.

Ám Fey megint felpiszkálta a lenyugtatott kedélyeket. – Lehet esélye.

Kiex és Mei feléje fordultak és azt hitték, meghibbant. – Ezt fejtsd ki bővebben! – kérte Mei.

– Rufy benevezhet – nézett Fey a másik nő szemébe. – És elindulunk mi is. Szerzünk navigátorokat, ez nem tart semeddig. Ugye nincs már körözés, szabadon járhatunk kelhetünk. Persze ha ide benevezünk, kezdődik előről az egész, de erre a fődíjra érdemes ráhajtani. Akár elindíthatunk egy új CESZ-t is, ha nyerünk. Az alapok meglesznek hozzá. Sőt, az sem kizárt, hogy régi CESZ tagok is indulnak ezen a versenyen.

– Nem ismertünk mindenkit – érvelt Mei.

– De minket viszont ismert mindenki. Ha a bemutatkozásnál mi megmutatkozunk, hidd el lesz egy-két pilóta és mellénk áll.

– Hm, kezd tetszeni – vigyorgott Mei, közben Kiex kapitány pedig kereste a katapult kioldót. Menekülni akart. Sőt, ha ez még nem lenne elég, még Rufy is egyre izgatottabbnak tűnt.

– A szabályzatban – Fey elforgatta a képet, egy világító pontot kihúzott és kiterítette – benne van, hogy egymástól függetlenül indulunk, de a verseny során össze lehet állni. Persze csak egyetlen győztes születhet, de megoszthatjuk a fődíjat. És közös jövőt tervezhetünk.

– Na, már nagyon tetszik – Mei már fültől fülíg vigyorgott.

Kiex levegőért kapkodott, mert végre örült, hogy vége üldözésüknek, erre meg a két nő, és a lány meg azt tervezi, hogy újra fejest veti bele magát a bajba.

– Elküldhetem a nevezést? – mosolygott Rufy, székében már izgatottan feszengett.

– Még ne! – szólt rá Fey. – Előbb menjünk el az induló állomásra és nézzük meg a részletes szabályokat és azt, hogy kit ismerünk, szerzünk navigátorokat és...

– Bocsássatok meg – vágott bele Kiex kapitány – de én nem vagyok benne.

A két nő és a lány ránéztek, a férfi pedig zavarba jött, de próbálta menteni helyzetét és lebeszélni őket erről. – Ez egy öngyilkosság. Inkább álljunk össze mi, vegyünk két csatahajót és pár hét alatt összeszedjük ezt a pénzt.

– Pár hónap inkább, nem? – ingatta a fejét az idomár.
– Jó, akkor pár hónap, de biztonságos úton.
– Te Kiex, szerintem ezt épp rossz embereknek mondd. Mei és én már benne vagyunk és nézz csak oda Rufyra. Mint láthatod, ő is.
– De ne legyetek hülyék, ha kifüstölnek, vagy elkapnak, vége mindennek.
– De ha egyikünk nyer akkor meg új élet veheti kezdetét és alapíthatunk céget. És akár alapíthatunk egy új CESZ-t is. Bár olyan ember nélkül mint Aylar nehéz lesz, de nem muszáj épp Concord-ot ütni verni. Emlékszel, a CESZ ott vérzett el, hogy Aylar már nem volt és a kalóz klánok flottái is hatékonyan bizonyultak. Kisebb területeket védtek, jobban őrizhették, persze hogy a CESZ beleszaladt a vesztébe. A Concord mindig szétszóródott, ezért voltak gyengébbek a koncentrált támadással szemben.
– És ha a kalóz klánokba a CESZ foga is beletört, akkor mi mit akarunk? Még ha meg is nyeri egyikünk ezt az örültséget, akkor is kevés ez a pénz arra, hogy elindítsunk bármit.
– A pénz még lehet kevés, de lesz máris egy bázis. Ha emlékszel, akkor a CESZ egyik problémája az utánpótlás beszerzése volt. Itt azonban máris lesz saját gyártósrunk. Elkezdhetjük felépíteni ezt. Sőt, a te általad javasolt nyuszi-taktika használatával senki nem fog elismerni minket. De ha itt odabaszunk, akkor az olyan hírnév, amire haragnak.
– És ha elbukunk?
A két nő – valami ösztönből kifolyólag – a lányra nézett. – Akkor Rufyt kimenekítjük. De nem muszáj elbukni, ha baj van, inkább kiszállunk a versenyből és újra bujkálunk. Már van gyakorlatunk benne – Fey a kardvívóra nézett és vigyorogtak. Kiex pedig szédelgett még ültében is. Azt már biztosan látta, hogy a csajok benne vannak a dologban és valójában már csak az ő beleegyezésére vártak. Hiszen végül is kapitány, vagy mi a fene.
– Szükségünk lesz navigátorokra – mondta Kiex beletörődően a földet nézve.
A két Minmatar nő meg kikapcsolta ülésük biztonsági övét, és kezüket összecsapva ünnepelték az új kalandot.
Kiex kissé csalódottan nézett Rufyra. Ő Amarr, de úgy viselkedik, mint egy idióta vakmerő Minmatar.
Rufy továbbvitte a hajót abba a rendszerbe, ahonnan a verseny indulni fog és aminek kiugró kapuit a Concord már vaskos blokáddal levédte...

2. RÉSZ: A NEVEZÉS

A Caldari építmény – a verseny indulását biztosító állomás – egy gázbolygó egyik holdja körül lebegett, a rendszer kék színű napja éppen oldalról világította meg.
Néhány kötelékbe állt csatahajó várakozott mozdulatlanul a közelében, körülöttük fregattok tucatjai gyakorlatoztak, eltávolodtak az állomástól, sebesen vissza, koordinátákat jelöltek be térképükön hogy a verseny indulásakor egyből ide tudjanak ugrani.
Nem sokkal az ideérkezés előtt visszamentek Rufy orvosaihoz, hiszen kezelésének utolsó lépései még hátra voltak, de megoldották a helyzetet pár injekcióval, és a lány két oltópisztolyt is kapott, sok-sok töltettel, melyeket napi rendszerességgel kellett magába nyomnia. A többieknek nem volt semmiféle cuccuk, és mivel pénzük azért akadt bőven, ezért bárhova mentek mindent meg tudtak vásárolni maguknak. Majd a bolygó elhagyását követően egyből ide jöttek.
– Itt tudunk venni hajót? – kérdezte Kiex.
– Szerintem igen – bólintott Fey és az elülső kilátón nézte az egyre növekvő állomást és a hangár száját. – Csak drágábban a kellesténél, ez is a versenyt támogató szponzorok húzása.
A Dramiel elérte bejáratot, Rufy pedig a homlokához csapott. – Hú, majdnem elfelejtettem. – Majd a központhoz nyitott csatornát. – Itt a „Trondam és Aylar” nevű Dramiel, azonosítószám CG 263897, dokkolási engedélyt kérek!
– Éppen időben. Már majdnem lelőttük. Dokkolás engedélyezve a 7K állásra. Ha a versenyre érkeztek, a nevezési procedúrát megejthetik a hajóból és az állomásban is egyaránt.

– Értettem központ.

Rufy bontotta a vonalat. Majd fellélegzett. Hát bizony, ha az ember nem kér vagy elfelejt dokkolási engedélyt kérni, akkor azt az esetek 90%-ában meg szokták torolni. Még hozzá meglehetősen nagy tűzerővel.

A hajó berepült a monumentális hangárba, bár a bejáratnál egy picit lelassult a zsilipként funkcionáló erőtermező miatt, ami a nyomást és levegőt bent tartotta, átengedte a hajókat, de az űr vákuuma nem tudott kiszippantani mindent.

A hangár – mint néhány másik állomáson – rendelkezett belélegezhető levegővel és elviselhető hőmérséklettel. A hajó vaskos, dúsított levegő oszlopok közt szállt el lassan.

A lassú repülés közben egy még üresnek tűnő fordulón át berepültek a főhangárba. Parkolóállásokon fregattok százait pillantották meg, melyek finoman lebegtek, vagy éppen lassan helyet változtattak. Irányjelző drónok mutatták a biztonságos utat a pilótáknak, megint újabbak tűzijátékot szórtak a levegőbe. A mélyben, a magasban, mindenfelé hajók parkoltak, kompok cikáztak köztük. Majd ahogy közelebb repültek az elsőhöz – egy Ares elfogóhoz – a külső burkán embereket láttak sétálni: a legénységet.

A pilótafülke közepén egy szűk szoknyás, elegánsan öltözött, felkötött hajú Caldari nő képe jelent meg és köszöntötte őket.

– Rufy Der kapitány és legénysége, köszöntjük önöket. Kérem a következő gyors eligazítás után döntsék el, hogy merre és hogyan szeretnének tovább tevékenykedni. Elsőként felhívnam figyelmüket arra, hogy a verseny szabályzatában jelentős módosításokat hajtottunk végre a legutóbbi esemény óta, továbbá felelősségvállalási nyilatkozatok aláírása is szükségessé fog válni, hiszen a verseny veszélyességi kategóriája a legmagasabb Huer-Ky értékekbe esik. A verseny hat óra múlva veszi kezdetét, kérjük, a részvétel esetén addig minden formáságot, toborzást, átépítést ejtsenek meg, továbbá tanulmányozzák át figyelmesen a szabályzatot. Végző soron pedig, még mielőtt neveznek, kötelességem elmondani, hogy a verseny a Concord rendelkezések szigorított hatálya alá esik, vagyis ha egyiküket elfogják, vagy lelövik, a szervezőbizottság felelősségvállalás nélkül tevékenykedik tovább. Amennyiben elfogadják a belépés feltételeit, kérem haladjanak tovább az önöknek kijelölt hangárállásra, ha nem, vagy esetleg más céllal látogattak ide, akkor forduljanak meg és távozzanak. Köszönöm figyelmét Rufy Der kapitány és tisztelt legénysége. – Ezzel a nő eltűnt.

Rufy megvonta a vállát. – Nincs is legénységem még.

Mei elképedt: – És én mi vagyok? Szerencsehozó állatka?

– Ja, hihi, boci. Akkor csak navigátor kell.

– De még egy kapitány és egy másik tűzér szükségtelen – mondta Kiex.

– Az hát kapitányom – csapkodta meg a hátát Fey. – Mi veszünk új hajót, és azzal indulunk.

– Kell navigátor.

– Itt aztán lesz. Biztos, hogy jól képzett, éppen munka nélküli egyének állnak sorba, táblával a nyakukon.

A Dramiel átrepült két tűzfüggőnyt szóró drón közt, a szikrák lefolytak a hajó oldalán. Már egyre többnek a felszínén láthatták a sürgést forgást. Közben közelebb értek a 7K állás felé.

Ameddig a szemük ellátott, mindenhol csak fregatt osztályú hajók parkoltak, vagy épp finoman haladtak valamerre. Szabványosak, fejlesztettek, elfogók, támadók, elektronikus hadviselést folytatók, valamint speciális tervezésű gépek, kalóz klánok és birodalmi flották mérnökei által. Közel százötven hajó parkolt idebent, ezért a mostani verseny az előzőekhez képest – talán a földij nagysága miatt – roppant sok öngyilkos hajlamú pilótát vonzott.

A Dramiel elfoglalta a 7K állást. Zúgva rögzültek a láthatatlan fogókarok. Rufy lekapcsolta a hajó rendszereit, majd felállt a székből.

– Bemegyünk?

– Aha – válaszolt Fey. Kiex és Mei némán engedelmeskedett.

A hajó zsilipje elé álltak és kinyitották a vaskos szerkezetet. Sziszegve egyenlítődőtt ki a kinti és benti nyomás, bár értékük nem sokban különbözött, így nem volt szükség semmi előlégtelenítésre.

A hajó mellé egy nyitott oldalú komp repült, hívniuk sem kellett. Beléptek a járműbe, ami máris elindult velük az egyik hatalmas, sötétszürke fal felé melyen kis és nagy ablakokon keresztül erőtlén aranszínű fények pislákolnak. A várttal ellentétben hideg volt, fagypont fölött nem sokkal, a dúsított levegő illata a hajtóművek által felkavart és módosított összetétel miatt kissé savanykásan, csípősen, ezzel szemben bizonyos köbmétereiben pedig frissen, üdítően hatott.

Kilométerekre minden irányban, lefelé és felfelé is szabálytalan elrendezésű hajóállások, közlekedőhidak töltötték be a látképet, cikázó kompok és maguk a hajók igényelték a belső drónok irányítását mert a nyüzsgés most nagyobbnak tűnt, mint egy háború esetén.

A komp felgyorsított és a hatalmas falon lévő kilátók egyre nagyobb méreteket öltöttek. A gép elfordult és egymás mellett nyíló sziromzsilipek sora felé repült tovább. Még volt két percük, míg elérik a silót, így gyorsan megbeszélték mit tegyenek.

– Én nevezek, jó? – fordult hátra Rufy.

– És én is – sóhajtott idegesen Kiex. Fey meg mosolyogva hátra csapta. Ez az én kapitányom, látszott arcán, de persze a kapitány legszívesebben levetette volna magát a mélybe.

Mei Rufyt nézte. A kislány jutott eszébe újra, az, aki velük együtt sírt, mikor kilőtték a kabint az anyahajóból. Majd az, akit magára hagytak és meglepő kitartással, de nemcsak, hogy életben maradt, hanem valami sokkal többet is elért. Mei tudta, hogy ugyanebben a helyzetben például ő maga is kellően megszenvedett volna és sosem bocsátana meg azoknak, akik elhagyták. Fey biztosan hasonlóan cselekedne, Kiex pedig már rég halott lenne. Talán.

Mei azon kapta magát, hogy Rufy is nézi őt. A pupilla nélküli szemekben érzelmeket nem lehetett látni, de a szemöldök mozgása arról tanúskodott, hogy a lány örül. A szomorúság hamar odalett, életének véres korszaka megedzette, most meg úgy néz, mint aki belelát a veséjébe. Mei tudta, hogy ha nem is oda, de mélyen a lelkébe biztosan.

A komp lassan oldalra fordult és így lebegett tovább. Kissé imbolyogtak bent, kapaszkodniuk kellett. Majd a jármű tolató üzemmódban szállt be a silóba.

Kis idő múlva a siló belső ajtaja kinyílt és éktelen kiabálás, zsvaj csapta meg fülüket, az itteni kellemes hőmérsékletben a levegő meglepő módon áporodottnak, elhasználottnak tűnt.

A keresztfolyosóban, a kilátók előtt emberek százai álldogáltak és bámultak befelé a rengeteg hajóra. A sor kifelé kígyózott a folyosóról egy nagy dómba, aminek teteje majdnem egy kilométer magasságból ontotta fényét az alant elterülő több ezres, sorokba rendeződött tömegre. Fölöttük lebegő pódiumok suhantak, rajtuk szónokló egyénekkkel, akik a Concord-ot szidták és uszították az itteni embereket ellenük, de persze mindhiába.

Ami a legjobban megdöbbantotta a szívüket, az egy nagyméretű, sok négyzetméteres kép volt amit a dóm egyik ívelt falában vetítettek ki: Aylar Brent ábrázolta. Az életerős, karizmatikus nő bölcs mosollyal arcán nézett a tömegre, képe alatt az évszámot is feltüntették, mettől meddig élt.

Mei elábrándozott, akárcsak Rufy, Fey és Kiex pedig széles vigyorral arcukon nézték régi barátjukat, a hősként tisztelt elnökhasszonyt.

Rufyék beálltak az emberek egyik sorába, hogy a nevezéshez szükséges egyik pódiumhoz jussanak, ami a közelükben állt meg és éppen felségítették egy Gallente kapitányt.

– És új versenyzőnk, Tadeff Ilk, aki egy Ishkur-ral fog elindulni, köszöntsük őt! – hangzott a hangosbemondóban a pódiumon álló Caldari férfi, aki a tömegnek bemutatta az új versenyzőt.

Rufy megnézte a férfi színeit, a kapitányét, és látta rajta, hogy izgul. A fényei apró hullámokban törtek ki testéből, ami azt jelentette, hogy szívesen mondana valamit, de zavarba jött a rivaldafény közepette.

Mei félredöntött fejjel figyelte a férfit, aki hasonlított kicsit régi szerelmére, Volrere. Szemét hirtelen be kellett hunyia hogy a felszínre törő emlékeket kiűzze agyából. Majd Rufy – aki azonnal észrevette, hogy mit érez – megsimogatta a vállát, a mesterséges végtagon lévő bőrborítás alatt lévő szenzorok úgy érzékeltették ezt, mintha igazi karja lenne.

Bólintott pár aprót.

Hirtelen egy riporternő haladt el mellettük, majd meg is torpant, amint felismerte őket. A körülötte lebegő operatőr robotok követték fejének mozgását és mikor hirtelen odakapta Rufyékra, a drónok fél másodperc késéssel röppentek át másik oldalára.

– Nem hiszek a szemeknek – mondta ki a nő. – Mei Gron? Fey Xalken? Kiex Pergon?

Ki ne ismerte volna a hosszú szőkés barna hajú, markáns vonásokkal rendelkező Amarr származású Rolke Tuila bemondónőt, aki a CESZ utolsó hadműveletét közvetítette élő adásban és aki a szervezet szétverését követően sokat foglalkozott a részletekkel, és fényt derített a kommandós egység tagjainak kilétére is, akiket akkor szintén hősnek kijáró tiszteletben részesítettek.

Feléje fordultak és ugyanazt a buzgó, élénk riporternőt látták, aki régen még figyelmeztette is Aylart arra, hogy mire készülnek ellene, letartóztatták érte persze, de kiengedték. A nőt régen úgy ismerték el, mint a CESZ szócsöve.

– Rolke Tuila! – mondta ki nevét Mei bölcsen mosolyogva.

Rolke lezsibbadt. Sosem gondolta, hogy a hősnek kikiáltott emberekkel egyszer élőben is találkozni fog.

– Ezt nem hiszem el – csillogott a nő szeme.

Ám a felismeréssel nem volt egyedül. Többen mutogatni kezdtek rájuk, hiszen akkor régen a híradásokban Rolke mindent megtett azért, hogy hősnek állítsa be őket, ami sikerült is, de a körözést nem vették le róluk. Ám végül ez is elévült, így már szabadon járhattak kelhetnek... a nevezésig.

– Örülünk, hogy személyesen találkozhatunk – mosolygott Mei és a nőnek nyújtotta a kezét.

Rolke földbe gyökerezett lábakkal állt, a feje két oldalán lebegő operatőr robotok egyre csak villogtak, csipogtak, ahogy a felvételeket készítették.

– Rolke, kérlek ne így hívd fel ránk a figyelmet! – Kiex próbált elbújni gallérja mögött.

– Jó – bólintott, de szája még mindig tátva volt. – Hát persze, jó... Ö, izé, versenyezni jöttetek?

Mei bólintott.

Rolke ugrott egyet örömeiben és ökölbe szorított kézzel ujjongott. – Igeen!

Kezet fogott Feyjel és Kiexszel is. Majd Rufy is bemutatkozott neki. Mei elmondta, hogy a kislány átesett egy öregítő kezelésem de akkor régen ott állt Aylar mellett. Rolke ettől majdnem leborult a lány előtt.

– Gyertek erre! – mondta határozottan, megfogta Mei kezét, majd egy közelben lebegő pódiumhoz rángatta.

Kövezték. Az emberek sora szétnyílt a riporternő előtt, majd a pódium lenyíló lépcsőjén felrohant. A harsány beszéd egyszeriben abbamaradt, amint Rolke ráhangolta beültetését a hangszórókra.

– Figyelem mindenki! – jelentette be. Hangja visszhangot vert a messzi falakról, és a több ezres embersereg zaja halk zúgolódássá csökkent. – Bemutatok nektek négy embert, akiket a híradásaimból már ismerhettek. Közülük hárman a hős Aylar Bren kommandós egységének túlélői, a negyedik ember mellettem pedig egy kislány, aki hősünk mellett állt még az utolsó pillanata előtt is. Köszönsétek Rufy Dert, valamint Fey Xalken idomárt, Kiex Pergon kapitányt és Aylar Bren személyes jóbarátját, Mei Gront! – az utolsó szótagot elnyújtotta.

A tömegben hisztérikus eufória lett úrrá, a pódiumon álló Meiek csak zavarodottan integettek, mert erre azért nem számítottak. Végignézték az emberek sorain, akik tapsoltak, füttyültek, ujjongtak, majd elkezdődött egy „Aylar, Aylar, Aylar” diadalüvöltés is.

A kellemes érzés, hogy jót cselekedtek régen és micsoda tisztség övezi őket megemelte önértékelésüket. Rufy még Mei fülébe súgta. – Látod, hogy jó volt idejönni?

– Ha tudnád, hogy borsószik a hátam. Kurva jó érzés.

– Hősök vagyunk bazdki kapitány – Fey mosolyogva hátba taszította Kiexet, aki zavarodottan vetette meg lábát mert majdnem behullott fejje a tömegbe.

Az Aylar nevét harsogó kiáltások elhalkultak, majd amint lehetőség kínálkozott, Rolke folytatta.

– A mellettem álló hősök pedig a mostani versenyt meg fogják dobni, ugyanis nevezni fognaak.

Újabb euforikus hullám csapott át a tömegben, néhányan már fel is akartak mászni a pódiumra hogy megérintsék őket.

Ám a kezdeti jó érzés elillant és ez a túlzott személyi kultusz kezdett némi visszatetszést kelteni. Az oké, hogy megtapsolják őket, de ez már sok. Valójában nem szerették ezt a rivaldafényt, régen Aylar imádta persze, de rajta kívül senki más.

A tömeg tapsolt, füttyült, az ováció folytatódott, újra felharsant az Aylar nevét ütemesen üvöltő emberek hangja.

Rolke mosolyogva Meire nézett, aki már kezdett zavarba jönni. Visszapillantott a nőre és a riporter azonnal megértette a lényegét: túl messzire ment, hiszen hősei nem akartak ekkora rivaldafénybe kerülni.

A tömeg ujjongása kezdett alábbhagyni, mikor Meieék lejöttek a pódiumról. A közelben álló emberek egymást félrelökve igyekeztek a közelükbe férközni, hogy kezet foghassanak velük, majd a biztonsági emberek gyűrűt vontak köréjük és oszlatni kezdték a tömeget, de persze nem hadonászva elektromos botokkal, hanem csak kezükkel mutatva, hogy „Kérem, lépjenek hátrébb!”

Kis idő múlva a pódiumokon újra felszólaltak az eredeti szónokok, bemutatva az újabb versenyzőket. Mivel az emberek – akik messze álltak – már nem látták Ruffyékat, ezért a pódiumok felé fordították tekintetüket.

Megnyíltak a fogadóállások, újabb platformok lebegtek a tömeg fölé, körülöttük fejméretű robotok cikáztak és mint madarak a tenger hullámai felett, időnként bezuhantak, hogy beléjük táplálva érvényesítsenek egy fogadást, majd visszaemelkedtek.

Eközben Meieék átvágtak a tömegen, Rolke törte nekik az utat a biztonsági emberek segítségével.

A dóm oldalához érve a fal tövében lévő ablaksor előtt kígyózó sorokat láttak, itt lehetett nevezni, valamint fogadni is. Ez utóbbinak többen hódoltak, ötvenből negyvenkilenc, míg egy pedig volt elég örült hogy benevezzen, bár már ebből sem akadt sok mert a nevezés a végéhez közeledett, aki már eléggé megunta az életét, az mind jelentkezett.

Egy fejméretű, többkarú drón lebegett a közelükbe és vékony karjaival kirajzolta a versenyszabályzat oldalait.

A Fregattverseny ötödik alkalommal rendezik meg, rövid történeti áttekintést olvashattak az elején. Persze csak arról, ami bejegyzett, sokan tudták hogy évekkal ezelőtt is indultak kísérletek erre, de a nagy vérengzésnek köszönhetően elbuktak. Az utóbbi szervezési hullám azonban sikeresnek volt mondható és elindult a hagyomány. Minden negyed évben egy. Az első alkalommal még a Concord is kitörő örömmel fogadta és támogatta a versenyt, védelmet is biztosított a versenyzőknek, ám olyan sok halálos baleset történt, hogy a második alkalommal már ellenezte, a harmadiknál pedig erőszakosan lépett fel a szervező cégek ellen, de kevés sikerrel. Ezért a negyedikétől kezdve úgy döntött, használja teljhatalmát és lelövi a versenyzőket, ugyanis a pontszerzések során túl sok halálos áldozatot követelt nemcsak az örülség, hanem a környezetében elszabaduló harcok is.

A Fregattverseny lényege a pontszerzés. Nem számít a hajók gyorsasága, ám tűzereje és strapabíró képessége annál inkább. A pontok osztályozása nem tűnt túl terjedelmesnek: például kihelyezett bóják megtalálásáért és kilövésükért két pont járt. Konténerek kinyitása és a bennük lévő dolgok leszállításáért tíz pont. Ezek voltak az „C” feladatok. Egy másik versenyző lelövéséért kapott pontösszeg függött attól, hogy a nevezés során milyen skálába estek. Számított a pilóta tapasztalata, a hajó típusa, a modulok hatékonysága. Vagyis egy kezdő pilóta rossz hajóval csak egy pontot, de egy öreg veterán remek hajóval tízet is érhetett. Ezek voltak a „B” feladatok. A listát, hogy hány ilyen nevezett, nem látták. Azon is elgondolkodtak, hogy ők maguk vajon mennyit érhetnek, de ez csak a nevezés után derül ki.

Az igazán sokat érő feladatoknak az „A” feladatok tűntek. Ezekből több tucatnyi állt rendelkezésre és a Concord leginkább ezek miatt akarta betiltani a versenyt. Ezek akár húsz pontot is érhetek egyenként, és mint ilyen, szinte egyértelműnek tűnt, hogy többen fognak rámenni. Például az egyik az egy sűrűn lakott kolónia közepén lévő toronyból egy kristály megszerzése. Ilyen megesett már az elsőknél is, aztán mikor a fregattok beszabadultak az épületek közé és egymásnak estek, a halálos áldozatok számlálója csak pörgött felfelé.

A teljes verseny öt napos, ezalatt öt állomáson lesz minden nap végén a gyülekező. Itt sem

számított ki ér oda elsőnek, ami fontos, hogy egyáltalán oda érjenek. A másik napon központi idő szerint reggel 8-kor indulnak újra, ismét egyszerre. Az útvonal szabadon választható, de a kijelölt régiókat nem szabad elhagyni. Ami azonban szigorúan tilos volt a versenyen kívüli bármely másik pilótával való szövetkezés. Ennek megtörténte azonnali kizárás.

A Concord ez évben tovább nehezítette a pilóták dolgát, ugyanis egységesen, minden versenyző kapitány fejére egy milliárdos vérdíjat tettek, ezzel azt akarták elérni, hogy ha a pilóták LowSec és NullSec felé mennek, akkor ott is gyűljön meg a bajuk a helyi lakosokkal.

A verseny szabályzat még kitért a használható hajók típusára, mindent engedélyeztek ami fregatt, akármilyen típust, de nagyobbat nem.

– Milyen hajót veszünk főnök? – kérdezte Fey.

– Worm-ot. – Ezzel Kiex a legközelebbi fali terminálhoz lépett és megvásárolta a hajót, majd a többi modul megvételét és a hajó felszerelését Feyre bízta, ő maga pedig elment nevezni.

Rufyék előtt Rolke megtisztította az utat, hogy minél előbb sorra kerülhessenek. Az emberek először zúgolódtak, hiszen végre az ablakok közelébe értek, de mikor meglátták a Rolke által kísért csoportot és felismerték őket, akkor már szinte örömmel léptek hátra.

Rufy és Kiex az ablak elé lépett és gyors DNS mintát adtak le, majd megnevezték a hajót, amivel indulnak, bejelölték azt, hogy mióta pilóták, mennyi tapasztalatuk van. A végeredmény Kiex értékelése hét pont lett, Rufyé pedig csak négy, hiszen fiatal pilóta, nem sok harci tapasztalata van, de a hajója nagyon jó. Az alacsony pontszám láttán csalódottan biggyesztette le ajkait.

– Nem vagyok valami nagy ellenfél.

– Nyugi – simogatta meg a hátát Mei. – Majd segítünk és jól seggbe rúghatsz párat.

A lány szeme felcsillant, vagyis a kék felületen fura fények villantak át.

Tovább böngésztek a szabályzatot. Az indulás egyszerre fog történni és ahogy letelik a visszaszámlálás, máris tüzet lehet nyitni egymásra. Ebből nem volt nehéz kitalálni, hogy lesz jó néhány versenyző, aki már ezt az állomást sem hagyja el egy darabban.

A nő tekintete Feyre tévedt, aki egy fali terminál előtt egy előtte pörgő Worm hajó képét forgatta ide-oda, felpakolta rá a vásárolt modulokat. Egyik robotja a vállán nyugodott és mintha beszélgetne vele, időnként bólogatott. Persze valóban beszélgetett vele, de kívülálló számára nem érzékelhetően.

Mei végignézett a környezetükön. Az emberek, akik épp ránéztek és tekintetük össze találkozott, apró bólintással adták tiszteletüket. A dóm oldalában Aylar képével szemben több sorban és oszlopban megjelentek a nevezett kapitányok képei, másodpercenkénti váltásban pedig az általuk vezetett hajó. A nő elámult, mert a képeket húsz oszlopba és tíz sorba rendezték, vagyis maximálisan kétszáz versenyző indulhatott. Kétszáz, te jó ég, gondolta. Már kezdte érteni, hogy a Concord miért ellenzi ezt. Ha ezekből mondjuk tíz hajó beszabadul egy lakott kolóniába, és ott lőnek egymásra, akkor valóban lesz ám vérfürdő az ártatlanok közt is.

A kapitányok között mind a négy faj képviselői megtalálhatóak voltak, nők, férfiak vegyesen. A domináns hajótípust sem lehetett megnevezni, mert még olyan is akadt aki szabványos fregattal indult. Amint az utolsó kép is kijelzésre került, Mei gyorsan megszámlolta a nevezőket és elámult: 149 induló. Ez nem lesz semmi. A mostani a legtöbb, az elsőn 80, a másodikon 102, a harmadikon 106, a negyediken 99 és most pedig 149. A portrék mellett sávok jelentek meg és kijelzésre kerültek a pontszámaik. A nő máris látta, hogy a nevezők közül legalább tízen 1-es pontszámmal indultak el, vagyis ők a leggyengébbek. A képek hirtelen átrendeződtek, fent vetítődtek ki a legerősebb pilóták, lent pedig a gyengék. Tovább siklott a tekintete felfelé, majd jöttek a 2-es pontszámúak, akik még mindig szabvány hajót használtak, de képességeik jobbnak minősültek. Majd a 3-asok, akik között már fejlesztett fregattokat is lehetett látni. A négyesek közt megjelent Rufy is, aki ha szabvány hajóba ül, akkor 1-es pontszámot kap, de a Dramiel miatt elérte a 4-est. Majd jöttek az ötösök, ahol a pilóták már egyre jobbak, már titkos fejlesztésű hajók is felbukkantak, majd a hatosok, ahol már nem akadt szabvány fregatt, a hetesek közt feltűnt Kiex „nyúlszív” kapitány képe is. Jöttek a nyolcasok, ahol már egy-két versenyzőnek a pusztá portréjával is gyerekeket lehetne megállítani a növekedésben. A kilencesek már mind titkos fejlesztésű hajókkal indultak és nagyon jó pilóták voltak, majd érkezett a legfelső sorhoz, ahol a tízpontosak, vagyis a legveszélyesebbek jelentek

meg. Ezekből kilenc is akadt. Egyikük szintén Dramiel-t vezetett, egy másik Daredevil-t, akadt egy Caldari Navy Hookbill, egy Federation Navy Comet, egy Republic Fleet Firetail, egy Imperial Navy Slicer, egy Cruor és egy Succubus, majd a végén egy másik Worm. A pilótáik pedig elég rossz arcnak tűntek. Sőt, nagyon rossznak. Mei meg mert volna esküdni rá, hogy egyiküket másikat már látta ezelőtt, de arra nem emlékezett, hogy hol. Talán valami hirdetésen magas vérdíjjal, vagy máshonnan, nem sikerült rájönnie.

Fey közben végzett a Worm összerakásával és kiadta a parancsot a hajó hangárba vontatására. Mosolyogva mutatta Kiexnek a járművet, aki csak elismerően bólogatott.

– Mei – kezdte Rolke. – Nagyon örülök, hogy megismerhettelek titeket személyesen.

– Nem különben – mosolygott a nő. Fey veszedelmesen vigyorgott, Kiex aggodalmas arcot vágott, Rufy meg félénken lesütötte szemeit.

– De most bocsássatok meg, de magatokra kell hogy hagyjalak benneteket. Majd később találkozunk.

– Rendben Rolke, köszönjük a segítséged.

Rolke szinte elolvadt. – Ó, nekem volt megtiszteltetés találkozni veletek. Én köszönöm.

A riporternő két robotjával együtt eltűnt a tömegben.

Rufy Mei elé lépett és ránézett. – Kiex! – mondta nagyokat pislogva, mintha nem lenne biztos valamiben.

Mei meglepődve összehúzta szemeit. – Mei vagyok, Kiex itt áll tőlem jobbra.

– Igen? – Rufy zavartan kezdte vakarni a fejét. – Hihi, bocsi. Akkor kéne egy tűzér.

– Navigátor kell Rufy, tűzéred már van. – Mei gyanakodva méregette, ahogy össze-vissza beszélt. Talán izgalomában?

– Hát akkor kéne egy olyan.

– Rufy, mi ez a keveredés?

A lány tovább vakarta a fejét. – Ööö, hát, fellépett egy mellékhatás a kezelésem során.

– Éspedig?

– Egy-két dolgot néha keverek.

Mei felhúzta szemöldökét, a többiek hosszasan pislogtak.

– Hogy érted, hogy kevered a dolgokat? – kérdezte a kardvívó.

– Ööö, egy-két apróságot.

– A nevek nem egészen apróságotok.

– Ne haragudj, nem tudok mit tenni vele.

– Mást is keversz?

Rufy szinte összement. – Nagyon sok mindent.

– Óriási – Mei kifújta a hajszálat a szeméből. – A hajók neveit is talán?

Rufy lebiggyesztett ajkakkal, gyermeki mosollyal arcán bólított.

Mei ránézett két barátjára. Kiex aggódva nyújtogatta arcát, Fey pedig más elfoglaltságot talált magának. Hát, ez van. Várható volt, hogy az öregítési eljárásban valami fellép. És ők még nem tudtak a másiktól, ami időnként megesett: Rufy „kikapcsolásáról”.

Rolke hangja szólalt meg a hangosbemondóban. – Tisztelt versenyzők, a nevezés lezárult. A mostani verseny induló létszáma 149 fő, ezzel a legnagyobb Fregattverseny indul el rövidesen.

Az emberek ezrei ujjongani kezdtek, a hangerő bántotta a füleket, kisebb csoportok lódultak meg különféle irányok felé, mintha hirtelen rájöttek volna hogy ideje fogadni, mert a verseny pár óra múlva indul. A kiabálások közepette Fey nézett a többiekre, és neki is kiabálni kellett, hogy meghallják: – Szerezzünk navigátort!

Bólítottak és az énekelni kezdő csoportok között átverekedve magukat elindultak a toborzó ablakok felé. Eközben látták, hogy versenyzőknek szurkoló csoportok alakultak meg – akik talán az indulók ismerősei vagy barátai lehettek –, és ezek most különféle énekekkel és hajrázással fogták közre a versenyzőt.

A toborzó ablakokhoz vezető úton rengeteg csoportot kerültek meg vagy vágtak át köztük. Az egyik gyülekezet elég agresszívnek tűnt, még kötekedni is akartak, de mikor rájöttek hogy a CESZ hősei és remek harcosaival kéne ezt tenni, hamar meggondolták magukat. De persze nem mind:

egyik-másik csoport némán méregette őket amint a közelükben haladtak el. Mintha felmérnének az esélyeket egy nemsokára bekövetkező összecsapásban. A verseny része nemcsak a hajókkal való megmérettetés lesz, hanem majd személyi összecsapások is meg fognak történni. Ugyanis az igazán magas pontokat érő kristályszerzésben majd ki is kell szállni a hajókból. Mei rengeteg jó harcost látott, és bár ő és társai hősöknek kijáró tiszteletben részesültek, ez még messze nem jelentette azt, hogy ők a legjobbak. De nem ám. Mei ugyan erős harcos volt, tudta magáról, de emlékezett – élete végéig emlékezni fog – Nyphre, akiről azt hitte, hogy ő ölte meg szerelmét. Bár a düh akkor elborította az agyát és nem érezte a félelmet, de ha az a nő még mindig élne, akkor ötször is meggondolná, hogy nekimenjen még egyszer. Hajszálon múlt akkor, hogy meg tudta ölni. Eszébe jutott a kommandós egység másik életveszélyes harcosa, Beln Ruan. A villámharcos ellen sem biztos, hogy győzött volna. A másik a már halott Croy Vogal, Aylar tüzére. Az ellen pedig biztos elvérzik. De a férfi már meghalt, ahogy minden más eddig ismert kemény ellenfele.

Ám most, a tömegben többeket látott, akiről üvöltött, hogy „Vigyázz velem!”. Mei eldöntötte, vigyázni is fog. De leginkább majd Rufyra kell vigyáznia, nehogy baja essen.

Megérkeztek a toborzó szekcióhoz és egy közelükben éneklő csoport – akik egy tízpontos Gallente férfi versenyzőt dobáltak a magasba – hangja miatt szinte kiabálniuk kellett.

– Navigátorokat keresünk – kiabálta ezúttal Kiex befelé, ahol egy fémarcú robot ült és fejét meg sem mozdítva a kezeivel két oldalra nyúlt és képeket lökött a férfi elé, mintha megdobálná ezekkel.

Kiex gyorsan szétterítette ezeket. A remélt sok tucát, vagy száz jelentkező mellett mindössze nyolc arcot mutattak a képek. Már szinte az összeset felbérelték, akik nem féltek attól, hogy meghalnak, vagy esetleg egy ideig üldözve lesznek, vagy fegyencé válnak pár évre.

Öt férfi és három nő tűnt fel a képeken. El lehetett olvasni tapasztalataikat és azt, hogy mióta vannak az űrben, milyen hajókon tevékenykedtek eddig.

Kiex egy Caldari férfit választott. Rufy pedig egy Gallente nőt. Elküldték a felvétel elfogadását.

– Menjünk át a tárgyaló szobákba! – kiabálta Kiex mert már nemcsak ez a csoport, de egy másik is rákezdett az ünneplésre. Mintha csak versenyt kiabálnának.

Átverekedtek magukat az embereken. Újabbak ismerték fel őket és néhányan még eléjük is ugrottak, hogy beszélgetést kezdeményezzenek. De csak eltolták őket, nem válaszoltak nekik. Nincs most idő a csevegésre.

A tárgyaló szobákhoz vezető folyosó falai mentén bukmékereknél is lehetett fogadást kötni a hagyományos kifizetési ráta többszöröséért. Persze maga a fogadási összeg is magasabbra rúgott.

A folyosón átvágva egy csendesebb terembe értek, melynek ívelt falaiból ajtók sokasága nyílt. Mivel a toborzó ablaknál kiválasztott navigátorok megkapták az értesítést hogy valaki felbérelte, pontosabban maga mellé vette őket egy hajóra, így már itt várakoztak az egyik teremben.

Kiex kinyitotta az ajtót, és amint az halkan felfelé húzódott, két embert pillantottak meg. A terem úgy nézett ki, mint egy kihallgatószoza, teljesen üres, csupasz, csillogó falaiban lehallgató berendezések rejteztek, a középső asztal felületén fények szaladtak át, a mennyezet pedig úgy nézett ki, mintha a kábelrengetegeket rejtő fedőlaponkat eltávolították volna és a vastos vezetékek kötegei a fejük magasságába lógtak. Még vigyázni is kellett, nehogy kettő közé tegyék fejüket. Mintha javítottak volna itt valamit, de hirtelen félbehagyták.

A két navigátor már itt várakozott. Egyikük – a Caldari srác – neve Zeol Loak, magas, húszas éveiben járónak tűnt. Barna rövid haja össze-vissza állt, arcvonásaiból némi arisztokrácia sütött, de szemei ezzel szemben kíváncsian villogtak a belépőkre. Termete magas, jó két méter is lehetett, beültetéseknek kívülről nem látták nyomát. Talán csak a fejében volt némi áramkör, az ilyesmit első pillantásra lehetetlenség megállapítani. Zöldes-fekete nadrágot és dzsekit hordott, bakancsa vastos talpát az egyik székre támasztotta, ezen nyugtatta könyökét és felsőtestének súlyát.

A csupasz asztal másik oldalán egy nem túl magas nő állt, bár inkább lánynak tűnt. A neve Slon Yben. Szőke hajába zöld sávokat festett, az egészet vastag tincsekbe fonta és feje búbján kötötte össze, egy vastag fejpánt tolta felfelé ezeket, mintha a lány küzdene alacsony termete ellen azzal, hogy haját magasra emeli. Arca szép, fiatal, zöld szemei élénken, néha kötekedően villantak a

belépőkre. Az asztalnak támaszkodott, háttal a Caldari férfinek. Barna bőrszerelést viselt, dzsekijének szarát feltúrta, alkarján tetoválások kígyóztak: a Gallente milícia jelei. A lány ezek szerint már szolgált ott, bár kora szemlátomást nem lehetett több, mint tizenhét, húsz év.

– Talán ti vagytok a főnökeink? – kérdezte a belépők felé intézve a kötekedő kérdést a lány.

– Talán ti vagytok a navigátoraink? – kérdezte ugyanilyen hangnemen Mei.

– Igen – Slon ellökte magát az asztaltól és eléjük sietett. – A nevem Slon Yben – nyújtotta kezét feléjük.

Kezet ráztak, ezután tisztelegtek egymásnak. Zeol némán csatlakozott a köszöntésbe. Végigmért mindenkit, végül mindössze Kiexet és Rufyt fogadta el szemlátomást, őket is azért mert a kapitány Caldari – mint ő maga – a lány pedig Amarr, de még egyikük sem mutatta meg igazi énjét.

Slon pimaszul méregette őket, Kiexszel szemben némi lenézést tanúsított, Rufyban pedig mintha valamiféle vetélytársat látna. A két Minmatar nővel már nem foglalkozott, talán ezért mert hozzá képest mérföldekkel érettebbek, vagy pedig eszébe se jutott kötekedni velük. Még ő sem ismerte igazán egyiküket sem.

Fey gyorsan átvette a stafétabotot az ismerkedésben. – Mondjatok pár szót magatokról!

Zeol kissé lenézően pillantott a nőre. Mit akar ez a Minmatar tőlem? Arcáról félreérthetetlenül sütött ez a gondolat. De végül belekezdett. – A nevem Zeol Loak. Navigátorként sokféle hajón szolgáltam már, de eddig minden kapitányomat kilőtték mellőlem, hat klónébredésen vagyok túl. Remélem most nem kell új testben ébrednem.

Fey persze észrevette a férfin a lenező modort, így hát lekezelően válaszolt vissza neki: – A Fregattverseny nem arról híres hogy az új testedben ébredj. Ha itt bukunk, mérsz börtönbe vagy az isteneidhez, ha vannak.

Zeol epésen vissza akart válaszolni a Minmatar nőnek, de Kiex lépett eléje nyugtatólag. Tudta jól, hogy a srácnak nem kéne felhergelnie a drónidomárt mert nem kérdéses, mi történne. – Oké Zeol, nézd el Feynek a modorát! Majd összebarátkoztok később, de most más dolgunk van.

A drónidomár elképedt. A kapitány az ő védelme helyett a srácra kelt. Na, mi van itt kapitányom?

Kiex gyorsan megfordult és azonnal mondta a nőnek, mintha lett volna hátul is szeme és látja hogy mi a baja. – Fey, kérlek te is vegyél vissza!

– Mi az hogy vegyek vissza? – kelt ki magából a nő. – Nehogy már szó nélkül hagyjam azt, ahogy rám néz. Nézz oda rá – mutatott mögéje, de Kiex nem fordult meg. – Levakarhatatlan Minmatar gyűlölet van az arcán.

– Bemeséled magadnak – koppant Kiex hangja hidegen.

Fey majdnem átharapta a kapitány torkát, de a racionális kijelentés visszahozta a valóságba. Tényleg, gondolta. Ez a srác nem is úgy néz, ahogy elképzelem. Ezt csak bemesélem magamnak. Na mindegy, majd megbékélek vele.

Slon széles mosollyal az arcán nézte a kis intermezzót. Eközben Rufy pedig résnyire szűkült szemekkel figyelte. Érdekes színek vették körül, olyan érdeklődőnek, mindenre nyitottnak tűnt. Még a vitára is...

Mei is jól megnézte magának mindkét navigátort. Zeol kissé hüvösnek tűnt számára, és való igaz, elég lenezőnek, de egy Caldari-tól ez teljesen természetes. Nem értette, Fey miért akadt ki ennyire. Ilyen ez a kereskedő nép, ne foglalkozz velük, vigasztalta társát gondolatban.

Slonra pillantva már több kételye támadt. Fiatalnak, igazi nagyszájú kötekedőnek nézett ki. Már érezte, hogy a hajón belül lesznek majd viszályok, de hát melyik az, ahol nincsenek? Még régen, mikor Trondam és Volre élt, akkor is előfordultak ilyesmi. De ha semmi nem történik, az sem jó.

Slon folytatta a bemutatkozást, mintegy megerősítésként Mei gondolataira. – A nevem Slon Yben. Magam is sok hajón szolgáltam, elég fiatal vagyok, pár hónap múlva töltöm a tizenkilencet. Még sikerült bekerülnöm a Gallente milíciába is, hehe, de gyorsan kipenderítettek onnan.

– Miért? – kérdezte Mei érdeklődően félredöntött fejjel.

– Mert nagy volt a szám – vigyorgott büszkén.

– És miért gondolod, hogy ez nekünk jó ajánlólevél?

Slon hirtelen rádöbbsent, hogy vissza kell vennie, különben nem veszik fel a hajóra.

– Hát, izé, igen, nagy volt a szám, mert jobb taktikai tanácsot akartam adni a kapitánynak, aki megelégette.

Mei Rufyra nézett, aki finoman bólogatott: igazat mond. Visszanézett Slonra, és némi ellenérzés keretében, de elfogadta a lányt. – Hát jó – mondta. – Akkor te leszel velünk, Zeol pedig lesz Kiexszel.

– Micsoda? – képedt el Fey. – Ezt miért te döntöd el?

– Gyere egy kicsit! – Mei félrehívta a másik Minmatar nőt. Kimentek a tárgyalóból és négyszemközt osztották meg gondolataikat. – Mi bajod van már megint?

Fey nem jutott szóhoz a vádaskodásra. – Hogy mi bajom van? Hát talán az, hogy a nagy arcú Caldari-t meg fogom ölni útközben valahol.

– Jobban szeretnéd a nagyszájú lányt? Tudtommal téged jobban idegesítenek a visszafafázó egyének mint a lenézők.

Fey a száját húzta, de belátta, Meinek igaza van. Beleegyezően bólintott. Visszamentek. Ám a jelenet, ami bent fogadta őket minden volt, csak jó előjel nem, ugyanis Slon Rufy arcába bámult közvetlen közről, kötekedően, kezeit hátrátéve csak fokozta a pimaszságot. Rufy pedig szinte megijedt, látta a lány érzelmeit, de nem tudta, hogy most mit kéne válaszolnia. A beültetett emlékek egymással kergetőztek fejében, kétségbeesve kereste az ilyenkor legjobb megoldásként használhatót, de egyet sem talált. Így hát csak egy zavarodott mosolyra futotta tőle.

Kiex némán nézte a két lány közötti jelenetet, Zeol pedig még szívesen be is csatlakozott volna, 80%-os eséllyel Rufy oldalán.

– Nos hát, ha ilyen szépen összebarátkoztunk – tapsolt Mei megtörve a két lány közti feszültséget – akkor talán folytassuk az átbeszélést, hogy ki melyik hajón lesz. Tehát Zeol, te leszel Kiex kapitánnyal, Slon, te pedig Rufy kapitánnyal.

Slon szája tátva maradt, hisz mindvégig azt hitte, Mei a kapitány. – Vele? – mutatott Rufyra.

– Igen, vele – bólogatott Mei.

– De hát ez...

– Ó! – váltott szigorúra Mei. – És jó kapitány.

– De hát ez egy gyerek. Látom az öregítés jeleit rajta.

– És akkor mi van? – Mei hirtelen azon kezdett gondolkodni, hogy talán Zeol mégis jobb választás lenne.

– Hát erre a versenyre nem ártana egy jó kapitány.

Mei szeme résnyire szűkült és maga is meglepődött, hogy milyen elszántan kel Rufy védelmére. – Kezdetnek legyen elég annyi, hogy ez a gyerek nyolc évesen harci gépet tudott eskábálni egy takarítórobotból, majd jó néhány hajóba betörő egyént tett velük ártalmatlanná. Másrészt a hosszas menekülés során egyetlen könnycseppet sem ejtett, míg mellette mások meg majdnem kivégezték egymást. Majd utána nyolc évesen magára kellett hagynunk és egymaga talpon maradt mindenféle segítő és gyám nélkül, ráadásul ekkor tette le az első pilótavizsgáját, majd ezt az egész öregítési eljárást önmaga szervezte meg és a későbbi részére pedig önmaga kereste meg a pénzt, még hozzá fejtudással. Úgyhogy ne mond még egyszer rá, hogy „Ez”, mert akkor azt hiszem én is megmutatom neked, hogyan kezelem azokat, akikre azt mondom, „Ez”. Remélem érthetően és világosan beszéltem Rufy kapitányról.

Slonba belefagyott a szó; erre nem számított. Meitől megijedt, hiszen nemcsak kinézetében tűnt tapasztalt harcosnak, de még a kezeinek fura mozgása is tudatta az éles szemű lánnyal, hogy a nő egy harci cyborg és azzal ujjat húzni nem a hosszú élet titka.

A gyors szóváltást követően Mei sóhajtott egy nagyot, és amint látta, hogy Slon bocsánatkérően lesüti szemeit, visszatért az eredeti témára. – Na tehát. Majd később összebarátkozunk, de most beszéljük át gyorsan, hogy hogyan fogunk cselekedni a verseny alatt.

Bólintottak.

– Rendben – folytatta. – Rufy négy pontot ér, Kiex hetet. Emiatt Kiexre fognak majd páran vadászni, és persze Rufyra is, hiszen azt fogják hinni könnyű prédá. Nézzük meg újra a

szabályzatot.

– Egy pillanat – törte meg Slon a beszédet. – És elnézést, hogy beleszóllok. – Nyelt egyet.

Mei intett: mondhatod.

– Izé – folytatta Slon. – A legutóbbi versenyben már a hangárból se jutottak ki sokan, tehát arra is készülünk, hogy már itt el fog kezdődni a buli. Utána a kivezető kapukon komoly Concord blokádon kell átjutni. Ha ezek megvannak, akkor a versenyzők szétszélednek és, hm, ugye akármilyen útvonalat lehet használni, kevéssel fogunk találkozni közülük. Hacsak nem gondolják többen úgy, hogy nekiveselkednek a magas pontokat érő „A” feladatoknak.

– Te már harcoltál ebben?

– Nem, csak figyelemmel kísértem. Azt is tudom, hogy az egyik kolónián hat fregatt csapott össze, mikor egy ilyen küldetésben ott találkoztak. Aztán a kergetőzésben az épületek közt jó pár száz halottat hagytak maguk mögött. De egyesek szerint ezek haltak meg a lakosok közül, a fél város romba dőlt.

– Más érdekesség?

– Igen. Mint eddig is, most is lehet számítani arra, hogy többen össze fognak állni nagyobb csapatba. Ketten, hárman, vagy még többen. Legutóbb öt hajó mozgott együtt. Levadászták a tízpontos kapitányokat is, de aztán fennakadtak egy Null Sec blokádon.

– Jó. – Bólintott Mei. – Akkor elsőként a hangárból kell kijutnunk minél előbb. Ha sikerült, akkor jön az első Concord bloká. Oda akkor fogunk bemenni, mikor a legtöbb hajó ugrik. A másik oldalon meg a rendőség kisebb eséllyel szemel ki minket. Aztán ha ez is sikerült... ha sikerült, akkor a mi két hajónk együtt marad és nekikezdünk a bójáknak és a konténereknek. Ezzel szerzünk pár pontot, aztán kiszemelünk egy „A” küldetést és megcsináljuk. Akár többet is. Milyenek is vannak most?

Slon megnyitotta a versenyszabályzat oldalait és kivetítette az elérhetőket. – Akad jó néhány. Mindegyik célja egy kristály megszerzése, mikor betöltöd a hajó rendszerébe, megkapod a pontokat. És, izé, a kristály sok esetben erősen védett helyeken van, légvédelmi ütegekkel, órágyúkkal.

– Csak hajóval tudjuk felszedni?

– Nem. Ki is kell innen jönnünk még párszor. A legutóbbi versenyen nem használták mindet, mert legtöbbje olyan erősen őrzött volt, hogy ott buktak volna el a versenyzők. Ezért lecsaptak a könnyűekre, de mint mondtam előbb, az egyik ilyen épp azon a kolónián volt, ahol sok halálos áldozatot szedtek az összecsapások.

– Akkor mi megpróbáljuk az egyik nehezet.

– De...

– Pszt! – Mei a szája elé tartotta mutatóujját, majd szeméit be is hunyta. Most nem akart hallani akadékoskodást.

Slon kezdett pánikba esni. Ez a nő be akar rontani egy jól őrzött helyre? Ez megőrült?

– Hát jó. Akkor ha innen kijutottunk, és átjutottunk a Concord blokádon, akkor egy kis időt eltöltünk a vadászattal. Rufy lesz a csali, Kiex nem messze fog várakozni a hajóval. Ha ráharap valaki Rufyra, vagyis ránk, akkor te kapitány beugrasz és szétszedjük a magányos versenyzőket.

– És mi van, ha innen nem jutunk ki és a blokádon sem jutunk át? – kérdezte Kiex, feszengve tette karba kezeit. Ő ellenezte ezt az örültséget, de szíve mélyén remélte, hogy egyikük megnyerheti. És tényleg elindulhat egy új CESZ...

– Ha nem jutunk át, akkor meghalunk. Én inkább megölöm majd magam semmint hogy elkapjanak. Apropó, a klónotokat már most semmisítsétek meg, mert ha kifüstölnek és új testben ébredünk, onnan megyünk egyből börtönbe. Én inkább a halált választom.

– Én is.

– Szintén.

Rufy kissé ijedt arccal vont a vállát és ő is beleegyezett. Bár nem is volt klónja, a beültetett emlékképek közt bevillant, milyen a börtön. Egy láva bolygón...

– Hát jó. Akkor ideje indulni és felkészíteni a hajót! Ellenvetés?

Senkinek nem volt.

Egy percre még némán nézték egymást, és gondolataikban helyet szorítottak az új tagoknak.

Ezután elhagyták az elszigetelt tárgyalótermet és visszamentek a dómba. Újra megcsapta fülüket az üdvrivalgás, ahogy a verseny konferálásával megbízott Rolke Tuila egyfolytában mutatta be a már benevezett versenyzőket. A fogadások még nagyban zajlottak, bár a nevezések már lezárultak.

A hajót át kell nevezniük a szabályzatban átírt névre és mellé a nevezési számra. Ennek elmulasztása azonnali kizárás. Rolke az utolsó versenyzők bemutatásánál tartott, a 141-es volt Rufy, a 142-es pedig Kiex. Utánuk még heten neveztek és így jött össze a 149 fős induló létszám.

Rolke újfent kiemelte, hogy volt CESZ tagok is részt vesznek a versenyben, és nemcsak Rufy és Kiex, hanem még valaki más is. Mei arcán kellemes mosoly terült szét, mikor a legutolsó nevezőként Rolke egy olyan ember nevét olvasta fel, aki már az Anttainen Incidens során is velük volt, majd a CESZ megalakulása után belépett a harcokba és kimagasló teljesítményről tett tanúbizonyságot. Ez pedig Forg Gweykon parancsnok.

Fey és Kiex is elmosolyodtak, mikor meglátták a zsoldosparancsnok markáns arcát és kopasz fejét a kijelzőn, a kilences pontszámot, amit kapott, majd a hajót, amivel indul: egy Kitsune.

– Azt hiszem, hárman vagyunk már – próbálta Mei túlkiabálni a hangzavart.

– Keressük meg! – nézett körbe Fey, de mikor látta hogy ennyi ember közt képtelenség bárkit is megtalálni, kivette egyik kis robotját a tarisznyájából és a levegőbe dobta. A tenyér méretű korong lábakat növesztett, majd szárnyakat és ugyan nem csapkodott vele sokat, hiszen a kis meghajtói elvitték bárhova, de pásztázni kezdte a magasból a tömeget. Bevitte az adatokat a keresőjébe és elszáguldott.

– Üzenj neki, hogy jöjjön a hangárakhoz! – mondta Mei.

– Oké.

– Közben menjünk mi is.

Elindultak a tömegén át. Újfent tapsok követték megjelenésüket, az itt lévő emberek legtöbbször CESZ pártinak tűnt. Olyan tiszteletben részesítették őket, mint amit eddigi életükben sohasem tapasztaltak.

Rolke éppen konferálta a legutóbbi versenyen történt eseményeket és adatokat: – Ezen a felvételen az előző versenyen elhalálozott pilóták és legénységük halálának okát láthatjuk. A 99 hajóból 21-et a Concord semmisített meg. Többen közülük nem adták meg magukat, így elhaláloztak. Öt hajó legénységét pedig el tudták fogni, ők fegyencelepen töltik büntetésüket. 34-en estek áldozatául az egymás közti versengésnek. 28 kapitány és legénysége halt meg az „A” küldetések teljesítése során, 10 versenyző hajó és legénysége pusztult el különféle környezeti elemeknek köszönhetően, ezek közt zuhanás, bezáródott féreglyuk, gázköd robbanás, aszteroidába csapódás, három hajó pedig nyomtalanul eltűnt, keresésüket már felfüggesztették. A maradék három pedig elérte a verseny végét és közülük az egyik most élvezi a fődíjat.

Tapsvihar kezdődött erre a kijelentésre.

– Végül, ideje az ünnepnek, két óra és indul a verseny. Élvezzétek a táncosokat a szervezőbizottság által.

Ezzel Rolke levonult a pódiumról, de előtte még végigfűrkészte a tömeget. Mei látta, hogy a nő – talán – őket keresi, így Fey-t kérte meg, aki egy másik robotot küldött Rolke felé, hogy hozzájuk vezesse.

Újabb pódiumok emelkedtek el a talajtól az emberek fölé, már közel kéttucatnyi lebegett lassan, mindegyiken két-két lengén öltözött nő kezdett táncolni és kezdetét vette a mulatság. A zene a lebegő szerkezetek aljából és oldalából érkezett és a lányok tánca magával ragadta az emberek jelentős részét.

– Megvan Forg! – próbálta Fey túlkiabálni a döngő zenét. – Megy a hangárakhoz!

– Kiváló – mosolyodott el Mei.

– Kiex – fordult feléje Rufy.

– Még mindig Mei vagyok.

– Ja, bocsánat. Üm. Forg volt ugye az a parancsnok, akinek sok szupi hajója volt, ugye? Ugye?

– Igen Rufy. – Mei átkarolta a vele egy magas lányt és együtt sétáltak tovább. Újabb tapsok köszöntötték őket, Rufy a foltokon mindig elámult, hiszen ilyen elismerő színeket ritkán látott.

– Erre – fordult el Fey és robotja után iramodott, ami mutatta az utat nekik Forg parancsnok felé, a másik pedig Rolkenak, vissza hozzájuk.

A riporternő előbb érte el őket. – Mei – kezdte izgatottan. – Ugye tudjátok, hogy kevés esélyetek van? Visszavonok mindent, már nem örülök, hogy neveztetek, kérlek, gondoljátok át, nem szeretném, ha hőseim ezen a versenyen véreznének el.

– Nyugi Rolke. – Mei a másik karjával őt is átölelte így oldalán a két nővel sétált tovább. – Ha baj van, vagy kilőnek, kiszállunk. Van tapasztalatunk a bujkálásban, már egészen hozzá szoktunk.

– Jó, persze, de jobban szeretném, ha el sem indulnátok. Bár persze, igen, tudom, az emberek megvesznek itt értetek, de nincs kivétel. A Concord titeket sem fog kímélni és a pilóták sem.

– Tudom Rolke. – Mosolygott Mei. – Bízz bennünk.

A nő felsóhajtott: – Igyekszem. Sok szerencsét!

– Köszönjük. – Mei megrázta a riporternőt, akinek majdnem eltört a nyaka.

A robot megállt, majd felemelkedett: Forg a közelben van. A körülötte álló embergyűrűn Mei törte át magát és mikor meglátta a parancsnokot, szája fültől-fülig ért.

– Forg! – köszöntötte kiabálva.

– Mei! – mondta emelt hanggal a férfi és mosolygott.

Tisztelegtek, majd megölelték egymást.

– Fey! Kiex! – köszöntötte őket Forg. A robotidomár és a kapitány is tisztelegtek neki, majd megölelték.

Az emberek körülöttük elnémultak és figyelték, hogy hőseik miről beszélgetnek.

– Jól nézel ki Forg! Mi történt veled? – kérdezte Mei és vállon csapta.

– Áú! Jól vagyok, köszönöm. Te is jól nézel ki!

– Kösz! Tehát – bájosan felvonta a szemöldökét. – Mi történt veled?

– Sok minden. Aylar halála és a békeszerződés után elkezdtek aprítani a kalózokat Low Sec-ben és Null Sec-ben. Én mindvégig hűséges maradtam a szervezethez, de aztán hamar beláttuk, hogy Aylar nélkül nem nagyon mennek a dolgok. Végül elkezdődtek a bukássorozatok és elég hamar feltrancsíroztak minket. Az én flottámat is szétverték – sóhajtott fájdalmasan. – Alig maradt egy pár hajóm és a kapitányok velem együtt úgy döntöttek, hogy inkább eltűnünk. Bujkáltam magam is sokáig, de elévült a körözésem és ebben a régióban jártam. Itt vagyok már fél napja, és mikor Rolke bejelentett titeket, én is rohantam nevezni. Így hát újra együtt – kacsintott.

Mei szemei mesterségesen csillogtak az örömtől, hogy újra láthatja a férfit.

– És veletek mi történt? – kérdezte Forg széles mosollyal arcán. Rufyról még nem is vett tudomást, nem ismerte fel, azt hitte hogy csak egy szurkoló és éppen itt ácsorog.

– Velünk is sok minden történt. A békeszerződés aláírása után mi egyből bujkálni kezdtünk, elég sok izgalmas órában lett részünk. Szerencsére nem kaptak el, bár volt pár elég meleg helyzet. Aztán visszajöttünk errefelé, mert... Te Forg. Emlékszel Rufyra?

– Ó, hát hogyne. – Vigyorodott el a parancsnok. – Ő volt a kis Aylar. Találkoztam vele egyszer-kétszer az Aeon-ban, még mielőtt rajtunk ütöttek. Hát tündéri kislány. Hova lett? Mi történt vele? Ugye nem halt meg?

– Ó, dehogy.

Rufy közben alig bírta visszafojtani a nevetését.

– Hol van? Tudjátok?

– Itt, az állomáson.

– Micsoda? Mit keres itt egy gyerek?

– Forg, kérlek szépen, ő itt Rufy. – Ezzel oldalra állt és Rufy előtt megnyitotta az utat.

Forg elképedt, szája tátva maradt, Rufy pedig bájos mosollyal arcán nézte a parancsnokot, ám a gyermeki kivitel nem lehetett levakarni róla. Kezeit összefűzte maga előtt, mintha a férfi éppen megkérné a kezét.

– Rufy?!

- Szia Forg Gweykon parancsnok! – a lány tisztelgett.
- Te... Hát te aztán megnőttél. Öregítés? – szalutált Forg.
- Igen, bizony.
- Csinos lettél – vigyorgott Forg, de Mei vállba bokszotha.
- Hé, ő még gyerek.
- Gyerek? Bomba csak lett belőle.

– A lelke gyerek. Ne viselkedj úgy mint Trondam, aki egy drónt is önmegsemmisítésig kefélné mert... vagyis kefélt volna... Vagyis... a rohadt életbe...

Emlékek törtek rá ismét. Most nemcsak Volre hiányzott neki, hanem régi, fogadott bátyja is, Trondam. De még mennyire. Az érzések elemi erővel törtek a felszínre és testén hidegrázás futott át. Ám megemberelte magát és visszafojtotta érzéseit.

Forg látta a nőt, hogy szerelmének és kapitányának elvesztése még két év távlatából is nyomott hagyott rajta. Méghozzá elég mélyet.

– Rendben Mei, nem vetek szemet Rufyra. Na meg úgymint úgy viselkedsz, mintha az anyja lennél.

Erre ismét fura érzések öntötték el a nőt. Anya. Ilyet még sosem hallott senkitől. Nemző szerveit már réges-régen kivágták testéből, a szexet élvezte, de egy gyerek kihordásához vagy kitenyésztéséhez szükséges sejt soha többé nem fog termelődni testében, így hát ez a szó fura módon tört felszínre. Talán az ösztönök. Vagy hormonok. Vagy a fene se tudja, de be kéne építtetni valami hormonszabályzót is, gondolta.

– Hát, ha akarod, akkor hívj így minket: anya és lánya – ezzel ránézett Rufyra, aki elpirult, sőt, benne is fura érzések kavarogtak. Több, mint két évvel ezelőtt a szüleit elvitte a Concord és sosem látta őket újra. Egyedül élt egy másik árva kisfiúval az állomáson. Mivel vaknak született, még a szüleitől kapta ezeket a kék szemeket. Aztán magára maradt. Végül Trondam talált rá és megmentette az életét a rabszolga kereskedőtől. Aztán bekerült a CESZ soraiba mint egyfajta potyautas, majd fogadott apja meghalt, ő pedig újra árva lett a bolygón. Meiék akartak neki segíteni, de az egyet jelentett volna saját halálukkal. Ám végül a sors újra összehozta őket.

– Mit terveztek? – tért a lényegre Forg hirtelenjében.

– Azt, hogy együtt repülünk. Nincs tiltva.

– Ez jó elgondolás.

– Mid is van?

– Kitsune.

– Remek. Bénítani tudsz, ugye?

– Hát persze, máskülönben csak egy repülő roncs lenne ez a hajó – mosolygott barátian a férfi. Tekintetbe véve hogy mekkora erőknak parancsolt már az első találkozáskor, a másodiknál nem különben, ez egy kissé furán hatott tőle.

– Úgy tervezzük, hogy – Mei hirtelen körbenézett az őket körülvevő embereken, akik elvakult rajongók módjára kikerekedett szemekkel falták minden szavukat. – Na, majd a hajóban megbeszéljük.

– Rendben – a férfi megvetően nézett végig az embereken. Majd a közelükben ácsorgó új navigátorokra nézett. – Ők kik? – kérdezte.

– Ó, hát ők az új navigátoraink. Zeol Loak és Slon Yben. – mutatott a két fiatalra, akik tisztelegtek Forgnek, ő pedig szintén.

– Ideje indulni Mei. Örülök, hogy újra találkoztunk és sok sikert. Megbeszélés a hajón.

– Várj Forg! – állította meg.

A férfi visszafordult. – Igen?

– Te vagy a legtapasztaltabb pilóta. Rufy még gyerek, Kiex pedig inkább megadja magát a támadás helyett.

Fey felröhögött és hátra taszította a kapitányt, aki középső ujját feltartotta egy sértődött mosoly kíséretében.

Forg nem teljesen értette a jelenetet, hiszen nem volt alkalma közelebbről megtapasztalni személyüket. Ő nem volt tagja a kommandós egységnek.

– Tehát – folytatta Mei. – Vezeted őket a versenyben?

– Hm, miért ne? – a férfi megvonta a vállát. – De ne hibáztass, ha bajunk esik.

– Nem foglak. – Mosolygott. – Jobb vagy te, kevés eséllyel a bukásra, mint ők, akik belebámulnak az első torpedó vetőcsőbe.

Rufy kissé sértődötten nézett a nőre, de Mei vigasztalni kezdte. – Nyugi kicsim. – majd észbe kapott. Mit is mondott? *Kicsim?* Te jó ég, hát tényleg az anya szerepért üvöltenek a sejtjei? – Szóval, na, hát, ne izgulj... Rufy...

Ám már késő: a többiek észrevették ezt.

– Anyuu, indulni akarok – gúnyolódott Fey, majd gyorsan menekülőre fogta, ahogy Mei üldözőbe vette.

A többiek – ellentétben a halálos verseny tényével is – mosolyogtak. Itt aztán lesz móka és kacagás. A két új navigátor még nem tudta, hogy a csapat, ami felbérlette őket, nem mindennapi emberekből állt...

... Kis idő múlva a silók bejáratának belső felénél álltak. Emberek gyűrűje vette körül őket és sok sikert kívánva tapsoltak és szinte tolakodtak, hogy a CESZ hőseivel kezdet foghassanak.

Rolke állt még mellettük és mikor a körük gyűlt emberek a biztonsági személyzetnek köszönhetően oszolni kezdtek, feléjük fordult.

– Nem is tudom, mondhatnék-e valamit azon kívül, hogy sok sikert.

– Felesleges – mosolygott Mei, majd kezét rázott a riporternővel. Rolke ettől újra áradozni kezdett. Majd hirtelen magához húzta a kardvívót és a fülébe súgta: – Segítetek, amennyit csak tudok.

Mei visszasuttogta: – De az szabályellenes. Hagyd a fenébe.

– Biztos?

– Igen. Ha nagyon nagy baj van, vagy ha más is a szabályok megszegésével cselez, akkor persze jól jön majd, de amúgy nem.

– Értem – vigyorgott Rolke és még utoljára melléjük állt, hogy csoportfelvétel készüljön vele és a hősekkel.

Majd hátralépett és Meiék beszálltak a kompa. Mielőtt a zsilip becsukódott, még egy utolsó pillantást vetett a távolodó emberekre, majd még utoljára Rolke mosolygó arcára, majd a vaskos ajtó döngve bezárult...

3. RÉSZ: A FREGATTVERSENY INDULÁSA: ELSŐ NAP

A kis szerkezet kilebegett a silóból és a versenyre induló hajók sokasága fölött és között megkezdte útját sajátjaik felé. Eközben Forg feléjük fordult:

– Nos. – A kilátóablak felé nézett és kifelé mutatott. – Ott gyülekezünk az egyik irányítóantenna mellett! – hangja már határozottabb színezetet öltött, a parancsnokét, aki egy megállíthatatlan flottát is képes vezetni.

– Oké – bólintott Rufy.

– Rendben – egyezett bele Kiex.

A legénység többi tagja már csöndben maradt. Mostantól ez már a kapitányok dolga, nekik csak teljesíteniük kell a parancsokat. Mei ugyan majdnem válaszolt Rufy helyett, de már ideje, hogy magától cselekedjen a lány.

– Ha megvagyunk az antennánál, meglódulunk kifelé, de ha ezelőtt bárki rátok lő, csak gyertek tovább oda és együtt bánunk el velük. Tehát ha mind ott leszünk, kiszáguldunk együtt. Gyorsan irányba állás a kapu felé és akkor ugrunk, mikor sokan mások is. Ha ez is megvan, akkor a Concord blokádon is át kell jutni. Ott majd teljes sebességgel lőjünk ki a kiugró felé. Ha bénítják is a magot, talán elérünk akkora sebességet, hogy kikerülünk a hatótávjából. Oké?

Szaporán bólintottak és már várták a következő lépés tervét.

– Jó. Aztán. Ha kisurrantunk, és elérjük a következő kaput, azonnal ugrunk át. Ott már kevesebb versenyző lesz és majd akkor vesszük át a következő lépcsőjét a tervnek, rendben?

Újra helyeslő fejbiccentések következtek.

Forg pedig nem tudott többet mondani. – Nos akkor, nem maradt más hátra, mint hogy sok sikert kívánjak. Legyetek ügyesek!

Szalutáltak egymásnak.

Eközben a komp elérte a legközelebbi hajót, a Dramiel-t.

Rufyék kiszálltak és Mei még visszafordult a mosolygó Forgra. Szavak nélkül mondta ki: *jó, hogy újra találkoztunk.*

A Dramiel zsilipje bezárult, a két lány és a nő a fedélzetre lépett.

– Ööö, izé, hihi. Akkor indulunk, oksika? – mondta Rufy.

– Lehetne egy kicsit erélyesebben? – tárta szét karjait Mei könnyörgően. – Így nem érzek késztetést semmire.

– Hú, izé – vakarta a lány a fejét zavarodottan.

Slon hosszasan pislogott, újra gondjai támadtak annak elfogadásával, hogy ez a lány a kapitány. De aztán eszébe jutott Mei összefoglalója róla, így elbizonytalanodott. Most akkor ő jó kapitány lesz, és éppen máshogy cselekszik? Vagy most mi van? Lesz ennek az egésznek értelme?

Rufy vett egy nagy levegőt, bent tartotta, majd kifújta. Kihúzta magát és parancsba adta. – Mindenki a helyére! Rendszereket tölteni és készülni az indulásra!

Slon újfent eltátotta a száját. Meire nézett, aki büszkén felszegte fejét: *Na, ez az én lányom...*

A navigátor és a tüzér beültek a pilótafülkébe a székükbe és beindították a hajó rendszereit. A kabin elülső részén helyezkedett el az irányítópult, melynek közepére ült a kapitány. Tőle jobbra Mei foglalt helyet, balra pedig Slon.

– Rendszerellenőrzés, jelentést kérek! – mondta Rufy, ahogy a hajó rendszerei tesztüzemben futottak. Az indulásig még van egy óra.

– Tűzvezérlés aktív, üzemkész! – jelentette Mei és aktiválta a neurális csatlakozópontokat, kábeleket készített maga mellé, hogy szükség esetén bedugja őket a fejébe. Mint minden hajón, a berendezéseket kétféle módon lehetett kezelni, manuálisan, vagy agyi impulzussal. Ez utóbbi biztosította a leggyorsabb és leghatékonyabb módját, de sok esetben kellemetlen mellékhatásokkal is kellett számolni. Így ezeket csak akkor használta a legénység, ha nagy bajba kerültek.

– Navigáció aktív, drónok kilövésre készen – jelentette Slon. Ő máris felcsatlakoztatta a főkábel, majd halántékának oldalára is a kiegészítő egységeket. A navigátor ezek segítségével úgy érezte, hogy ő maga a hajó.

– Vettem fegyverzet, navigáció. Rendszereket készenléti állapotba! Szkennelés folyamatban a potenciális veszélyforrások felé.

A fülszó közepén jelentek meg az adatok, valamint ezek miniatürizált mása is mindegyikük előtt. A képeket megérintve bármit tudtak aktiválni és elrendezhették a megfelelő áttekintéshez.

Rufy beszélőképernyőt nyitott Kiexék és Forgék felé. Már beszálltak a hajójukba, így a beszélgetési kérelmek aktiválásra kerültek.

Forg hajójában Mei két újabb ismerős alakot látott: Ykai és Erl, akik az Antiainen Incidens során tartottak velük, mikor megtámadták a Concord bázist az Antiainen rendszer melletti Kiskoken V-ös bolygón. Erl navigátor volt, mesterlövészetből jeleskedett, Ykai pedig tüzér, és a nagyméretű fegyvereket kedvelte. Mindketten felismerték Meit és mosolyogva tisztelegtek a képernyőn. Szinte semmit nem változtak a több mint két évvel ezelőtti közös akció óta: Ykai ugyanolyan borzalmasan csúnya volt, mint akkor, bár talán egy-két vonást mintha javítottak volna ábrázatán. Erl pedig ugyanaz a magas, nyúlánk, lenéző tekintetű Caldari-ként pillantott mindenkire, Meit kivéve, akinek irányában szinte meg is hajolt, mert roppant mód tisztelte.

Slon figyelmét persze nem kerülte el, hogy itt mindenkit nagy személyi kultusz övez, különösen Meit. Ilyet még sosem látott, hogy valaki egy egyszerű tüzérként ekkora tekintélyre tegyen szert. Bár a CESZ harcai során ő csak a képernyőkön figyelte a hadműveleteket, majd utána Rolke magasztalását, találkozni velük személyesen, sőt mi több, velük egy hajóban repülni nagy tisztség. Ezt már a legelső találkozáskor is így gondolta néhány órával ezelőtt, de nem mutatta ki jelét. Emellett érezte, sőt mi több, biztosra vette, hogy a kapitány látja az érzelmeit. Hallott ezekről a beültetésekről, vallató tisztek szokták használni, de hogy egy átlagos gyereknek – akinek

növekedési sebességét kissé megpiszkálták – ilyenje legyen, az több volt, mint fura. Na de mindegy, vonta meg gondolatban a vállát. Örülhet, hogy velük van, majd menet közben összeismerkednek jobban.

– Itt Forg! Indulásra készen állunk!

– Itt Kiex – jelentkezett be a kapitány. – Mi is startra készen állunk!

– Itt Rufy! Mi is készen a startra!

– Rendben emberek. – Kezdte Forg. – Tehát elsőként ki kell jutnunk innen egy darabban és átjutni a Concord blokádon. Ez az elsődleges prioritás.

– Mi van, ha valamelyikünket kilövik? – kérdezte Kiex miközben masszírozta az arcát.

Forg nem válaszolt azonnal. – Akkor baj van. Klónéledés nincs, így ha itt meghalunk, akkor vége a bulinak, és ha elkapnak, akkor inkább öljétek meg magatokat. Világos?

A kapitányok és legénységi tagok feszengeve, de bölintottak. Való igaz, ez a verseny nem a túlélésről szól.

– Jól van – folytatta Forg, mikor látta, hogy mindenki megbékél a várható következményekkel. – Akkor találkozó az antennánál. Közben mérjétek fel a közelben lévő hajókat. Ne támadjatok egyikre sem, csak ha együtt vagyunk az antennánál. Világos?

Rufy gyorsan kilistázta a két kilométeres körzetben a hajókat. Sajnos két tízpontos is parkolt nem messze tőlük. Ha szemet vetnek a Dramiel-re, bajban lesznek.

Közben a hajók töltése befejeződött: vaskos tömlők pattantak le a vázról és lebegtek tova a kikapcsolt gravitációban.

Rolke képe megjelent a hajók között, és minden egyes pilótafülkében, hogy egy utolsó beszédet intézzen az indulóknak.

– Tisztelt versenyzők. A Fregattverseny fél óra múlva indul. Megkezdjük a visszaszámlálást.

Ebben a pillanatban néhány hatalmas, fényes óra jelent meg a hajók közt és a tizedmásodperceket is kijelezve gyorsan pörgött visszafelé.

– Kérem a versenyzőket, hogy tartsák be a szabályokat. Az első nap a Molden-Heath/Great Wildlands régiókban fog zajlani. Ismételtem felsorolom a kizárást okozó tényezőket: szövetkezés nem versenyző pilótákkal, vagy segítségük igénybevétele. Ártatlanok lemészárlása lakott telepeken, utazóhajók lelövése, rejtőzködés két óránál tovább, kijelölt régiók elhagyása. Ezek mind, azonnali kizárást eredményeznek. Ismételtem felsorolom a fontosabb pontszerzési lehetőségeket, a részletes leírást a szabályzatban is megtalálhatják. „C” feladatok, vagyis a bóják kilövése két pont, konténerek tartalmának leszállítása tíz pont, „B” feladatok, vagyis ellenséges versenyző kilövése a nevezési értékelés alapján egytől tíz pontig terjed. „A” küldetés húsz pont, ezek listája szintén megtalálható a szabályzatban. Továbbá levonás jár hajójavításért, modulcseréért. Az öt napos verseny első pihenőállomása az Ennur IX/19-nél lesz. Az utolsó bója kilövése után kell bedokkolni és másnap reggel 8-kor indulnak tovább a maradék versenyzők. Újfént sok sikert kívánok minden indulónak, kerüljék el a Concord-ot, és a felesleges vérontást!

Ezzel a nő képe eltűnt. A pilóták és legénységi tagok neve mellett megjelentek az egységes vérdíjak, amit a Concord tett rájuk. Ezzel azt akarta elérni, hogy a versenyzők még Low Sec-ben és Null Sec-ben is nagy bajban legyenek a helyi lakosok és flották által.

Rufy végignézte a közeli hajók listáját: a két tízpontoson felül a közelükben három hat pontos versenyző, két öt pontos és három egy pontos parkolt.

Eszébe jutott az átnevezés, így fájó szívvel a „Trondam és Aylar” nevet leszedte és a "#141 Rufy Der"-t biggyesztette mellé. Amiatt egy rendszerben bárki láthatja, hogy ez a hajó egy versenyzőhöz tartozik. Ez persze helyi flottáknál óriási probléma lesz, de a szabályzatban így állt, nem lehetett mit tenni.

Húsz perc maradt az indulásig...

– Mei – fordult a tüzér felé Rufy – a célpontszűrőket állítsd át úgy, hogy csak a versenyzőket lássuk.

– Igenis – dalolta a nő.

– Slon, te cseréld le a drónokat zavarókra.

– Bocs, hogy beleszólok kapitány, de a Kitsune akkor miért jön? Szerintem jobb lenne, ha

harci gépeket töltenénk be.

– Jó, akkor tölts be harci gépeket.

Mei szúrósan pillantott oldalra. *Ne engedj neki Rufy. Még a végén átveszi a parancsnokságot tőled.* Ám tovább nem kellett ezen morfondíroznia, mert Rufy meglepő kiállással és bátorsággal helyre tette a navigátort.

– Ja és Slon, elfogadom a tanácsodat, de legközelebb óvatosan mondj nekem ellent.

A lányba belefagyott a szó. – I... Igenis kapitány – nyögte ki nagy nehezen.

Rufy arcán elégedett vigyor terült szét, de nem tűnt másnak, mint a kislányénak, akinek a hisztije meghallgatásra talál. Ez nem jó, gondolta Mei. Állj a sarkadra drága... lányom?! Te jó ég.

A drónokat a hajó mellé emelkedett szerkezet kihúzta a helyéről, bepakolta a raktérbe és helyükre harci gépeket helyezett, amiket a kilövő sínek behúztak a hajó gyomrába.

Tíz perc az indulásig...

Mei az utolsó teszteket hajtotta végre a hajón: minden kiválóan üzemelt. Ágyúk töltve, energiaszívó maximális határfokon.

Slon szintén a végső ellenőrzéseket futtatta: hajtóművek rendben, drón öblök nyitásra készen.

Rufy a pásztázókat üzemeltette továbbra is. Már megfigyelte, hogy egyre több hajó nemcsak tesztelési üzemmódban forgatja fegyverét, hanem már egyenesen a másokra irányítja: amint letelik a számláló, itt borzalmas harcok fognak kirobbanni.

Nem szóltak egymáshoz semmit, csak figyelték a kijelzett adatokat és készültek a nagy csatára. Slon betáplálta az antennához az útvonalat, majd azt, hogy onnan hogyan érik el a legrövidebb úton a hangár száját. A hajó rendszere elraktározta a pályaadatokat, így majd a lánynak csak rá kell böknö a megfelelőre. Vészhelyzet esetén átveszi az agyával az irányítást és így viszi majd a hajót.

Öt perc az indulásig...

Kiexék közben a Worm rendszereinek utolsó beállításait is elvégezték, Forgék hasonlóan a Kitsune-ban.

A kijelzett visszaszámlálók már vörös színnel lüktettek. Két perc és indul a buli...

SCOPE HÍRCSATORNA RENDKÍVÜLI KÜLÖNKIADÁS

– *Köszöntöm Nézőinket, itt az egykori CESZ szóvivője és szócsöve beszél, Rolke Tuila, hogy az ötödik hivatalos Fregattverseny indulásáról élő képeket biztosítsunk. Ahogy a kedves nézők tudják, a mostani versenyt a Concord újfent meg szeretné akadályozni, ezért hatalmas blokáddal vonta körbe az induló rendszer kiugró kapuinak másik oldalát. A kis és gyors hajókkal meg fog gyűlni a bajuk. A híradások egy hete indultak el a versenyről, gondolom már milliók ülnek a csatornára csatlakozott aggyal, hogy élőben kövessék az eseményeket és esetleges fogadásuk sikerét. Hamarosan indul a verseny. Kapcsoljuk közvetítő drónjainkat, amik éppen a hangárban szóródnak szét, hogy a rajtot megfigyelhessük...*

Egy perc az indulásig...

Sebesen szálló robotok lepték el a hangárt, berepültek a hajók közé és megkezdődött a közvetítés, amit milliók követtek pusztán szemmel, vagy agyi impulzussal.

A kijelző már vörösösen izzott és lüktetett, a pilótafülkékben egyre hangosabb vijjogás kezdődött.

Rufy szíve a torkában dobogott. Élete első megmérettetésének nagyon súlyos tétje van. Lehet, hogy meghal, vagy elfogják, de az is lehet, hogy pár évig menekülnie kell. Akárhogy is lesz, most először arra kell koncentrálni, hogy egy darabban kijussanak innen és átjussanak a blokádon, a többin majd aggódik később.

Harminc másodperc az indulásig...

A hajók finoman mozgolódtak az erőtermezőkben, de a hajtóműveket még tilos volt beindítani.

Húsz másodperc az indulásig...

– Ügyesen lányok – nyelt egyet Mei.

Rufy és Slon nem mondtak semmit, szívük a mellkasuk felett dörömbölt.

Tíz másodperc az indulásig...

Kilenc...

...

Öt...

Négy...

Három...

Kettő...

Egy...

START!

A hangárban elszabadult a pokol: az állásokon tűzijátékok robbantak, és a hajók a fényes csokrok közül kilöve a kijárat felé süvítettek.

Első kiesőként egy Rifter borult lángba, amint egy Jaguar, egy Taranis és egy Ishkur tépte szét. Törzse nekicsapódott a legközelebbi közlekedőhídnak, majd fényes tűzgolyóvá változott, a súlytalanságban a tűz szépen folyt minden irányba.

A Dramiel kilőtt és sebesen szállt el egy Ares felett, majd gyorsan közeledett az irányítóantennához. Előttük éppen egy Malediction akarta keresztezni útjukat de nem támadási, csak menekülési célzattal, de felrobbant. Két nagyobb darabja lepattant a Dramiel pajzsairól és Slon a fogait összeszorítva repült bele a tűzgolyóba.

Újabb üldözést láthattak, amint egy Magnate után iramodik egy Hawk és egy Vengeance. Szétszedték.

A hajók gyorsan repesztettek el előttük, alattuk, felettük. A távolba pillantva látták, hogy ott sem kímélik egymást, a gyorsan száguldó, csillogó törzsű hajók közül néhány újabb robbant fel. Rakéták cikáztak, lézersugarak festették be a gigantikus termet, nem kímélve magának az állomásnak sem a dokkolást segítő berendezéseit: antennák szakadtak le a falakról és kezdtek lebegni, egy teljes hangárállás vált le ahogy a tartó híd megsemmisült egy beléje csapódó Merlin-től.

A Dramiel lefelé nyomta orrát, ahogy szemből egy Raptor és egy Crow igyekezett megakasztani a száguldásban. A rakéták felrobbantak, a pajzsokból hatalmas energiák szabadultak ki ahogy a lökéshullámot visszatartották.

A Dramiel elrepült egy híd alatt és felkapta az orrát. Ám a két elfogó hajó egyre csak küldte rá a rakétákat. Ez a híd is kettétört, a Dramiel már kirepült a kör alakú állás alól. A súlytalanság miatt a test zuhanása megszűnt, most már csak finoman lökődve oldalra a robbanásoktól tovább veszélyeztette a kifelé száguldókat.

A Raptor és a Crow megindultak a távolodó Dramiel után.

Rufy látta, hogy az antenna közel. És azt is, hogy a Kitsune és a Worm már ott vannak. Gyorsan segítséget kért. – Forg! Kiex! Két elfogó rajtam. Elsődleges a Crow! Mei, szedd le! Slon, drónokat ki!

A két nő most nem aggályoskodott a lány tekintélyes parancsain: engedelmeskedtek.

Mei hátrafordította az ágyúkat és megszórta a közeledő Crow-t. A következő másodpercben a drónok is körbevették, mindhárom sebesen cikázott ide-oda és lőtt megállás nélkül.

A Crow hirtelen abbahagyta a tüzelést, mert a Kitsune bénította a célzórendszereit. Majd a Worm pedig még gyorsabban szórva a rakétákat és ráküldve a drónokat úgy robbantotta szét, hogy Kiexék nem is próbálták kikerülni a törmelékesőt.

A Raptor hirtelen menekülőre akarta fogni, mivel társát éppen darabokra szedték. Elfordult a hangár szája felé, és felgyorsított.

– Kiex, Rufy, utána! – parancsolta Forg.

Elfordultak és a Raptor után eredtek. Az elfogó hajó borzalmas sebességével szemben Kiexék lemaradtak, de Rufyék követték. Cikáztak a kiálló antennák, rakodódaruk között, lefelé, felfelé száguldottak. A Raptor egyértelműen kifelé akart menekülni, de a Dramiel gyorsabbnak bizonyult. Már mindketten bénították egymás mikro-térhajtóművét, így a sok ezer méteres másodpercenkénti

sebesség helyett csak a pár százas utazósebesség maradt meg. Az üldöző egyfolytában lőtte a menekülő hajót, ami pedig hátrafelé lődözte rakétáit megállás nélkül.

Kis idő múlva a Dramiel győzött, pajzsai az egyik modul miatt erősebbnek bizonyultak és a tüzér pedig nem lőtt mellé, míg a másik hajó rakétái szinte sosem találtak pontosan. A speciális fregatt átrepült a törmelékfelhőn, a lökéshullám által szétlökődött, kilátóüvegnek csapódó hajóelemek röppályája most módosult.

Rufyék megfordították a gépet és visszafelé akartak szállni az antennához, de Forg rászólt:

– Rufy, maradjatok ott! Jövünk. Mögöttem egy Sentinel. Leszívott. Hozom.

A Sentinel várta a haverjait, addig fogva tartotta a kilenc pontot érő Forgékat. A Worm becsatlakozott a harcba és rakétáival végigszórva a hajó oldalát elrepült rézsútosan felfelé, majd rázúdította a drónjait is. A másik oldalról pedig Rufyék vágódtak be a csatába és a Sentinel-t tovább osztották lövedékekkel.

Közben a Kitsune távolabb repült, mozgásban tartva a célpontot is, ami a Worm és a Dramiel tüzereje és a drónok pusztító lövései miatt nem tudott sokáig egyben maradni.

Megérkezett a Sentinel-es pilóta két haverja, de későn, már csak azt látták, hogy az Amarr hajó felrobban. Gyorsan megfordultak az antenna körül, majd kifelé süvítettek. Ám mindkettőt elkapták és löni kezdték. Forg bénította a két Executioner egyikének rendszerét, míg a másik ívesen akart kikerülni a hajtómű bénítók távjából. Egészen a hangárterem külső fala mentén repült. Majd elkezdődött az, amiért a Concord betiltotta a versenyt: a Worm rakétái és a Dramiel lövedékei közül nem mind találta el a hajót, jó néhány a mögötte lévő falba csapódott. Kilátó üvegek robbantak be, a mögöttük báméskodók azonnal meghaltak az úrhajópáncélzat ellen tervezett lövedékektől.

A hangár oldalfala mentén süvítő Executioner nem menekült meg végül, több találat szedte szét a manőverező hajtóműveket és nekicsapódott egy kiálló dokkolókarnak, majd ezen kettétörve két irányba repült a törzse és mindkét szekció felrobbant.

Az elsőként elfogott Executioner pilótája nem látott sokat, csak azt, hogy kifelé fordulván a Worm és a Dramiel keresztben süvít el felette és rászórva minden pusztító energiát széttépik.

A Kitsune elfordult az előtte szétrobbanó fregattól, majd a kijárat felé repesztett. A Worm és a Dramiel beállt mögé a sorba.

Rufyék rákapcsoltak és elszállva két társuk mellett előrerepültek.

– Óvatosan Rufy! – szólt rá Forg.

– Oksi. Kint vagyunk mindjárt.

A hajók nagy része már elhagyta a hangárt, ám néhányan úgy tervezték, hogy még itt maradnak vadászni. A hátul haladó, lemaradó Worm-ra hirtelen három elfogó repült rá oldalról és löni kezdték.

– Tűz alatt vagyunk.

– Vettem Kiex, fordulunk vissza. Rufy, gyere!

Rufy a hangár szájától fordult vissza és láthatta, amint az állomás előtt is dúlnak a harcok. Úgy tűnt, mozgástér hiányában inkább kint ütköznek meg egymással.

A három elfogó – Ares, Malediction és Crusader – ide-oda cikázott a Worm közelében és szórták rá amijük csak volt. A speciális kalózhajónak fogytak a pajzsai. A drónokat időközben ráküldte az egyikre és tűz alá vette.

– Ütöm az Ares-t! – kiabálta Kiex.

– Vettem! Rufy, ti is üssétek, drónokat ki! Én kiütöm a Malediction-t és a Crusader-t.

A Dramiel nagyon közel repült el az Ares mellett, és lelökték egymást a pályavektorokról. Rufyék pörögve közelről osztották a célpontot, míg az pedig folytatta a Worm lövését.

Ám a három elfogópilóta rossz ellenfelet választott: a Worm pajzsai bírták a lövéseket, a Kitsune kiütötte két másik társát, a Dramiel pedig egyre csak szórt a lövedékeket a törékeny testbe.

Az Ares hamar megadta magát a pusztító tüzérnek és felrobbant. A Crusader és a Malediction pedig menekülőre fogta. Előbbi pilótájának sikerült kimenekülnie, ám utóbbit néhány másodperc alatt széttépte a koncentrált tüzérő.

Minden kapitány és legénységi tag felüvöltött az örömtől és nem foglalkozva a kimenekült elfogóval formációba rendeződtek.

– Gyerünk tovább! Rufy előre, én középen, Kiex te zársz! – Adta ki Forg az utasításokat.

A Dramiel kifelé fordította orrát és Slon rákapcsolt. Sebesen gyorsulva hagyták maguk mögött a lebegő roncsokat, amik előző összecsapásokból maradtak itt. A megcsavarodott fémvázakban még kisülések szikráztak, tanúskodva arról, hogy nem egész egy perccel ezelőtt lőtték cafatokra.

A hangár szájához érve újabb meglepetésben részesültek, mikor egy Wolf és egy Jaguar repült befelé és sebesen szórva ágyúikból a lövedékeket egyenesen a Dramiel felé repültek. Slon megpörgette a hajót a tengelye körül, közben megrázkódott ahogy tucatnyi lövedék kezdte bontani pajzsait.

Forg máris jelzett. – Főcélpont a Jaguar, addig kiütöm a Wolf-ot.

A Dramiel drónjai újra kiröppentek és a hajó lelassított, majd visszafelé fordult.

A Worm beleszórta minden rakétáját a Jaguar-ba és ráküldte a drónokat is.

A meglepetésszerű támadást végrehajtó két hajó pilótája azonban nem lepődött meg túlságosan, nem tettek semmiféle menekülő manővert. Ugyanis egy társuk, egy hasonló Kitsune-ban röppent befelé és kiütötte Forg-ot. Na, most elég nagy bajba kerültek.

Am úgy tűnt, erre a trióra másoknak is fáj a foguk, mert két Ishkur repült vissza kintről és kiszórva minden töltetüket és drónjaikat az ellenséges Kitsune-t vették célba.

Forg módosította a célpont kijelöléseket: – Új elsődleges célpont a Kitsune! Szedjétek ki! Másodlagos a Jaguar, harmadlagos a Wolf.

Rufyék ráfordították az ágyúkat a bénítóhajóra és egy nagy ívű fordulót megtéve, elszállva két roncsfelhő közt egyenesen feléje repültek. Kiexék Worm-ja is más irányba kezdte szórni a rakétákat. A Kitsune máris kapcsolt, menekülni igyekezett, de már minden modullal bénították.

Eközben a Jaguar és a Wolf megszórták Rufyékát, Forg ki volt ütve, nem tudott tenni semmit. Slon egyre csak piruettezett, lebukott, emelkedett a hangár elemei közt, két kört is tett egy állás körül, amiből a lövedékek méteres darabokat robbantottak ki, veszélyessé téve az újabb körözést körülötte. Már a harmadikba kezdett a Dramiel, a Jaguar és a Wolf pedig nem tudták követni a mozgásban, csak a tűzivekkel. Rufy összeszorított foggal ütögette a benti borzalmas csikorgó és dörrenő hangok, kicsapó szikraesők közepette paneljét, hogy minden apró szükséges mozzanat továbbítódjon a személyzetnek.

Az ellenséges Kitsune már füstöt okádott, majd Slon elfordította a hajót és kiemelkedve az állás mögül, kékes szikrákat húzva maga után beleszapódott a hajóba és míg az oldalazva szállt odébb, landoltak az utolsó találatok is. Felrobbant, darabjai a hangár falának csattantak.

Forg hajója felszabadult és máris aktiválta bénító rendszereit. A Wolf rendszerei kikapcsoltak és hirtelen menekülőre akarta fogni, akárcsak a Jaguar. Rufy és Kiex mindkettőt lefogták és követték, majd egyre csak lőtték az elsődleges célpontot.

A Jaguar pajzsai szétfröccsentek, majd a vékony páncélzat sem bírta sokáig. Nem érte el a hangár száját, szárnya leszakadt, a pörgő testbe pedig újabb lövedékek és rakéták csapódtak, drónok osztották lövéseiket és végül felrobbant.

– Kifelé! – kiabálta Forg.

Meglódultak, ugyanis a két megmentő Ishkur kirepült és a Wolf is menekülőre akarta fogni. Már mindannyian látták az állomás előtt dúló csatát és a sok, ide-oda együtt mozgó hajót. A pilóták leginkább kettesével, hármasával álltak össze és így próbálták túlerővel kiütni az ellenséges hajókat, de persze többen gondolkodtak így. Mivel Rufy Dramiel-jének pajzsa meg már nagy részben odalett és kéne egy kis idő míg ez visszatölt, inkább a gyors menekülést választották.

A Dramiel kiért a hangárból, és lekapcsolta a Wolf-ot bénító modult, a Worm is leszedte, így a támadó fregatt el tudott száguldani.

– Irányba a hármas bolygó felé, megvárjuk, míg feltöltődnek a pajzsok! Gyerünk!

A planéta felé fordultak és felgyorsítottak. Rufyra – talán alacsony pontjai és sérülései miatt – megint ráállt egy elfogó, egy Stiletto. Bénította a hiperhajtóművet, de a mikro-térhajtóművet nem tudta kikapcsolni.

– Stiletto rajtam. Lövöm!

A Dramiel ágyúi hátrafordultak és a gyors, ám vékony építésű hajó felé szórták a lövedékeket:

az elfogó egyenesen belerepült a töltényáradatba. Lelassított, melynek következtében két rakétacsokor vágta telibe a Worm-ból. Újra felgyorsított, de meglepetésére a Dramiel is visszafordult és pár másodperc múlva lángoló gömbbé változtatták a hajót.

Rufyék visszaálltak a hármaskörös irányába és kijelölve minden közeli hajót láthatták, hogy legalább harmincan osztják még egymást az állomás előtt. De hol a többi versenyző? Ezek szerint azok már elhúztak innen.

– Irányban és sebességen! Hipertérbe lépésre kész! – jelentette Rufy.

– Worm szintén – közölte Kiex.

– Mi is. – erősítette meg Forg. – Belépés, három... kettő... egy... Most!

A hajók hajtóművei meggömbösködtek a téridő, és belökték őket a színes felhők forgó alagútjába.

A pilótafülkékben a dörgő, majd süvítő hang közepette a személyzet beindította a szükséges rendszerellenőrzéseket. A Worm pajzsai 48%-osan sérültek, a Kitsune se kapott ennél sokkal többet, de a Dramiel pajzsai már csak 29%-on üzemeltek. A hipertéren áthaladva javult ez az érték, a lassuláskor már 34%-ra kúszott fel.

A három fregatt lassulni kezdett, majd a közeli apró pont, a hármaskörös villámló és hömpölygő felhői hirtelen betöltötték a kilátókat. Megérkeztek.

– Fordulás a kapu felé! Majd ugrás ötvenre! Belépés a jelemre! Addig csak utazóhajtóművel haladunk!

A hajók elfordultak, majd felvették a megfelelő sebességet. A Dramiel volt a leggyorsabb, kilőtt előre.

Rufy szíve még mindig hevesen vert, ahogy figyelte a pajzs értékeket: 52%.

Mei és Slon a pillanatnyi nyugalomban egymásra néztek, majd a kifelé bámuló Rufyra, és elismerő bólintással jegyezték meg: *Jó kis kapitányunk van.*

Rufy ebből semmit nem érzékelt, agya lázasan dolgozott az elmúlt percek tapasztalatának megfelelő elhelyezésével módosított agyszövegeibe, a beültetett emlékek közé. *Igen, akkor most ennek itt a helye, annak meg ott, igen, igen. Hm, Ahham, értem. Á, igen, igen.* Egyre több dolog vált világossá számára, irtózatossá sebességgel „tanult”.

– Pajzsérték Rufy?

– 61 százalék.

– Jó, még várunk! Közben szkenneljétek a kaput! Szűkítsétek a szöveget!

Mivel a kiugró – aminek másik felén a Concord blokád vár – nem egész hat egységre volt tőlük, így szépen kilistázhatták az annak közelében várakozó mindössze tíz hajót. Elfordították a szöveget és az állomást figyelték meg. Ott már csak huszonegy, ezek szerint kilencet kifüstöltek az elmúlt percekben, vagy elugrottak valahová. Előbbit valószínűbbnek tartották.

– 71 százalék – jelentette Rufy. Innentől azonban lassulni fog a visszatöltés.

– Oké, nyolcvanig várunk! Aztán ugrunk!

A verseny véresen kezdődött. A hangárban lezajlott mézárulás csak a kezdet. Már ott is sok ártatlan halt meg a kirobbantott kilátóknak köszönhetően, de éppúgy, mint a versenyzőkkel, a nézőkkel is tudták, hogy csakis saját felelősségre nézhetik közelről.

– 80 százalék.

– Jól van, ugrás a kapura ötvenre!

A hajók aktiválták a meghajtókat és a színes felhők alagútjába dörögve léptek be. A robaj süvítéssé szelídült, majd a „rövid”-nek minősülő távot megtéve a hajók lelassultak és a kapu közelében visszatértek a normál térbe.

A kijelzők mindössze néhány hajót jelenítettek meg: egy füstölő Rifter-t, egy éppen szétrobbanó Ares-t, valamint nyolc másik, sebesen ide-oda cikázó, lövöldöző hajót.

– Nyomás a kapuhoz!

Felgyorsítottak. Újra a Dramiel hasított előre.

A nyolc itt cikázó hajó egymással vívta harcát, ám az egyik kivált – egy Condor – majd sebesen a neki legközelebbi Dramiel felé száguldott. Amint hatótávba ért, löni kezdett.

Forg ugyan figyelmeztetni akarta Rufyt, hogy ne lőjön rá, de elkésett: a Dramiel a már sérült

Condor-t darabokra szedte, majd irányt sem változtatva lökte szét a felrobbant hajó maradványait. Rufy kezdett keményen belejönni, ismerte el a férfi.

– Ez szép volt Rufy, de óvatosabban!

– Oké – hangja most meglepően hidegen koppant, Forg még várta, hogy elvihogja magát beleegyezésének végén, de nem tette.

A Dramiel a kapu közelébe ért és az építmény körül orbitális pályára állt. Már két kört is megtett, a Kitsune és a Worm pedig csak ekkor ért oda.

– Na akkor emberek, készülni az ugrásra! Már sokan átjutottak. Ha még most sietünk, talán a szétbomlott blokádot láthatjuk, biztos hogy üldözték az átugrókat.

Az itt harcoló hét maradék hajó mellé három újabb ugrott és löni kezdték egymást. A gyorsan cikázó rakéták és drónok közt Forgék már nem tudták, ki van kivel.

– Visszaszámolok! Öt... Négy...

Rufy nyelt egyet, de testét már elöntötte az adrenalin. Nem mosolygott, nem vigyorgott, csak mereven nézte a kijelzőket. Mei a szeme sarkából figyelte a lányt és kissé aggódott miatta, mert látszólag abba a kapitány kategóriába esett, akiket úgy hívtak: vérszomjas. Slon pedig rémülten pillantott rá, mert nemcsak hogy kellemesen csalódott a hirtelen felnőtt gyerekben, de még meg is ijedt vakmerőségétől.

– Kettő... Egy... UGRÁS!

A hatalmas építmény megkezdte a kérelmek feldolgozását, borzalmas erejű meghajtói megzabolázták a fizikai erőket, a teret, időt. A hajók beléptek a mesterségesen kreált féreglyukba és átlöködték a másik rendszerbe...

...A Concord blokádt tovább vadászott a menekülő pilótákra, a gyors hajóik üldözőbe vették őket, majd a nagyok, lassúak pedig a koordinátájukra ugorva megpróbálták darabokra tépni őket. Az üldözés még most is zajlott.

– A jelzésemre vektorra állni és égessétek szét a mikro-térhajtóműveket ha kell. Át kell jutnunk itt. – Adta parancsba idegesen Forg. Eddig jól haladtak, kijutottak a hangárból... de ez a blokádt túl veszélyesnek tűnt.

Közel száz rendőrségi hajó védte a kaput. Csatahajók, cirkálók mellett a számukra leginkább veszélyes és gyors fregattok is cikáztak. Ezek persze nem a tűzerejük, hanem bénító rendszereik és sebességük miatt jelentettek fenyegetést.

Közel egy tucat roncs lebegett itt: ennyi versenyzőt kaptak el és lőttek porrá.

Forg hirtelen kiabálni kezdett. – Indulás, gyerünk, most mind elmozdultak az egyik bolygó felé. Gyerünk, gyerünk!

Rákapcsoltak és kilőttek.

A Concord későn ocsúdott, az üldözőbe vett hajók mellett hirtelen tűnt fel az övéké. Mire a fregattok megfordultak, addig mindhárman kiértek a cirkálók és csatahajók bénítóinak hatótávójából. Ám az ágyúkéből még nem sikerült...

Hatalmas dörejek és rázkódások kezdődtek, ahogy a három fregatt igyekezett egyre messzebb kerülni, de nem tudták legyorsulni a lövedékeket és lézersugarakat.

A menekülő hajók pajzsaiból méteres kék kitörésekkel gyengült a hatékonyság. Ám egyre csak távolodtak. A találatok száma csökkent, és ha nem sikerült volna gyorsan eltávolodni, akkor még néhány újabb és vége a versenynek.

– Ugrás, MOST!

A hajók beléptek a hipertérbe. Az alagútban egymás körül körözve vágta át a rendszeren, majd a hajtóművek kikapcsoltak és a remegést követően a kiugró, gigantikus kapu hirtelen betöltötte a látképet.

Itt is akadt néhány Concord hajó, de ezek már nem fecsérelték energiájukat arra, hogy tüzet nyissanak.

A három fregatt aktiválta a meghajtókat és a kapu átlökte őket a másik naprendszerbe...

SCOPE HÍRCSATORNA, FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS

– Első beszámolóinkat hallhatják a verseny indulása óta. Itt ismét Rolke Tuila beszél, én fogom a versenyt az elejétől végéig közvetíteni. Huszonegy perccel ezelőtt kezdetét vette az ötödik hivatalos Fregattverseny. Rögtön a start után, már a hangárban elkezdődtek a harcok. Tizenhat versenyzőnek nem sikerült kijutnia. Újabb kilenc legénység bukott el az állomás előtt folyó harcokban. Ezt követően a hajók több hullámban, de a három kiugró kapu felé iramodtak. A Concord ezek másik oldalán blokádot létesített és igyekezett lelőni a versenyzőket, de kevés sikerrel. A versenyben továbbra is bent vannak a CESZ hősei, Rufy Der, Kiex Pergon és Forg Gweykon kapitányok és legénységük, valamint még több mint száz vetélytársuk. Vajon kinek sikerül megnyerni a mostani versenyt? A fogadások kifizetésre kerültek, máris nagy pénzek cseréltek gazdát, hiszen sokan fogadtak az első kiesőkre, valamint arra, hogy hány hajó hagyja el a hangárt, hányan jutnak át a Concord blokádon. A pontversenyben is kialakult az eddigi sorrend: első helyen, négy lelőtt, sok pontot érő hajóval áll a Daredevil-t vezető tízpontos versenyző, #54 Udari Pow, akinek máris huszonkét pontot írtak jóvá. Második helyen áll jelen pillanatban az Imperial Navy Slicer-t vezető #20 Joav Miol, akinek tizennyolcat. Harmadik helyen pedig a Succubus-t vezető #91 Plem Mahne, akinek tizenhetet. A lista további része a Neocon-ban elérhető. Mint tudják, az összecsapások során a pontot az kapja, akinek találatától az ellenséges hajó felrobbant, ez esetlegesen megmagyarázza azokat a kérdéses jelenségeket, hogy például egy Navy Slicer hogyan tudott ennyi pontot összeszedni. Mindenesetre szép húzás. A verseny első fázisa lezárult, az élve maradt százkilenc versenyző átjutott a Concord blokádon és folytatja örült száguldását. Most kezdődik a második fázis. Eközben én átmegek a verseny első napjának végén lévő célállomásra, és onnan fogom közvetíteni a további eseményeket. Eközben elmondom a kedves nézőknek is, hogy mostantól a versenyben csökken az összecsapások száma. Most következnek az egyéb pontszerző feladatok, melyek listáját és hogy melyik versenyző melyikre jelölte magát, szintén nyomon követhetik a Neocon-ban. Most egy órás szünet következik, utána jön az összefoglaló. Vizionlátásra!

– Egy bója a hármas és négyes bolygó közt, és egy másik a hatosnál, az aszteroida mezőben. Gyerünk! – Adta ki a parancsot Forg.

A hajók mozgásba lendültek és a versenyszabályzatban kilistázott koordinátákra ugrottak.

Tisztában voltak azzal, hogy most, hogy az elején lévő nehézségeken átjutottak, már csak ritkán fognak találkozni ellenséges pilótákkal, hiszen akármerre lehetett menni a régiókban, és szinte minden rendszerbe szétszórták ezeket a bójákat, ám a leszállítandó konténerek már nem hemzsegték.

Rufyék érkeztek először a villogó bójához és mire Kiex és Forg is megérkezett, már ki is lötték a szerkezetet. Majd fordultak az aszteroida mező felé és elrepszottak.

Megint Rufyék érkeztek ide először és kilőtték. Majd együtt indultak tovább a kiugró kapu felé...

A következő rendszerben már négy bója is lebegett, bár ez volt az egyetlen ilyen; három bolygó, egy pedig egy hold mellett. És meglátták az egyik versenyzőt, aki két pontot ért, és egy Atron-t vezetett.

– Szétválunk! – parancsolta Forg. – Ha bárki megtalálja a hajót, kezdje el lőni! A másik kettő pedig odaugrik.

Rufyék az egyes bolygó, Kiexék a hármas, Forgék pedig a hold melletti bójához ugrottak.

Kiex találta meg.

– Itt van az Atron. Épp kilőtte a bóját. Üldözőbe veszem.

A Worm befogta az ellenséges fregattot, aminek pilótája látta, hogy semmi esélye. Menekülőre fogta és irányba állt az ötös bolygó felé. Egyre csak gyorsult. Fey egyfolytában küldte a rakétákat, de a hajó kikerült a hatótávából.

– Atron kirepült. Az ötös bolygó felé közelít.

– Rufy, ugorj az ötöshöz! Megvan a bója? – kérdezte izgatottan Forg.

– Igen, kilőttük. – Válaszolt a lány. – Ugrunk az ötöshöz.

- Oké, Kiex, üldözd tovább!
- Várj, valami nem stimmel. Nem ugrik el. Csak elcsal – jelentette Kiex.
- Nincs már senki a rendszerben csak mi, nem? – kérdezte gyanakodva Forg.
- De. Szerintem a haverja, vagy haverjai a másik rendszerben vannak.
- Itt Rufy. Ötösnél vagyok.
- Oké. Kiex, mennyire van tőled?
- Most épp ötvenre és távolodik. Ötvenkettő. Ötvennégy.
- Rufy, ugorj százra Kiexre!
- Vettem!

A Dramiel elfordult a vörös gázbolygótól és pillanatok alatt felgyorsulva lépett be a torz térbe.

– Érkezem. Három... Kettő... Egy...

A Dramiel bezuhant pontosan a Worm-ot elcsalni igyekvő Atron mellé, pillanatok alatt befogta és lebénította az ugróhajtóművet.

– Megvan, pont rajta. Lövöm.

Az Atron nem hagyta magát, látta, hogy bajban van.

A rendszerben hirtelen két újabb pilóta jelent meg: a haverjai.

– Atron fél pajzsban.

Kiex hajójának nem volt elég távolsága a hiperúgráshoz, ezért csak a mikro-térhajtóművet használva közeledett.

Ám a Kitsune bezuhant a Dramiel mellé és közös erővel tüzeltek...

A következő pillanatban az Atron darabokra szakadt a két hajó és a drónok tűzereje alatt. Alig volt rajta valami védelem, sebességre építették leginkább, de azzal nem számoltak, hogy ha valaki kiüti a mikro-térhajtóművet is, akkor védtelenné válik.

A kettérobbanó hajó roncsaiból a mentőkapszula kilőtt és elrepült.

– Kiváló Rufy! Mindenki ugrás más koordinátákra, mert jönnek a haverjai.

A trió szétillant, a következő pillanatban pedig egy Enyo és egy Ishkur esett be társuk roncsa mellé. Már bent lehettek a hiperúrben, mikor az Atron megsemmisült, így már nem tudtak változtatni irányukon.

Mikor látták, hogy társuk hajója már nincs többé, elrepültek valamerre, majd két perc múlva elhagyták a rendszert.

– Enyém a két pont. A három bójával együtt ez most nyolc. Hihi!

– Ügyes vagy Rufy!

– Köszönöm!

– Ugorj az utolsóhoz és lödd le, a kapunál találkozunk!

– Értettem!

A Dramiel elszáguldott a bója felé, ami egy plazmabolygó körül keringett. Érkezés után ripityára lőtte, majd máris állt a kapu felé.

– Tíz.

– Ügyes, ügyes.

A Dramiel megérkezett az átjáróhoz. A másik két hajó már itt körözött körülötte. Ugyan High Sec rendszerben hadakoztak, de nem láttak egy Concord hajót sem. És az órágyú sem lőtt rájuk. Az lenne még a szép. Ha azok is lőnének, amik akár százötven kilométerre is képesek, a törékeny fregattok nagy bajban lennének.

– Oké, ugrás!

A hajók aktiválták a kaput és átugrottak...

Ám azt nem értették, hogy a Concord miért passzivalta magát...

A következő rendszer már LowSec volt. Kijelezték a szükséges adatokat: két bója és egy konténer. Megvan az első. Ezek tartalmát ki kell szedni és leszállítani egy másikba. Ennyire egyszerű. Egy ilyen manőver tíz pontot ért, ám a célállomás akárhol lehetett. Akár a felvételi hely mellett, de akár húsz ugrással odébb is. A versenyhez tartozott az is, hogy nem számított, ki veszi ki a konténer tartalmát, csak az, hogy ki ér vele a célkoordinátára. Ami azt jelentette, hogy ha egy

versenyző kiszedi a cuccot és útközben lelövik, a támadó pedig leszállítja, akkor övé a pont. Ráadásul a kijelzett adatok szerint aki ilyet szállít, az vörösös színben izzik a kijelzőn.

– Oké, Rufy, tied a konténer! Kiex, tied a bóják!

– Nem úgy volt, hogy egyikünknek gyűjtjük a pontokat? – kérdezte Kiex.

Való igaz, gondolkodott el Forg. Ha megosztják a pontokat, akkor lecsúszhatnak és mind a középmezőnybe kerülhetnek. De ha mindet átadják Rufynak, akkor ő jó eséllyel az élmezőnybe kerülhet. Ám ha kilövik őt, minden elveszett. Más szóval, ez volt a mindent vagy semmit. Forg úgy döntött, hogy ...

– Rizikós, de próbáljuk meg. Rufy, ugorj a bójákhoz, lödd ki őket! Mi ugrunk a konténerhez és kiszedjük az adattáblát, de majd a célállomásnál te teszed be.

A hajók kettéváltak. A Dramiel elugrott a két bójához és kilötte őket. Ezután a konténer felé állt irányba.

A hatalmas, lebegő szerkezet ajtaja már nyitva állt. Rufyék melléje suhantak és egy beépített vonósugárral áthúzták az adattáblát a raktérbe. Bent a letapogatók leolvasták az erre a célra betáplált adatokat.

– Null Sec-be kell vinni. Tizenhat ugrás innen. – Mondta a lány.

– Francba. – Nem volt szerencsénk, gondolta Forg. – Jól van, akkor megyünk ide, közben pedig a bójavadászat. – Míg ezt a tizenhat ugrást megteszik, addig megint lelőhetnek minden bóját útközben és még legrosszabb esetben is egy órán belül ott lehetnek. Ám vajon mi vár rájuk út közben? Az egy milliárdos vérdíj miatt nem kizárt a helyi lakosok, vagy egyéb kalózflották blokádja sem. Ez remek pénzkereseti lehetőség. Éppen ezért a pilótáknak kellett éjszán lenniük.

– Állítsátok be az útvonalakat! Az ugrópontokhoz tegyetek pár kitérőt!

– Megvagyunk! – jelentette egy perc múlva Rufy.

– Mi is! – Kiex hangja újra aggodalmasan hangzott.

– Jó, akkor most egyeztetünk. Lökjétek át az adatokat, kialakítom a végsőt.

Megadták, majd Forg egy újabb perc múlva újraküldte, kiegészítve a legrövidebb utat pár kitéréssel és hosszabbítással, így huszonegy ugrás lett.

– Útvonalterv beállítva – Rufy feszengett, máris indulni akart. Forg nem nagyon ismerte a kislányt, talán csak kétszer beszélt vele ezelőtt, de akkor tényleg olyan volt, mint a kis Aylar. Most, hogy „felnőtt”, a gyermeki kinézetből semmi nem maradt, ám a viselkedésből bőven. Azonban ennek mintha kevesebb nyomát látta volna a verseny startjától számítva. Mi történhet a lánnyal? Mi zajlik a fejében? Erre a legjobb magyarázattal Mei szolgálhatott, ezért a férfi úgy döntött, hogy ha az első napot túléljük és eléri az állomást, akkor a pihenőidő alatt beszélget egy kicsit a nővel, hogy tudja, mire számíthat még Rufytól a verseny maradék ideje alatt.

– Nálunk is – egészítette ki Kiex.

– Akkor indulás. Kapuknál Rufy ugrik előre!

– Vettem! – válaszolt a lány. Arcán nyoma sem volt a gyermeknek. Egy komolynak tűnő, felnőtt nő nézett a képernyőbe, de senki sem tudta, mi zajlik a fejében, ahol az éles helyzet és a beültetett emlékek összhangra találtak. Míg egy normál embernek hónapokba telik sok dolgot megérteni az univerzumból, addig a lánynak ezek percek alatt zajlottak le. És úgy tűnt, hogy – eddig legalábbis – kellő higgadtsággal kezeli a helyzetet.

A Dramiel elfordult, felgyorsult és elszárguldott. A két másik hajó követte...

Hat ugrással később...

A bóják megtalálása remekül haladt, az eddigi Low Sec rendszereken átutazva ráadásul egyetlen versenyzővel sem találkozott. Akadt egy versenyen kívüli vadászó társulat az egyik kapun, de nem tudták elfogni a kis fregattokat.

A hatodik rendszerbe érve a kijelzők három bóját mutattak és az egyik versenyzőt is: a #61-es Tvande Olstot, egy tízpontos, Republic Fleet Firetail-t vezető pilótát. Úgy tűnt, egyedül van.

– Megpróbáljuk? – kérdezte Rufy.

– Előbb körül kéne nézni a környező rendszerekben – válaszolt Forg elgondolkodó arccal. –

Van egy olyan érzésem, hogy nincs egyedül.

– Hagyjuk a fenébe. Inkább lőjük ki a bójákat és haladjunk tovább – Kiex próbálta kerülni a konfrontációt.

– Nem jó. El kell kapnunk, mert később ő támadhat ránk. Rufy, egy kivezető kapu van, nézz át a másik oldalra!

– Értettem! – válaszolt a lány.

A Dramiel elsüvített a kaputól a másik felé. Kis idő múlva jelentett.

– Kapun vagyok. Ugrok át!

Kis adásszakadás, majd ismét megszólalt. – Tiszta. Nincs versenyző.

– Akkor egyedül van. Jó, akkor megkeressük. Szkennereket indítsátok! Rufy, gyertek vissza és te is keresd a hajót!

Az irányzéki szkennernek majdnem teljesen körbe tudták pásztázni a rendszert, melynek közepén egy hatalmas kék nap izzott.

– Látom – jelentett Kiex.

– Merre van? Én is látom, de csak teljes körben.

– Valahol a nap közelében.

– Oké, szétválunk. Rufy, ugorj a bójákhoz és lödd ki őket! Ha megtalálod, támadj rá és ugrunk rád!

Rufy bólintott – most megint kislányosan mosolyogva – és az első bójához ugrott.

– Tiszta, de bója már kilőve.

– Akkor már kilőtte szerintem mindet. És meglátta, hogy bejövünk és most nem akar kimenni.

– Ugrok a másodikhoz.

A Dramiel újra átszágulzott pár egységen.

– Ez is kilőve. Ugrok a harmadikhoz.

Fél perc múltán ismét jelentkezett. – Harmadik bója még megvan. Sértetlen. És... jaj, itt van! Ötvenre a bójától. Mozdulatlan.

– Helyezkedj úgy, hogy a kaputól mi rád ugrunk egy bizonyos távra és pont rá érkezünk!

A Dramiel nem érintette meg a bóját, hanem kifelé, a semmibe szágulzott. Slon bemérte a jó vektorokat és kijelezte a kapitánynak.

– Forg, mindjárt jöhettek. Mindjárt...

A hajó egyre csak szágulzott, messze a két bolygó közt lebegő bójától. Majd elérte a megfelelő távot és Rufy azonnal jelentett. – Megvan! Ugorhattok!

Ám valami hibát követhetett el, mert az ellenséges hajó azonnal nekiiramodott. Egyenesen feléjük. Ez pont rossz, mert így Kiexék rossz helyre érkeznek.

Rufyéknek nem maradt más választása: Slon elfordította a hajót és egyenesen a Firetail felé szágulzott. Amint hatótávba értek, befogták a másik hajót és löni kezdtek.

Ám nem véletlenül kapott ez a pilóta tíz pontos értékelést: sebtében kilőtte a ráküldött drónokat és elhúzott magasan a Dramiel felett. Forgék pedig már a megjelölt koordinátára érkeztek, de távol az ellenségtől.

A Firetail rárepült a Dramiel-re és lepontozta, lehálózta és szívni kezdte a reaktor energiáját.

Rufyék is aktiválták saját energiasemlegesítő moduljukat, de nem tudták hogyan, a Firetail pontosan kikerült a távból és viszonzásként aktiválta sajátját, ami úgy tűnt, jobb minőségű.

A Dramiel kikapcsolt mikro-térhajtóművel nem volt túl hatékony, ráadásul a Firetail pilótája határon repült, néhány száz méteren múlt az, hogy ő tudjon energiát szívni, de Rufyék ne. Emiatt pedig a Dramiel-nek elfogyott minden energiája, csak az utazóhajtóműve üzemelt és a körülötte nagyon gyorsan cikázó másik hajó még jobban felgyorsult a körözésben.

Rufy azonnal rájött, mi a különbség egy tízpontos versenyző és közte: ég és föld. Ha most nem lennének itt a többiek, máris elvesztette volna a csatát.

Ám a Kitsune és a Worm ugyan közeledett, de elég lassan.

– Gyertek már. Nem találom el, úgy köröz mint az örült és minden energiát eltüntetett.

– Nyugi Rufy. Mindjárt hatótávban. Rögtön küldöm a drónokat – nyugtatta a lányt Kiex.

– Ne! Kilövi őket. És ha bedokkolunk és öblöket töltesz, pontot vesztesz.

– Inkább, minthogy hagyjam, hogy kilőjön.

Kiex hozzáállása, a lovagias viselkedés, a bajba szorult hölgy megmentése villant be Rufynak, de egyáltalán nem értette meg a lényegét.

A Worm hatótávba ért, kiküldte a drónjait és rázúdította a Firetail-re, aminek a pilótája mintha csak erre várt volna, rögtön célpontot váltott és a közeledő robotgépeket gyorsan ripityára lőtte. Eközben a bénított hajtóművel araszoló, hálóval lefogott és energiájától megfosztott Dramiel pedig ugyan tüzelt, de a sebesen cikázó ellenségét továbbra sem találta el.

Kiex hatótávba ért és szórni kezdte a rakétákat. Mindegyik rendre betalált, ám az általuk okozott sebzés már elenyészőnek minősült. A Firetail tovább lőtte a Dramiel-t, már félig eltüntette pajzsait. Ha ez így folytatódik, Rufyék számára véget ért a verseny.

Forg azonban szintén hatótávba ért és aktiválta a zavarómoduljait. Sikeresen.

– Kiütve. Szedjük szét!

Ám a hajó pilótája mintha hallotta volna ezt, hirtelen abbahagyta a Dramiel körüli körözést, valami ismeretlen vektorra állt, eltávolodott és villámgyorsan elrepszett.

Forgék lassan lebegve az űrben igyekeztek megemészteni az esetet. Rufyék majdnem odalettek, a Firetail talán még a Worm-mal is el tudott volna bánni, de nem tudott mit kezdeni célzórendszer nélkül. Ez egy tízpontos versenyző volt. Már mind tudták, hogy remek pilóta.

Rufy pedig csalódottság helyett mérhetetlen dühöt érzett. Legyőzték. Nem először, és nem is utoljára. De ez az érzés valahogy megsemmisítően hatott a magáról kialakított képében. Kétkedni kezdett. Magában, a hajóban. Majd rájött, hogy a hajóban felesleges, magában kell. Józan esze nyugtatta, hogy fiatal pilóta vagy, az ellenséged meg profi. De ösztönei nyűszítettek: *legyőztek kislány. Most mit teszel? Mikor vérzel el? Előbb utóbb megtalálod a végzeted te magad is.*

Mei a szeme sarkából nézte a lányt, amint az mereven bámulta az irányítópultot és szinte fújtatott. Láta, hogy harcol magában. Kislányos – ám roppant erős – akarata győzni akart, de ez most nem sikerült. És megtörte. Tartása kezdett kinézni szánalomra méltónak, ahogy előregörnyedt vállakkal ült, mint aki megbukott a pilótavizsgán.

Slon is a kapitányt nézte és eddig kellemeseket csalódott benne. Eltökélt, kemény kezű, és még ha hirtelen-felnőtt, akkor is jó úton jár a továbbiakhoz. Ám most mégis történt valami, ami miatt valami megtörhetett benne. Ő maga is fiatal lányként némileg átérezte, milyen, mikor legyőzik. De hát az ég szerelmére, ez még nem bukás. Ez csak ideiglenes visszavonulás. Az ellenfelüket ugyan nem tudták lelőni, de megfutamították. Ennek elégnek kéne lennie. De nem, Rufy ezek szerint arra gondolhatott, hogy ha egy az egyben harcol vele, elbukik. Ami természetes egy tízpontos pilótával szemben. Sőt, még örülhetnek, hogy egy darabban megúszták.

Mei igyekezett visszahozni Rufyt az önmarcangolásból egy elindított gyors beszélgetésben.

– Szerintem ez a Firetail tele volt szuper cuccokkal. Titkos fejlesztésű modulokra tippelek.

– Igen, szerintem is – bólogatott Forg. – Ráadásul kilőtte a drónjaitokat is. Ha bedokkolunk, pontokat veszítünk.

– Dokkoljunk be most valahol.

– Az tilos. Nézd meg a szabályzatban. Sehová nem lehet, csak a nap végén a pihenőállomáson. Úgyhogy addig meg drónok nélkül kell repülnünk.

– Akkor addig bújjunk el.

Forg felsóhajtott. – Egyáltalán nem olvastátok azt a rohadt szabályzatot? Két óránál tovább nem lehetünk egy rendszerben. Mozognunk kell. Különben kizárnak. Menjünk tovább. Még tizenegy ugrás. És ötven percünk van erre.

– Miféle ötven perc? – a többiek szinte egyszerre kérdezték.

– Nézzétek meg a szabályzatot végre, könyörgöm!

Az oldalakon „a konténer tartalmának szállítása” bekezdésben valóban ott szerepelt, hogy – arányosan a távolságtól – időkorlát is akad. Amit találtak, az egy tizenhét ugrásos és nyolcvan perces keret, melyből harmincat eltöltöttek.

Mei Forg-ra nézett és azon kapta magát, hogy szemez a férfivel a képernyőn. Nagyon gyorsan eldöntötte, hogy kell neki a parancsnok. Megelőzve a többiek észrevételét egy villámgyorsat kacsintott felé.

Forg egyből megértette a jelet és hirtelen alig várta a verseny első napjának végét. A vártnál jobban kezdte remélni, hogy eljutnak odáig egy darabban. Visszakacsintott a nőnek és ezzel máris megbeszéltek valamit. Majd mindketten remélték, hogy meg is történik.

– Akkor indulok tovább, oksi? – kérdezte Rufy, szájából ösztönszerűen tört elő a gyermeki impulzus, de a belső vívódás miatt nem hatott életszerűnek.

Vártak néhány percet csendben, míg a pajzsok visszatöltődnek valamelyest. Majd továbbindultak.

A Dramiel ért először a kapura, majd Forg néma bólintására Rufy átugrott. Mikor jelentette, hogy tiszta, ugrottak a többiek is.

A tízpontos versenyzőnek nem látták nyomát. Már eltűnt valamerre.

A verseny első napján a Molden-Heath/Great Wildlands régiókban minden egyes rendszertípust be lehetett járni, HighSec, LowSec, NullSec. Ám a régiókat elhagyni szigorúan tilos. Ha így lenne, akkor a versenyzők elvesznének a hatalmas galaxisban és kevesebb összecsapásra kerülne sor, és ennek elkerülése a nézettség és a hatalmas, fogadásra költött pénzek szempontjából fontosnak minősült.

Újabb három rendszeren vágta át. Mielőtt továbbugrottak, kilőttek minden bóját, ami útjukba került. A konténer tartalmával pedig közeledtek a célrendszer felé.

Amint a negyedikbe ugrottak be a tízpontos versenyzővel való összecsapást követően, újabb riválist láttak.

– A #42-es, három pontos Gerf Izt a rendszerben. – Jelentett Rufy, aki elsőként ugrott be.

– Milyen hajóban van? – kérdezte Forg.

– Nem látom a kijelzőn. Messze van.

– Kezd el löni a bójákat! Közben keresd is!

– Vettem. Három bója van, az egyik a napnál, a másik az első bolygónál, a harmadik egy aszteroida mezőben. Megyek az aszteroida mezőbe.

Forgék még nem ugrottak be. Vártak a kapu másik oldalán. A parancsnok közben idegesen rágcsálta száját. Igyekezett koncentrálni, de be kellett vallania magának, hogy Mei félreérthetetlen ajánlata megzavarta. Legszívesebben itt és most átmenne a Dramiel-be, és... Nem, a francba is, nyolc emberért és saját magáért felel most. Ha elcsesz valamit, akkor mind itt pusztulnak. Összeszedte magát.

– Itt van, az aszteroida mezőben, Ishkur-ral – kiáltott fel hirtelen Rufy. – Lövi a bóját... Rárepülök... Jaj, elkaptam... gyertek, gyertek!

Forg és Kiex aktiválták a kapukat és mentek a lány után. A két hajó irányba állt és felgyorsulva belépett a hipertérbe.

Rufyék rárepültek az Ishkur-ra, aminek legénysége kellően meglepődött a hirtelen felbukkanó Dramiel-en. Gyorsan fordultak el, hogy eltűnjenek innen, de a kalózhajó villámgyorsan suhant a közelébe és bénította a magot. Rufy pedig kellően meglepődött, hiszen az Ishkur-nak alig maradt valami pajzsa, ami azt jelentette, hogy máshonnan menekült ide, szabadidejében ki akarta löni a bóját, de eközben elkapták.

A két gépágyú gyorsan lebontotta a maradék pajzsot a hajóról és a páncélatba kezdtek marni: a második védelmi vonalnak is csak a fele maradt meg egy előző összecsapás után. Az olvadt fémcseppek megfagytak az űrben, a hatalmas hegyek közti kergetőzés közben a napsugarak időnként bevillantak a fülkébe.

Az Ishkur pilótája még a drónokat sem lőtte ki, vagy már nem is volt neki. Mindenesetre a Dramiel pár lövést bekapott, némi energiakitörés enyészett el körülötte, de mindkét ágyújával könyörtelenül lőtte, energiasemlegesítője pedig képtelenné tette ellenfelét a gyors száguldásra.

Mire Forgék és Kiexék bezuhantak a Dramiel mellé, az Ishkur éppen akkor kapta utolsó találatait a vázba. A belső energiák kiszabadultak és a hajót három darabra törték.

A Dramiel-ben Mei és Slon a szokásos győzelmi kiáltást hallatták, de Rufy nem csatlakozott hozzájuk. A forgó mentőkapszulára nézett, arca kissé ijesztővé változott, Mei pedig jelet kapott tőle és engedelmeskedett: kilőtte a kapszulát.

A robbanás után tovaszálló darabok közt néhány fagyott, megtépzott holttest repült ki, amik

az Ishkur még szikrázó, éles roncsai közé repültek és ott többfelé törtek.

– Ezt most miért kellett? – kérdezte Kiex Rufytól.

A lány nem válaszolt, de arcán mintha valamiféle elégtétel villant volna át az előző veresége miatt.

– Ez velünk is megeshet – hívta fel erre a figyelmet Forg. – Mi is lebegetünk így és minket is kilőhetnek. Rufynak pedig nem lesz retorzió, ez a verseny része. Kész. Menjünk tovább!

Kilőtték a bóját, a maradék kettőt is, majd továbbmentek a következő rendszerbe...

... melynek közepén fehér törpe nap izzott. Vörös és kék színdominanciájú csillagködök borították be absztrakt alakzatokkal a gömb alakú látótér alsó részét.

A szkennerek itt két bóját mutattak, és az eddig megtett út során minden rendszerben kettő vagy három ilyen lebegett, tehát ezt a továbbiakban átlagosnak számolhatták. Egy a kettes bolygó holdjánál, egy másik a hármas bolygónál és egy valahol mély űrben.

Rufy mindháromhoz elugrott és kilőtte őket. Majd mentek tovább.

A következő rendszer közepén sárga nap ontotta sugarait a pilótafülkébe. Itt megint három bójára leltek. A Dramiel újra elugrott ezekhez, de itt már érdekes dologgal találkozott.

– Hm, mindhárom kilőve. – Jelentette elgondolkodva.

– Akkor már valaki járt itt. Rendben, gyerünk tovább! Már csak hat ugrás és a konténerhez érünk.

A következő rendszerben sem volt senki rajtuk kívül, a bójákat is kilőtték már. Ám mikor ennek a kiugrójára értek, egy vadászó bandába botlottak.

– Ajjaj – aggodalmaskodott Rufy. – Azt hiszem buli lesz.

– Oké, hagyjuk őket.

– Az nem biztos. Csupa cirkáló és van egy Vagabond is.

– Míg az befog, te már átérsz a másik kapura.

– Jó, akkor megyek előre.

Rufyék ugrottak. Velük együtt pedig minden cirkáló.

A másik oldalon a társaik várakoztak.

– Oké, ezek is mind cirkálók. Irányba állok kapu felé és ugrok.

A Dramiel fordult, gyorsult és belépett a hipertérbe. A cirkálóknak esélyük sem volt elkapni a kis és gyors hajót.

Pár másodperccel később Kiex és Forg is átjutottak a hat hajós mini blokádon és újra egyesültek a kiugrónál.

– Hé a bóják – jutott eszébe Rufynak.

– Menj vissza, lödd ki őket! Csak a versenyzők tudják, hová vannak rejtve ezek.

– Oksi, megyünk.

A Dramiel visszafordult és elhúzott.

Két perc múlva Rufy jelentett: – Ezeket is mind kilőtték.

– Kezdenek fogyni a bóják.

Mei kérdezett: – Hogy is van a szabályzat? Az összes bója kilövése után ér csak véget az aznapi verseny, és azután kell bedokkolni?

– Igen – bólintott Forg. – És azt sajna nem látjuk, hogy egyben vannak-e a bóják, csak azt, hogy mennyi maradt. Jelen esetben még öt. Este tízkor mindenképpen véget ér a verseny, de addig meg is lehet, sőt kell találni őket. Ráadásul még mozogni is kell ugyebár.

– Na ja. Értem.

– Mit csinálunk? – kérdezte Kiex. Rufyra pedig furán pillantott. Mintha csalódott volna a kis Aylarban. Az a kapszula kilövés egy kicsit megváltoztatta álláspontját.

– Elindulunk a végállomás felé és szétválunk.

– Ezt nem kéne.

– Nem teljesen. Rufy ugrik oldalrendszerekbe és szétnéz a bóják közt, te Kiex pedig szintén ezt fogod tenni. Persze ne felejtjük, hogy mások is keresik a bójákat. Szerintem indulhatunk. De mindenekelőtt szállítsuk le az adattáblát.

Bólintottak, majd újra kivetítették az előzőleg tervezett útvonalat. Most újabb végpontok

kerültek kijelölésre, az, hogy melyik rendszerekbe térnek le, a bójákat keresendő.

Elindultak...

SCOPE HÍRCSATORNA RENDKÍVÜLI ADÁS

– *Köszöntöm a nézőket, itt újra Rolke Tuila, immáron az első nap pihenőállomásáról, az Ennur rendszerből. A szomszédos ugrással máris a Metropolis régióba juthatunk, ahol a verseny második napja fog telni, a szomszédos régiót is bevonva, a Geminate-et. És most összefoglaló. Az verseny első napja eseménydúsán telt. Mint már említettem egy órával ezelőtt, a startnál és az első Concord blokádnál máris sok versenyző lett oda, majd elkezdődött a bója és konténervadászat. A pontversenyben jelen pillanatban a #12-es számú, tízpontos Zoik Zert vezet Dramiel-ben, negyvenhat ponttal. Második helyen a #77-es számú, tízpontos Nasfeul Eylur Caldari Navy Hookbill-lel, negyvenegy ponttal és a harmadik helyen a #120-as számú, hétpontos Kiliar Og, Daredevil-lel. A többi versenyző jelenlegi sorrendjét a Neocon-ban megtalálhatják. A Concord a Fregattverseny elleni hadjáratában viszonylag sikertelennek minősült, blokádjukon kevés hajót tudtak elfogni, a további napokban pedig már nem tudnak felkészülni kellőképpen az elfogásukra, így a félhivatalos álláspont szerint nem avatkoznak már közbe. Ám ha a verseny továbbra is nagy vérontást követelne, a megfelelő erők felvonultatásával lépnek fel. A blokáddal a megsemmisített hajók közül három legénység kapszuláját tudták elfogni, őket gyorsított eljárással máris elítéltek és börtönbe zártak pár évre. Nos igen, sajnos jogukban áll ez. A további kiesők az egymással vívott harcokban lelték halálukat, a pilóták nem minden esetben kímélték az ellenséges mentőkapszulákban túlélni igyekvő legénységet. Néhány extrém halálnem is történt, egy Rifter lezuhant egy plazmabolygón, egy Executioner pedig gázköd áldozata lett. Két hajóval teljesen megszakadt az összeköttetés, nyomtalanul eltűntek. A versenybizottság még keresi ezeket, utoljára NullSec-ből érkezett róluk adás. A maradék öt bóját... Nem, várjanak, hármat, mert épp most kaptam a híradást, hogy kettőt leszedtek az egyik rendszerben. Tehát a maradék három bója után a dokkolás engedélyezve és amint az utolsó még versenyben lévő hajó is megérkezik, lezárul az első nap. A versenyzők még mindannyian kint vannak. A pilóták helyzetét nyomon követhetik a Neocon-ban, továbbá újabb fogadásokat lehet kötni nagy és értékes nyereményekért. Nemsokára jövünk vissza, amint a versenyzők bedokkoltak...*

Forgék megérkeztek az AZF-GH NullSec rendszerbe. Bójákat itt is láttak, mint mindenhol, de nem tudták, hogy ki vannak-e löve. A hajók számítógépe üresnek mutatta a rendszert. Se egy pilóta, de ráadásul senki más.

– Oké Rufy, te mész megint előre a bójákhoz, mi addig ugrunk a konténerhez, aztán ha végzel, gyere te is oda, betesszük a cuccot és megvan a pont.

– Értettem Forgi! – mosolygott a lány.

– Rufy, kérlek ne hívj úgy, hogy Forgi, oké? Csak Forg.

A lány csalódottan sütötte le szemeit. – Hát jó Forg.

– Na, indulj kislány!

– Forg, kérlek ne kislányozz! Csak Rufy, oké?!

Bár a feszültség volt a domináns érzélem, most mégis felkacagtak, ahogy Rufy visszafeleselt a parancsnoknak. Még Forg is nevetett.

– Jól van hercegnő. Akkor indulás.

A hajók elfordultak a kapuról és különböző irányok felé haladva beléptek a hipertérbe.

Rufy egymás után besuhant a bóják jelei mellé, csak így láthatták, hogy ki van-e löve vagy sem.

– Már le vannak szedve – jelentette a lány a harmadik után.

– Jó, akkor gyere a konténerhez, és tied a tíz pont!

A Dramiel a másik két hajóhoz ugrott, majd Rufy a raktérből kiemeltette a rakódómodulokkal az adattáblát és belebegtette a nyitott konténerbe. A sarkain lévő vörös fények zöldre változtak és a pilótafülkében máris felpörgött Rufy pontszáma. Harminckét pontja lett így. Még bőven lemaradva

az első helyezettől.

– Negyvenhat pontja van az elsőnek – mondta hangosan gondolkodva Kiex. – Ezt nem fogjuk megnyerni.

– Kiex, ez még csak az első nap. – Válaszolt Forg.

– Na jó, tudom, de mennyit vívtunk ma, ráadásul hárman, erre meg egy versenyző egymagában begyűjtött negyvenhatot.

– Előbb utóbb találkozunk velük. Mi hárman vagyunk.

– Na és az a Firetail nemrég? Rufyt és engem kiszedett volna.

– De itt voltam én is.

Csendben maradtak és gondolkoztak. Való igaz, az a Firetail pilóta nem volt semmi. És még van ilyenből körülbelül hét másik. Aztán a kilenc pontosak is, meg a nyolc...

– Hogyan tovább, Forg? – kérdezte Mei és a férfi látta az arcán „azt” a mosolyt.

– Elindulunk a pihenőállomás felé. Útközben minden rendszert végignézzünk. Ha mi nem, talán majd más addig kilövi a maradék három bóját. Aztán bedokkolunk és kicsit átépítünk.

A kapitányok bólintottak.

– Hát jól van, akkor induljunk – sóhajtott Forg. – Koordinátákat lőjétek be és...

– Hé, várj. Kilőtték az utolsó három bóját. – Mondta izgatottan Rufy.

Megnézték a verseny kijelzéseit: való igaz, az elmúlt percben valaki kilőtte ezeket.

– Akkor most viszont nyomás mint az örült. Ha elsőnek érünk az állomásra, a szabad dokkfoglalást kihasználhatjuk és közel kerülhetünk a hangár szájához. És a holnapi napon elsőként léphetünk meg.

– Vettem! – válaszolt Rufy.

– Értettem! – erősítette meg Kiex is a terv tudomásul vételét.

– Indulás!

Mindhárom fregatt eszeveszett száguldásban a hipertéren át a pihenőállomás rendszere felé igyekezett...

4. RÉSZ: AZ ELSŐ NAP PIHENŐJE

SCOPE HÍRCSATORNA RENDKÍVÜLI ADÁS

– Itt újra Rolke Tuila. A Fregattverseny első napja hivatalosan lezárult. A szabályzat szerint a beérkezés sorrendjében választhatnak állást a pilóták. És most ismét összegzés. A pontverseny eddigi első három helyezettje nem változott. Nem történt újabb kiesés, sem extrém haláleset. A versenyzők eddig csak bójákat lőttek ki, konténerekben tárolt adattáblákat szállítottak le, de az „A” küldetések közül egyiket sem választották. A második nap a verseny már más lesz. A következő két régió a Metropolis/Geminate lesz és az eddigi, rendszerenkénti két-három bója száma most le fog csökkenni egyre vagy kettőre. A harmadik napon már csak egy bója lesz egy rendszerben, bizonyosakban pedig egy sem. A negyedik naptól pedig már csak konténerek lesznek, valamint egymás lelövési és az „A” feladatok. Sok versenyző jelentős előnyre tett szert a gyors mozgással és a bójákkal, de ez az előny nemsokára megfordul. De most vissza a jelen eseményekhez. A dokkolás után a versenyzők átépíthetik, javíthatják hajóikat, de ezért két pont levonás jár, az esetlegesen elvesztett drónok újratöltéséért és lőszertöltéséért pedig csak egy. A versenyzők szállásai közel lesznek a hangárhoz, a szervezőbizottság felel épségükért és azért, hogy idebent ne történjen semmiféle konfrontáció köztük. Azon személyek, akik a versenyzőket a pihenési idő alatt háborgatják, vagy molesztálják, elzárásban részesülhetnek a verseny végéig, súlyosabb esetekben komolyabb letartóztatásba torkollhat az ügy. Azt hiszem, mindent elmondtam, ami most fontos, a pihenés során megpróbálok interjúkat készíteni az első három helyezett hajó kapitányával és legénységével, majd a CESZ egykori tagjaival is, akik eddig egy darabban vannak. A helyzetjelzésük szerint nemsokára ideérnek. Kérem maradjanak velünk, mert ahogy látom, igen, valóban, bedokkolt az első versenyző, a #17-es, hatpontos Kyas Olek, Sentinel-ben. Nemsokára

folytatjuk...

Forgék megérkeztek a pihenőállomás, az Ennur rendszerébe. Három építmény közül kettő lebegett a VIII-as gázbolygó 19-es holdja mellett, egy pedig a IX-es, szintén 19-es holdja mellett. A pihenőállomásnak ez utóbbit nevezték ki.

A beugrást követően közvetítőhajókat láttak, amint lassan keringve a kapu körül rögzítik a beérkező pilóták jeleit. Adások érkeztek a kapitányokhoz, azonosítást és naplóbejegyzéseket kértek, de mivel a SCOPE nem rendelkezett semmiféle joggal, ezért a kapitányok megtagadhatták ezt. Ez esetben romlott a kedveltségi statisztika, ami némileg befolyásolta a fogadásokat.

– Álljatok irányba az állomás felé!

A kapitányok engedelmessé váltak. A közvetítőhajók minden lehetséges szögből felvételeket készítettek róluk és a benne utazók tudták, hogy Rolke most szinte elévlez az örömtől és külön az ő tiszteletükre és jelenlétük felhasználásával igyekszik emelni a Fregattverseny nézettségét. Bár ezzel nem akadt túl sok gond, hiszen sokan szerették az illegális dolgokat Új Édenben.

A hajók elszáguldottak a kapuról, át a hipertéren, és az állomás elé érkeztek. Nagy volt a sürgés forgás, a szervezőbizottság által biztosított flotta látta el a védelmet, amivel még a Concord sem szívesen húzott ujjat. Persze ha akarná, elsöpörné őket, de annak komoly gazdasági és politikai következményei lennének, ezért a rendőrség megmaradt annál az opciónál, hogy a fennhatóságuk alá eső területeken – leginkább kapuk közelében – próbálja leszedni a versenyzőket, így megakadályozva az eszetlen vérontást. Bár már ezt is hanyagolták ismeretlen indokok miatt.

Dokkolási engedélyt kértek és a hangár száját záró erőtér falon átcsúszva belebegték. Az elsők közt érkeztek, az irányítódrónok nyomban eléjük reppentek és a kijelölt állás felé irányították őket. Mivel hamar ideérkeztek, és a parkoló helyet maguk választhatták ki, ezért a kijáráshoz legközelebb esőkön foglaltak el ideális startpozíciót.

A hajókat megfogták a láthatatlan berendezések. Lepakcsolták a rendszereket és nyomban kiadták a parancsot a lőszer-, és dróntöltésre, amiért nem kellett fizetniük, ám levonták a pontokat.

A kisebb sérüléseket kijavították a páncélzaton, melyek vagy a találatokból születtek, vagy maga az űrutazás miatt.

Míg a javítódrónok folytatták munkálataikat, a kompok megérkeztek a hajók mellé. A legénységek beszálltak, és a három kis jármű a lapos zsilipek felé repült. Már innen is láthatták a messzeségben húzódó üvegfalon át az embertömeg sziluettjét.

Amint közelebb értek, már azt is ki tudták venni, hogy ujjonganak, tapsolnak hangok nélkül.

A kompok belebegték a zsilipekbe, és a nyomáskiegyenlítés szükségleténél fogva másodpercek alatt beléphetek az állomás légterébe.

Azon nyomban megcsapta fülüket az örömujjongás. Több ismerős arcot is láttak, ami azt jelentette, hogy az induló állomásból ide is átjöttek. A kiáltás és tapsolás hangereje szinte fülsértően hatott. Ám ennek ellenére mosolyogtak. Mind zavarukban, mind büszkeségükben.

Rolke jelent meg a félkörben álló emberek gyűrűjének szélénél és segédrobotjainak segítségével máris Forg előtt termelt, hogy rövid interjút készítsen.

– Gweykon parancsnok, örülök, hogy sikerült és épségben megúsztatok az első napot.

– Nem különben – válaszolt mosolyogva, büszkén kihúzza magát. A többiek arcán már a félénk mosoly uralkodott el, továbbra sem szerették a rivaldafényt, ám Forg pedig mintha rájött volna arra, hogy ő pedig meglehetősen kedveli ezt. Akárcsak Aylar...

– Mi a véleményed a mai napról? Hogy érzed, hogy teljesítettetek eddig?

– Nos, az igazság az, hogy volt pár meleg helyzet. De szerencsére közösen megoldottuk őket.

– Igen, látom, hogy Kiex Pergon és Rufy Der kapitányokat te vezeted. Ezt már előtte megbeszéltétek, vagy csak spontánul jött az ötlet?

– Inkább spontánul. Csak az indulás előtt találkoztunk, és hirtelenjében lettem csapatvezető.

– Értem Forg, köszönöm. – Rolke Rufy felé fordult. – Der kapitány, kérlek mondd te is néhány szót a mai napról.

– Hát, őőő, hihi, én, jajj, hehehe – Rufy teljes zavarodottságban markolászta dzsekijének alsó részét. A többiek elakadt lélegzettel nézték „interjúját”, de tudták mind, hogy hamar ki fog derülni

Rufy életkora. Kiex gyorsan a segítségére sietett: – Der kapitány első megmértetése ez, kérlek Rolke ne faggasd őt.

Rolke nagyokat pislogott, de leesett neki az öregítési eljárás, ami sokak szemében visszatetszést kelthet. Míg egyesek illegálisnak, mások szimpla csalásnak, vallásosabb nemzetek pedig szabályos istengyalázásnak nevezték. Ezért a riporternő nem feszegette tovább a helyzetet. Kiexhez fordult. – Pergon kapitány, hogy telt az első napod? Hogyan érzel? Sikerülni fog túlélni az egészet?

– Igazság az, hogy nem tudom, elleneztem ezt az egészet, hiszen ez egy öngyi...

Hirtelen Rolke is megalégtelte a kapitány akadékoskodását, így félbeszakította: – Köszönöm kapitány. Gweykon parancsnok – fordult Forg felé, aki széles mosollyal élvezte a villanásokat, a rivaldafényt és arra gondolt, hogy de jó lenne, ha Aylar is itt lehetne. – Hogyan folytatjátok a második napot? És mit fogtok most tenni?

– Nos, a második nap eseményeiről nem nyilatkozhatok, hiszen titkos a tervünk.

– Igen, persze – bólogatott Rolke.

– És hogy most mit fogunk itt tenni, nos, kellemesen múlatjuk majd az időt. – Ezzel kinyúlt oldalra és a feszengő Meit maga mellé rántotta, majd nyaka köré fonta karját.

Rolke szeme felcsillant. – Ó értem. – Majd elvigyorodott.

Mei teljesen elzsibbadt. Ez a parancsnok egy idióta. Az rendben hogy titokban megegyeztek a ma estében, de így kihirdetni egy kissé sok. A nő nem tudott sokat tenni, ezért mosolyt erőltetett arcára, de könnyökkel Forg bordáiba vágott, finom intésként hogy ilyet többet ne tegyen.

Rolke kimeredt szemekkel nézte a földre csukló parancsnokot, akinek beszorult a levegője. Lélegzetért kapkodott, eltartott egy ideig neki, míg sikerült összeszednie magát.

Mei már bánta, hogy ezt tette, de a mosolyt továbbra is arcán tartotta. Hülye barom, gondolta. Legalább ne így sikoltsd a világba. Na mindegy. Gondolatban megvonta a vállát.

Rolke azonban még mindig áradozó arccal folytatta az interjút. – Nos, mint láthatják, a verseny nemcsak embereket fűz össze, hanem valami többet is csinál.

Fey – akinek Forg padlóra csuklása után minden erejét össze kellett szednie, hogy ne hahotázzon fel – most grimaszolva a röhögési kényszer visszafojtásától szólt rá Rolkera.

– Bocs Rolke, szerintem interjúnak vége. – Mondta eltorzult arccal.

Rolke mosolyogva bólintott, megértette a célzást, majd még odamondva, hogy majd később beszélnek, eltűnt az emberek között.

A félkörben állók eközben megint tapsoltak, mert az utóbbi percekben bedokkolt újabb versenyzőcsapat is belépett a beszállószekcióba.

A képek alapján igyekeztek felmérni, kik lehetnek ezek, de nem emlékeztek rá. Egészen addig, míg Rolke újra meg nem jelent és nem vonta őket kérdőre. Az interjúból kiderült, hogy egy nyolcpontos kapitány és legénysége érkezett.

Forg talpra állt és Meire nézett. – Tudom, hogy megérdemeltem, de azért nem kéne eltörni a bordámat.

Mei két év távlatából is emlékezett arra, hogy Volrenak hatalmas taslikat adott, mikor más csajokat stírölt. A férfi elég hamar hozzászokott. Ám Forg – annak ellenére, hogy keményebb kötésűnek nézett ki, mint egykori barátja –, sokkal megviseltebbnek tűnt. Edződnie kell.

– Bocs – vigyorodott el Mei. – Nem tudtam, hogy nem vagy hozzászokva ehhez.

– Egy tonnás erejű oldalba bökéshez hozzá lehet szokni? Nem vagyok gép. Megölhetsz.

– Jó, ne haragudj – Mei hirtelen feléje fordult és bocsánatkérése jeléül, a tömeg legnagyobb megdöbbenésére megcsókolta a férfit. Néhány másodperc múlva a körülöttük álló emberek újra hatalmas tapsviharban törtek ki, Rolke pedig az éppen meginterjúvolt kapitány sértődése ellenére áradozva figyelte őket, sőt, még be is jelentette, hogy itt valami éppen...

Folytatni nem tudta, Fey lépett a közelébe és finoman vállára téve kezét elfordította a nőt.

Rolke felkacagott, majd visszatért a faképnél hagyott kapitányhoz és folytatta az interjút. Bár egyáltalán nem érdekelte, mit mond. Szíve szerint inkább végig hősei mellett maradna és mint valami megszállott bulvár riporter, a mindennapi életüket is szeretné mind lefilmezni, mind kideríteni.

Mei elvette száját Forgétól. A férfi szaporán pislogott, vállalai előrecsuklottak. A nő pedig nyomban rájött arra, hogy a kapitány már eddig is eljátszadózott a gondolattal, hogy...

Szoba. Most azonnal pihenni kell menni. Kézen fogta a nőt, és még a többieket is faképnél hagyva elviharzottak.

Rufy gyermeki mosollyal arcán nézte kettejüket, ő többet látott, mint bárki képzelte róla. A színes felhők úgy törtek ki Forg testéből, mint a napkitörés. Meiből pedig a színes nyalábok körbeölelték a férfit. Rufy tudta, hogy ez utóbbi azt jelenti, hogy az illető már régen vágyik szeretetre, és másra is és most, hogy itt van valami, valaki, mindenét odaadja érte.

A lány elmosolyodott, kissé bambán, maga elé. A többiek ezt persze észrevették.

– Rufy, minden oké? – kérdezte Fey, ujja hegyével megbökve a lány oldalát.

– Üm, mi? Heh, igen. – Kezdte zavartan vakarni fejét.

– Na, ideje lepihenni, nem gondoljátok? – fordult a többiek felé.

Bólintottak. Valóban, itt az ideje egy kis szunyókálásnak...

Szobákat béreltek és egyesével vonultak el az állomás lakószekciójába. A verseny miatt sok közlekedőfolyosót, termet lezártak, a nyitottakat feldíszítették.

A belső kocsik mindenkit kitétek a szobáknál.

Rufy belépve az ágyba zuhant és szinte azonnal elaludt.

Slon még egy kis ideig böngészte a versenyszabályzatot, majd nyugovóra tért.

Zeol ivott egy keveset, és azon gondolkodott, hogy a versenyzőknek kijáró tiszteletet kihasználja és szerez magának egy nőt estére. Így is tett, terve hamar beteljesedett. Remek éjszakája volt...

Kiex a szobájában a szabályzatot böngészte, mikor berregés hallatszott.

Kinyitotta az ajtót és Fey állt ott.

– Mikor Mei és Forg elvonult... – kezdte a nő, hangjából némi féltékenység sütött.

– Akkor te is kedvet kaptál hozzá, mi? – mosolygott Kiex.

– Hát kapitányom, tudod...

– Jó, ne folytasd, gyere! – félrelépett és a nő besétált.

Amint visszacsukta az ajtót, Fey máris a nyakába ugrott és csókolgatni kezdte az arcát.

Kiex nem ellenkezett, jól tudta, hogy felesleges, hiszen a nő a robotjainak segítségével gyakorlatilag képes volt megerőszkolni a férfiakat, ha akarta. Ha most nem engedelmeskedik, akkor vele is ez fog történni, és azok a serkentő szerek a gépek hegyes lábaiban másnap elég kellemetlen bódultságot okoztak.

– De nem reggelig, csak pár óra, oké?

Fey bájosan pillantott szemébe, és aprókat bólogatott. – Oké kapitány. De most gyere!

Kiex azonban sosem bánta, mikor Fey kezelésbe vette. Sőt... Szemeit behunyva átadta magát a gyönyöröknek...

Mei és Forg a szobájukba érve hamar megszabadultak ruházatuktól és egy gyors fertőtlenítő zuhany alatt máris elkezdtek egymás kényeztetését.

– Hogy jött ez ilyen gyorsan? – kérdezte a férfi az első aktus után a zuhanyzóban.

– Régen nem voltam senkivel – a nő próbálta reflexszerűen kifújni vizes tincseit szeme elől.

– Ne mond, hogy azóta, mióta...

– Ne mond ki – sóhajtott a nő, az elzárt permetsugár gyorsan párologott testükről, a haj azonban nehezebben száradt. Mei szemébe lógtak az ezüstös hajszálak, alóluk pislogott kissé félénken a férfire. Nem érezte úgy, hogy meggyalázza Volre emlékét, de mégis, valamiért nem tudott feloldódni. Bár ide, a szobába szinte rohantak, és gyorsan meg is ejtették az első aktust, most mégis, valamiért nem jött újra izgalomba.

– Ne haragudj – Forg a kopasz fején végigsimította kezeit, majd nem erőltette tovább a dolgot és kilépett a fürdőből. Törölköznie nem kellett, a tisztítóból kivette ruháit, szárazan, tisztán és öltözködni kezdett.

Eközben Mei a szemébe lógó tincsek alá nyúlt és hátrasimította. Mit művelek? Gondolta.

Hónapok óta nem voltam senkivel. Örökké nem élhetek Volre emlékével. Nem is találok még egy olyat, mint ő volt. De itt van Forg. Elég jóképű, tiszta izom, csini segge van. Miért nem megyek oda hozzá és folytatjuk ezt a jónak ígérkező estét? Áhh, francba az egésszel, adjunk az érzésnek.

Forg éppen végzett nadrágjának felvételével, majd pulóvere után nyúlt, de Mei lépett ki a fürkéből meztelenül és ellenállhatatlan bájjal közeledett feléje.

– Mit művelsz? – kérdezte.

– Bocs, ne haragudj – mentegetőzött Forg. – Nem gondoltam volna, hogy ennyire mélyek még mindig az érzelmeid.

– Nem arra gondoltam – Mei csípőre tette kezét.

– Hanem? – értetlenkedett a férfi.

– Hanem a gatyádra. Vedd le de azonnal – Mei szigorú arcára szép lassan kiült a mosoly.

Forg sem bírta megállni. Bár a nadrágöv felé nyúlt, de Mei ellökte róla kezét és maga vette le róla.

Forg ezután hálát adott a Fregattversenynek és annak, hogy újra összetalálkoztak...

Aludtak. Csendben, békésen. Az állomáson még néhányan kisebb bulit csaptak, a versenyzők és rajongóik táncoltak, ittak. De nem mindannyian. Legtöbbjük már aludni tért, hogy a második napra felkészülhessenek...

Ennur állomás

A Fregattverseny második napja

Reggel 5 óra

Mei és Forg egyszerre ébredtek az ajtajukon szóló berregő hangjára. Mei kikászálódott az ágyból, ahol egy nagyon kellemes estét töltött el Forggal. Két ugrással az ajtónál termett és nem foglalkozva azzal, hogy meztelen, kitárta.

– Mi van? – kérdezte álmosan.

Rolke állt kint, feje mellett két robotja azonnal képeket készített a pucér nőről, sőt, még mások is álltak mögötte, akik mind a rajongóik voltak.

– Bassza meg – sziszegte Mei, majd becsapta a lecövekelte Rolke orra előtt az ajtót.

A riporternő azonnal gondolati parancsot adott a robotoknak, amik megkezdték a képek törlését, ám egy-két rajongó pénzt kínált a felvételekért. Rolke csak a fejét rázta.

Két perc múltán Mei felöltözve nyitott újra ajtót.

– Mondhattad volna, hogy te vagy – teremtette le a riporternőt.

– Mondhattad volna, hogy pucéran szoktál ajtót nyitni – felelt vissza.

Egy pillanatra farkasszemet néztek, majd barátian felkacagtak. Mei laza csaj volt, Rolke sem a szívbajáról lett híres. Mindketten félvállról veszik ezt a kis balesetet.

– Mi újság? – kérdezte Mei a nevetés után.

– Reggel öt óra. Nem akartok készülődni?

– Mikor indulunk?

– Nyolckor van a start.

– Jó, ott leszünk – kacsintott a riporternőre, majd bevágta orra előtt az ajtót.

Visszasétált a szobába, az ágyhoz és karba tett kézzel nézte a visszaaludt, szundító Forgot. *Te jó ég. Nem semmi a parancsnok, meg kell hagyni. Remek kis estém volt. Nem... nem szabad hasonlítani. Ő nem Volre. Ő már nincs. Forg jó az ágyban, elég jó, sőt, profi. Talán programja van? Tenyésztett férfiassága? Vagy csak biológiailag ilyen jó? De nem érzek iránta semmit. Hm. Mi legyen? Hogyan tovább? Mindenekelőtt túl kell élni, ez az elsődleges szempont. Aztán ha ez megvan, azt hiszem remek estéim lesznek. Ó igen, de még milyen jók.*

Gondolataiban annyira elmélyedt, hogy nem vette észre, hogy a férfi felébredt és meg sem mozdulva nézi őt. És vigyorog.

Mei még mintha vitázott volna magában, fejét ingatta, de még mindig nem érzékelte, hogy Forg ébren van. A férfi pedig egyre jobb kedvre derült. Hirtelen ült fel, és bár meglepni nem tudott

egy félig harci gépet, a nő nem tudott védekezni az érzelmi alfázás ellen.

- Jó reggelt Mei hercegnő. – Kinyúlt, elkapta a grabancát és magához rántotta.
- Mióta vagy fent? – kérdezte szúrós szemmel a nő.
- Elég ideje ahhoz, hogy lássam, milyen nagyokat vitáztál magadban.
- Te szemét – Mei visszalökte az ágyra.
- Mennyi az idő?
- Negyed hat. Nyolckor indulunk.
- Ó a kurva. Gyerünk, készülődjünk!

Mei a felpattanó Forgót elkapta a vállánál és mire a férfi észbe kapott, a nő egy ügyes dobással az ágyra lökte.

- Ne siess annyira! Még van fél óránk.

Forg hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy inkább ne erőltessék és siessenek, vagy azt a fél órát nyújtsák ki egyre. Ez esetben Mei döntött helyette.

– Parancsnokom, szedd össze magad – eközben ledobálta magáról ruháit. – Fél óra, nem több, nem kevesebb, de legalább induljon jól a nap.

Forg nem akart ellenkezni. Miért is tenné? Fél óra alatt gyönyörű élményekben lesz része és nem késik le a verseny indulását sem...

Reggel hat óra...

SCOPE: RENDKÍVÜLI ADÁS

– Jó reggelt minden nézőnek Új Édenben. Itt ismét Rolke Tuila beszél. Elérkeztünk a Fregattverseny második napjához. Két óra múlva újra indul az ámokfutás. Az este folyamán a versenyzők közt új kapcsolatok, barátságok szövődtek, ám ezek ellentette is felütötte a fejét. Sajnos az egyik hajó legénységét kizárták a versenyből az éjszakai rendbontás miatt, sőt, el is zárták őket, mert a kirobbant verekedésben sokan megsérültek és ők maguk okozták a legtöbbet ezek közül. A szervezőbizottság még nem tudja, mit tegyenek velük, a versenyben már nem vehetnek részt és mivel a Concord már galaxisra kiterjedő körözéssel sújtott minden versenyzőt, így elképzelhető, hogy átadják őket nekik. Most pedig a második nap várható eseményeiről. A Start két óra múlva történik. A feladat továbbra is ugyanaz, vagyis a pontszerzés különböző feladatokkal, vagy egymás lelövésével, adattábla szállítással, küldetésekkel. A második napon a kilőhető bóják száma csökken. Eddig rendszerenként kettőt-hármat szórtak szét, a következő régiókban már csak egy-kettő lesz megtalálható. A versenynap ugyanakkor ér véget, tehát amint az utolsó bóját is kilőtték, lezárul a nap és be lehet dokkolni a következő állomásra, ami a Todifrauan VII/19. A második nap a Metropolis/Geminate régiókban zajlik. A versenyben még 97-en vesznek részt. Az előzőleg lelőtt, megsemmisült hajók listáját a Neocon-ban megtalálhatják. Most pedig átmegyek a beszállászekcióba, hogy egy-két pilótával gyors interjút készíthessenek az indulás előtt. Maradjanak velünk!

Rolke képe eltűnt, helyette minden képernyőn az első nap felvételei, a start, a Concord blokádon való átjutás, az induló állomás hangárjában vívott harcok mind többször is lepörögtek. A bámészkodók a háznyi kijelzők előtt tanakodtak, módosították fogadásaikat, egymással beszéltek meg mi lett volna jó vagy nem jó, ők hogyan cselekedtek volna.

A beszállászekció melletti gyülekező dóm az előző állomáshoz képest szinte sötétnek tűnt, megvilágítás alig, igyekeztek plusz fényt adni erős fényű reflektorokkal, a sugarat tiszta kristályra irányítva ami szétszórta a fényt, de nem sokat segített. Megmaradt a kissé nyomasztó környezet.

A dómban lévő több ezres tömeg beszélgetése, vitázása is olyan hangerővel hatott, hogy sokan megemelték a hangjukat, ami miatt persze a körülöttük állók is, majd aztán vissza és percről percre emelkedett, amint azonban valami extrém manővert láttak a kijelzőn, elhalkultak és újra kezdődött a fokozatos hangosodás.

A beszállászekció előtt a szervezőbizottság kordonnal zárta le a folyosókat, csak a pilótaengedély bemutatása után lehetett továbbhaladni.

Rufy verekedte át magát a tömegen, útja közben többen megtapsolták, Rolke magasztalása az egekig emelte népszerűségét. Ám a lány erre nem készült. Félénk mosollyal igyekezett minél távolabb kerülni az emberek tömegétől, de míg egyet lehagyott, egy másikba botlott. *Jaj, jaj, jaj, a hajóhoz, jaj, gyorsan, Mei-Mei, hol vagy már, jaj, gyertek.*

Slon éppen a kordonnál állt, a sötétkék páncélba öltözött, szervezők által biztosított őrségnél, akiknek felmutatta igazolványát és továbbengedték. Visszapillantott és meglátta a szinte menekülő Rufyt.

– Gyerünk kapitány – kiabálta oda pimaszul, mert látta, hogy szinte megakad az embereken.

– Jó, jövök, várj, várj! – kiabálta vissza Rufy. Mérgesen kiverekedte magát pár vele fényképezkedni akaró közül és már szinte futott. Igazolványát gyorsan felmutatta, és amint átcusszant az örökön, nagyot sóhajtott.

– Ó! Nem tudom, meddig bírom ezt. Jaj.

– Jól csinálod. Majd hozzászoksz. – Veregette meg a vállát Slon.

– Ehhez? Hm – ingatta a fejét. – Aylarka szerette az ilyesmit, én nem.

– Aylar? Ismerted őt személyesen? – húzta résnyire szemeit Slon.

– Aham. – Bólogatott Rufy. – Bár igazából nem tudtam jobban megismerni. Sajnos.

Slon megveregette a vállát, némán kimondva, hogy fel a fejjel.

– Hol van Mei-Mei? – nézett körül Rufy.

– Mi ez a Mei-Mei-ezés?

– Háát, heh, őt így neveztem el régen. Mikor felébredtem, akkor jutott csak eszembe. Tetszik ez a név.

– Igen, ez most fontos dolog – húzta száját Slon. – Na de mindegy. Gyere, készítsük elő a hajót!

– Oksi.

A két lány továbbindult a kompokhoz. Úgy döntöttek, beszállnak és míg Mei előbukkan, mindent készenlébe helyeznek.

Kiex és Fey – ugyan nem kéz a kézben – de kipihent arccal igyekeztek átvágni az emberek tömegén. Lökdösődtek, taszigálták arrébb a megmozdulni nem akarókat.

Fey már kezdett nagyon mérges lenni, Kiex hasonlóképpen. Egyszerűen képtelenek érezték magukat arra, hogy a kordonhoz jussanak és beszálljanak végre. Ez a rivaldafény, tisztelet, központiség már soknak tűnt. Túl soknak.

Belebotlottak Rolkeba, aki éppen egy kapitánynak és legénységének interjúját fejezte be. Tovább akart indulni, de meglátta őket.

– Kiex! Fey! Hogy telt az éjszakátok? – tette fel mosolyogva a kérdést. Tudta, hogy a CESZ hőseinek magánélete érdekel sokakat. Meglehetősen sokakat.

– Jól, köszi – vetette oda Fey, majd szemeit a tömegre villantva kinyúlt, elkapta Rolke grabancát, közel rántotta és a fülébe sziszegte. – Könyörgöm juttass minket a hajóhoz minél előbb mert agyvérzést kapunk.

– Ugyan már – simogatta meg hátát a riporternő. – Ezek az emberek szeretnek benneteket.

– Rolke, kérlek!

A riporternő hátralépett és az idomár arcába nézett összehúzott szemekkel. Nahát, mi bajuk hőseimnek? Miért nem szeretik a rivaldafényt? Nem értem. Na mindegy, ha ki szeretnének jutni, akkor segíték nekik.

– Jól van. Erre!

Kézen fogta az idomárt, aki pedig Kiex kapitányt és elindultak. Rolke rendelkezett személyes testőrökkel, akik most vékony csíkban törték nekik az utat a tapsoló, füttyülő embereken át.

Kis idő múlva elérték a kordont, ahol Fey és Kiex gyorsan felmutatták igazolványaikat és az örök beengedték őket. Rolke elkészönt tőlük, sok sikert kívánt, majd elfordult és leszólította az újabb versenyzőt aki ide közeledett.

Slon és Rufy – különösen az Amarr lány – megkönnyebbült, hogy már nincsenek akkora rivaldafényben.

– Jól vagy? – kérdezte Slon és igyekezett valami fogást találni a tekintetén, de nem sikerült. Pupilla nélkül nem tudta senki, hogy Rufy merre néz.

– Igen – kuncogott. – Aludtam egy jó nagyot és most erősnek érzem magam.

– Remek. Szükségünk is lesz rá. Tudod, hogy ma már több esély van lepuffantani valakit, igaz?

– Aham – bólogatott Rufy, közben haját kibontotta, elrendezte, majd újra összefogta.

Slon nem kérdezett újra semmit, csak figyelte a lányt, de egyre jobban bosszantotta, hogy nem tudott a tekintetéből kiolvasni semmit. *Rohadt szemek. De utálok. Áhh.* Nyelt egy nagyot, hogy mérgét visszakényszerítse.

Rufy bárgyún vigyorgott rá, de persze jól látta, hogy mit érez a másik lány. Tisztán kivette a dühöt, amit nem tudott szabadjára engedni, a kitörést, amit minden erejével igyekezett kordában tartani. *De hát, miért dühös és miért akar felrobbanni? Nem értem. Hm. Nem értem.*

Beszálltak a kompa és Slon – egy gyakorlatilag egyszerű semmiség miatt – már annyira felhúzta magát, hogy szinte püfölte a komp irányítópaneljét, hogy menjen már végre gyorsabban. Ám az olyan lassan lebegett, hogy csak még tovább feszítette idegeit.

Egyre több komp hagyta el a silókat és lebegett át a kilométeres távon, hogy megközelítse a hajókat. Egyik másik már izzította a hajtóműveket, sístergő, dörgő hang szabadult el a messzeségben, a nagy távolság ellenére is képes volt fájdalmat okozni. A nyitott komp oldalában olyan erővel tört be ez a hang, hogy mindkét lány felszisszent egy pillanatra a fülükbe hasító fájdalomtól. Még jó, hogy a hajóban bent ez halk duruzsolássá szelídül máskülönben egyetlen utazástól maradandóan megsüketülének.

– Ez isteni – fogta fülét Slon, így kiabált Rufy felé, aki ebből semmit nem hallott, csak a szájról tudta leolvasni azt, amit mond.

– Az – bólogatott mosolyogva.

Amint a távolban lévő Crusader leállította a hajtóművesztet, egy közeli Harpy kezdett rá. Ennek meghajtója sivitóbban hatott, kevésbé dörgően, de a frekvencia miatt ez sem fájt kevésbé mint az előző, ráadásul ez közlelről érkezett, mindössze pár száz méterről.

A komp kommunikációs berendezése életre kelt és Fey hívta őket.

– Hahó lányok, jó reggelt. Jól aludtatok?

– Aham, jól – válaszolt Rufy kiabálva, mert még mindig alig hallott valamit, az üzenetet is csak a képkijelzés miatt tudta a nő szájáról leolvasni.

– Ha beszálltatok, újra hívlak, mert alig hallok valamit – Fey megemelte a hangját a mondatának végén, ami azt jelentette, hogy ők is kirepültek a silóból és megcsapta fülüket a dübörgő zaj.

– Jó – kiabálta vissza Rufy és felnevetett.

Slon már nem foglalkozott a lánnyal, sikerült elterelnie a figyelmét róla és a várható konfrontációkra összpontosított. Ez segített hangulatán.

Rufyék kompa megérkezett a Dramiel mellé és mindkét lány rálépett a hajó oldalsó, ívelt „szárnyára”. Fellépkedtek a hideg burkon a pilótafülke melletti zsiliphez és a kódot beütve a vastag nyílászáró sziszegve feltárukt.

Beléptek, Rufy pedig egyből megfordult és becsukta a vastag ajtót.

– Hó, majdnem megsüketültem, hehe.

– Hehe – mondta Slon is flegmán, de eközben póker arccal nézett a lány szemébe. Most még gyorsabban felidegesítette a „fogás nélküli” tekintet. Elfordult, hogy ne lássa, majd belépett a pilótafülkébe. Rácsapott a falon lévő fűtéskapcsolóra, a hajó padlója felmelegedett és másodpercek alatt elviselhetőbbé tette a hőmérsékletet. Slon behuppant a navigátor székbe, majd máris életre keltett minden kijelzőt, hogy megkezdhesse a hajtóművesztet.

Rufy a kapitányi szék mellé állt, megfogta a fejtámlát és kényelmesen rádőlve kinézett a kilátón. Egyre több hajón látta forogni a modulokat, felizzani a meghajtókat. A fregattok úgy lengedeztek ide-oda, mintha egyre csak ki akarnának szabadulni az erőterek fogságából.

Gondolataiba mélyedt. Az előző napi események miatt vegyes érzelmek uralták elméjét, úgy gondolta, majd kialussza, hiszen a sok beültetett emlék közül az egyik ezt tanácsolta neki, de most

minden visszatért. A félelmei, izgalma, és letörtsége is, hiszen annak a tízpontos versenyzőnek az elriasztásához is hárman kellettek. Tehát most szinte ugyanott tartott, mint mikor bezuhant az ágyba. Végül is igen, Mei-Mei megmondta, hogy ez lesz, az emlékképek is ezt mondták. Érdekes móka lesz a mai napi is. Hm. Szupi lesz. Jaj, de várom már az indulást. Most majd jól fenékbe billentek valakit.

Slon felé fordult és nevéen szólította: – Mei! – ám eltévesztette.

Slon lemerevedett, majd tátott szájjal nézett rá. A következő pillanatban pedig leesett neki, hogy Rufy keveri a neveket. Ez már kiderült.

– Nem, én Slon vagyok. Mei még nincs itt.

Rufy, mintha mi sem történt volna, mintha nem értené meg ennek fontosságát, csak legyintett.

– Mindegy. Kérlek...

– Nem, nem mindegy. – Slon felrobbant. Kipattant a székből, nem bírt már gátat szabni elemi erővel kitoró dühének. – Szedd össze magad! Ez nem egy hülye játék. Meghalhatunk. Vagy elkaphatnak. Te meg csak vihogsz. A rohadt picsába, hát még ki sem tudom tölteni rajtad a mérgemet, áááhhh. – Elfordult a kifürkészhetetlen tekintettől, majd belerúgott székének támlájába.

Már készült volna mondani valami újat, de olyannyira elborult az agya, hogy nem vette észre, hogy Mei is a hajóba lépett már.

– Valami gond van?

Slonba beleszorult a levegő. Nyelt egy nagyot, lázasan járatta agyát azon, hogyan tudná ezt megmagyarázni, hogy nekirontott Mei „lányának”, de végül bátorságot vett magán.

– Mei! Kérlek. Rufy nem alkalmas kapitánynak.

– Akkor szállj ki. – Mei a zsilipre mutogatott.

– Nem, nem úgy értem. Le kell őt cserélnünk.

Mei kérdően nézett Rufyra, aki ártatlanul mosolyogva vont a vállát. – Bocs, csak elrontottam a nevét.

Mei nagy levegőt vett, bent tartotta és úgy fújta ki, mint a holofilmek démonjai, amik egyetlen lehetétől falvak semmisülnek meg. – Slon, Rufy! – üvöltötte. – Idefigyeljete kis csitrik! Olyan kibaszott jó estém volt, hogy már régóta nem éreztem így magam. Megnyugodtam, minden feszültségem elszállt, de ti ketten, most már te is Rufy, egyetlen másodperc alatt agyvérzésig lökdösitek az agyam. Mi ez? Lánykollégium? Az ég szerelmére, egy komoly úrhajó legénysége vagyunk, ami egy ennél még komolyabb versenyen vesz részt. A kicsinyes ostobaságaitok miatt nincs kedvem kikötni egy cellában, vagy jéggé fagyasztani a félig fém seggemet. Nem! Mostantól viselkedni fogtok. Ha a mai napot túléljük, Slon, este bezárlak, Rufy, tebeléd pedig annyi nyugtatót lövök, mint valami ló nevű állatba. Vagy nem tudom, mit tegyek veled.

Tényleg, mit kéne tennem vele? Gondolta. Fenekeljem el? Vagy szerezzek neki valakit? Nem. Ezt nem szabad. Testileg húsz éves, és bár még én se mondanék nemet neki, olyan jól néz ki, de lélekben csak egy gyerek. Nem értené, nem érezné. Nem! Még korai. Ám ha még várnia kell erre a fontos momentumra életében, akkor mikor fog vele megtörténni először? Mikor negyven éves lesz? Akkor már inkább csak ágyúcsővel fogják megpiszkálni, nem fog kelleni senkinek. Francért kellett ennek öregítenie magát. Francba az egésszel.

Slon és Rufy szinte elbújtak az úrhajó különböző berendezései mögött. Megijedtek Meitől. Aki észre sem vette, de beforgatta harci lencséit, és már valóban úgy nézett ki, mint a világokat elpusztító, elszabadult démon.

Mei visszaforgatta kék szeméit, majd nyelvével megérintette fogát, ezzel lezárva a nyitva felejtett adrenalin adagolót. Másodpercek alatt higgadt le. Végül sóhajtott egy nagyot és a két lányra mosolygott, akik már teljesen összezavarodtak. Nem tudták, mit kéne érezniük. Bűnbánást? Vagy egy sürgetett megbeszélést kellene megejteni hogy elrendezzék ezt? Vagy várni kéne, hogy szimplán megszokják egymást?

Mei beült a székébe és megnyitotta a diagnosztikai képernyőket. Nekikezdett a teszteknek, de csak ekkor vette észre, hogy Rufy és Slon még mindig lecövekelve nézi őt. Mintha nem mernének megmozdulni sem.

Mei rájuk fordította tekintetét, szemöldöke összeráncolódott, és szavak nélkül pillantott

székükre: „leülni”.

A két lány azonnal engedelmeskedett. Slon lenyelte mérgét, mert most valóban fontosabb dolguk van, mint a vitatkozás. Rufy pedig kétségbeesetten keresni kezdte fejében a szükséges emlékmorzskákat. Megtalálta és amint a bevésést, mással megtörtént események összetalálkoztak a mostani tapasztalatokkal, máris új viselkedési protokoll született fejében. Máris ideje elkezdni nagylánynak lenni, a kislányos viselkedést – bár nehéz lesz, de – ideje legyűrni és háttérbe szorítani.

Rufy míg ezt magában lerendezte, arra eszmélt, hogy Mei és Slon már kiabálnak rá.

– Rufy, mi van, észnél vagy?

A lány feleszmélt. Te jó ég. „Kikapcsolt”. – Jaj, bocsi! – Kapkodta rájuk tekintetét. – Csak tudjátok, mikor a beültetett emlékek és a tapasztalat találkoznak, az agyam teljesen leterhelődik. Azt mondták az orvoskák, hogy ez majd elő fog fordulni, de csak egy-két percig tart.

– Remélem nem akkor jön majd elő, mikor harcolunk. – Vetette oda Slon.

Mei dühösen rávillantotta tekintetét, a lány pedig ijedten elfordult és bánni kezdte, hogy megint nem bírt magával.

A kardvívót a privát hívás térítette észhez: Forg.

– Szia! – köszönt mosolyogva a parancsnok.

– Helló! Mond! – Mei hangja hidegen koppant.

Forg két nagyot pislogott. – Azért ne ilyen lekezelően kérlek!

Mei meglepetten felhúzta szemöldökét. – Nocsak parancsnokom. Mi ez az érzelgősség?

– Reméltem azért nem így köszöntesz az éjszaka után.

– Miért, mit vársz? Éppen megyünk meghalni. A két csitri meg itt velem egy légtérben kikészít.

– Csak meg akartam köszönni a tegnap estét. Én... – elakadt a szava, szemeit lesütötte.

Mei még jobban felhúzta szemöldökét. – No lám parancsnokom, csak nem belém zúgtál?

– De! Azt hiszem...

– Ne tedd! – ezzel bontotta az adást.

Majd mereven maga elé nézett. Mit művelek?! Te jó ég, itt egy férfi, aki kedvel, én is kedvelem, erre meg lerázom? Hogy lehetek ilyen hülye picca? Örökké nem szerethetek egy halottat. Nem lenne már ideje kinyílni a világnak?

Rufy és Slon eközben nézték őt és látták rajta, hogy vívódik. Még hozzá nem is kicsit. A kapitány még ennél is többet látott. A mélységes szenvedést, ahogy kitörni igyekszik, de a zöld színű csápok elkapják a sárga kitöréseket és visszahúzzák a testbe. Nem irigyelte, de igazából nem is értette fájalmát. Láta mit érez, hogy mennyire szenved, de semmi több. Még gyerek. Ha majd megéri, minden más lesz. Rosszabb. Sokkal.

Slon tapasztaltabb lévén – hiszen már egyszer szerelembe esett – nagyjából átérezte, amit Mei, ha pedig látta volna az érzelmeit, akkor most még át is ölelné, hogy megvigasztalja. De ilyen az élet. Megy tovább. Bár nem ismerte a tüzér előző szerelmét, de ha így kikészíti, akkor nem lehetett futó kaland kettejük közt. Na de mindegy, majd este elgondolkoznak ezen, most ideje a versenyre koncentrálni. Nemsokára indulnak...

Rufyhoz Kiex nyitott csatornát, rá egy másodpercre Forg is. A parancsnok kezdett beszélni, a kapitány és a lány pedig érdeklődően hallgatták a tervét.

– Ma máshogy operálunk. Szerencsére közel tudunk állást foglalni, ezért egyből húzás kifelé és nyomás a kapura. Mint az örült. Ha lepontozzák valamelyikünket, visszafordulunk és segítünk egymásnak, oké?

Bólintottak.

– Remek – mondta Forg. Egy pillanatra a képernyőn elnézett Rufy válla mellett, hogy megnézhesse Meit, de a nő nem fordult feléje. Rufy azonnal kiszúrta és ő is ránézett a nőre. Még mindig a sárga és zöld színek harcoltak körülötte.

– Akkor – sóhajtott Forg, majd Rufyra emelte tekintetét – a kapu után gyorsan átmegyünk még egy rendszeren, hogy minél előbb biztonságban lehessünk. És kezdjük a bójavadászatot. Amint beugrunk valahová, várunk egy kicsit, majd Rufy elugrik a bójához, hogy neki gyűljön a pont, mi pedig addig a beugró kapun várunk. Ha jön utánunk valaki, elkapjuk. Ha túl sokan, elhúzzunk.

Amint találunk egy konténert, máris kiszedjük a tartalmát és nekiállunk leszállítani. Rendben van?

Rufy és Kiex bólintottak.

– Jól van, akkor rendszerellenőrzés és mérjétek fel az esetleges veszélyeket a közeletekben. Készítetek részletes útvonalterveket. Persze úgyis letérünk róla, de legalább van valami támpont. Még van időnk. Ügyesen.

Nekiálltak a részletes tervek elkészítésének. Még bő egy óra maradt az indulásig. A kilátókon át láthatták a hajókhoz lebegő kompokat, némelyikben a legénység kifelé integetett, vissza, a nagy üvegablakok felé, hogy rajongóiktól elbúcsúzzanak. A fregattok rendre kapcsolódtak fel és hajtották végre a tesztek, rutinellenőrzéseket. Fegyverek forogtak körbe, hajtóművek izzottak fel, a járművek, mint valami ketrecből kitörni akaró állat, ide-oda mocoogtak.

Mikor már nem láttak egyetlen más kompot sem, a hajók között nagy képek vetítődtek ki, valamint a pilótafülkékben is feltűnt a verseny egyik fő embere ismét, Rolke Tuila.

– Köszöntöm a versenyzőket a Fregattverseny második napján. Kérem továbbra is tartsák be a szabályokat! Sok Sikert Kívánok!

Rolke nem vitte túlzásba a mondandóját, mosolygott, majd képe eltűnt.

Kis idő múlva újra közvetített, ám már milliárdokhoz szóló szavakkal.

– *Jó Reggelt Új Éden, köszöntök mindenkit, itt Rolke Tuila beszél a Fregattverseny második napját biztosító startállomásról. Egy óra múlva indulnak a versenyzők, amint az utolsók is elhagyták az állomást és a rendszert, én máris átmegek a célállomásra. Tehát a verseny ugyanazokkal a szabályokkal folytatódik. Tilos elhagyniuk a régiókat, bedokkolni valahová, ami nem a végállomás és tilos másokkal szövetkezni, akik nincsenek versenyben. A feladat továbbra is hasonló, bójavadászat, adattábla szállítás, „A” küldetések, valamint az egymással való összecsapások. A fogadóterminálok percekben belül életre kelnek, ahol megtehetik tétjeiket a különböző helyzetekre. Vajon ki esik ki ma elsőnek? Vajon életben marad-e az egy pontos versenyző? Vajon mennyi mellékületést csinálnak meg ma? Vajon ki lesz a mai első helyezett? És még számtalan más dologra tehetik meg tétjeiket. Egy óránk maradt a startig, és... igen, most nyíltak meg a fogadóterminálok. Siessenek és izguljanak velünk együtt. Nemsokára újra jelentkezem...*

Kiex a hajókat figyelte a kilátón át. Gondolkodott az egész versenyen. Volt értelme nevezni? Szinte biztos, hogy nem fogják megnyerni, ráadásul a békés élet újra rémálomba fordul és kezdődik előlről az egész menekülés. Azonban be kellett vallania magának, hogy azért a két év menekülés és bujkálás azért nem volt olyan rossz. Persze sokszor ébredtek arra, hogy jön a Concord mert megtalálták őket, vagy arra, hogy valaki el akarja csalni őket egy csapdába, de a jó oldalát sem feledte el. Azt sem, hogy mennyi segítőtjük akadt, igazából több, mint amennyi rosszakaró. Emlékezett minden egyes kis csoportra, akik inkább magukat adták fel, csak hogy ők hárman kijuthassanak és elmenekülhessenek.

Eszébe jutott Skye. Talán életében az első nő volt, akibe beleszeretett, de úgy igazából. A kémnőt szerencsétlenségére egy fejjavadász cég kapta el és míg a CESZ főhajóját üldözték, kivitték őt és átadták a Concord-nak. Gyorsított eljárás. Halálbüntetés. Skye egy biomassza feldolgozóban végezte. Nem ezt érdemelte. Bár már többször mondták a kapitánynak, hogy Skye elbűvölő személyisége nemcsak kémet, de egy tömeggyilkosságtól sem visszariadó fanatikust is takart. Kiex ugyan tudta, látta a tényeket, de még ennyi idő távlatából sem akarta elhinni. Nem akarta, mert... még mindig szerette. Minden nőben őt kereste. Sikertelenül.

Fey sokszor segített neki a vigasztalódásban, meghallgatta panaszkodását, közben pedig csendben holtrészegre itta magát. Kiexet néha csak az térítette észhez, hogy az idomár lecsúszott a székről eszméletlenül. A nő persze nem csak lelkileg segített neki, vagyis inkább csak meghallgatta panaszkodását, hanem testileg is leápolta. Bár ez az esetek többségében úgy működött, hogy Fey közeledett hozzá félreérthetetlen szándékkal, Kiex pedig tudta, hogy ha ellenkezik, a nő úgyis eléri, amit akar. Erőszakos viselkedése ellenére persze a kapitány sem vetette meg őt, hiszen Fey tapasztalt nőszemélyként teljesített az ágyban, egy-egy napra pedig mintha barátnővé szelídült volna, de aztán megint visszatért önmaga. Kiexet ott basztatta, ahol tudta, beszólt, heccelte, néha még kötekedett is, de az ágyban szinte már teljesen ismerték egymás szokásait. Mi több, egyikük

sem bánta sose, és tudták, soha nem is fogják.

Mei azonban már egészen más eset volt. Kiex látta rajta, hogy sokkal jobban szenvedett Volre elvesztése miatt, mint ő. Éjszakánként hallotta, hogy sír, bár könnyek nem hagyták el szemét sosem. A két év alatt talán három vagy négy férfivel szűrte össze a levet, de egyikkel sem alakított ki komoly kapcsolatot. Ám Forg most mintha más lenne. A kapitány persze kiszűrta nemrég a kettejük közti, még bedokkolás előtti kis szexuális ajánlatot, és látta is, hogy elvonulnak. Nem beszélt azóta velük, csak itt, a hajóban, a csatornákon. Kiex biztos volt benne, hogy remekül érezték magukat, és talán valami más is történik.

Ám ezek a gondolatok most sokad rangúak. A jelen helyzet, a csáva, amibe önként ugrottak fejest, nem kecsegtetett szép kilátásokkal. A győzelem esélye elég kevés. Azok a tízpontos pilóták nagyon kemény legények, és csajok. Ha összeállnak, akkor a kis triójukat pedig úgy kapják le a térképről, mint gravitációs vihar egy úrállomást. Valamit ki kéne találni ellenük. Talán jó esély lenne, ha velük nem az űrben találkoznának össze, hanem egy „A” küldetésben. Ahol szemtől szembe harc alakulhat ki és a két Minmatar nőszemély odacsaphat. Kiex ennek kimenetelében már kevésbé kételkedett. Mind a két nő olyan harci hatékonyságot tudott felmutatni, amivel a bujkálás során is teljes Concord harci egységeket, fejdadász különítményeket vágtak miszlikre. Remekül összedolgoztak, félszavakból is megértették egymást és ha Mei kivonta a kardját, Fey pedig kiküldte robotjait, ott sokszor kő kövön nem maradt. Igen, ez lesz a jó esély. Hacsak... Hacsak azok a hajók és legénységük nem áll hasonlóan életveszélyes tagokból. Ha csak egy olyan is lesz, mint ők, vagy mint a régi vad amazonok, Nyph és Beln, akkor a győzelem nem garantált. Sőt. Mei sokszor mondta, hogy életének legnehezebb összecsapása Nyphfel történt, mikor azt hitte, hogy a kiberspсихopata nő ölte meg kedvesét és nekirontott. Utólag bevallotta nekik, hogy csak az eszét elvevő örület készítette arra, hogy nekimenjen és talán csak a szerencsének köszönhetette, hogy sikerült megtennie, de ilyet józanul gondolkodva soha életben nem tenne még egyszer.

Kiex sóhajtott egyet és Zeolra nézett, aki csendben végezte feladatát. A srác még fiatal, nem vett részt túl sok mindenben, a verseny első napján pedig elég jól teljesített. Nem lesz vele gond. Remélhetőleg. Kiexnek persze fogalma sem volt arról, miféle „komoly” viták zajlanak a Dramielben, a lányosztag között. Ez sem változott sokat az évezredek során. A nők többnyire mindig, mindenhol versengtek egymással, hol a ki a szebb címért, hol pedig ki az érettebbért, vagy netalán erősebbért, bár ez utóbbit inkább a férfiak játéknak tulajdonították. A legtöbb nő hosszabb távon sosem fért meg egymás mellett, valami apróság mindig összeugrasztotta őket. A két Minmatar nő azonban szerencsére kivétel volt, remekül, összhangban harcoltak, gondolkodtak, sosem veszekedtek, de sajnos nem egy hajón szolgáltak, hiszen mindketten tüzérek.

A kapitányt a hangárban megjelenő vörös kijelző térítette észhez. Harminc percet mutatott, a tizedmásodpercek veszettül pörögtek vissza.

Nyelt egy nagyot. Forgót hívta.

– Mond Kiex! – Forg lázasan dolgozott valamin a hídon.

– Forg! Csak annyit akartam, hogy tudd, izé...

– Szeretsz? – vigyorgott a képernyőbe.

– Hülye. – Kacagott Kiex. – Nem. Csak kérlek ígérd meg, hogy öngyilkos helyzetbe nem viszel minket, oké? Ha minden rosszul áll, inkább lépünk meg. Két év alatt sok mindenkit megismertünk, tudjuk, hol kell kezdeni a rejtőzködést. Vagyis ha lehet, ne haljunk meg.

– Oké Kiex – Forg magabiztosan feltartotta hüvelykujját. – De most készüljetek. Maradj vonalban, csatorna összehangolás.

– Vettem! – Sóhajtott Kiex és kicsit megnyugodott. Még mindig jobb menekülni, mint ha elkapnának vagy lelőnének őket.

– Rufy, jelentkezz! – Hívta Forg a lányt.

– Itt Rufy Der kapitány – mosolyogva integetett a képernyőn, de a két gyilkos tekintet mellőle nyomban arra készítette, hogy ezt azonnal fejezze be. – Na, tehát itt Rufy. Készen állunk. – Oldalrafordult legénysége felé. – Ugye?!

Slon és Mei bólintottak, a lány pedig visszafordult a képernyőhöz. – Na, készen állunk, hi... – elakadt a szava. – Izé, Na. Kész vagyunk. Indulásra. Kalandra fel. Kész. Itt Der kapitány. Kész!

Juhuu, indulásra kész. Vár a nagy...

Nem tudta tovább folytatni, mert Mei megelégette a lány izgatott csacsogását, melléje lépett és lekapsolta az adást hogy megfegyelmezze.

Forg és Kiex felkacagtak. Rufy most kapni fog.

Fél perc múltán Rufy bejelentkezett, haja össze vissza állt: az „anyja elverte”. – Itt Der kapitány a Dramiel-ből. Startra készen állunk. – Mondta félénk mosollyal.

– Köszönöm Rufy! – bólintott Forg. – Ahogy megbeszéltük. Start után egyből kifelé és húzás a kapura, ami a következő régióba visz! Mindent bele!

A kapitányok bólintottak, de már nem kapsolták le a képernyőket. A feszültség eluralkodott rajtuk, a tét nagy, észnél kell lenniük.

A számláló megállíthatatlanul pörgött visszafelé. Bekapcsoltak minden külső kamerát, hogy láthassák a mögöttük húzódó hajók rengetegét. A hangárállások talapzatából világító, forgó fénynyalábok mind félreérthetetlenül jelezték, hogy egy fregattot táncolnak körbe. Bár a legtávolabbiak mindössze apró pontnak látszottak, a mozgó fénysugarak megmutatták, hogy ott egy hajó áll készen az indulásra.

Ahogy telt az idő, a feszültség egyre jobban úrrá lett rajtuk. Kivéve talán Rufyt, aki nem teljesen fogta fel a dolog jelentőségét. Nem tudta, milyen üldözve lenni és bujkálni, ha valami balul sül el, nem tudta, milyen a további életveszély. Nem tudta, hogy egy felszíni harc brutalitása által keltett félelem is milyen könnyen eluralkodhat majd érzelmein. Még sokat kell tanulnia, de szerencséjére előnyösebb helyzetből indul, hisz már sok mindent átélt eddig is, egymaga.

A számláló már csak tíz percet mutatott...

– A #121-es ránk forgatta ágyúit – jelentette Rufy.

– Egy Claw? – kért megerősítést Forg, de ő is látta a résztvevők listáját.

– Igen. Itt van mellettünk.

– Forgasd vissza rá a tieid. De nehogy lőjetekek. Mei, hallod?

– Nem vagyok hülye – válaszolt flegmán a tüzérnő.

– Jó. Maradunk a tervnél! Ha a Claw támad, leszedjük!

– És ha vannak pajtácskái? – kérdezte aggódalmaskodva Rufy.

– Akkor meglátjuk. Majd improvizálunk. Nem tudjuk, kivel állt össze.

– Igenis.

A számláló már csak két percet mutatott...

5. RÉSZ: A FREGATTVERSENY MÁSODIK NAPJA

SCOPE: RENDKÍVÜLI ADÁS, FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS MÁSODIK NAP

– *Ismét jó reggelt Új Éden, itt megint Rolke Tuila, háhá* – a nőt a szokásosnál nagyobb öröm töltötte el, hogy ő közvetítheti a versenyt, és hősei még életben vannak. – *Két perc és indul a Fregattverseny második napja. A versenyzők már készen állnak az indulásra. Ahogy elnézem már egymásra fordították ágyúikat is, de löni még szigorúan tilos. A hajtóművek még kikapcsolt állapotban vannak, az ágyúk, vetőcsövek, drón öblök is mind arra várnak, hogy aktiválják őket. És... Igen, már csak egy perc az indulásig. A feszültség hatalmas, a hajók már alig várják, hogy kitorjjenek béklyóikból. Mögöttem a nézősereg az induló állomás dómjában elcsendesedett, ezrek nézik a startot, és biztos vagyok benne, hogy milliók bárokban, klubokban, lebegő kijelzőn, hajókban, kolóniákon. A fogadások megtörténtek, irdatlan mennyiségű pénzek lesznek kiosztva és beszedve egyetlen perc múlva. Sokan fogadtak a mai kiesőkre, arra, hogy ki lesz az első, hányan tűnnek el ma, hányan zuhannak le, a lehetőségek száma óriási. Ó te jó ég. Már csak tíz másodperc...*

Kilenc...

...

Már csak három...

És kettő...

És egy...

START!

A hangárban újfent elszabadult a pokol. A még versenyben lévő 97 fregatt alatt egyszerre robbantak a tűzijátékok, a hajtóművek beindultak, a hajók sebesen hagyták el állásaikat és zúdultak a kijárat felé.

Rufy Dramiel-je elfordult és kilőtt, de ahogy már sejtették, a Claw lepontozta és löni kezdte. Mellé egy Harpy csatlakozott és ennek az ágyúja is szórni kezdtek.

– Claw, Harpy rajtam – rikkantotta Rufy.

– Vettem. Lődd a Claw-t! Ütöm ki a Harpy-t. Kiex, te is a Claw-t!

A Dramiel kilebegett, de túl gyorsan nem tudott haladni a bénított hajtómű miatt. A Claw elszállt mellette, de a hajtóműve ennek is kikapcsolódott. Kiex rakétái követték a kis elfogóhajót, majd a közelében robbantak fel, a Dramiel lövedékei hasonló módon szépen beteretítették.

A Claw még akart tenni egy fordulatot, de egy közelében kisuhanó Enyo-ba ütközött és lelökődött a forduló vektorról. Ennyi elég is volt neki, még egy rakétacsokor, gépágyúlövedék fűzér, és darabokra szakadt.

A Harpy már jobban állta a sarat, de nem tudott mit kezdeni a bénított rendszerei miatt. A trió nem egész egy perc alatt ezt is széttepte.

– Kifelé, kifelé, nyomás a kapura! – kiáltotta Forg.

Meglódultak, elhagyták a hangár légtérét. Kirepülve roncsokat kellett kerülgetniük, a két általuk lelőtt versenyzőn felül két perc alatt hét másik csavarodott, szikrázó, izzó fémtekervény tanúskodott arról, hogy ezeknek két perccel ezelőtt még hajó formájuk volt. Elszárguldtak mellettük.

Még legalább húszan vívták harcukat az állomás előtt, a többiek – nem egész hetvenen – már elhúztak a kinevezett régióba vezető kapu felé.

A trió elfordult, megvárták egymást, és mikor látták, hogy mind biztonságban vannak, aktiválták a hiperhajtóműveket.

A torzított tér beszippantotta a hajókat, majd a fényes, forgó felhők által keltett zúgás a hajóban dörgéssé erősödött, ahogy leálltak a meghajtók és a hajók megkezdték visszatérésüket a normál téridőbe.

– Kapun ugrás azonnal! Még vannak ott páran. Ha engem vagy Kiexet fognak meg harcolunk, ha téged Rufy, és nem egy túl gyors hajó, akkor kigyorsulsz!

– Értettem! – válaszolták a kapitányok egyszerre.

A hatalmas kapu körül két újabb roncsot láttak, ami nemrég egy Raptor és egy Hyena volt.

– Ugrás, gyerünk. – Forg látta, hogy jönnek utánuk páran.

A kapu újra aktiválódott, folytatta a fizikai törvények megzabolázását és egyre csak küldte át a hajókat. A triót is...

A másik oldalon a Tabbetzur rendszer fényes narancssárga napja ragyogott, csillagködök, szupernóva maradványok kék-fehér színű kombinációjával a háttérben.

Egyetlen másik kiugró kapu állt rendelkezésre, ami az Offikatlin rendszerbe vitt.

– A kiugróra, gyerünk, gyerünk! – rikkantotta Forg, mert látta, hogy öt hajónak vadászni támadt kedve.

Rufyt próbálták megfogni. A Dramiel ráállt a kapura, majd kilőtt. Nyomába szegődött egy Claw és egy Stiletto. Szerencsére mindkettőn csak hiperhajtóművet kiiktató berendezések üzemeltek, így nem tudták megakadályozni a kalózhajót abban, hogy hatezer méter per másodperces sebességgel repessen el a messzeségbe. Követték, tartották a tempót. Távolodtak a kaputól.

– Rufy, ne menj messze! Nem érünk utol.

A két elfogó rázúdította a Dramiel-re ágyúik tartalmát. A lövedékek fényes kitoréseket szabadítottak ki a pajzsból, amik alól a hajó sebesen kirepült. Ekkor hátrafordította ágyúit és viszonzta a tüzet.

Ugyan a Claw bizonyult gyorsabbnak, de egyenesen belerepült a lövedékesőbe. Igyekezett forogni, de pajzsai rohamos gyorsasággal váltak le. Ezután már a szertesztét fröccsenő

páncéldarabok jelezték, hogy a hajó súlyosan kezd sérülni. És bár veszettül lőtte a menekülőt, fegyverei nem bizonyultak elég erősnek a pajzs átszakításához.

A Stiletto is csak szórta a lövedékeket megállíthatatlanul és a tempót is tartotta. A kapunál várakozó három másik társuk egyike el tudta kapni Kiexet, de Forg kiütötte. Ám csak addig, míg eltávolodnak. Mikor biztos távba értek, látták, mire megy ki a játék: a társak rá fognak ugrani a Stiletto-ra vagy a Claw-ra és közös erővel szedik szét Rufyt. A Dramiel eközben még mindig sebesen távolodott. Már jó hetven kilométerre járt.

A Claw páncélja elfogyott és mire a pilóta észbe kapott volna, a lövedékek áttörték a hajó vázát, kiszabadultak a nukleáris energiák és hosszan elterülő felhőbe robbantották a hajót.

A Stiletto folytatta a munkát és látták, hogy a menekülő hajó pajzsainak már nem kell sok, míg átszakad. Ám vajon melyik fogja tovább bírni? A már sérült kalózhajó, vagy a sértetlen, de vékony építésű elfogó?

A távolság a kaputól már százhusz kilométerre növekedett. Nemsokára a Stiletto társai ráugorhatnak, és el fogják kapni Rufyt, hacsak ő nem lesz megint elég gyors ahhoz, hogy újra kilőjön a hatótávból.

Ám Rufy meglepő fordulatot tett: a Dramiel lelassított, majd kiköpte összes zavaró drónját. Az előző nappal ellentétben most ilyet tölthettek be.

A Stiletto pilótája felkapta a gépe orrát, elhúzott a kalózhajó felett, közben pedig pont a „pofájába” kapott egy sorozatot. Lassított, a fékezőhajtóművek megfordították a hajót és forgó ágyú keresték a célt, de a drónok bénították a célzóberendezést. A bent ülő legénység káromkodott, majd már csak tehetetlenül nézték, hogy a Dramiel ágyú vizsont nem állnak meg...

Mikor a Stiletto is felrobbant, Rufy jelentett, bár hangja megint hidegen koppant, arca kissé ijesztően hatott.

– Ellenségek leszedve.

– Mi is kint vagyunk a távjukból. Megúsztuk. De lesérültél, így ugrás valahová... mondjuk a hármas bolygóhoz. Most!

A hajók elfordultak és elugrottak a megnevezett planétához. A sziklabolygó felszínén aprócska villódzást figyelhettek meg, amint a lenti kitermelő gyárok, feldolgozó egységek lázasan, megállás nélkül üzemelnek.

– Rufy, nagyon szép volt, de óvatosan legközelebb.

– Mit óvatosan? – felelt vissza a lány. Ez kellően meglepett mindenkit. – Ha nem lövöm le őket, akkor ők szednek le. Ti sehol nem voltatok. Elintéztem őket, egymagam. Én. Rufy Der. Ééén.

Forg nem válaszolt, de ugyanúgy gondolkodott, mint sokan mások. Valami történik a lánnyal. A kislányos viselkedés szinte vérszomjássá változott, mikor esély kínálkozott valaki lelövésére. Most ráadásul kettőt is leszedett. Ám csak óvatosan azzal a vakmerő, elborult aggyal.

Vártak néhány percet a bolygó mellett, míg a Dramiel pajzsai visszatöltődnek. Eközben a rendszer szépen lassan kiürült. Átjutottak a start utáni nehézségeken és most kezdődhet az, amiből meg jöhet a pont.

– Kiszedték a bójákat – jelentette Kiex aggodalmaskodva, a töltés ideje alatt elugrott ezekhez.

– Nem baj. Lesz még bőven. Rufy, hogy állsz?

– Pajzsérték 81%-on.

– Jó, akkor indulunk. Kapura mindenki, ugrás azonnal!

A hajók pillanatok alatt álltak irányba, felgyorsultak, és beléptek a hipertérbe. A száguldás közben egymás körül cikáztak, forogtak, mintha győzelmi táncot járnának. Bár ez még messze előttük, és nem is biztos, hogy valaha elérik.

A kapura érkezve aktiválták azt, az átjáró átlökte őket az Offikatlin rendszerbe...

A beugróról szkennelték körbe környezetüket, figyelték a csatornákat. Sehol senki, csak az átutazók, bányászok.

– Ideje behúzni, különben kiszedik a bójákat előlünk.

Forg parancsára máris továbbugrottak a kapu felé, melyből ugyan kettő is akadt, de a második a Heimatar régióba vitt és ha átmennek oda, azonnal kizárják őket.

– Merre menjünk? High Sec-en, vagy Null Sec-en át? – kérdezte Kiex.

– Szerintem Null Sec-en. High Sec-ben mindenhol ott a Concord. Bár már nem vadásznak ránk aktívan, egy egyszerű űrjárat is lekaphat, ha nem figyelünk. Tehát irány Null Sec! Őt rendszeren kell átmenni. Indulás!

Gyorsan körbeszkennelték a rendszert bóják után, találtak is, de szinte biztosra vették, hogy már ki vannak löve.

A következő rendszer, a Diromitur felé vették útjukat. Két bóját találtak odabent, Rufy elugrott ezekhez, de csak az egyiket találta érintetlenül. Kिलótte. Vajon miért hagyták csak itt így? Sehol egy versenyző. Talán menekülnie kellett?

A soron következő rendszer az Eldjaerin, még mindig High Sec. Beugorva csak egy kis Concord űrjáratot láttak, akik még csak nem is foglalkoztak velük. Semmi célzás, semmi fenyegető manőver.

Rufy elugrott a bójákhoz, amik bolygóknál váraoztak végzetükre. Lekapta őket. Ezután találkozott a kiugrónál.

A következő rendszerbe, az Aldik-ba ugrottak. Még mindig High Sec, Concord jelenlét csekély. Egy bója lebegett egy holdnál, a másik egy aszteroida mezőben. Rufy leszedte ezeket, majd találkozott a kiugrónál, ami már Low Sec-be vitt.

– Készüljete! – adta parancsba Forg, – A Concord már egy ideje átment passzívba, de úgy érzem, mostantól nem ők lesznek az igazi veszélyforrás, hanem a helybéliek. A vérdíj a fejünkön biztos meghozza egy-két csapatnak a vadászathoz a kedvet.

Kiex idegesen sóhajtott, míg Rufy pedig már alig várta, hogy bemenjenek.

– Kész vagytok?

Kiex és Rufy bólintottak.

– Akkor ugrás.

Az építmény megerősöskolta a fizika törvényeit egy rövid időre...

A másik oldalon elmaradt a Concord űrjárat, csak a két kitett űrágyú meredt rájuk fenyegetően, de nem tüzelt. Még szerencse, mert ha így tenne, a fregattok gyorsan pukkannának el.

– Rufy, mennyi bója van?

– Csak egy. A napnál.

– Kapd le, találkozzunk a kiugrón!

– Értettem.

A Dramiel a nap felé fordult, míg a Kitsune és a Worm pedig a kivezető kapu irányába. Egyszerre száguldottak el.

Rufy lekapta a lebegő szondát, majd elfordultak és a kapuhoz repesztettek. Továbbra se láttak senkit, csak a helyi – láthatólag békés – lakosokat a kijelzőkön.

– Na, most jön a nap neheze. Null Sec következik Hölgyeim és Uraim. Kérjük, kapcsolják be erőteröveiket, ne dohányozzanak és maradjanak ülve az utazás végezetéig. Amennyiben kérdésük van, forduljanak bátran a kapitányhoz és a legénységhez. – Forg próbálta kis viccelődéssel feldobni a hangulatot, de nem sikerült. Továbbá ő maga sem tudta, hogy miért tette ezt. Talán az idegesség? Vagy valami más? Esetleg meg van zavarodva érzelmileg Mei és az ő elutasító viselkedése miatt? És amúgy, éppen most kell ezen gondolkodni? Ezzel kényszerítette vissza magát a valóságba. Idegesen sóhajtott.

– Ugrás!

A hajók aktiválták a meghajtót és átlöködtek a senki földjére...

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS

– *Első összefoglalónk a második nap eseményeiről. A startot követően hét versenyző esett ki az állomás előtt, további kettő a kiugró kapunál. A másik oldalon még hárman estek el, és további kettő, akiket egymaga Rufy Der végzett ki egyetlen perc alatt. Juhéj. – Rolke elismerően csettintett, rajongását eddig se nagyon tudta elrejtteni, és már letett róla, hogy ezt továbbra is megkísérelje. Minek? Nem mindegy? Igen, ő szurkol a CESZ egykori hőseinek. Na és? Azért mert szurkol, még az nem sért meg semmiféle szabályzatot. – A versenyzők szétszóródtak, és már nagyban zajlik a*

bójavadászat. Eközben... á, igen, most kaptam épp a híradást hogy két csapat találkozott és vívják harcukat High Sec-ben, egy bolygó felett. Ahogy elnézem, a #76-os Vengeance és a #116-os Malediction bocsátkozott harcba a #148-as Ishkur-ral és a #144-es Stiletto-val. A híradás némi késéssel érkezik a nagy távolságok miatt, így már elképzelhető, hogy egyik csapat kiesett. Ó igen, épp most érkezett az újabb hír. A #76-os Vengeance és a #116-os Malediction elbuktak, de még vitték magukkal a #144-es Stiletto-t is. A #148-as Ishkur még versenyben. Ó, újabb hír érkezett. Két versenyzőt szedtek le Null Sec-ben a helybéli lakosok által összeállt flották, a #64-es Taranis-t, és a #101-es Nemezis-t. Egy újabb extrém haláleset: egy holdfűrő állomás ágyúi végeztek a #46-os Keres-szel. Valamint megszakadt az összeköttetés az #55-ös Ares pilótájával. Utoljára High Sec-ben látták, de nyoma veszett. A szervezőbizottság mentő és keresőhajói ebben az esetben elindulnak az esetleges roncsok felkutatására, de az előző napi eltűnteket sem találták meg. Hát, ez a verseny ilyen – mosolygott Rolke. – Nemsokára folytatjuk a közvetítést, addig kísérjük figyelemmel az eddigi felvételeket.

A Null Sec régió első rendszerében senki nem várta Rufyékát. Hogy ez hogyan történhetett, merre járhatnak a helyi lakosok, csak találgatni tudtak, de végül arra jutottak, hogy – mivel ez a rendszer volt az egyetlen átjáró Metropolis és Geminate közt –, a helyiek által verbuvált vagy előre megszervezett flotta üldözőbe vehette a már előzőleg átérkezett versenyzőket, vagy pedig máshol állítottak csapdát. A régiótérkép elég kacifántosnak mutatta Geminate rendszereit. Több helyen is át lehetett menni más régiókba, de ez persze tilos.

– Mit tegyünk? – kérdezte Rufy. Hangjában a feszültség és az izgalom keveredett.

– Teszünk egy kört. Ha szerencsénk van, találunk konténert is. Most vagyunk az AD-5B8-ban. Tudunk menni 54-MF6, vagy G-73MR, vagy UBX-CC felé. Mindegyik visszatér önmagába, úgyhogy igazából mindegy. Szkenneren láttok valamit?

– Negatív – jelentett Kiex. – A lokál csatornán is alig vannak, hajó sehol.

– De hát állomás sincs. Hol vannak ezek?

– Talán csak hatótávon kívül.

– Igaz. Na, indulás. 54-MF6 felé megyünk. Teszünk egy kört ebben a konstellációban. Nyolc rendszer, az UBX-CC vezet egy másikba. Nyomás, ne vesztegessük az időt!

A szokásos feladatot hajtották végre, Rufynak gyűjtötték a pontokat, így ő elugrott a két bójához, kilőtte őket, majd találkozott a kiugronál. És egyszerre mentek át...

Az 54-MF6 rendszerbe érve szinte egyszerre kiáltottak fel: – Konténer!

Felnevettek egy pillanatra.

– Rufy, a bóják után ott találkozunk!

– Értettem Forgi.

– Rufy! – szólt rá a parancsnok. – Mondtam, nem Forgizunk!

– Ó, bocsi. Forg. És igen, értettem. Megyek.

Forg szigorú arcot erőltetett magára, de belül mosolygott. Rufy személyisége elbűvölte, dacára annak, hogy nemrég úgy viselkedett mint egy vad örült. Egyszerűen képtelen volt rá haragudni. Azon kapta magát, hogy Mei egy privát üzenetet küldött hozzá, amiben egy kérelem rejtezett. „Ígérd meg, hogy vigyázol rá te is, ha baj lenne.”

Forg visszaüzent: „Megígérem.”

Rufy lelőtte a bójákat. A rendszer továbbra is teljesen üresnek nézett ki. Társaihoz érkezett és láthatta a lebegő konténert, melynek tartalma – a kicsi adattábla – kiválóan látszódtott a felnyitott oldalán át. Rufy kihúzta, majd a raktérbe lebegtette és ráfuttatta a szkenneret.

– Hm, nem is kell messze vinnünk. Két ugrás. UBX-CC-ben van a célkonténer, egy régi, lelőtt állomás mellett. Ez szupi. Tíz pont. – mosolygott.

– Sose örülj előre semminek, Rufy. – Intette le Forg, mert ő már átélte párszor azt, hogy milyen rossz, mikor balul sülnék el a dolgok a remélttel ellentétben.

– Jó, nem örülök. Naa, de mégis, szeretnék, naa.

– Rufy! Majd három nap múlva örülünk. Most koncentráljunk.

– De én akajook...

– Jól van, nyugi. – Mosolygott Forg. Aztán hirtelen azon kapta magát, hogy egész jól tűri a nagylánynak kinéző kislánnyal való vitát. Sőt. Élvezi is. *Nahát, ennyi idő után rádöbbenni, hogy apa típus vagyok inkább és nem katona, vagy zsoldos? Vagy hogy van ez? Azt hiszem, lesz mit megbeszélni ma este Meiel, ha még szóba áll velem és egyben is maradunk addig.* Gondolatait visszakényszerítette a valóságba.

– Na tehát. Tartjuk a tervet, Rufy bójaaprítás, Kiex és én pedig figyeljük a rendszereket, szkennereket. Indulás!

Átugrottak a következő rendszerbe. Az adattábla leszállításáig még harminc percük maradt. Egy kicsit furcsának találták a magas időkorlátot a közeli táv ellenére, de megvonták a vállukat, úgy nézett ki, hogy teljesen véletlenszerű, de a távolságokat valahogy mégis figyelembe veszi, hiszen az előző szállításnál, a hosszú távra azért kaptak közel egy órát.

A rendszer átszelése közben nem találkoztak senkivel, a helybéli lakosok is mindössze pár aszteroida mezőben kalózkodó kergető pilótákból álltak, vagy bányászokból. Egy állomás nem sok, annyit sem találtak. Legalábbis bejegyezve: azt ugyanis biztosra vették, hogy a mélyűrben, titkos koordinátákon azért lehet találni ezekből egyet kettőt, amik még működnek, vagy elhagyatottak, esetleg megsemmisültek valami régi nagy csatában.

Megérkeztek az UBX-CC rendszerbe. Az eddigi meglepően békés utazás Null Sec-ben máris a feje tetejére állt. Három pilótát láttak a lokál csatornán, de szkennertávolságon kívül: a #145-ös Retribution, a #119-es Raptor és a #66-os Purifier kapitányait. Első két hajót férfi, a harmadikat egy nő vezényelte.

– Merre lehetnek? – kérdezte Rufy, de nem aggodalmaskodva, hanem úgy, mint akinek viszket az ujjá a fegyver ravaszán.

– Passz. – Rázta a fejét Forg.

– Biztos az állomásnál várnak, hogy elkapjanak – nyelt egyet Kiex.

– Hm. – Forg a gondolataiba mélyedt. Ha egyből az állomáshoz ugranak, az óvatlanság. Nem. Ők is tudják, hogy ez a rendszer egy adattábla szállítás célpontja és mivel nem számít, ki vette ki, csak az, ki teszi be, lehetséges hogy azt tervezik, hogy lelövik a hordozóhajót, ami persze világított nekik a lokál csatornán. És könnyedén szereztek tíz pontot. Igen, jó eséllyel erre mennek. Forg számításba vette a harci esélyeket. Eddig ők nyerőbbek. Szemtől szembeni harcban az elfogónak, a bombázónak és a támadó hajónak nem sok esélye lenne. A Dramiel vagy a Worm egymaga leszedné ha nem is mindet, de egyet kettőt biztosan. Ezért valami mást tervezhettek. De mit?

– Na jó, szétszóródunk. Gyorsan mozgunk, gyors szkennelés és adategyeztetés. Találjuk meg őket!

A hajók három különböző irányba fordultak és elszárgultak a messzeségbe.

Rufy egy lávabolygó orbitális pályájáról pásztázta végig a hatótávba eső égitesteket és környezetüket. Semmi.

Kiex egy aszteroida övből nézett végig, ő sem talált semmit pár roncson kívül.

Ám Forg megtalálta őket. – Megvannak. A célállomás közelében látom őket.

– Ahogy sejtettem: ez csapda. – Mondta Kiex.

– Igen, az. A célkonténer az állomás mellett van. Elcsaljuk őket. Rufy beteszi a táblát és elhúzzunk. De jobb ötletem is van. Megütközünk velük.

– Milyen pontjaik vannak a pilótáknak?

– A #66-os Purifier öt pontos. A #119 Raptor is, és a #145 Retribution pedig nyolc.

– Akkor kétes a kimenetel. Nem biztos, hogy legyűrjük őket.

– Én ki tudok ütni kettőt, ha baj van.

– És ha nem sikerül?

– Akkor elhúzzunk. Rufy bedobja a táblát és olaj.

– Veszélyes lesz.

– Kiex bazdmeg – akadt ki Forg meglegelve az akadémikuskodást – ha állandóan nyekegsz, csak elveszed az életkedvünket.

– Jó, de hát ne menjünk bele örülségbe. Gondolkodjunk, ha lehet. Nem mondom, hogy fussunk el, de ésszel.

Forg lehiggadt, végre értelmes magyarázatot hallott Kiex nyekegő viselkedésére. Igaza van. Tényleg jobban meg kell fontolni, mit tesznek.

– Hát jó – mondta végül. – Az állomástól száz kilométerre fogunk érkezni. Megnézzük a felállásukat, és a konténer helyzetét. És annak tükrében döntünk. Oké fiúk és lányok?

Kiex bólintott, Rufy vigyorogva tartotta fel hüvelykujját.

– Nos akkor, onnan, ahol vagytok, ugrás százra az állomásra. Álljatok irányba, érkezzünk egyszerre. Mennyire van tőletek?

– Hat egység. – Jelentette Kiex.

– Nekem is. – Ingatta a fejét Rufy.

– Nekem hat és fél. Jó lesz. Akkor a jellemre. Irányban vagytok?

– Igen – válaszolták.

– Jó, akkor három... kettő... egy... Most!

A hajók dörögve léptek be a hipertérbe és süvítve vágtak át a távon, aminek megtétele normál utazósebességgel akár évtizedekig is eltartana.

Lassultak. A hajók rázkódtak. A legénység és a kapitányok idegesen figyelték a kijelzőket, kivéve Rufyt, aki az ujjait ropogtatta. Végre, jó kis harc megint.

A hajók megálltak. Az utasok pedig eltátották a szájukat:

Egy hatalmas, meglehetősen régi tervezésű Amarr állomás lebegett a legkülső bolygó körül. Hatalmas tömegét a belülről kiszabadult gázok színes felhőkkel burkolták körbe, továbbá valami kísértetiesnek ható, belső izzást is láttak, ami persze az ijesztő kinézete ellenére mindössze az elszabadult radioaktív anyagok jelenleg is aktív atomjai által generálódott. Ezen anyagok skálája roppant széles, a felezési idő az emberi szervezet számára elviselhetővé redukálódásáig percektől kezdve napokon át, akár hosszú évekig, sőt évezredekig is eltarthattak. Úgy tűnt, ez utóbbihoz volt szerencsájük. Az állomás függőlegesen elnyújtott gömb alakjának oldalából a hangár szája és megannyi apró, fénylő nyílás engedett szabad berepülést a belső légtérbe, de amint meglátták, hogy hogyan pusztult el, ennek a belső térnek a létezését kétségbe vonták: a jelek szerint, valamikor réges-régen kapitál hajók százai küldhették áldásukat az építményre, a hatalmas ágyúk, torpedók, drónok, tüzérségi ütegek, lézérágyúk nemcsak a külső burkot sértették fel és lyuggatták ki több helyen, de némely találat hosszabban is beégett a belső szekciókba. Nem volt nehéz elképzelni, hogy hányan halhattak meg akkor régen egyetlen ilyen jól irányzott lövéstől. Azt sem tartották kizártnak, hogy több Titán típusú „égitest” is részt vett az ütközetben, hiszen éppen ezek a mélyen beégett, beszakadt szekciók adták erre a szinte egyértelműnek tűnő magyarázatot.

A félelmetes erők tombolásáról a kiégett, lerombolt állomás szinte beszédet tartott.

– Félelmetes. – Ámuldozott Rufy.

– Az bizony. – Kezdte Forg. – Tudod, ha egy...

– Ne most! – Szólt rájuk Kiex. – Nem látom a célpontjainkat.

– A franc, tényleg.

Az állomás teljesen üresnek tűnt, persze tömérdek leszakadt elem, padlózat, kabinok, űrhajóroncsok mind megtalálhatóak voltak körülötte, de mégis, az aktív célpontok hiányoztak.

– Hol vannak? – Rufy az arcát megvilágító képekre meredt.

– Passz. Sőt, még a célkonténert sem látom. – Forg idegesen vakargatni kezdte kopasz fejét.

– Én tudom hol van a konténer – nyelt egyet Kiex.

– Hol?

– Bent.

– Ó a kurva...

Az elhagyatott, megsemmisült állomásokról szóló rémtörténetek szinte végtelennek tűnően, szájról szájra jártak a kapitányok közt, az űr mélységei megannyi feltáratlan titkot, veszélyt, szörnyűséget rejtettek el. Ám a helyzet most másnak nézett ki. Most nem kellett bemenniük az állomásba, hanem be kellett repülni. Tekintetbe véve az építmény állapotát egy ilyen repülés életveszélyes kategóriába esett. Egy rossz manőver és a hajó megüt valami nagyobb elemet és akár örökre bezáródhat.

– Most nem adok parancsot, döntsétek el, melyikőtök megy be. Én nem tudok, mert a Kitsune

manőverezés szempontjából egy darab szikla. Kiex? Rufy?

– Én megyek – jelentkezett a jó-tanuló Rufy Der.

– Biztos? – Kérdezte a két férfi egyszerre tőle.

– Ühüm, igen. Mei-Mei beleegyezett, Slon pedig most mondta, hogy át tudja vinni a hajót a legkisebb helyeken is. Ráadásul az enyém a legkisebb.

– Hm, ez igaz. Hát jó. Kezd el keresni a megfelelő berepülő folyosót, Kiex és én pedig keressük tovább barátainkat.

– Már eltűntek a szkennerről is. Szerintem mennek ki. – Jelentette Kiex.

– Ó remek. Akkor nem is kell sietnetek. Hölgyeim szép repülést kérek, nem a női vezető típusút.

A Dramiel három női utasa egyszerre tartotta fel középső ujját a férfinak, majd ezen ők maguk is kellőképpen meglepődtek és felkacagtak.

Forg megadta magát: akárhogy is alakul ez a verseny, ha nem is nyerik meg és bujkálniuk kell, akkor csakis *velük* akarja ezt tenni. Igen, remek csapat. A CESZ felmorzsolásakor is jó csapatot veszített el, sokukat megölték, mások feladták küzdelmüket és meghúzták magukat valahol. Remélte, hogy ha rosszul sülnek el a dolgok, akkor most egyiküket sem veszíti majd el.

Az állomást körbe kellett repülniük, hogy a sérült, beolvadt, berobbant külső burkot keresztül pásztázzák nagyobb rések után. Jó tucatnyit találtak, ami alkalmasnak nézett ki arra, hogy berepüljenek, de nem mind állta meg a helyét abban a tekintetben, hogy mélyen be is kell jutni. De egyáltalán, hogyan tették ide be a célkonténert?

Kis idő múlva három lehetséges nyílás maradt, egyiken még egy csatahajó is befért volna, de utána a járat szűkült, szétszakadt lakószekciók, hangárak közt kellett átrepülni, ám szép számmal akadtak nagyon széles és hosszú közlekedőfolyosók is a belső autók számára, amibe egy fregatt kissé szűkösen ugyan, de befért. Egy másik már keskenyebb bejárattal rendelkezett és ez is mélyre vitt, egy harmadik pedig csak egy kilométerig.

– Megyünk a legnagyobb. – Jelentette ki Rufy, miután konzultált Slonnal. – Hamar beszűkül a járatocska, ameddig bejutnak a keresősugarak, addig szupinak néz ki.

– Oké Rufy. Közben mi vigyázunk a környezetre, mert ezek hárman még mindig nem hagyták el a rendszert. Valahol itt vannak bent, de szkenneren sem látjuk őket. Ügyesek legyetek!

– Oksi!

A Dramiel beindította mikro-térhajtóműveit és sebesen száguldván a hasadék felé repült. Ahogy közeledtek, először az állomás töltötte be teljesen a kilátókat, meggyötört testén gigantikus fegyverek ütötte lyukakon át szűrődött ki a belső, sérült energiahálózatból kiszabadult, még mindig sugárzó anyagok által keltett zöldessárga fény.

A cakkozott ellipszis alakú széles nyílás, mint valami hatalmas szörnyeteg nyitott szája várta, hogy felfalhassa a kis hajót.

– Egy kissé félelmetes – mondta Rufy Mei és Slon felé.

– Déja Vu-m van – nézte a kardvívó a száj mögötti, egyre jobban belátható hasadékot. A mély, olvadt járat mélyen vezetett befelé, közel egy kilométerre láttak be, majd a leszakadt határoló falak már kezdték blokkolni a további megfigyelést. Apró tárgyak lebegtek még mindig odabent, autóroncok, leolvadt, lerobbant sok száz tonnás fémelemek, izzó energiaszállító egységek maradványai. Ezen felül megannyi apró dolog is lesz, mint például szerszámok, székek, asztalok, amik mélyről lebegtek ide ki, vagy itt épp valami gyülekező terület lehetett, és itt ért utol a halál sokakat, ki tudja.

– Na, akkor menjünk be, oda be! – mutogatott kifelé a kapitány.

Slon minden szükséges extra navigációs rendszert aktivált, minden apró manőverező hajtóművet, fűvókát, hogy a legélesebb kanyarokat is be tudják venni, plusz még az ütközéseket elkerülendő távolsági szkennelést is végzett, összevetette a hajó méretével és elkészítette a saját kis segédprogramját, ami figyelmeztetni fogja, ha ütközés veszély lépne fel. Mindehhez a lánynak másodpercekre volt szüksége, a fejéből lógó kábel felületén szinte apró villámlások keletkeztek, ahogy a gondolati parancsok sebessége a hajó feldolgozó egységéhez viszonyítva egyfajta túlterhelést eredményezett.

A Dramiel berepült a szájba. Egyenesen haladt tovább a találat alakította folyosón, ami láthatólag egy siklóhangárt, aulát, és folyosókat olvasztott egyetlen nagy térré.

Berepülés közben a pajzs felületéről rendre pattogtak le a kisebb fémelemek, szerszámok, egy olvadt kocs elöl pedig le kellett manőverezni pár métert, mert féltő volt, hogy az már sérülést is okozhat nagy tömege miatt.

Eközben Kiex és Forg látták, amint a Dramiel eltűnik az állomás ijesztő szájában, előtellel szolgálva a nagy fémszörnyetegnek. A szkennereket lázasan futtatták, de a három hajót nem látták még mindig. Valahol itt vannak bent, talán bójákat lövöldöznek, vagy egy kapunál várakoznak rájuk.

Kiex Forgot hívta privát vonalon. – Szerintem kapunál lesznek. Meg kéne nézni.

– Egyetértek. De melyiknél? Három is van.

– Szerintem annál, ami beljebb visz ebbe a régióba. Biztos vagyok benne, hogy ők is úgy taktikáznak, hogy aki bejön Null Sec-be, hosszabb ideig marad itt, és ebből a konstellációból egyetlen kiút van. És...

– Várj Kiex! Valamit nem stimmel.

– Mi?

– Hipertéri jeleket fogok.

– Micsoda? – képedt el a kapitány. – Jönnek ide?

– A kurva életbe – káromkodott Forg és a következő másodpercben rögtön tudta, hogy bekapták a csalit...

A három hajó közül kettő szkennertávolságon kívül várakozott, míg a harmadik magát álcázva a közelből figyelt. Arra vártak, hogy egyikük berepüljön és vigye magával az adattáblát. Úgy tervezték, hogy amint bent lesz, mennek utána és ott bent lövik le, elveszik a táblát és övük a pont. Szabályos manőver. A hipertérből a #119 Raptor és a #145 Retribution esett ki, pontosan az állomás előtt, a nagy szájnál. Beizzították a hajtóműveiket és máris berepesztettek Rufyék után az állomásba.

– Rufy, itt Forg! Készüljete, vendégek hat óra irányából. Retribution, Raptor. Mentek be utánad.

– Értettem Forgi! Készülünk. – válaszolt a lány, Forgot pedig most nem érdekelte, hogy a lány megint a kicsinyítő jelzőt tette neve mögé.

– Forg! Menjünk be mi is.

– Nem tudunk ott manőverezni. És még itt van a bombázó valahol. Tuti itt mellettünk álcázva. Ha beküld egy bombát, mikor jövünk ki, nagy bajban lehetünk.

– Rufy is nagy bajban lehet.

– Tudom, a jó életbe – mérgelődött a parancsnok. – Itt maradunk, és ha megjelenik a bombázó, akkor lekapjuk! Ha pedig Rufy bajba kerül, megyünk be utána, de csak ha nem ment túl mélyre. Ez a két opció maradt.

Kiex – vonakodva bár, de – bólintott.

Rufyék közben begyorsítottak és követték az egyre jobban szűkülő robbantott folyosót. A lassan lebegő, soktonnás elemek megszorodtak, eltorlaszolták a járatot, így Slonnak már jóval több hajmeresztő manővert kellett végrehajtania. Eközben gyorsított, annak ellenére, hogy a járatban való kacsázásban az ütközési veszély magas számértékre kúszott.

Elhagyták a „főfolyosót”, majd mélyebbre suhantak. Egy dugóhúzóval Slon lenyomta a hajó orrát és jobbra-balra kilengéssel tartotta a néhány száz méteres másodpercenkénti sebességet és közeledett a konténer felé. A széles járat vízszintesbe fordult újra. Közben Rufy kivetítette a célpont helyét: még tizenöt kilométer. A szervezőbizottság jó mélyre helyezte. Mei pedig egyfolytában hátrafelé pásztázott a fegyverekkel, várta, hogy üldözőik megjelenjenek. Tudták mind, hogy a céljuk a hajó kilövése, az adattábla megszerzése és leszállítása, ezzel akár tizennégy pontot is begyűjtve.

Slon folytatta a manőverezést, mikor Mei felkiáltott: – Beértek. Látom őket!

Rufy is gyorsan reagált. – Slon, mindent bele!

A Gallente lány hirtelen elvesztette józan eszét, ítélőképességét és úgy begyorsított, hogy a

kilátó előtti erőtérről egyre csak pattogtak lefelé a szerszámok, szilánkok, sőt, még egy fagyott test is széttört, véres kristályokra robbant. Slon lenyomta a hajó orrát, majd vissza, hogy egy forgó, velük egyméretű falelemmel való frontális találkozást elkerüljön.

Üldözőik pedig gyorsítottak. Jöttek utánuk kegyetlenül, egyre beljebb hajtva őket az állomás mélye felé.

– Forgi, be fognak érni. Segítség kell!

– Mennyire mentetek be?

– Már öt kilométerre. Még van hátra tizenkettő.

– Akkor sajnos nem tudunk menni.

– Tessék?

– Mondom nem tudunk bemenni. Még itt van kint egy bombázó. Ha mind bemegyünk, kirepüléskor az arcunkba kaphatunk egy bombát és mindannyiunknak annyi.

– Értettem Forgi – Rufy felszegte a fejét, arcán fények villantak át, ahogy a hajó odabent egyre kerülgette a még izzó felületek közt az akadályokat. – Akkor kívánjatok sok szerencsét!

– Sok szerencsét!

– Köszí, gihi. – Ezután a lány fenevaddá változott, kék szeme világított, majd résnyire szűkült.

A Dramiel egyre csak kerülgette az elemeket, forgott, pörgött, piruettezett, lebukott, felemelkedett. Már épségben lévő belső szekciókba jutottak, amiket nem ért el a régen elszabadított tűzerő. Szerencsére mind hatalmasak voltak, és teljesen épnek tünnek, leszámítva a szétfolyt, még mindig világító radioaktív anyagokat a falon, plafonon. Egy ellipszis keresztmetszetű, enyhén balra ívelő közlekedőfolyosóba jutottak, ahol belső szállítókoszikkal lehetett roppant nagy sebességgel közlekedni. Slon bekapcsolta az utánégetőt, és irtózatos sebességgel lőtt ki. Mivel itt a pusztítás már nem érte el az építményt, akadály nélkül száguldottak egyre beljebb. A folyosó nagy ívekben kanyargott, egyik fordulónál az egyik oldalsó ágyú hozzáért a fémfalakhoz.

– Vigyázz a fegyverekre! – kiáltotta Mei.

– Igyekszem – vetette vissza Slon flegmán, és Mei most jobbnak látta, ha nem hergeli tovább a lányt, mert éppen azzal küszködött, hogy megmentse a női trió formás seggét.

A hajó követte a közlekedőfolyosót, ami hirtelen véget ért és meredeken lefelé fordult. A fékező hajtóművek megállították a gépet a nagy száguldásban, majd egy fordulat és máris lefelé nyomott orral tovább repültek. Éppen időben, mert két vastos lézernyaláb és két rakéta csapódott be a lefelé ívelődő falba.

– Hogy értek be ilyen gyorsan? – kérdezte Rufy, bár nem pánikba esett hanggal, hanem inkább izgatottal.

– Nem tudom, de nagyon jók – mondta viczorogva Slon.

– Gyerünk Sloni, már csak három kilométer.

– Ááá! – A lány már üvöltött, ahogy az agyából kitörő parancsok és a hajó mesterséges intelligenciája összecsapott, hogy átírja az előre beprogramozott, kényelmes repülési manővereket és megerősokolja a teljes navigációs rendszert. Eddig sikeresen tette, de úgy érezte szemgolyói mindjárt kirobbannak, eleredt az orra vére, torka kiszáradt, kezei az izzadságtól sikamlóssá váltak.

A függőleges kútban lezúdulva a hajó megint minden energiát a fékezésre irányított, a nyomás betört néhány, még mindig működő lámpát. Nem úgy tervezték ezeket, hogy egy űrhajó jön ide be, így a borítás nem bírta az elszabadult energiákat. A mögötte lévő anyag elpárologott, szétfreccsent, ahogy az utánégető beindult és belökte a hajót a másik folyosóba. Felgyorsultak, majd két újabb lézersugár és rakétacsokor vágódott bele a falba és a lökéshullám néhány százaléknyi pajzsot oszlatott el.

Slon minden értéket maximálisra állított, pár másodperces veszett száguldás következett, majd a teljes energiára kapcsolt fékező rendszerek sikoltoztak, és a hajó most felfelé robogott. Megint az utolsó pillanatban, mert üldözőik újabb közeli találatokat értek el.

– Közel vagyunk – rikkantotta Rufy.

– Egy kilométer. Lassítanom kell, mert ilyen sebességgel nem tudjuk betenni.

– Jó. Én dobom ki.

– Ötszáz méter... Kétszáz... Itt vagyunk!

A Dramiel egy energiaelosztó terembe robbant ki, közepén a gömb már nem forgott, nem osztott tovább semmit már egy jó ideje. A sötét, néhány száz méter nagyságú tömeg mozdulatlanak, élettelennek tűnt. A mag mellett lebegett a konténer, oldala nyitva, belülről erős. zöld fények szabadultak ki és világították meg a magház göcsörtös falát.

Slon minden fékezőhajtóművet maximálisra állított és oldalazva besiklottak a konténer mellé.

– Pozícióban. Bazd ki azt a szart!

– Jó, teszem – Rufy az ajkába harapott, ahogy a vonósugárral kiemelte az adattáblát, elfordította a szögét és szinte belőtte a táblát a konténerbe.

– Bent, mienk a tíz pont, juhééj! – kiáltott fel, majd nyomban lelankadt jókedve. – Jáhááj, és itt vannak az üldözőink. Slon, kifelé, Mei kezd el löni a Raptort!

A Dramiel beindította az utánégetőt és egy kört téve a mag körül visszaszáguldott arra, ahonnan bejöttek. Szemből pedig érkezett a Retribution és a Raptor, fényes villanásokat szabadítva el testükről, lövéseket eresztve a Dramiel felé. Mei viszonzta a tüzet, a Raptor egyenesen belerepült a jól irányzott lövedékekbe, rakétái pedig a kifelé száguldó hajó mögött robbantak, hatékonyságuk a töredékére esett a nagy sebességgel haladó célpont miatt.

A Retribution lézereit végigszántották a kilátó előtt a pajzsokat, majd fordult a kirepesztő hajó után, akárcsak az elfogó.

Slon heves gyorsulásokkal és fékezésekkel száguldott át a még ép közlekedőfolyosókon, vigyázva az ágyúkra, nehogy beakadjanak és letörjenek vagy legyalulódjanak a masszív falakon.

A Raptor teljes sebességgel követte őket és aktiválta egyik berendezését...

– Elfogóháló rajtunk – kiáltotta Slon.

– Forg, lödd le, lödd le! – Rufy szinte sikoltozta.

– Mei vagyok és lövöm, lövöm – kiabálta vissza a Minmatar nő.

A Dramiel ágyúi megállás nélkül köpték a lövedékeket, a háló miatt azonban nagyon belassultak. A Retribution is beérkezett a csatába és megkezdte a tüzelést.

– Drónokat ki! – adta parancsba Rufy.

– Vedd át az irányításukat! Szétmegy a fejem még azoktól is.

– Oké.

Rufy megnyitotta a kontroll panelt és kilötte az ECM drónokat. Gyorsan döntenie kellett: ha az elfogót próbálják bénítani, akkor kis tüzerőtől szabadulnak meg, és az elfogó hálótól, de ha a támadó fregattot, akkor a rájuk szabaduló nagyobb tüzerőtől lesznek védve. Ez utóbbira zúdultak rá a kis Hornet-ek.

A Raptor tisztas távolságból követte a Dramiel-t, aminek a lassulás miatt nem esett neheze a manőverezés.

Slon hirtelen megállította a hajót, így a Raptor vészes közelségbe ért. Mei egyfolytában lőtte a széles járatokban és tereken ide-oda kacsázó hajót, ám kijelzőin felvillant az energia semlegesítő modul zöld jelzése: a Raptor beesett a hatótávba. Mei aktiválta és megkezdte az elfogó energiájának redukálását.

Az ECM drónok eközben körbetáncolták a Retribution-t, ami egyre csak ontotta magából a lézereket. A benne utazók hirtelen ocsúdtak, abbahagyták a Dramiel tüzelését és inkább a drónokat igyekeztek leszedni. Tudták, ha rendszerük kikapcsol, vége az üldözésnek. A konténerből származó pontot elvesztették, de még a #141-es Rufy Der kapitányt és hajóját le lehet szedni. Ezért a fényes nyalábok a cikázó drónokat követték, amiknek irányítója, Rufy, nem is foglalkozott azzal, hogy nekiütődnek a falnak tucatszor. Pattogtak, neki a hajónak, a padlónak, mennyezetnek. És mielőtt egyet is le tudott volna szedni a Retribution, a célzórendszere lebénult.

– Retribution kiütve. Mei-Mei, szedd már le azt a Raptor-t!

– Kacsázik, alig tudom eltalálni. De mindjárt elfogy az energiája.

– Slon, ahogy leesik az elfogóháló, mindent bele megint!

– Vettem!

A Raptor energiája elfogyott. Az elfogóháló leesett a Dramielről, aminek hajtóműve hirtelen elszabadította a bent rejtő energiákat teljes határfokon. A kilátó előtt még jobban meggyorsultak a

halott állomás falai.

A Retribution a bénított rendszerei ellenére is tovább üldözte őket, arra számított, hogy ha egy ciklus nem sikerül, akkor lövi le a drónokat. Várt, addig pedig tartotta a távot.

Amint a Dramiel begyorsult, a Raptor egy pillanatra lemaradt, kikerült az energiasemlegesítő távjából. Nem tudta újra aktiválni a hálót. Ám a rakétákat egyfolytában lőtte.

A Dramiel kiért a még épségben lévő közlekedőfolyosókból és újra berepült az elpusztított szekciók veszélyes elemei közé. Cikázott lefelé, felfelé, jobbra, balra. A rakéták üldözték, követték, és amint elég közel értek, az automatika berobbantotta a fejeket, kékes kitöréseket szabadítva el a hajó felületéről.

Mei is egyfolytában tüzelt, de a Raptor sokszor került takarásba. Míg a rakéták többé-kevésbé kikerülték az akadályokat, addig az „ostoba” lövedékek erre képtelenek voltak. A lényeges különbség a két hajó masszivitásában rejlett: a Raptor szinte papír, a Dramiel pedig elég sokáig üthető. Mei két sorozattal telibe találta az üldöző hajót, a pajzsok elenyésztek, megindult a páncéllemezek szertesztét fröcsögése.

Eközben a Retribution kiesett egy ciklusból és sikerült leszednie az egyik ECM drónt. Majd újra lebénult. Már csak idő kérdése, mikor löheti teljes tűzerejével a menekülő Dramiel-t...

A Raptor maga után húzta az izzó cseppek tömkelegét, egyre csak köpve a rakétákat. Mei ismét egy jól irányzott sorozattal átkaszált a kilátókon, az elfogó hirtelen megingott és gellert kapott egy kiálló elemen. Letért az üldöző pályáról és egyenesen beleereszkedett egy megnyíló, tiszta tűzívbe. A következő két sorozat teljesen átszakította a páncélt, a vázba mart és széttépte a hajót. A sebes száguldásban alkatrészei, moduljai lángolva, pörögve csapódtak bele a falakba és az izzó törzs pedig belecsattant egy nagyméretű, leszakadt faldarabba, ahol apró darabokra robbant.

Rufyéknek nem volt idejük győzelmi kiáltásra, mert a Retribution leszedett egy újabb ECM drónt és nem foglalkozott az utolsóval, inkább a sérült Dramiel-t lőtte. Már nincs messze a cél, a kalózhajónak is pillanatokon belül átszakad a pajzsa, utána pedig már szinte semmiféle védelem nem tartja fel a halálos energiasugarakat.

A kijárat már csak egy kilométerre nyílt előttük. Slon éppen rárepült az ürre nyíló szakaszra, majd a kiszélesedő folyosóban minden energiát a hajtóművekre adott, éppen időben, pár fényes lézernyaláb égette át a körülöttük lévő falakat, hatalmas elemeket.

Mögöttük a Retribution is meglódult, és egyre csak lödözve a sugarakat könyörtelenül követte őket.

– Forg, kint vagyunk másodperceken belül – jelentette Rufy szinte kiabálva, mi több, élvezettel eltelve, az aggodalom legkisebb jele nélkül.

– Vettem Rufy! Mi még mindig nem találjuk a harmadi... Várj! – ezután felkiáltott. – Bassza meg, a bombázó pontosan előttetek van!

A Purifier kapitánya kapcsolatot tartott a Retribution legénységével, akik mindent jelentettek. A támadó fregatt hirtelen lekapcsolta meghajtóit, a Dramiel veszettül száguldott tovább, és pontosan előttük, a szájnylástól nem messze feltűnt a bombázó. A Dramiel belső tere pedig „felsikoltott”, ahogy jelezte: a Purifier kioldott egy bombát és egyenesen belőtte a szájba.

Rufy szinte vonyított: – Bombaaa!

Slonnak két választása maradt: vagy lelassít és megpróbál visszafordulni, de ekkor mind a bombából, mind a Retribution sugaraiból kapni fog, ha azonban begyorsít, kikerülheti a bombát és a legkisebb hatását kapja be. Ez utóbbit választotta.

A Dramiel utánégetője sivító, robbanó hangokat adott ki magából, ahogy Slon túltöltötte az összes lehetséges energiakimenetet. A hajtómű tűzcsóvjába vörös robbanások keveredtek, a hajó még jobban meglódult, egyenesen a bomba felé.

Az utolsó pillanatban kitért előle, és mivel a töltet nem ütközött akadályba, beljebb szállt. Majd a benti harcok miatt egy lassan lebegő falelembe csapódott és azon robbant fel.

A tüzéső követte a Dramiel-t és beterítette, a pajzsai átszakadtak, méteres cseppekben robbant le a páncélzat is róla, mi több, meg is semmisült. A vázat csavarta már a detonáció ereje. Zárt energiafolyamok szakadtak meg, a pilótafülkében szikrák szóródtak ki a falakból, tűz ütött ki és minden létező kijelző vörösre váltva jelezte, hogy a legénység azonnal hagyja el a hajót.

A Dramiel füstölögve robbant ki a szájából, még pörgött a tengelye körül, szinte csak a tehetetlenségi erő vitte előre.

– Rufy, jelentkezz! – Forg halálosan aggódott. – Jól vagytok? Rufy...

– Jól vagyunk – jelentette a lány most már fáradt hangon. – Csak épp majdnem odalett a hajócskám. – Ekkor látta, hogy a Purifier roncsa felé közelednek, amit Forg és Kiex közben kilőttek.

Slon kényelmesen lelassított. – Ez nagyon közel volt.

– A Retribution még bent van – mondta Rufy.

Az ágyúk, vetőcsövek a kijárat irányába fordultak. Ám percekig semmi nem történt.

– Még itt kell lennie. Kiex, repüljetek be, nézzetek szét!

– Értettem!

A Worm bekapcsolta hajtóművét és berepült a szájba, ahonnan még a bomba robbanása által megsértett elemek izzásának fénye szűrődött ki.

Kis idő múlva jelentett: – A bomba leválasztott pár újabb elemet a falról és eltorlaszolódtott a járat. Azt hiszem, a Retribution beragadt.

– A lokálról is eltűntek, de a hajó jeleit még fogom. Ezek szerint...

– Megölték magukat – egészítette ki Kiex.

Ezután néma csendbe burkolóztak. Egész más valakit kilőni és figyelni, ahogy a mentőkapszulája elrepül, de a legénység legalább életben maradt. Ám ebben a helyzetben, a beszorult hajó személyzete inkább kivégezte magát, mert tudták, hogy klónjaikat a Concord már óvón vigyázza, hogy börtönbe vihesse, így már ők is megsemmisítették sajátjukat, ám most még a mentőkapszula sem tudott kijutni bentről. Nem maradt menekvés számukra. Csak a halál. Az öngyilkosság.

– Induljunk, mielőtt ránk találnak – Forg hangja fáradtan hatott. Mintha csak most gondolna bele abba, micsoda örültségen indultak el.

– Merre? Maradunk Null Sec-ben? – kérdezte Kiex.

– Igen. Folytatnunk kell a pontszerzést, ha nem akarunk lemaradni.

– Te még mindig azt hiszed, hogy nyerhetünk?

E kérdés betalált. Csend telepedett a hajókra. Mindannyian ugyanazon gondolkodtak. Meg lehet ezt nyerni? Mások már jócskán elhúztak. Már előző nap is. Ám már nincs visszaút. Már nem kerülhetik el az üldöztetést. Akkor inkább előre, a talán jóba, mint meghátrálni a biztos rosszba. Azonban eddig a gondolatig csak Forg jutott el. Ki is mondta.

– Nincs más választásunk, mint előre. Talán nyerhetünk, de ha nem is, akkor is megtettünk mindent és ha most feladjuk, az a dolgokon nem változtat. A vérdíj megmarad, a Concord pedig végigüldöz majd minket Új Édenben. Tehát inkább menjünk előre.

Némi morgolódás támadt, az előbbi, nem pilótához méltó halál tudata legbelsőbb félelmeiket szabadította el, hiszen senki nem akart úgy meghalni, hogy tudja, nem tehetett semmi mást. Mint az előbb. Ha nem ölik meg magukat, akkor előbb-utóbb úgyis meghalnak. Ezt senki nem akarta.

Forg a néma csendet megtörve kiadta a parancsot, de finoman szólva, nem rombolva szét a néma tiszteletadást az ellenfélnek. – Lassan ideje indulni. Teszünk egy kört itt Null Sec-ben. Kilövünk minden bóját.

Bő egy perc kellett a válasz megérkezéséig.

– Értettem – sóhajtott Rufy. Most nem mosolygott, szomorúnak látszott.

– Vettem – Kiex hangja továbbra is negatívan hangzott.

Forg közben útvonalterveket készített, átküldte nekik, majd elugrott a kapuhoz.

Mielőtt átment volna a másik rendszerbe, várnia kellett egy percet. Majd Kiex érkezett, végül Rufy, a füstölgő Dramiel-ben. A pajzsok már majdnem teljesen visszatöltődtek, de a váz továbbra is sérülten ontotta magából a füstöt. A szerencsének és Slon leleményességének köszönhetően, hogy túléltek azt a bombát.

– Akkor ha kész vagytok, jelezzétek azzal, hogy átugrotok. Én már kész vagyok – mondta Forg.

Kis idő múlva Rufy hajója, majd Kiexé, végül Forgé ugrott át, hogy folytassák a

bójavadászatot és a konténerekben rejlő adattáblák leszállítását, remélve, hogy a következő nem lesz ilyen trükkös helyre rejtve...

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS

– Azt hiszem a második nap is kiváló izgalmakat hozott eddig és még nincs vége. Újra növekedett a kiesők száma, kezdem az extrém halálesettel, egy hajó navigációs rendszere meghibásodott, majd egyenesen egy nap felszínéhez túl közel ugrott. Két újabb eltűnésről kaptunk hírt, egyikük a #135-ös Ishkur, utoljára High Sec-ben látták, a másik a #145-ös Retribution, aki éppen harcát vívta a CESZ hőseivel, Null Sec-ben. A pontverseny eddigi állása a #12-es Zoik Zert vezet Dramiel-ben, utána a #77-es Nasfeul Eylur Caldari Navy Hookbill-ben, harmadik helyezett a #91-es Plem Mahne Succubus-ban. A további sorrend a Neocon-ban található meg... Á, várjanak. Ó igen, a CESZ hősei közül Rufy Der meglepő módon a hatodik helyre jött fel. Egy konténerleszállítás meglökte pontjait, és ahogy látom, több hajót lőtt le a fiatal pilóta. Ó igen. Jee. Na, izé. Elnézést. Szóval, a verseny folytatódik. A mai nap is ugyanakkor zárul le, mint az előző, vagyis ha az utolsó bóját is megsemmisítették. Jelenleg még tizenhat lebeg aktívan. A közvetítés nemsokára folytatódik, élő felvételek a 12-es alcsatornán, felvételek a 7-esen. Rolke Tuila beszélt. Nemsokára újra jelentkezem. Vááá!

LR-2XT Naprendszer
Geminate régió

– Két bójánk van! Nyomás Rufy! Mi felállunk itt a kapun.

– Vettem!

A füstölgő Dramiel elugrott a holdhoz, és az aszteroida mezőhöz, hogy leszedje a bójákat, míg Kiex és Forg pedig a beugró kapu körül helyezkedtek el, mert két hajó jött utánuk. A hirtelen ugrás miatt nem tudták megfigyelni, melyik pilóta lesz az, milyen hajókkal.

Rufyék gyorsan végeztek a bójákkal, majd a hajó visszaugrott a kapuhoz. Kiex már drónokat kilökve várakozott, Forg mozdulatlanul lebegett, Rufy pedig a füstölgő hajóval veszett körözésbe kezdett.

A kapu pillanatokon belül aktiválódott. Háromszor is. Vagyis akik jöttek, azok egyszerre érkeztek.

– Figyelem, készülni. Lokál szerint bejött a #135 Ishkur, a #98 Manticore és a #99 Hound. Óvatosan!

A beérkezett hajók még a passzív álcázás leple alatt várakoztak. Talán tanakodtak, mit tegyenek? Vagy éppen terveztek valamit?

Hirtelen mindhárom előtűnt. Az Ishkur kiköpte drónjait, látszólag harcolni akartak. A két bombázó pedig máris leálcázta magát, nem volt esély a becélzásukra.

– Ishkur! Szétkapjuk! – Adta parancsba Forg.

A Dramiel-nek már csak egyetlen drónja maradt, hármat elvesztett az előző állomáson, a Worm-nak azonban még mind megvolt. Rá is küldte a támadó fregattra, Forg pedig máris aktiválta a bénítórendszereket.

Ám valami történt: az Ishkur-t nem tudták bénítani. Így hát minden ágyújával és drónjaival Rufyt kezdte aprítani, hiszen látta, hogy sérült.

– Rajtam van – jelentette Rufy, továbbra sem pánikba esett, hanem inkább izgatott hanggal.

– Húzz ki jó messzire. Üssétek ki a hajtóművét, mert nem bírom bénítani.

Az Ishkur rendszerei és drónjai könyörtelenül befogva tartották Rufyt, a mikro-térhajtóműve kikapcsolódott, így csak utazósebességgel tudott távolodni, legalább addig, míg kikerül a mag bénító távjából. Tíz kilométer kell. Most van ötre. Öt és fél... Hat...

A Worm rakétavetői, a Dramiel és a Kitsune ágyúi megállás nélkül lőtték az Ishkur-t, de valami hihetetlen ellenállással rendelkezett, rendszereit védték a zavarás ellen. Egyszerűen nem tudtak vele mit kezdeni.

– Nyolc kilométer. Mindjárt kikerülök a távból és ki tudok löni. – Rikkantotta Rufy.

– Tartsd a sebességet! Lőjétek azt a rohadt hajót!

Kiex azonban felüvöltött: – Bombák!

Forg máris szidni kezdte magát: hogy lehettek ennyire hülyék? A kis trió célja éppen az volt, hogy az Ishkur-ra szabadítanak minden tüzerőt, amit persze eléggé túlpáncéloztak. Képtelenségnek tűnt leszedni. Mi több, éppen olyan megerősítéssel látták el a leginkább, amilyen típusú rombolás a bombáktól lesz várható: kinetikus.

A két bombázó azonnal visszaálcázta magát és a kiköpött töltetek kíméletlenül repültek az Ishkur körül repkedő trió felé. Közeledtek.

Kiex és Forg lekapcsolták a mikro-térhajtóműveket és próbáltak kitérni valamerre, Rufy is már kiért a magbénító távjából mégsem kapcsolta be a legerősebb hajtóművet.

A bombák közékük repültek, és felrobbantak.

A borzalmas lökeshullám beterítette a hajókat, lelökte őket haladási irányukról és csak forogtak tengelyük körül. Pajzsaik nagy mértékben sérültek, talán a legjobban Rufy úszta meg, mert már kellően eltávolodott, de Kiex és Forg szinte telibe kapták a robbanást.

A Kitsune nem sok védelemmel rendelkezett, így a detonáció szinte lesöpörte pajzsait és páncélzatának jelentős részét. A pilótafülkében sípolás verte dobhártyájukat, tűz ütött ki több helyen, melyet az automatikus oltóberendezések kezelésbe vettek. A hajó még mindig forgott a tengelye körül.

– Ki kell ugranom, mert szétszednek. – Mondta Forg és Erl, a navigátor igyekezett valami vektorra állítani a hajót, hogy minél előbb tűnjenek el.

Az Ishkur azonban hirtelen célpontot váltott. Bekapcsolta mikro-térhajtóműveit és követte a Kitsune-t.

Rufyéknek sem kellett több: megállították a Dramiel-t, megfordultak, és tudták, hogy újabb bomba kilövéshez még idő kell, így bekapcsolták a mikro-térhajtóművet és az Ishkur után repesztettek, hogy elfogják. Ez sikerült is, a hajó lemaradt, a Kitsune pedig el tudott menekülni.

– Tűnjetek el ti is. Halljátok? Rufy! Kiex! Tűnés!

Kiex is követte az Ishkur-t, ráadásul olyan vektoron, hogy azonnal tudjon ugrani.

– Rufy, ugorj! – kiáltotta a lánynak Kiex.

– Ugrom, ugrom. – A Dramiel egy bolygó felé állt és elrepesztett.

Kiex mikor látta, hogy a lány biztonságban van, és azt is, hogy az Ishkur ráküldi a drónokat, ágyúkat fordít felé és a két bombázó újra elötünik torpedók csokrait utána küldve, aktiválta a hiperhajtóművet és elszáguldott a messzeségbe.

Forg már elérkezett a biztonságos koordinátára, Rufy és Kiex pedig még a hipertérben voltak.

– Ó a kurva életbe. Hát ezt majdnem megszívtuk.

– Hülyék voltunk. – Mondta Kiex. – Ilyen párosítás után elég egyértelműnek vehettük volna, hogy az Ishkur csak maga köré gyűjt mindenkit, a két bombázó meg küldi az áldást, olyan típusút, ami ellen az Ishkur-t pedig hülyére páncélozták. Idióták voltunk.

– Hát igen. Na jó, gyülekező nálam! Ugorjatok rám!

– Értettem – mondta Kiex.

– Én nem megyek – Rufy arca ijesztően nézett ki.

– Tessék?

– Visszamegyek. Megölöm őket.

– Na jó, gyere szépen ide Rufy, majd gondolkodunk először.

– Nem – rázta a fejét.

– Rufy, gyere ide hozzám, mert azok megölnék! – Forg nem tudta miért, de rossz előérzete támadt.

– Gyertek inkább segíteni, ha szólok!

– Rufy, ne! – üvöltötte Forg.

– Rufy, állj le! – harsogta Kiex.

A lány azonban nem figyelt rájuk. Hajóját megfordítva belépett a hipertérbe. Visszaérkezett a kapuhoz, ahol az Ishkur és a két bombázó még mindig ott lebegett.

A Dramiel a hipertérből kirobbanva beindította utánégetőjét, ami nem világítja meg a rakéták és bombák számára, majd még ezzel is nagy sebességgel haladva egyenesen az egyik bombázó felé repült. Olyan gyorsan történt ez, hogy a pilótának nem maradt ideje reagálni. Amint a kalózhajó befogta, az álcázót nem tudta beüzemelni már. Mire észbe kapott, a Dramiel sebesen körözni kezdett körülötte. Leszívta ez energiáját és egyfolytában lőtte, ráadásul az ágyú a szokásosnál nagyobb sebességgel forogtak, izzottak. A körözése is veszettnek tűnt, mint tele adrenalin injekciózott légy a rohadt hús körül. Csak lőtt.

A Manticore próbálta védeni magát és lőtte ki torpedóit, de a Dramiel nemes egyszerűséggel kirepült a robbanás körzetéből. A Hound is küldte a torpedókat, de szinte hiába. A Dramiel a törzséből még mindig okáda a füstöt, emellett minden fegyvere, modulja, hajtóműve is fokozott hatékonysággal működött.

Az Ishkur ráküldte a drónokat, majd közeledni kezdett.

Ekkor esett ki mögötte a hipertérből a Worm és a Kitsune. Lebénították az Ishkur hajtóművét, és a Rufy felé száguldó drónokat még a kilövéskor lelőtték.

A támadó fregatt újabb robotokat lőtt ki, megint Rufy felé küldve ezeket.

Rufy Dramiel-je mellett fényes robbanással megsemmisült a Manticore, majd a hajó lángcsóvát, füstöt maga után húzva rárepült a Hound-ra is, meggátolta szökését, és szórni kezdte.

Kiex és Forg kilőtték a robotgépek új hullámát és befogva tartották az Ishkur-t. Forg azonban nem tudta bénítani. Egy ciklus az imént bejött, de a többi nem.

Rufy a Hound-dal is végzett, a bombázó lángoló darabjai lepattantak a kalózhajó testéről, apró sérüléseket okozva.

Majd az Ishkur felé fordult és villámgyorsan rárepült, sőt, egyenesen neki. Dühödten, teljes sebességgel.

Az Ishkur kilökődött a hajók közül és pörgött párat tengelye körül. Éppen annyit, hogy mire a manőverező hajtóművek újra egyenesbe állították, addig a védelem gyengeségét kihasználó rakéták, töltények és töltetek szanaszét tépték a jól megerősített páncélzatot, ami úgy tűnt, az ellen a bizonyos bombatípus ellen remekül védett, de más ellen kevésbé.

Az Ishkur egy perc múlva darabokra szakadt, darabjai messzire szálltak. Mentőkapszulája eltűnt a messzeségben, akárcsak a két bombázóé. Nem foglalkoztak velük, már ártalmatlanok.

A győztes hajók nem manővereztek semerre, csak abba az irányba haladtak kényelmesen, amerre eddig is, csak épp lekapcsolt mikro-térhajtóművekkel. Mintha le lennének bent zsibbadva attól, ami történt.

Le is voltak. Kiex és Forg nem jutottak szóhoz, Rufy pedig mint valami felbőszült ősi szörnyeteg, gonosz vigyorral arcán nézett a képernyőbe, és mivel sosem tudták, kit néz, most valójában senkit nem. Csak előre meredt. Elégtételt érzett. Egyfajta kielégülést, bár fogalma sem volt, mit jelent a szó. De ez fantasztikus. Ó igen, de még milyen fantasztikus.

Forg és Kiex szinte féltek megszólítani a lányt. A vesztesnek tűnő csatát egyetlen pillanat alatt nemcsak megfordította, de meg is nyerte. A hajók állapota persze már más kérdés, már Forgé is füstölgött, szikrázott, a Worm-nak a páncélja is megsérült, de még mindenki egyben volt. És ez a lényeg.

Ezzel a kis összecsapással Rufy megint újabb pontokat könyvelhetett el magának, hiszen az Ishkur-ba is ő vitte be a végső találatokat.

– Rufy, beszélünk kell majd! – nézett Forg morcosan a képernyőn.

– Én is mondanék egy két dolgot. – Kiex sem békés szándékú beszédet tervezett a lánnyal.

– Üm. – Rufy mintha csak most tért volna magához. – Ööö, izé, rendben. De miről akartok beszélni? – pislogott ártatlanul, bájosan.

– Majd meglátod. – Forg valahogy úgy érezte, ha már most elmondja a lánynak, miről lesz szó, még a végén pár ártatlan mosollyal elveszi a kedvét attól, hogy lebassza. Nem.

Mei szólt bele a beszélgetésbe. – Tudjátok, Rufy kisasszonnyal nekem is van némi bajom, ezért majd lefogom nektek, ti meg felpofozhatjátok.

– Nincs erre szükség.

Rufy ijedten nézelődött oldalra, majd a két másik kapitányra. – Jaj, rosszat tettem? Jaj, bocsi,

bocsi, én nem... – mentegőzésének nyomatékosítására még kezeivel védekezően kapálózott is.

– Na, majd az állomáson. Most jussunk el oda előbb...

6. RÉSZ: A FREGATTVERSENY MÁSODIK PIHENŐJE

– *Halló, halló, itt Rolke Tuila újra! Rufy Der, a CESZ régi potyautasa a második helyre tört fel a nap utolsó szakaszában néhány vakmerő manőverrel. Egyesek a lány teljesítményére hivatkozva óvást nyújtottak be, miszerint nem négyes, hanem legalább hatos vagy hetes pontszámot kellett volna kapnia, ezért a fogadási esélyeket nem tartották megfelelőnek. Ám a szervezőbizottság a kezdeti besorolást annak tükrében osztotta ki, hogy mire képes a pilóta, és milyen hajóval rendelkezik. Ám az, hogy verseny közben a teljesítménye esetleg vetekszik egy magasabb pontszámú versenyzőével, természetes velejárója a harci helyzetekben kialakult leleményességnek. Ezért a további óvás szükségtelen. Az előző adás óta két újabb hajó tűnt el nyomtalanul, a #79-es Enyo és a #126-os Hound. Mindkettőt Null Sec-ben látták utoljára, a keresőkülönítmények őket is felveszik a megtalálandók listájára. Időközben az első napon eltűnt egyik versenyzőt megtalálták, hajója lezuhant, és egy bányászkolóniáról jelentették feltűnését, a Concord pedig egy óra múlva elfogta és elszállította őket. Újabb extrém haláleset nem történt, de ami késik, nem múlik, hehe. A második nap eseményei két perccel ezelőtt értek véget, a versenyzők már a pihenőállomás felé tartanak, ahol már kellőképpen felkészültek a fogadásukra, a pihenőszekciók egy részét kiürítették, javítókülönítmények várnak arra, hogy a versenyzők hajóit a megfelelő bánásmódban részesítsék. Nemsokára interjút hallhatnak néhány versenyzővel, kollégáim kérdeznek tőlük bizonyos dolgokat, én pedig megpróbálom elkapni a CESZ tagjait egy interjú erejéig. Az élő közvetítés a versenyzőkről továbbra is a 12-es csatornán, a felvételek a 7-esen.*

A Minmatar állomásba az első húsz között érkeztek meg, így újra előkelő parkolási pozíciót foglalhattak el. Kiszálltak a hajókból, eközben szinte semmit nem szóltak egymáshoz. Mindenki készült arra, hogy elbeszélgessen „egy picit” Rufyval.

Amint a kompok kitették őket a beszállószekcióknál, a tömeg üdvözléssel köszöntötte őket, melyre bájvigyorral válaszoltak. Forg közben erősen belemarkolt Rufy felkarjába és maga után húzta, Mei pedig az információ ragadozóként viselkedő Rolke elé állt és finoman kérte, hogy a biztonsági emberek takarják el a következő kis intermezzót. Rolke először nem értette, mi folyik itt, de Mei pár szóban elmagyarázta Rufy engedetlenségét és azt, hogy Forg most el fog vele beszélgetni.

A fegyveres, páncélozott örök falat vontak a CESZ egykori tagjai köré, hogy senki ne lássa, mi zajlik.

Mihelyst Forg megbizonyosodott arról, hogy senki nem látja már őket, megállt, megrántotta Rufy karját, hogy a lány szemben legyen vele, majd meglendítette kezét és egy hatalmas pofont kevert le neki.

Rufy fejét a szőke hajzuhatag lobogva követte. Fey felszisszent, Kiex csak idegesen nyelt egyet, Zeol megvonta a vállát, Slon határtalan örömet érzett, Mei pedig a száját húzta.

– Ide figyelj Rufy Der – kezdte Forg, miután a lány ijedt ábrázattal kapott csinos arcához és simogatni kezdte a tenyérformájú piros foltot. – Ha ezt csinálod holnap is, akkor felbontjuk a triónkat és mehetsz tovább egyedül.

– De hát – a lány arca könnyögre váltott –, leszedték őket, nem?!

– Való igaz, de csak a szerencsén múlt. Megkértetek, hogy irányítsam a kis triónkat. Így nem tudom. Holnaptól engedelmeskedsz, vagy kiszállok és csinálhatsz, amit akarsz. Világos? – Forg olyan dühödten mutatott a lány arcába, hogy az hátrahőkölt.

– I... igen, világos, bocsanat Forgi. – A lány szomorúan lehajtotta a fejét.

– És nem Forgi, hanem Forg. – Végül a férfi sóhajtott egyet és hirtelen bánni kezdte, hogy pofon vágta a lányt, mert most roppant szánalmas látványt nyújtott.

A parancsnok Meire nézett, aprót bólintott, ami azt jelentette, hogy vége a megbeszélésnek. A kardvívó Rolkehez fordult és kezeivel jelezte, hogy befejezték, a biztonsági emberek pedig

lazítottak a gyűrűn.

Mindenki elvonult, Rufy pedig továbbra is ott ácsorgott. Az iménti események, a büntetés az engedetlenségéért éppen helyet keresett agyában. Mikor megtalálta a megfelelőt, a lány gyomra görcsbe rándult, majd kialakult benne a lelkiismeret furdalás kellemetlen érzése. Megértette, hogy miért kapta ezt a hatalmas pofont, és azt is, hogy milyen veszélynek tette ki saját magát és társait. Nem, ilyet nem szabad tennie még egyszer. Ám mikor erre gondolt, újabb fura érzések törtek rá, a szégyenteljes megfutamodás, amit élete végéig magával kell hordoznia. Ez aztán megtalálta az előző érzelemhez vezető utat és egy heves összecsapás indult el agyában és lelkében. Engedelmesség vagy engedetlenség? Megfutamodni vagy pedig parancsot megtagadni és vakmerően, hősiiesen harcolni?

Nem tudta, melyik érzés a helyes. Ha a többiek azt várják el tőle, hogy ilyet ne tegyen még egyszer, akkor ugyan kedvükben járhat, de saját magával szemben kevésbé lesz elégedett, ha pedig a másikat választja, akkor mindenki utálni fogja. Mit tegyen? Mi legyen a jó döntés?

Annyira elmerült gondolataiban, hogy nem is vette észre, amint legádázabb ellensége, Slon sétál vissza hozzá és karba tett kézzel, félredöntött fejjel érdeklődve figyeli. A Gallente lány az elején nem kedvelte Rufyt, idegesítette, de a temperamentumos viselkedést tökéletesen meg tudta érteni, hisz ő maga is némileg hasonlóan cselekedett pár évvel ezelőtt. Aztán megkapta az élet leckéjét és azóta nem teszi még egyszer. Ám Rufy éppen annak közepén van, amin ő már átesett, ezért megértette. Majd sóhajtott és finoman szólt hozzá:

– Gyere kapitányom, menjünk pihenni!

Rufy ijedten kapta rá a fejét, majd mosolyt erőltetett arcára, úgy, mint egy érett, felnőtt nő, aki minden belső harcát, érzelmi kitöréseit minden akaraterejével igyekszik visszatartani. Ez Slont is kellően meglepte, már kezdte feladni, hogy Rufyt valaha is meg fogja ismerni rendesen. Egyik pillanatban felelőtlen, vakmerő gyerek, most meg egy felnőtt nő. Slon azt is tudta, hogy amin Rufy átesett – az öregítés és emlékebevésések –, brutális személyiségtorzulásokat is tudtak okozni és csak a legerősebb akaraterejű segítettek ezek átvészelésében és abban, hogy hozzájuk szokjon bárki is. Rufy akaraterejével nem akadt probléma, ám megvolt az esélye annak, hogy a szélsőséges impulzusokba beleőrül.

– Jó, menjünk – kislányosan felhúzta vállait, majd Slonra mosolygott, aki megint nem értette, mi folyik a lány agyában. Végül megvonta a vállát, majd kézen fogta és elindultak a pihenőszekciók felé.

A Minmatar állomás elég lepukkantnak tűnt, mintha nem sokan éldegélnének itt a versenyen kívüli időszakban. A ritka esemény tette forgalmassá és ezzel együtt rámutatott a hiányosságokra is: kevés pihenőszekció, kialakítatlan, befejezetlen blokkok, melyek nagy részében sem gravitáció, sem levegő, sem fűtés nem volt. A lakható, járható részekben pedig a megvilágítás hiányos, vagy nem is létezett, a kosz szinte szerves részévé vált a folyosóknak, termeknek.

Slon szinte húzta Rufyt maga után, mert az Amarr lánynak még mindig hatalmas gondjai voltak saját magával. A tömeg a fő dómiban gyűlt, ahol Rolke tartotta beszédét és éppen interjúvolta az egyik tízpontos versenyzőt és legénységét. Slon rájuk nézett és még ebből a távolságból is eltöltötte az aggodalom. Hirtelen nem tudta, kik ők, melyik hajót vezetik, de ha kristályért mennek majd és ezekkel ott találkoznak, neki nem sok esélye lesz. Talán Meinek, Forgnak és Feynek igen, de neki semmi. Azok a burkolatlan kibernetikus páncélozott végtagok, a kidülledő mesterséges szemek, a hatalmas közelharc fegyverek, beültetések tömkelege nem békés kereskedőkről árulkodtak. Ezek mind életveszélyes harcosok, mind bent az űrhajókban, mind akkor, mikor kiszállnak.

A dóm oldalából nyíló sötét folyosón átvágtak és kocsiba ültek, mert ezen az állomáson nem végeztek átépítéseket. Az út hosszú a lakószekciókig.

Slon beült és Rufyra pillantott, aki csak állt, szédelegve, teljesen leblokkolva. Ez nagyon nem jó, gondolta a navigátor lány. Sürgősen kell vele csinálni valamit, mert olyan remek látványt nyújt, hogy biztos begyűjti az első egészségügyi őrzőjárat, akik éppen ilyen egyéneket szedtek össze, kimosták az agyukat, hogy engedelmes zombit készítsenek belőlük.

Slon rákiabált a lánynak, de mintha annak agya másik világban lenne, továbbra is apró

kilengésekkel úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban elájulhat. Slon kipattant és a karjába markolt. Rufy összerezett, mint akit álomból ébresztenek fel, majd Slonra nézett, újra a felnőttes mosolyt erőltette arcára, majd beült a kocsiba.

Elhajtottak, hogy lepihenjenek...

Zeol újra kihasználta az elalvás előtt a Minmatar állomás némileg visszataszító vendégszeretét, és némi ital elfogyasztása után engedett a lenézett Minmatar lányok bájainak. Olyan kellemesen érezte magát a pihenés előtt, hogy máris máshogy tekintett e fajból származó társaira. Talán még beszélgetni is fog velük, ki tudja?

Kiex és Fey leitták magukat, de olyan mértékben, hogy a Minmatar nő kötekedni kezdett többekkel. Kiex próbálta békíteni a nőt, hiszen nem hiányzik, hogy egy rendbontás miatt be legyenek zárva, majd átadva a Concord-nak. Ám míg ez a békítés sikerült, egy ötfős csoport feküdt eszméletlenül az egyik folyosón. Még idejében eltűntek és aludni mentek...

Mei és Forg a szobában ültek egymással szemben és csendben italoztak. A félhomályos, egyszerűen berendezett helyiségben a férfi arcán időnként átszaladt egy fájdalmas kifejezés, mikor arra gondolt, hogy Mei még mindig szereti Volret, és így neki nem marad esélye. Győzködni nem akarta, mert az ellenkezőjét válthatja ki, mint amit szeretne. A nő teste feszült volt, egész tartása arról árulkodott, hogy egyetlen rossz szó, vagy érintés és kitör belőle az őrzöngés. Ami az ő esetében nem törés-zúzásban, hanem szabályos rombolásban nyilvánult volna meg.

– Ne haragudj – szólalt meg Mei nagy nehezen a hosszú csendet követően. – Volre arca még annyira itt van előttem, hogy szinte látom rajta a fájdalmat, mikor megérintelek téged. – Hosszú, remegő sóhaj követte ezt, majd kifújta a tincseket a szeméből, és mivel most zavarták, megfogta őket, és oldalra tette, mintha elhúzna egy függönyt és így pillantana a parancsnokra.

Forg csak a fejét csóválta, majd erőtlenül felkacagott. – Nem haragudhatok, hisz nem ígértél nekem semmit. Csak az bánt, hogy jónak indult, de elutasítottál. De túl leszek rajta.

– Biztos? – pislogott félénken a nő.

Forg bólintott. Kortyolt a kékes italából, meggyújtott egy cigarettát és a füstöt maga köré fújta, mintha egy pajzsot építene fel, amin a nő érzelmei nem tudnak áthatolni.

– Felejtjük el ezt az egészet, jó? Nem megy ez így nekem. – Mei tekintete könnyörgött a férfi bocsánatáért.

– Jól van, mondtam túl leszek rajta – kacagott fel megint mély, mégis megnyugtató hangján.

Meiben ekkor tudatosult, hogy mit kedvelt a férfiben: a hangját. Megnyugtató, biztonság érzést adó. És imádta, mikor a fülében duruzsolt. Megint elbizonytalanodott. Most ezt tényleg be kéne fejezni Volre miatt? Aki már nincs vele két éve? Majd rájött a végső igazságra és ezzel kellett szembenéznie: nem Volre emlékét nem akarta megsérteni, hanem a saját magában kialakított első igazi szerelem emlékét, mert előtte senkit nem szeretett igazából. Próbálkozott srácokkal, férfikkal, még néha lányokkal is, egyiket sem tudta szeretni. Most megint olyan helyzetben vannak, hogy még ha bele is esik Forgba, akkor is ott fog lebegni a levegőben az elvesztésének esélye. Meghalhat, vagy elkaphatják. De őt magát is, nem?

Újabb perceket követően elhatározta magát. Esélyt ad a férfinak. Pontosabban esélyt az új kapcsolatnak, ezáltal saját magának is. Hosszú sóhaj után belekezdett érzelmeinek felvázolásába.

– Na, parancsnokom, meggondoltam magam. Mégse felejtjük el az egészet. Próbáljuk meg. De egyet ígérj meg!

Forg nem tudta elrejtteni örömét, csillogó szemekkel kérdezte: – Mit ígérjek meg? Bármit kérsz, megteszem.

– Azt ígérd meg, hogy minden eszközzel arra törekszel, hogy életben maradj. Nem akarom még egy szerelmemet elveszíteni.

– Ezek szerint...

– Igen parancsnokom – Mei arcán bájos mosoly terült el. – Mostantól a barátnőd vagyok.

Forgnak több se kellett. Eloltotta a cigarettát, lehúzta italából az utolsó kortyot és Mei mellé

ült az ágyra. Óvatosan fogta meg arcát, mintha csak porcelánból készült volna. Maga felé fordította és mielőtt megcsókolta volna, a nő még annyit tett hozzá, – És vigyázz te is arra a vésett agyú gyerekre. Meghülyülnék, ha elveszíteném.

– Vigyázok rátok. Megígérem.

Megcsókolták egymást. Nem sokkal később pedig elmerültek a testi élvezetekben.

Forg határtalanul boldognak érezte magát. Mei szívéről pedig hatalmas szikla gördült le, hogy végre bevallhatta érzelmeit, sőt mi több, inkább végre megértette őket...

Az éjszaka folyamán a versenyzők hamar nyugovóra tértek, hogy a következő, harmadik versenynapon kellő energiával indulhassanak el, hiszen már fogyni fognak a bóják és vészesen közeledik a kristályszerzési feladatok elkerülhetlensége. Ott pedig minden csepp energiájukra szükség lesz...

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS, HARMADIK NAP

– Jó reggelt Új Éden, itt Rolke Tuila újra, üdén, frissen, hogy bevezessen önöket a harmadik nap nemsokára induló versenyébe. A mai a The Forge/Vale of the Silent régiókban zajlik, a különbség a kilövendő bóják számában nyilvánul meg: Már csak maximálisan egy ilyen lesz a rendszerekben. Ez első két napon senki nem vette igénybe az „A” típusú küldetéseket, ezért ma újjak nyílnak meg, melyekből harmincat listáztak ki. Ezen küldetések különlegessége, hogy a versenyzőknek szinte biztosan ki kell szállni a hajójukból és egy kristályt kell megszerezni. A dolog érdekességét az adja meg, hogy csak a bizottság és a versenyzők tudják, hol vannak ezek, azonban a helyi lakosoknak fogalmuk sem lesz erről, ami új, érdekes színezetet ad mától a versenynek, továbbá megakadályoz mindenféle szabotázsakciót. A „C” feladatok, vagyis a konténerek száma nem csökken, de nem is növekszik, ezek helyzetéről csak akkor szereznek tudomást a versenyzők, mikor az adott rendszerbe ugranak, véletlenszerűen osztották el őket. Még 64-en vannak versenyben, ami az összecsapásokat jelentős mértékben lecsökkenti az űrben, de egyéb helyeken megnöveli. Tehát nemsokára indul a harmadik napi verseny, kövessék élőben a készülődéseket, továbbá az interjúkat...

Rufy szédelegve ébredt fel. A tegnapi események, az átélt sokkok az ébredés pillanatában az eszébe jutottak, és gyomrát azonnal görcsbe rántották. Tartott attól, hogy a többiek hogyan fognak ránézni, ő maga pedig hogyan fog a többiekébe. Egyetlen előnye, hogy ő tisztában volt, mit éreznek mások, míg ez fordítva nem így történt, de ez az előny nem ért sokat tapasztalatok nélkül. Sok előzőleg bejutott inger nem talált magának helyet és veszettül körözött fejében, mint egy üzemmavaros drón egy raktérben. Időnként úgy érezte, kezd megőrülni. Már rájött, hogy nem kellett volna benevezni ide. Még legalább pár évet el kellett volna békésen tölteni azon a bolygón, időnként elmenni vadászgatni és hagyni, hogy minden menjen a maga útján, hogy agya fokozatosan épüljön fel. De így, egyből fejjel a mély vízbe...

Megvonta a vállát. Lesz ami lesz, ma újra verseny van. „Kifelé, Rufyka!” parancsolt magára.

Ruhástul aludt el, így most levetközött, implantjaira szigetelő folyadékot permetezett, majd lefürdött. A forró zuhany észhez térítette, élvezte amint a vízsugár végigcsiklandozza testét. Masszírozni kezdte magát és végignézett testén. Szeme megakadt saját keblein. Fogalma sem volt, hogy ezek most jók, vagy nem jók, azt sem tudta, hogy mit élveznek ebben a férfiak, csak azt, hogy odáig vannak érte. Tovább masszírozta magát. Egyre tovább. Mindenhol. Már nemcsak a vízsugarat élvezte...

Szinte felsikoltott, mikor megérintette magát lábai között. Eddig nem volt ilyen érzése, mikor ide nyúlt. Ez most... fantasztikusan hatott.

Majd elámult a saját színein: ilyet azoknál látott, akik éppen kettesben vonultak el szobákba. Tudta, hogy miért, de nem érdekelték a részletek. Mostanáig...

A vízsugár alatt megsédült, ahogy az emlékképek keresztülvillantak agyán. Behunyt szemmel élvezkedő, mámoros arcok, hangtalan sikoltásokra nyíló szájak, erotikus jelenetek,

izgatóan izgalmas, feszült képek.

Rufy elkapta kezét lábai közül, majd ijedten nézett maga elé. Megrémült ettől a fantasztikusan jó érzéstől. Ilyen még sosem tapasztalt. Az úrhajók irányítása után még soha semmi nem volt ennyire jó. Ez lehet az a szex érzés, gondolta. Hát, ez... ez... hú, ez nagyon jó.

Újra finoman magához nyúlt, szeméit behunyta, majd újra meglódultak a képek, ezúttal hangokkal együtt. Majd jöttek az illatok is. A kellemes feromon molekulák illatának emlékei is megtalálták helyüket agyában. Már tudta, már átérezte, hogy ez milyen jó. De miért jött ez ilyen hirtelen? Eddig is fürdött, eddig is nyúlkaált oda, de semmi nem történt. És hirtelen, egy halálos verseny kellős közepén pedig...

Arra eszmélt, hogy valaki döngeti az ajtót a szobájánál. Mintha egy bolygó atmoszférájában repkedést hirtelen felváltaná a nagy sebességű talajba csapódás. Megszédült, hirtelen nyúlt oda a víz elzáróhoz. Magára kapott egy köpenyt és megnyitotta az ajtó melletti képernyőt. Mei és Forg állt kint.

Kinyitotta az ajtót nekik.

Mindketten mosolyogtak, Rufy azonnal látta rajtuk azt, amit saját magán is. És bár a férfi és a nő nem látták ezeket a színeket, merőben távol álltak a hülyétől, és azonnal észrevették, hogy mit művelt a lány.

Egymásra néztek, gonoszul elvigyorodtak és egyszerre kérdezték: – Miért tartott ilyen sokáig ajtót nyitni?

– Hú, hát, őőő, izé, hát a víz, igen, erős nyomással jött és nem hallottam, és nem is voltam itt agyilag, és gondolkodtam, és aggódtam, meg ideges is voltam, és, jaj, üm, jaj, na, gyertek be!

Forg és Mei minden erejét összeszedte, hogy ne mutassák ki azt, hogy tökéletesen tudják, mit csinált a zuhany alatt. A pirospozsgás arca, a túl sok permet alatt eltöltött idő jele mindent elárult, a zavarodott tinédzser első reakciója pedig szinte üvöltött.

– Mindjárt kész vagyok, oda üljetek le, kértek inni? szolgáljátok ki magatokat, jaj, hol a dzsekim, mindjárt, izé, igyatok, egyetek, ó...

Mei lehuppant a kényelmes székbe, Forg kivett egy energiatalt a szekrényből, és barátnőjének hajította. Mei oda sem nézve kapta el, annál inkább figyelte Rufy zavarodott mozdulatait. Annyira kapkodott, hogy nekiszaladt az ágy sarkának, felborult, sziszegett, nevetett, lefejelte a plafonról lógó ósdi díszítő elemeket, megint orra bukott, ahogy saját nadrágjába gabalyodott a lába.

Jó öt percbe tellett neki elkészülni, ez idő alatt Mei és Forg remekül szórakozott, sőt, Forg fel is vette sunyiban a jelenetet a kézi termináljával. Megmutatta Meinek és jót kacagtak azon, hogy a nő ugyanúgy rögzítette a suta esés-kelés másodperceit.

Rufy igazítatlan ruhával, kócosan botorkált eléjük, majd miközben szőke tincseit rendezgette, szeméit behunyta és egészen máshol járt.

– Kész vagy hercegnő? – kérdezte Forg, pimasz mosollyal arcán sandított rá.

– Üm, ööö, azt hiszem, hehe, jaj, igen. Igen, kész vagyok, huhh, váá, kész!

– Mielőtt elindulunk, pár szó. Ma nem szeretném, ha ilyen engedetlen lennél. Mint mondtam, nagyon jól harcoltál, de ha nem teljesíted a parancsaimat, bajban lehetünk.

– Oksi – a lány a padlót kezdte fürkészni.

– Kérlek tényleg vedd komolyan, ha megértetted amit most mondtam!

– Megértettem, elfogadom, nem leszek rossz kislány megint.

– Jó. Más. Mei és én...

– Egy pár vagytok, látom – vágott bele a lány.

– Ó, tényleg.

– Örülök! – vigyorgott.

– Hát még mi. – Ezzel Forg és Mei hosszasan megcsókolták egymást.

Rufy elámult a szép színeken, követte a pörgő, forgó, napkitöréshez hasonló jelenségeket. Ilyet már sokszor látott, ám kettejük esetében még ezek is különlegesnek néztek ki. Mintha egy kék naphól zöld kitörések robbannának ki és beterítenének minden bolygót, ami körülötte kering.

Mei lopva pillantott az áradozó lányra és hirtelen megint azt érezte, mintha Rufy a lánya

lenne, akinek éppen bemutatja újdonsült barátját, a gyerek arcára kiülő ábrázat pedig egyértelműen jelezte, hogy tökéletesen tudja, mi zajlik itt. Sok mindent tudott, csak éppen azt nem, ami a saját fejében történt.

Forg a Minmanatar nő iránt érzett ködön átpillantva rájuk nézett. – Ideje indulni. – Mondta. – Akkor Rufy, engedelmeskedni rendesen, rendben?

– Oksika – vigyorgott.

Összeszedték cókókjukat és kiléptek a szoba előtt a folyosóra, ahol Rolke már – megint – várta őket. Ragadozó módjára vigyorgott, mint aki elől most nem lehet menekülni, mert bizony ki fogja faggatni őket.

– Jó reggelt Mei, Forg, Rufy. Jól aludtatok?

– Elég jól – Mei keze feltáncolt Forg hátán és cirógatni kezdte a férfi tarkóját, finoman intésére adva, hogy most én beszélek, mert még nem vesztettem el az eszem.

– Megkérdezhetem, hogy te most összejöttél Gweykon parancsnokkal?

– Ez miért érdekel?

– Mert sokan imádnak titeket.

– De ezt nem mondhatom el, sajnálom.

– Rendben. – Rolke Forg felé fordult, majd neki tette fel a következő kérdést. – Parancsnok, mi lesz a mai terv?

– Bocs Rolke, még mindig nem árulhatom el.

– Csak annyit, hogy megpróbáltok valami „A” feladatot?

– Ezt sem mondhatom el. Mennünk kell Rolke.

– De ne már, bassza meg. – Mondta csalódottan, ráadásul élő adásban. – Hé, várjatok! – kiabált a riporternő, majd utánuk sietett és a sor végén haladó Rufyból próbált kiszedni valamit. – Der kapitány, várj! Hogy telt az előző nap? Hogy érzed magad?

– Hát, őőő – a lány zavarodottan vakarta fejét és mielőtt valami meggondolatlanságot mondott volna, Mei maga után ráncigálta, ezzel faképnél hagyta Rolket.

A riporternő kiegészítette az interjút az egyik arca előtt lebegő gépbe beszélve, majd megértve hőseinek reakcióját halvány mosollyal utánuk nézett és gondolatban sok sikert kívánt...

Kiex és Fey félve pillantva a tömegbe találkoztak Forgékkal a beszállókompokhoz vezető ajtók egyikénél. Mivel előző este minden szemtanút leütöttek, így senki nem tudta bizonyítani, hogy ők ketten rendbontást követtek el.

Forg és Mei azonnal kiszúrták rajtuk, hogy valami nem stimmel.

– Mit műveltetek? – kérdezte Forg.

– Hú, hát – Kiex folyékonyan hazudni kezdett – az úgy volt, hogy páran kikezdték Feyjel és ő megvédte magát, én is besegítettem, aztán...

Rufy eközben folyamatosan a fejük fölé nézett, fejével finoman körözve ahogy követte a furán hullámzó színeket, és Mei pedig már megtanulta, hogy ez azt jelenti, hogy nem mondanak igazat.

– Köszí Kiex, akkor most az igazságot légyiszi! – vágott bele a kardvívó.

Fey legyintett, majd a gügyörésző Kiex helyett kezdett beszélni. – Hagyjuk, nem érdekes. Hibát követtünk el.

– És ha lekapcsolnak ezért?

– Egy Minmatar állomáson? Rolkeval a hátunk mögött?

Ez igaz, Rolke képes lett volna egyrészt bármit elintézni, másrészt ha lekapcsolják a CESZ egykori tagjait, jó páran nem fogják már nézni a közvetítést, vagyis mindenki elfelejti az egészet és kész.

Lezárták az ügyet pár kézlegyintéssel, miközben befutott Ykai és Erl. Forgra néztek, szinte alig beszéltek, elhaladtak mellettük és egy külön kompa szállva elindultak a Kitsune felé, hogy megkezdjék az előkészületeket.

Ezután befutott Zeol, egy Minmatar lány szinte lógott a jóképű srác nyakában. Mei és Fey azonnal felröhögtek, Zeol elvörösödött, majd egy futó csókkal elküldte a lányt, fülébe súgva, hogy a

következő állomáson találkozni.

– Jók a Minmatar lányok, mi? – kacintott Fey a srácra, aki megadóan mosolygott.

– Meghiszem azt.

– Mi is tudunk ám jókat művelni, és... – Fey már közeledni kezdett a srác felé, de Kiex megfogta a karját és visszarántotta. Tudta, hogy ha a nő kiszemel magának egy férfit, akkor azt mindenképpen megszerzi, bájjal, erőszakkal, nem számított neki.

– Ne most, kérlek! – kérte Kiex. – Most koncentráljunk!

Fey meglepően gyorsan feladta. – Oké, bocs. Na, akkor indulás – ezzel beleboksolt a férfi vállába.

Utolsóként Slon jelent meg, futva, egy kicsit megkésve.

– Bocs, elaludtam.

– Nem gond, még időben vagyunk – válaszolt Rufy határozottan.

Slon éppen a dzsekijét cibálta magára, majd feltúrta ujját, hogy alkarján a tetoválások jól látszódnak.

Forg becsukta a zsilipet, ami elválasztotta a komp beszállót a dómtól. Egyedül voltak, így gyorsan összegezni kezdett.

– Na gyerekek, ma más taktikát kell követnünk. Bója kevés, így erre már nem szabad alapozni. Két dolgot vihetünk tovább. A konténervezést, vagyis a „C”-t, vagy pedig a kristályszerzést, az „A”-t. Kis barátnőm – simogatta meg Mei haját – remek...

– Szóval már a barátnőd, értem – vigyorodott el szélesen Fey. Meire nézett, némán „beszélgettek”.

– Igen, a barátnőm... – Forg megköszönte a torkát. – Na, tehát a drágám remek harcos és te is Fey. Másodszorban Erl és én is tudunk alkotni, így négy harcossal lehet számolni. Tehát mivel nem tudjuk hol vannak a konténerek, de azt igen, hogy hol vannak a kristályok, ezért útvonalterveket készítünk az „A”-sok közt. Aztán ha ezen utak bármelyikén találunk konténert, átszállunk. Mei jön át hozzám, így Rufy halad sebesen a konténer felé, kipakolja, elviszi, bepakolja, mi pedig közben megpróbáljuk megszerezni a kristályt, és ha megvan, felhozzuk, betöltjük Rufyhoz és ez a pont is a tied. Érthető? Ellenvetés?

– Nekem csak egy kérdés – jelentkezett Slon.

– Mond ki.

– Ha konténerleszállítás közben megtámadnak, fussunk, vagy harcoljunk?

– Helyzettől függ. Ha Mei átszáll, akkor a tűzvezérlés nem lesz olyan hatékony, mert át kell vennie Rufynak. Ezért két dolgot tehetek. Ha gyenge ellenfél, lelövitek, ha erős, nem bocsátkoztok harcba. Gyors a hajótok, meg tudtok lépni. Világos?

A két lány bólintott, de a parancsnok nem volt biztos abban, hogy Rufy is megértette. Újra megkérdezte: – Neked is világos Rufy Der kapitány?

– Ühüm – bólogatott mosolyogva.

Forg még utoljára végignézett mindenkin, majd beléptek a kompa...

Kis idő múlva mindhárom hajó legénysége a tesztek futtatta. Elsőként összehangolták a kommunikációt.

– Kiex jelen!

– Rufy jelen!

– Forg is jelen! Nos akkor, „A” küldetések, kilistázás, adatküldés, most.

A hajókban megjelent a két régió térképe, melyeken villogó pontok mutatták a kristályszerzésre alkalmas helyeket. Ezen a napon tíz ilyen volt elérhető.

Hosszas tanakodás következett, hogy melyiknek essenek neki ezek közül. Mivel a célterületen élő embereknek fogalmuk sem volt arról, hogy mit rejtettek el náluk, így nem kizárt, hogy egy-két kristály akár puskalövés nélkül is megszerezhető. Ez persze csak addig tartott, míg egy hajó szállt le. Ha jött még egy, vagy a lakosok megneszelték, hogy mi rejtezik lakhelyükön, esetleg fogadtak is egy versenyzőre, mérhetetlen káoszt eredményezhetett. Ez volt a legfőbb oka annak, hogy ezt a versenyt a Concord be akarta tiltani, de kevésnek bizonyult hozzá. Ám ha kevés, akkor mégis, kik

szervezik a versenyt? Ez a kérdés érdekes módon még senkiben nem merült fel. Felesleges, hiszen a nyerteseket szépen kifizették, nem volt semmiféle csalás. Sőt, a szervezőbizottság némi védelmet is biztosított, mondjuk a pihenések alatt.

Lezárták az ezen való morfondírozást és egyre másra nyitották ki, zárták be az elérhető küldetéseket. Végül kiválasztották a megfelelőt: egy bányászállomást, ami a Gurista kalózok fennhatósága alá tartozott. Volt négy olyan, ami teljesen veszélytelennek tűnt és éppen ezért mágnesként vonzza majd a pilótákat. Ha ügyesek és elkerülik ezt, akkor sok pontot szerezhetnek azzal, hogy senkire nem emelnek fegyvert, míg más versenyzők pedig szépen ritkítják egymást.

Forg átküldte a célállomás adatait. A kéz méretű kristály az építmény oldalsó részében, egy hosszú, kiálló szekcióban rejtve, amiben járhattak, kelhettek az emberek. Rá lehetett dokkolni, de voltak szervízbejáratok is, így úrruhában is be lehet ide jutni. A bázison lakó kalózok ráadásul ebből ha észre is vesznek valamit, nem nagyon fogja érdekelni őket. Egy újabb karbantartó a napi sok száz közül.

A küldetés részletei nem tértek ki arra, hogy az állomás mennyire őrzött. Ez csak akkor derül ki, ha oda érkeznek.

A startig már nem sok idő maradt. Forg a pillanatnyi csöndet kihasználva gondolataiba mélyedt, igyekezett átlátni a rózsaszín ködön, amit a Minmatar nő vont köréje. Remélte, megússzák egy darabban az egészet, nem kapnak el senkit. Akadtak ismerősök szerte Új Édenben, bízott benne, hogy még nagy részük lojális és megbízható. Az biztos, hogy ha elkezdődik a bujkálás, sok álmatlan éjszakájuk, üldöztetésük lesz, de hát eddig is ilyen volt az életük. Mikor a CESZ-ben harcoltak, majd utána két évig folyamatos rohanás.

Forg felsóhajtott, és gondolatait fegyelmezetten elrendezte. Most nem gondolhat Meire, mert irányítja a csapatot. Most nem gondolhat rossz dolgokra sem, mert koncentrálnia kell. Igen. Vett egy nagy levegőt, megerőszkolta agyát, majd máris új dolgokat vett észre a kijelzőn, amit máris jelentett.

– Rufy, Kiex, harci drónokat töltsetek be. Van elég lőszeretek?

– Nekem még van egy csomó – dalolta Rufy.

– Még nekem is. Szinte tele vagyok. – Közölte Kiex, meglepő módon a hangja most nem volt fásult, kiégett, hanem energikus.

A hajók drónöbleiben a gépeket cserélték és készre állították őket a kilövésre. Ezek is megvannak. Diagnosztika rendben. Készen a startra.

Rolke képe jelent meg a pilótafülkékben, és csak a versenyzők számára, de aggasztó dolgot közölt.

– Tisztelt versenyzők. Akadt egy új veszélyforrás. Az „A” küldetések helyszínét csak a versenyzők és a szervezőbizottság tudja, ám most előbb kaptunk jelentéseket, hogy ezek egy részére komoly Concord felszíni csapatok lettek kivezényelve. Fél órával ezelőtt pedig máris elkezdődött egy összecsapás egy kolónián a rendőrség és a lakosok között. Erre az egészre, hogy a Concord hogyan tudta meg, hogy merre vannak ezek, egyetlen magyarázat létezik: Egy, vagy esetleg több versenyző beépített Concord tiszt.

Forgék összerezzenek. Már megint. Akkor a Concord ezért adta fel a kapuk védelmét, és nem azért, mert feladták a vadászatot. Így most kevesebb helyen kell átvezényléseket csinálniuk, mert a versenyzők biztosan leszállnak, bedokkolnak ezekre a helyekre, ahol könnyebben el lehet őket fogni vagy lelőni. Nem kell kapuk tucatjaira figyelniük, hanem célirányosan csak tíz településre és ott is konkrét helyekre. Remekül taktikáztak, el kellett ismerni.

Rolke folytatta, még mindig csak a pilótákhoz szólva, hiszen ha a nézőknek is bemondaná ezt, túl nagy káoszt kockáztatna. Elég már így is az, hogy a helyiek rájöttek, van náluk egy kristály: – Jelen pillanatban nem tudjuk, ki, vagy kik lehetnek ezek a versenyzők. A szervezőbizottság most keresi ezeket, végignézi mindenki életútját, de ez hosszas időbe telik majd, lévén ezeket az adatokat elrejtették. Amint megtudjuk, kik ezek a pilóták, a kilövésük akár húsz pontot is érhet. Mindenki legyen résen és sok szerencsét!

Ennek hatására hárman máris kiszálltak a versenyből, ezt a középső kijelzőn a résztvevők számának csökkenésénél kiválóan láthatták. Már csak 61-en indulnak neki a harmadik napnak.

Megjelentek a kijelzők a hangárban, a hajók között, és a harminc perces határ örülten pörgött visszafelé...

7. RÉSZ: A HARMADIK NAP

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS, HARMADIK NAP, START

– *Közeledik a Start pillanata Kedves Nézőink, már csak három perc van hátra az indulásig. Hárman kiszálltak a versenyből technikai okokra hivatkozva – hazudta Rolke, nem akarta kikürtölni a beépített emberek létét. – Gyorsan összefoglalom az első tíz helyezettet. Tizedik helyen #137 Rea Ploi Malediction-ben, kilencedik helyen #30 Wetreulas Sadra Ishkur-ban, nyolcadik helyen #17 Kyas Olek Sentinel-ben, hetedik helyen #2 Kem Keil Jaguar-ban, hatodik helyen #22 Opra Lek Keres-ben, ötödik helyen #36 Nerimal Huol Hawk-ban, negyedik helyen #77 Nasfeul Eylur Caldari Navy Hookbill-ben, harmadik helyen, #12 Zoik Zert Dramiel-ben, második helyen #141 Rufy Der szintén Dramiel-ben és első helyen #54 Udari Pow Daredevil-ben. Az élmezőnyben néhány név már tegnap is szerepelt, vagyis kezdenek kialakulni a húzó versenyzők, akik a mércét oly magasra állították, hogy a fogadási esélyek azoknál, akiknek jelenleg alacsony pontjuk van, elképesztő összegekre kúsztak. No, de most nézzük a startot, mindenkinek jó szórakozást kívánok a Fregattverseny Harmadik napjához. És már csak harminc másodperc...*

– Felém céloznak, méghozzá hárman is – jelentette Rufy.

– Be is fogtak? – kérdezte Forg.

– Nem, csak az ágyúk fordultak felém.

20...

– Kiex, Rufy, megint azonnal kiszáguldani és most nyomjátok le a gépeket, menjünk az állomás alá, míg elhúznak a többiek.

– Értettem! – válaszolták. Rufy arca most érett nőt juttatott eszébe mindenkinek, Kiexé pedig most nem tűnt idegesítően aggodalmaskodónak.

10...

– Franc, már rám is céloznak – jelentette Forg. – Készüljetek!

5...

4...

3...

2...

1...

START!

A hajók kilöttek a felcsapó tűzfüggönyből és teljes sebességgel repesztettek kifelé. Éppúgy, mint az előző napon, ez megint nem sikerült néhányak: Egy Keres – éppen a hatodik helyezett Opra Lek hajója – lángba borult, majd a hangárkijárat melletti falba csapódott és felrobbant. Ezt a #71-es Crusader széteső darabjai követték, a hangárt már csak a leszakadó, lángoló hajtóműblokk hagyta el.

Természetesen, éppen ahogy jelentette, Rufy is célpontjává vált a gyors támadásoknak.

– Hárman rajtam, fognak, lönek, jelölve!

Forg azonnal kiütötte a rendszereit a #104-es Hawk-nak és a #134-es Claw-nak, de a harmadik, a #124 Purifier még lőhetett volna, ha Kiex és Forg nem tépi darabokra, mielőtt bármit is tehetett volna.

Rufyék visszafordultak, hogy elintézzék a két hajót, így mindkettőt lepontozták, és bár a Hawk páncélzatával akadt némi gondjuk, egy percen belül ez is követte a széteső Claw-t.

– Kifelé, kifelé, le, az állomás alá! – kiáltotta Forg.

Mindhárom hajó meglódult, mögöttük, felettük, alattuk még mindig vívták néhányan harcukat. A robbanások miatt pörögve szálló alkatrészek, fegyverek ide-oda cikáztak, néha

lepattantak a hajók burkáról.

A versenyzők nagy része már elhagyta a hangárt, ám közülük néhányan úgy tervezték, hogy a kirepülőket tépázzák meg. Mivel Rufyék repesztettek elöl, Slon lenyomta a gép orrát, majd pörögve kerültek ki néhány szemből érkező rakétacsokrot. A robbanások nem tettek szinte semmi kárt a Dramiel-ben, de mögötte ütemesen haladt a Worm és a Kitsune, és rendre viszonozták a tüzet. Ennek az újabb összecsapásnak az eléggé alul páncélozott #133 Hawk és a törékeny #63 Crow esett áldozatául.

Forg egy pillanatra azt figyelte meg, hogy már a sokadig olyan duót teszik ártalmatlanná, ami egy támadó fregattból és egy elfogóból áll. Bár ezeknek nem sok esélyük volt a triók ellen, főleg azok ellen nem, amikben volt bénítóhajó, mint a Kitsune és két titkos fejlesztésű, mint a Worm és a Dramiel. Ezek a magányos pilótákat vadászgatták, de amint beleszaladtak egy másik duóba, vagy trióba, véget ért számukra a verseny.

Rufyék kiérték a hangárból, melynek bejárata előtt már csak három hajó vívta harcát, ebből az egyik a tízpontos Udari Pow Daredevil-ben. Egy Jaguar-ral és egy Taranis-szal csatázott, és ez utóbbiba éppen bevitte az utolsó találatot. A Jaguar pedig inkább menekülőre fogta és a kiugró kapu felé iramodott. Bár a pilótája máris megbánta, hogy nekiestek ennek a versenyzőnek, mert a Daredevil beérte, és hagyta távolodni, de közben veszettül cikázott körülötte és egyre csak bontotta a pajzsait.

Forgék nem várták meg a végkimenetelt, ugyanis többen ugrottak vissza az állomáshoz, de nem lehetett tudni, hogy a Jaguar pilóta társai, vagy a másiké, vagy esetleg egy harmadik fél.

Rufyék már lefelé döntött orral száguldottak, Kiexék és Forgék is követték a „zuhanó” hajót. Már jócskán az állomás alsó szekcióit kerülgették, mikor Forg parancsba adta: – Na, most irányba kapu felé, gyorsít és ugrás!

Néhány másodpercen belül elsuhanak, és még utolsó mozzanatként láthatták, amint a Jaguar is darabjaira hullik, majd a Daredevil pilótája egy újabb duót támad meg egymaga...

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS

– A mai nap sem indult unalmasan, Kedves Nézőink. Újra nagy harcokkal kezdődött már bent a hangárban, aki pedig egyben maradt és kijutott már elszáguldott a kiugró kapu felé, hogy megkezdjék a mai napi vadászatot. Maradjanak velünk, jön a többi jelentés és óránkénti összefoglaló, és mivel máától már az „A” küldetések nem lehet elkerülni, újabb harci felvételeket láthatnak majd különféle helyszíneken...

A kapura érkezőt az üresnek látták, így nyomban átugrottak...

Az Akkio-ba érkeztek, ahol a beugróról egy sérült Nemesis akart továbbugrani, ám mielőtt Forg bármit mondhatott volna, Rufy leponozta és Mei pedig két jól irányzott sorozattal, a láthatólag egy perccel ezelőtti összecsapásból győztesként kikerült bombázót szanaszét lőtte.

– Juhéj, könnyű préda – ujjongott Rufy.

– Szép volt, de tovább gyorsan – parancsolta Forg.

Irányba álltak az Otosela kapu felé. Ugyan akadt egy másik is, de az egyből visszavezetett Geminat-be, ami régió elhagyásnak minősül és azonnali kizárást eredményezne.

Átszáguldottak a rendszeren, majd a kapura érve...

– Ugrás azonnal! – utasította Forg a társait.

A meghajtók gyorsan teljesítették a kérelmeket, még szinte izzottak, mivel valószínűleg vagy húsz-harminc hajót löktek át nem egész egy perccel ezelőtt...

Az Otosela-ban azonnal ráfordultak a Tasti kapu vektorára, gyorsítottak és átvágtak a csillagközi téren. A rendszerbe éppen mögöttük érkezett be a Daredevil és egyikük sem tudta miért, de parancs nélkül azonnal ugrott át a kapun, mintha ez az egyetlen hajó üldözné őket. Nem látták, hogy ez a pilóta sem mozog egyedül...

A Tasti rendszerben egyből a Messoya kapu felé fordultak és amint a kijelzések felvillantak, megjelenítve az átjárót, Mei szíve azonnal kalapálni kezdett. Emlékek törtek rá. Az őket üldöző

Daredevil miatt a Messoya-ban el kell bújni egy kis időre és Mei tudott egy jó helyet...

Amint beérkeztek, Mei koordinátákat lökött át Rufynak, és mindenkihez szólt:

– Srácok, én itt már jártam, itt bujkáltunk egy titkos koordinátán, Rufynál az adat, ha mi odaugrunk, ránk tudtok jönni és megvárhatjuk, míg ez a Daredevil eltűnik.

– Oké – mondta Forg. – Rufy, ugorj gyorsan, addig Kiex és mi el a kaputól valahová.

Három különböző irányba száguldottak a hajók. Kiexék az egyes bolygó mellé érkeztek, Forgék a nap közelébe, Rufyék pedig egy olyan helyre, ahol...

Bár már a bolygóállás teljesen más volt, mint közel két éve és három hónapja, de Mei tökéletesen emlékezett arra, hogy mi történt itt.

– Itt vagyunk a koordinátácskán – jelentette Rufy. – Ugorhattok rám, rám, rám – folytatta dalolva.

Fél perc múlva a Worm és a Kitsune beesett melléjük.

– Oké, itt várunk pár percet.

– Vettem – Rufy tisztelgett.

– Értettem – Kiex is.

– Mei – kérdezte Forg a barátnőjét –, honnan ismered ezt a koordinátát?

– Régen volt – jelent meg a nő arcán egy félig fájdalmas, félig örömteli mosoly a kellemes emlékektől és azok elvesztésétől. – Emlékszel, mikor először találkoztunk?

Forg elmerengett egy pillanatra. – Aham. Mikor mentetek az Antiainen rendszerbe, hogy elkapjátok a Concord parancsnokot és engem béreltetek fel, hogy eltereljem a figyelmüket, persze. Ott kezdődött sok minden jó.

– Na, de előtte is történt ám egy s más. Mikor mi beleszóppentünk abba a buliba, akkor jártunk ebben a rendszerben, leszálltunk a kettes bolygó kolóniáján, majd Aylar mentett ki minket, mert csapdába csaltak és a hajójával ide ugrottunk, erre a koordinátára. De itt meg kiszkeneltek, megtámadtak, de végül megúsztuk.

Forg csak bólogatott, de észrevette rajta, hogy valamit még elhallgat. Kérdően nézett, de a nő csak a fejét rázta és lesütötte a szemét. Nem akart róla beszélni. Nem akart a kellemes emlékekről egy szót sem mondani, mikor itt, a kolónián vette Volre azt a bizonyos cowboy kalapot. Amit Mei még összehajtva, minden egyes nap a zsebében hordott. Nem emlékezett tisztán az üldözésre és menekülésre, de arra igen, hogy Volreval milyen jól érezte magát. Régi szép idők, már csak így maradt meg emlékezetében...

A Daredevil elhagyta a rendszert és csak ekkor látták, hogy két társa van, egyikük a #43 Xadasi Kju Kitsune-ben, másik a #17 Kyas Olek Sentinel-ben. Érdekes trió, gondolta Forg. A Sentinel energiát szív el, a Kitsune bénít. De tűzerő nem sok van ezeknél. Ami azt illeti, ez az összetétel – a két strapabíró hajó és a bénító – eddig kiválóan bevált. Eddig is közel tíz, tizenöt versenyzőt csak ők hárman lőttek le, Mei pedig mindig résen volt és ahogy megbeszélték, az utolsó találatokat mindig a Dramiel vitte be, ezért a tervek szerint, Rufynak gyűlt a pont. Ám ez megint csak kezd majd elfajulni. A későbbiekben nem számít, hogy Rufy csak négy pontot ér, már csak azért is megéri kilőni, hogy mások feljebb juthassanak. Bár a lányra eddig is vigyáztak, most majd még jobban kell.

Még bő tíz percet vártak, hogy a Daredevil és társai egész biztosan eltávolodjanak a kapu utáni rendszerekben.

– Na jó, indulás. Megyünk egyből a megbeszélt „A” küldetésre, tápláljátok be az útirányt és míg nincs semmi komoly akció, készüljétek. Aki bemegy az Mei, jómagam és Fey. Két ember kell a hajókba, ha nem akarjuk, hogy a harci hatékonyság túlságosan leessen. Erl, te vagy a kapitány míg én nem vagyok a hajón, Kiex, te vedd át a tűzvezérlést Feytől, Rufy, te pedig Meitől.

– Értettük – válaszoltak most már nemcsak a kapitányok, de mindenki más.

– Eddig jók vagyunk srácok, őszintén szólva nem gondoltam, hogy eddig is eljutunk.

Kiex máris fogódzót talált ezen a kijelentésen. – Áhá, szóval te is cinikus voltál végig, csak magadban tartottad. – A férfi azt remélte, hogy végre társra talált a nyegegésében, de Forg gyorsan lelohasztotta a kedvét, szúrósan ránézett. – Annyit már megtanultam, hogy ne romboljam feleslegesen a kedélyeket. Sok embert vezettem eddig is, tudom, mit mikor kell tenni. – Igaza volt,

hiszen nemcsak ő, hanem mindenki fél valahol mélyen, de hogy ennek hangot adnak-e vagy sem, az már egyénektől függött.

Miközben a hajók elhagyták a Messoya rendszert, Mei úgy érezte, hogy gondolatban ez a legmegfelelőbb időpont arra, hogy véglegesen elbúcsúzzon nagy szerelmétől. Még Forg is megértette szándékát, mikor meglátta fején a cowboy kalapot...

A Messoya után vesztül száguldottak át a The Forge régió, meglehetősen messze volt a kapu Vale of the Silent-be. Útközben minden második rendszerben találtak egy bóját, a megbeszéltek szerint Rufy lekapdosta őket, majd repesztettek tovább.

A HighSec rendszerekben az élet nagy volt, hajók, konvojok, teljes vadászó csapatok haladtak, ugrottak keresztül, de egyik sem támadó szándékkal. Persze a Concord óvón figyelte őket is, akárcsak a versenyzőket, de aggasztóan nem tettek semmit, hiszen valóban jobb az, ha a versenyzőket „sérülékeny” állapotukban, a lehető legkisebb vérontás mellett lövik le.

Vajon ki, vagy kik lehetnek azok a beépített emberek? Forg úgy gondolkodott, hogy ha ő lenne a helyükben, hogyan viselkedne. Valószínűleg kerülne minden konfrontációt, hogy mindig tudjon jelteni. Igen, jó eséllyel ezek is ezt teszik. Kilistázta a jelenlegi pontszámokat, és megfigyelte az utolsó tíz helyezettet. Mindnek alacsony pontszáma volt, így lehet, hogy csak tényleg magányosan vadásznak és lemaradtak a pontversenyben, vagy pedig alibiből lelőnek egy-két bóját és konténereket szállítanak le, hogy ne világítsanak a kijelzőkön mint „Concord tiszt vagyok, ide lőj!”. Forg azon tűnődött el, hogy értesítsen-e erről valakit, hogy ez egy jó kiindulópont, de biztosra vette, hogy a szervezőbizottság – hiszen elég nagy hatalma van –, jól tudja ezt. Végül megvonta gondolatban a vállát. Nem tud tenni semmit. Úgy tekintett rá, mint nehezítés a versenyben. Bár elég durva fajta...

Tizenhat ugrás alatt, melyet egy óra alatt tettek meg, kilóttek minden bóját és le tudtak szállítani egy adattáblát is egy konténerből, ami szerencsére útba esett. Egy potya tíz pont Rufynak. Persze a lány még mindig nem kúszott fel az első helyre, sőt, visszacsúszott a negyedekre. Forg nem tudta elképzelni, hogy a még mindig első helyezett Udari Pow mit művel, de hogy nagyon kemény ellenfél lesz, az biztos. Míg Rufynak gyűlt a tizenhat ugrás alatti közel harminc pont, addig a Daredevil kapitánya majdnem ötvenet szedett össze. Hogy a fészkes fenébe? Talán azért, mert előttük jár, és elkap, lelő, szétszed minden útjába akadót? Vagy elvégzett egy „A” küldetést fél óra alatt? Senki nem értette. Egy biztos, hogy míg ez az Udari Pow nem esik ki, szinte esélytelen lesz nyerni.

Megérkeztek az Obe rendszerben a Vale of the Silent-be vezető kapuhoz. Már várható a helyi lakosok támadása a másik oldalon, így Forg nagyot nyelve parancsot adott: – Rufy, te méész előre. Tudod a dolgod, ha blokádnak van, kilőni egy bolygó vagy hold felé hogy kikerülj minden bénító távból és elugrani. Világos?

– Igen – bólintott a lány mosolyogva, a félelem legkisebb jele nélkül.

Forg ezen meglepődött, és besorolta ezt is a „Rufy furcsa reakciói” című gondolataiba.

A Dramiel átugrott, majd másodpercek múltán a lány jelentett: – Beugró tiszta, de tele van roncsokkal, drónokkal. Nagy csíhi-puhi lehetett itt nemrég.

– Jövünk mi is.

A hajók máris ráfordultak a végcél felé vezető útvonalra, az első építmény felé, gyorsítottak, majd ugrottak.

– Rufy, megint te méész előre! – utasított Forg a hipertéren áthaladás alatt.

– Igeeniis – dalolta.

A NullSec régió a várttal ellentétben csendes volt. De miért? Nem érdekli a helyi lakosokat a pilótánkénti egy milliárdos vérdíj? Elég lenne pár térfogó hajó, gyors elfogók, hamar gazdagok lennének. De mégsem tették. A magyarázat egy részét kapukon láthatták, ahol roncsok lebegtek lassan, némelyik még izzott, szikrázott, világított, az irányítás nélküli drónok is lassan lebegtek abba az irányba, amit akkor tartottak mikor megszakadt az összeköttetés. Furcsa volt minden. A lokál csatornákon sem láttak nagyon senkit.

Közeledtek céljukhoz, így akik készen álltak arra, hogy kiszálljanak a hajókból, gyorsan szedelőzködni kezdtek. Mei magára vette az úrruhát, a vékony anyagú, ellenálló öltözetben elég

könnyen lehetett mozogni, sőt, még némi védelmet is nyújtott, mint egy könnyebb testpáncél. Ám nem erre bízta magát, hanem az alatta hordott fekete speciális bőrszerelésére, amibe védőlapokat, és különféle energiapajzsokat építettek. Az úrruhát majd leveszi, ha bejutottak az állomásba, hiszen nem frontális harc lesz, hanem lopakodás, ameddig csak lehet.

Megérkeztek a célrendszerbe vezető kapuhoz. Forg ránézett mindenkire. – Készen álltok?

Bólintások, feltartott hüvelykujjak, kacsintások, néma mosolyok tudatták vele a pozitív választ.

– Hát akkor, befelé, nézzük meg az első „A” küldetésünket!

Rufy ugrott előre, jelentett, hogy tiszta, majd a többiek követték és máris száguldottak a legkülső bolygó körül keringő állomáshoz...

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS, HARMADIK NAP

– Szép napot minden nézőnek. A Harmadik napi események kezdenek érdekes fordulatokat venni. Egyik versenyző máris elvégzett egy „A” küldetést, melyben egy bolygón lévő létesítményből kellett megszerezniük a céltárgyat. – Rolke itt nem mondhatta el megint csak a Concord érdekelttségét. – Akciójuk könnyű volt, ellenállás nélkül megszerezték a kristályt. A versenyben még 44-en repesztenek tovább...

A célállomás az EIDI-N rendszer szélén, a legkülső bolygó körül keringett. A Gurista bázist lopott tervek alapján készítették réges-régen, így pontos mása volt egy Caldari bányászállomásnak. Hosszanti tengelye 95 kilométer körül lehetett, a keskenyebb része talán hatvan. A középső, szabálytalan alakú főblokk magassága szintén ennyi, a belőle négyfelé ágazó vaskos modulok mindegyikére kisebb – bár még mindig gigantikus méretű – egységeket építettek, melyeknek továbbra sem volt semmiféle közük a szabályossághoz és formatervezettséghez. Szerteszét különféle dokkolónyúlványok várták, hogy egy hajó rájuk kapcsolódjon, de a kalózok ezzel már régen nem foglalkoztak, legalábbis nem nagyüzemben. Időnként egy-egy gyártás iránt érdeklődő újonc ki lett küldve és az alapkiképzés részeként hajókhoz fűrték ki az alapanyagokat, melyekből végül itt helyben gyártották maguknak az úrjárműveket.

A lokál csatornán nem láttak más versenyzőt, ám a szkennerek tömérdek Gurista hadihajót jelenítettek meg, egy árva Concord cirkálóval egyetemben.

Forgék száz kilométerre érkeztek az állomástól és figyelték az életet. Csend honolt az építmény körül, egy-egy karbantartó hajó repült ki, átszállt egy másik blokkhoz, majd még innen is kivehető apró fényes villámlásokkal belekezdett a munkába, hogy kijavítsa a kóbor meteorok becsapódása okozta sérüléseket. Ám ezeken felül semmi nem mozdult.

– A Gurista flotta jeleit többfelé látom. Bolygóknál, holdaknál. Szétszóródtak. – Jelentette Kiex.

– Szerintem keresik a bejutott Concord cirkálót. – Mondta Forg, – Gyanítom hogy besurrant egy ide, kitette az embereket a kristályhoz közeli helyen, majd elszelelt, de a flotta megneszelte és most igyekeznek levadászni.

– Én nem szeretem ezt a Concordcskát – nyafogta Rufy.

– Senki sem szereti őket. Egyet tehetsz velük. Behódolsz, vagy lelöveted magad. Túl jók, erősek, befolyásosak. Egyetlen ellenfelük a kalózok kiterjedő flottái...

– És a CESZ elsöprő ereje – vágott bele Mei.

– Azért voltunk jók, mert koncentrálni tudtuk erőinket. Sajnos nem értük meg a teljes kivirágzását. Nem kellett volna a CESZ-nek kikezdeni a kalózokkal, mert kisebb területet tudtak levédeni hatalmas erővel. Na de ez a múlt, most ide koncentráljunk lányok fiúk.

– Hogyan akarsz bejutni? – kérdezte Fey, akinek már két robotja a vállán mászkált, csillogó négy lábú rágcsáló alakját vették fel és a képernyőbe bámultak rezzenéstelenül apró vörös szemekkel.

– Itt egy dokkolókar. – Forg kivetített egy közeli képet az állomás oldalsó részéről, ahol egy jó négy kilométeres nyúlvány jelent meg. Masszív belső folyosók fértek el odabent, külső felén

radioaktív festés világított, ami segítette az irányzást a pilótáknak. Ha egy szállító, vagy bányászahajó rádokkolt egy ilyenre, a benti robotok, szállítóeszközök pillanatok alatt kiürítették a rakert és mindent az állomás belső részeibe szállítottak. Forg még tovább nagyított a képen és máris megfigyelhették az emberekre tervezett apró bejárásokat. – Ott megyünk be, a ZG 42-esen. – bejelölt egy fentről nyíló zsilipet, amit manuálisan bentről, kintről is ki lehetett nyitni. – Ha bent vagyunk, felderítünk, aztán közeledünk a kristályhoz. Mindenki aki bemegy, tegye be a pozícióját a terminálba.

– Mennyi Concordos lehet bent, ha már kitették őket? – kérdezte Kiex.

– Ha egy cirkálónyi legénységet tettek ki, akkor több száz is lehet.

– Ó te jó... Nem megyünk inkább más...

– Nem, Kiex. – Forg most már megvetően nézett rá. – Már minden „A” küldetés ilyen lesz.

Ami most előnyünkre szolgál, hogy még ha ki is tettek vagy száz tisztet, akkor azok most tuti harcolnak a belső erővel. Vagy hogy máshogy fogalmazzak, nem vagyunk egyedül. Apropos, van álcaköpenyünk?

Nemlegesen rázták a fejüket.

– Na, jó, ha ezt megússzuk, elsőként vennünk kell a továbbiakra.

Mei kiegészítette a tapasztalatokat ezzel kapcsolatban. – Csak gátol a mozgásban, mert óvatosan kell benne ügyködni. Másrészt elég egyetlen hőérzékelős szem és lebuktunk. Egy álcaköpeny jó átlagos bolygólakóknál, de felejtse el egy harci Concord egység ellen.

Forg ránézett és egy bólintással nyugtázta a komoly harcos tapasztalatait. – Hát jó, akkor úgy megyünk be, hogy próbáljunk rejtve maradni. Rufy, Kiex, átvenni a tűzvezérléseket és a jelzésemre indulni. Hölgyeim, szedjék rendbe magukat!

Mei, Forg és Fey felvették az úrruhákat, bekapcsolták a rendszereit, majd fejükre tették a sisakot. A fekete, szinte egyszerű szerelőoverallnak kinéző öltözet rászívódott az alatta lévő ruházat felületére, beindult benne a fűtés, és a sisak belső felén megjelent minden szükséges adat az úrsétához.

Amint készen álltak, Forg tesztelte a rádiót. – Hallotok?

– Nem – vigyorgott Mei.

– Én sem – grimaszolt az idomár.

Forg értette kettejük viccét, nem akadt fent rajta, hanem folytatta a parancsok kiosztását. – Rufy, Kiex, Erl, hajtóműveket indítani, villámgyorsan repüljete a zsiliphez, dobjatok ki minket és tűnjetek el az állomástól! Ha szólunk, gyertek vissza értünk!

A két kapitány és a másodkapitány nyugtázták, majd a hajók elindultak...

Ahogy az állomás tömege betöltötte a kilátókat, egy pillanatra elgondolkoztak. Óvatosnak kell lenniük, mert a Concord egységek nagyon jók. Nem kizárt, hogy ha túlerőben, vagy nyert helyzetben érzik magukat, átváltnak bénítófegyverekre, hogy elfoghassák a versenyzőket, mi több, a CESZ régi tagjait. Ha sikerülne, szörnyű sors várna rájuk, ezért a szokásosnál idegesebben léptek a kis hajók zsilipjeihez. Leválasztották a kis teret a pilótafülkétől. A vörös, irritálóan erős fények jelezték, hogy a külső ajtó készen áll a nyitásra.

– Közeledünk elsőként – jelentette Rufy. – Húsz... Slon, lassíts... Öt... Itt vagyunk. Mei-Mei, indulhatsz.

– Értettem – válaszolt a nő, idegesen sóhajtott egyet, majd kinyitotta a külső zsilipet.

A Dramiel még finoman, lassan mozgott, az ajtó pedig éppen a repülő hegy felé nézett. Ritkán szoktak úrruhában tevékenykedni, így most Mei megint átérezte milyen hatalmasak ezek az állomások. Átlátott a magas blokkok közt, szemből éppen sütött a messzi nap, erőtlenül, hiszen a rendszer legkülső peremén jártak. Az építmény felületén több helyen irányjelző fények villogtak, suhantak, köröztek, kilátóablakok pislákolnak, a világítás fel kapcsolódott ahogy valaki belépett a mögötte lévő szobákba, termekbe. Kifúvók lötték ki az elhasznált levegőt, különféle gázokat, amik hamar megfagytak az űrben.

– Slon, repülj közelebb! Túl nagyot kell ugranom.

– Oké Mei, megyünk.

A hajó tett egy kört, hogy más vektorról közelítsen és most szinte csak méterekkel érkezett a

dokkolókar fölé. Mei kilépett, ellökte magát, majd egy speciális fegyverrel kilőtt egy vékony drótkötelet, majd az eszközt beindította és szép kényelmesen a vaskos felülethez húzta magát. Amint közel ért, bekapcsolta a talpában a mágnest, rátapadt a fémfelületre. Már is látta az időnként becsapódó meteorok keltette lyukakat, némelyik mélyebben fúródott bele a burkolatba, de egyik sem tűnt súlyos, veszélyes találatnak, ami esetleg veszélyeztetné a bent élőket.

– Lent vagyok. – Közölte. A körülményekhez képest sebes léptekkel közelített a zsiliphez.

– Vettem, Rufy kirepül.

A Worm és a Kitsune még csak ekkor ért az építményhez, majd az oldalukon megnyíló ajtóból Forg és Fey kiugrott és egy-egy hasonló fegyverrel Mei érkezési pontjára húzták magukat.

Mikor mindhárman az állomás dokkolókarjának felületén sétáltak, Forg és Fey is elküldte a hajókat, amik már is egy helyre gyűltek és folyamatos mozgásban maradtak, nehogy egy kalóz felderítő rájuk akadjon és mivel ugyan nem gyűlt meg a bajuk velük, pusztán kedvtelésből is kicsavarhatnak bárkit a hajójából.

Eközben Forgék mintha valami alacsony gravitációjú holdon vagy bolygón sétálnának, közeledtek a zsiliphez. Felettük egy szervizelő hajó szállt el, de vagy nem látta őket, vagy nem érdekelte mit tesznek.

A zsiliphez érkeztek, ami a vaskos kar felső részében nyílt. Mei hajolt le, aktiválta a nyitómechanizmust. A talpuknál a vaskos nyílászáró oldalából levegő szökött kifelé, majd mire fejmagasságba ért, már csak kristályok szálltak el szemük előtt. A zsilip a falba csusszant, alatta egy létra tűnt fel. Egymásra néztek, Forg – bár legszívesebben nem így tett volna – előre küldte barátnőjét.

– Aztán vigyázni a hátsótokra csajok – küldött feléjük a sisak mögül egy erőtlen mosolyt.

– Te is parancsnok – Fey pimaszul vigyorgott Meire, Forg mellé lépett és rácsapott a férfi fenekére.

Meiben persze semmiféle féltékenységi érzés nem tört elő, egyrészt még nem teljesen habarodott bele a férfibe, másrészt tudta, hogy a másik nő sem gondolja komolyan. Egy ideig legalábbis. Ha úgy alakulna a helyzet, hogy Feyt senki nem tette magáévá egy ideje és Forg lenne az egyetlen férfi a közelben, Meinek két választása lenne. Egy, vagy behunyná a szemét és hagyná, hogy megtörténjen, kettő, megpróbálná megállítani az idomárt, de ebben az esetben a nőnek két ellenfelet kéne lebénítania, és ez neki semmiféle problémát nem okozott. Az pedig, hogy egy férfit magáévá tud-e tenni, egyáltalán nem volt kérdéses.

Mei azon kapta magát, hogy miért gondolkozik éppen most ilyesmiken? Talán így védekezik a szétszabdalt agya a zavaró tényezők elhárításában? Vagy éppen mi a fene történik benne? Gondolatban vállat vont, összeszedte magát, majd lábát letette az első létrafokra.

Kis idő múlva mindhárman lemásztak, becsukták a zsilipet és kiegyenlítették a nyomást. Mikor minden kijelző zöldre váltott, levették az úrruhákat és megigazították felszerelésüket. Mei a bőszerelésében aktiválta a védelmi áramköröket, kardját hátára tette, egy energiafegyvert vett kézbe. Forg a sötétkék páncélruhájára rácsukta a sisakrészt és aktiválta plazmavetőjét, Fey pedig a rongyos, szakadt bőrkabátjában, mindenféle védelem nélkül kitette két robotját, amik halkan csipogva kézméretű legyek formáját vették fel, hogy így könnyebben tudjanak navigálni.

– Na hölgyeim, kristály pozíció megvan? – Mindhárman kivetítették a térbeli térképet, amin pislákol a kristály helye. Körülbelül egy kilométerre van tőlük.

Egymásra néztek, bólintottak. Mei elfordult, kinyitotta az oldalsó zsilipet és már is a dokkolókar külső burka alatt lopakodtak tovább. Vaskos merevítőelemek közt vezetett egy keskeny járat, helyzetjelző fények mutatták azt, hogy fejre vigyázni, óvatosan közlekedni.

Egy másik, vékonyabb építésű zsiliphez értek, ami megint a talajban, a lábuk alatt nyílt. Most éppen a dokkolókar felső részében voltak. Mei megnyitotta az ajtót, ami halkan a falba húzódott. Újra egy létra fogadta őket, alatta pedig egy megvilágított kicsiny szoba, tele szkafanderekkel. Lemásztak.

Két ajtó vezetett tovább, normális belső légtérelválasztók. A fegyvereket készenlétbe helyezték és követték a jelzett útirányt...

Rufyék eközben folyamatos mozgásban maradtak, összegyűltek egy koordinátán, vártak egy percet, majd máris ugrottak el már eleddig jó pár bejelölt pont közé. A kalózok még mindig ádázul keresték a bejutott Concord cirkálót, már közel ötven szonda cikázott az űrben, mégsem találták meg.

Rufy szíve szerint ment volna Forgékkal, de itt kellett maradnia a hajón. A repülés lazává vált, nem fenyegette őket közvetlen veszély.

– Te Rufy – kezdte Slon.

– Igeen? – dalolta a lány. És bár szeme sarkából ránézett navigátorára, az még mindig úgy érzekelte, hogy a kapitány előre néz, ki a kilátón.

– Sajnálom, hogy az elején neked estem.

Rufy most feléje fordította a fejét, a még nem rögzült illedelmes viselkedés egyik képén ezt látta. Majd amint Slon is feléje fordult, megnyílva, őszintén, a kép máris rögzült és Rufy megtanulta hogyan kell illedelmesen társalogni.

– Semmi baj – mosolygott, félredöntötte a fejét és figyelte Slont. Fura színek jelentek meg körülötte. Ilyet még sosem látott.

– Csak azt akartam még mondani, hogy ha túléljük ezt a versenyt, a jövőben szeretnék veled hosszabb távon együtt dolgozni.

– Üm, heh – Rufy zavarodottan vakarta a fejét, mert nem tudott mit kezdeni az ismeretlen színekkel, főleg úgy nem, hogy visszahúzódtak a lány testébe. Uralkodott érzelmein, bármik is voltak ezek. – Hát jó – fejezte be Rufy. – De nem tudjuk, mi lesz a vége ennek a versenykének. Remélem meg tudunk szökni és bújócskázni, ha nem sikerül nyerni.

– Én is remélem.

– Slon – Rufy összehúzta a szemeit. Megpróbált egy hirtelen kérdéssel érzelmeiket előcsalni a lányból, hogy megtudja, mi jár a fejében. – Miért mondod ezt ilyen hirtelen?

– Azért, mert láttam már egy hozzád hasonló kapitányt. – Slon elfordította a fejét és kinézett a kilátón. – Régen találkoztam vele, még mikor a milíciánál szolgáltam. Szinte olyan volt, mint te, bár nem lány, hanem fiú. Alapesetben csöndes, visszafogott, de mikor elkattant az agya, nem érdekelt semmi, bevetette magát a harcok sűrűjébe. Te is ilyen vagy. Bár nem vagy csöndes és visszafogott, hanem egy zavarodott nőszemély, de mikor te is elkattansz, jó vagy. Olyan jó parancsokat adsz néha, mint egy veterán kapitány. Nem tudom, honnan szerezted ezeket az emlékeket, de ha ilyen van a fejedben, akkor a bevésés katonai eljárással zajlott.

– Hm, de nem úgy zajlott. Egy egyszerű, nyilvános kórházacskában csinálták, bizony.

Slon ránézett a lányra. – És ki finanszírozta?

– Én. Persze Meiék adtak egy kis pénzt mikor el kellett tűnniük, de utána magam kerestem meg rá.

Slonnak beugrott, hogy Mei ezt már mondta, csak elég dühödten és akkor éppen nem jegyzett meg túl sok mindent ebből. Egy biztos: amit Rufy egyedül elért, az valóban elismerésre méltó. Slon lezárta az ügyet magában és a hajóval egy új koordinátára fordult...

A kis terem után Forgék a többszintes dokkolókar felső részén lopakodtak előre. A mérete négy kilométer volt, magassága és szélessége pedig száz méter mindössze. Ha valaki készített egy keresztmetszetet, akkor egy négyszer négyes rácsokra szabdalt folyosóegyüttest kapott, aminek a kettő magas és négy széles, összesen nyolc kockáját középen egybenyitották. A felső és alsó négyben kisebb köveket szállíthattak és itt közlekedtek maguk a rakodógépek is, amik helyenként lifteken tudtak lesüllyedni és felemelkedni a széles járatba, ezáltal egy körforgás szerű, folyamatos logisztikát biztosítva.

A kristály a dokkolókar végén, egy egyszerű elsősegély dobozban lapult, a főfolyosón. A Felső kettesben – ami a felső folyosók egyszerű számozásából eredt – lopakodva egy ajtóhoz érkeztek, ami a Felső hármashoz nyílt, a másik oldalán pedig éppen egy négyfős Concord őrszolgálat masírozott. Felettük mászott a plafonon Fey egyik robotja, ami küldte a jeleket a nő agyába, majd jelentette Forgónak.

A férfi úgy gondolta, hogy el kéne intézni őket és behúzni testüket ide, mielőtt túl sokan

gyűlnek össze. Azt nem tudták, hogy mi zajlik az állomás többi részén, de biztosra vették, hogy a kalózsok nem fogadták tárt karokkal az erőszakkal bejutott rendőrségi erőket, ezért itt-ott heves csatározások alakulhattak ki.

- Oké hölgyek, akkor elkapjuk ezeket, sőt mi több, jobb ötletem van, beöltözünk a cuccaikba.
- Az azonosítójelek küldése után lebukunk – mondta Fey –, akkor meg minek?
- Míg az kiderül, másodperceket nyerhetünk – tette hozzá Mei.
- Így van – bólintott a férfi. – Na lányok. Akkor...
- Egyszer hölgyek, most meg lányok? Forgiii – Fey gúnyolódóan utánozta Rufyt.
- Attól függ, milyen magas a vérnyomásom. Na, pofa be és készülődni!

A széles folyosón két irányba elnézve senkit nem láttak. Vörös futófényeket szaladtak a plafonon és rácsos padlón az állomás belseje felé.

Fey az ajtótól jobbra állt, Forg balra, Mei pedig éppen elé. Már eltervezték, hogyan ütnek rajta a négyfős őrzőjáraton.

Fey halkán feltartotta tenyerét és ujjaival visszszámolt. Öt...

Forg közben élesre kapcsolta a plazmavetőt, a halk duruzsolás féktelen energiák jelenlétét tudatta a szakavatott füleknek. Eközben pedig Mei a fogát megérintette a nyelvével, az adagoló telepumpálta vérét adrenalinnal, kardját jobbáiba vette, megszorította, majd kifújta a hajszálakat a szeméből, mint egy jelet, hogy készen áll.

Fey végzett a visszszámolással: kettő... egy... most!

Az ajtót már előzőleg lekapcsolták, így kézzel be lehetett tolni, de most Mei berúgta, elemi erővel.

A másik oldalon a négyfős osztag legközelebbi tagjának arcába vágódott a súlyos fémlap és hátralökte. Mivel a nyílászáró hatalmas döndülés keretében csapódott be, ez megzavarta a másik hármat is, Mei pedig egy gyors ugrással máris nekiment a következőnek. Vállal csattant bele, a férfi elesett és csúszott néhány métert. A másik kettő riadót akart aktiválni, de a nő gyorsan megpördült nyakmagasságban suhintva és levágta a fejüket. A két sérült pedig ijedten próbálta ráfogni fegyverét a vörös szemű nőre, de az két elegáns lövéssel kivégezte őket.

– Gyorsan húzzuk be őket ide, van egy kis beugró a másik oldalon, ott rejtjük el a hullákat.

Mei a levágott két fejet mint focilabdát rúgta be az ajtó mögé, míg a két másik súlyos testet a ruhájánál fogva behúzta. Forg a harmadikat, Fey a negyediket. Levették róluk a ruhákat, a vért egy hasonló kis szerkezet, mint Mei kardjában, megsütötte és kézzel le lehetett söpörni.

Felvették az egyenruhát, fejükre tették a sisakot is, majd bekapcsolták. A páncél felvette alakjukat, a két nő pedig még ügyködött az átállítással, hogy ne nézzenek ki messziről a női nem képviselőinek, hiszen a most kiiktatottak mind férfiak voltak.

Amint elkészültek, és a hullákat elrejtették, tovább haladtak. Már nem jártak messze...

Rufy és Slon már szinte unottan ugráltak ide-oda, és mivel a Gurista erők nem őket keresték, így ezt is feleslegesnek tartották, de Forg ezt adta utasításba, ezért ezt kellett tenni. Rufynak a nemrég csattant pofon után már nem jutott eszébe az engedetlenség. Slonhoz fordult és bájos hangon kérdezte tőle:

- Milyen volt a milíciában?
- Izgalmas – futott át a lány arcán egy halovány mosoly, a kellemes emlékek jele.
- Volt minden nap harc?
- Hajjaj, de még mennyi.
- Hányszor lőttek ki?
- Vagy hatszor, hétszer.
- Éledtél klónban?
- Csak egyszer.
- Tényleg olyan nagyon nem jó?

Slon arcán most undorodott kifejezés futott át. – Nagyon rossz. Undorító. Egy napig teljesen ki vagy ütve. Persze a dokik meg tudnak piszkálni, hogy hamar rendben legyél, de nem leszel több egy zombinál.

- Zombi? Az mi?
- Az élőhalott.
- De hát nem haltál meg, újjáéledtél, nem? Nem?
- Ez szimbolikus kifejezés. Nem tudom, honnan származik, de halott embereket jelentett, amik járkáltak és ették az élőket.
- Fújj.
- Jah. Undorító. De ezek ma is léteznek.
- Jaj. – Rufy ábrázatán ijedt kifejezés szaladt át. – Hol?
- Ne félj, nem úgy. Vagyis úgy. A Blood Raider-ek.
- Újabb képek lódultak meg Rufy agyában, fájdalmasan üvöltő arcok, feltrancsírozott emberek, majd az ezekből lakmározó örültek. Úgy megrémült, hogy elfelejtette, ki is ő valójában. Kikapcsolt megint egy percre. Mikor megint észhez tért, Slon mondatának közepébe csöppent ismét, a lány pedig nem vette észre az „üzemen kívüli” állapotot.
- ... és ezek aztán úgy versengenek, hogy kinek sikerül minél frissebb húst szereznie.
- Um, mi?
- Mondom, kinek sikerül minél frissebb húst szereznie.
- Nem úgy értem, azelőtt mit mondtál.
- Te nem figyelsz rám? – kérdezte Slon sértődött arckifejezéssel.
- Jaj, de, bocsika, csak elmerengtem.
- Min?
- Ezeken a kalózokon. Na de mindegy – Rufy úgy legyezgetett, mintha egy légy szállna körülötte. – Tehát léteznek még élőhalottak.
- Nem, nem léteznek. Emberevők léteznek, meg zombik, a kettő nem ugyanaz.
- De a zombi emberevő, nem?
- Ahonnan származik a szó, igen, de már nem ezt értik alatta. Már agyhalott embereket illetnek ezzel.
- Ühüm, azt hiszem, értem, értem. Aham, értem. Akkor ezek az agyhalott emberek más embereket esznek, mert emberevő zombik.
- Atyaég, neked ez a beszélgetés kisüti az agyad?
- Mi?
- Nem érdekes – legyintett Slon. Feladta a témát...

Forgék a Felső hármassal folyosón haladtak tovább, egész végig zavartalanul, mígnem elérték a kristályt, ami alattuk, a főfolyosóban rejtett. Egyetlen lejutási lehetőséget láttak, ahol a rakodógépek is le tudnak ereszkedni. Ebbe a teherliftbe csak be kell állni és lemenni, de azt sajnos nem tudták, hogy mi a helyzet alattuk.

- Le kéne juttatnunk egyik kicsikémet – mondta Fey.
- Épp azon töröm a fejem, hogyan. – Válaszolt Forg. Fejét ide-oda forgatta, termináljával vizsgálta a folyosók felépítményét. Végül talált egy pontot, ami ugyan nem volt elég nagy egy embernek, de a nő robotjának épp megfelelő. A férfi megmutatta a helyet, Fey pedig máris küldte a két legyet, amik menyétté változtak, időnként kérdően hátrafordultak és nézték gazdájukat, Fey pedig fehérbe fordult szemekkel hangtalanul társalgott velük.

A gépek eltűntek a szemük előtt.

- Vajon mit csinálhat Rufy? – Mei rámosolygott a férfire. – Azon gondolkodom, hogy megölték-e már egymást Slonnal.
- Akkor kinyuvasztom a kicsi lányod, arra mérget vehetsz. Slon eddig nagyon jó és...
- Rufy nem a lányom.
- Tudom, de úgy viselkedtek, mint anya és lánya.
- Csend! – Szólt rájuk Fey sziszegve. – Valaki jön fel mindjárt a lifttel.

A széles folyosón elég sok lehetőség kínálkozott a rejtőzködésre, különféle, ismeretlen rendeltetésű beugrók a falban, aknák a rácsos padló alatt, üzemen kívüli szállítókoszok.

Három helyre bújtak el, Forg egy beugróba, Fey egy aknába, Mei pedig egy szállítókoszi

mögé.

A lifttel egy újabb négyfős osztag érkezett fel és a szintkülönbség miatt eddig nem hallották a rádióadást, de most tisztán értették.

– Hetes osztag, feljöttünk hozzátok, átcsoportosítás van. – Mondta az újabb csapat vezetője.

Forg hirtelen nem tudta, mit tegyen. Válaszoljon helyettük, de nem tudja az azonosítókat, ráadásul a hangját is felismerhetik, hogy nem a kollégájuké. Vagy pedig maradjon csöndben és várjon, míg elérkezik az időpont egy elterelésre majd rajtaütésre? Ez utóbbit jobbnak látta, mert a riadóveszély mindkét esetben felléphet, de ez utóbbival még elintézhetik ezeket és nyerhetnek még egy kis időt.

Jelzett Meinek a kezével, aki bólintott, kiegyenesedett a kocsi mögött és kardját készenlétbe helyezte. Forg hasonlóan készen állt, Fey pedig kiküldött még két robotot, de ekkor már nem tudott tenni saját testével semmit.

A négyfős osztag még igyekezett kapcsolatot teremteni, közben kimért léptekkel haladtak az elrejtett örök hullája felé. A kommunikáció könnyednek tűnt, ami azt jelentette, hogy az állomáson éppen nem harcoltak a kalózzal.

A csapat kellően meglepődött, mikor Forg az álrúhában eléjük lépett, mosolygott.

– Hé urak, de jó hogy erre jártok, épp...

Folytatni nem tudta a békés elterelést, mert Fey két robotja a magasból zuhant alá és átszúrta két fickó nyakát, Mei kardja pedig előbukkant a harmadik mellkasán, és a negyediknek levágta először a lábait, majd átszúrta a fejét.

Forg ocsúdni sem tudott, olyan gyorsan történt. Meire nézett, aki éppen lábbal kitámasztotta a halott testet, kihúzta a fejből a kardot és megtisztította.

– Azért legközelebb várd már meg, míg kiadom a parancsot arra, hogy csinálj valamit – teremtette le a nőt Forg.

– Drágám – kezdte a nő, de ez a vörös szemei miatt elég groteszk módon hatott –, maradjunk annyiban, hogy a hajókban te jobb vagy, mint én, de szerintem itt én viszem a pálmát.

– Hm – Forg felvonta vállait. Mi mást tehetne egy életveszélyes nősténnyel szemben? Meg persze igaza is van, a nőnek mindene megvolt, ami egy kiváló felszíni harcosnak kellett. Taktikai analízátorok, különböző módokban látó szemek, elképesztő erő, gyorsaság, mindez egy bájos külsővel megtévesztve. – Na jó – adta fel végül. – Te vagy a főnök itt.

– Nem, félreértesz. Te vagy a főnök, de ha nekilódulok, akkor azt azért teszem, mert kiváló a lehetőség. És ha ez a parancsod ellen van, ne akadj fent.

– Oké bébi.

– Ez a beszéd – a démon odalépett, felnyitotta a férfi sisakját, majd csókot nyomott ajkaira, majd arcvédőjét vigyorogva lecsapta, a férfi pedig úgy érezte, most törik össze minden nyakcsigolyája.

Fey közben visszahívta két utólag kiküldött gépét, így agya felengedett egy kicsit. A másik két menyét még egy szinttel lejjebb folytatta a megfigyelést és gazdájuk közölte az eredményeket.

– Lent a lift körül tiszta. Ha lemegyünk, még sétálnunk kell vagy húsz métert.

– Fey, nem tudod kiszedni a gépekkel a kristályt? És akkor nem kell lemennünk. – Mondta Forg a remek ötletet.

– Hm, megpróbálhatom.

Eközben Mei és Forg az akna szélére álltak és lenéztek a nőre, aki behunyta szemét és kitámasztotta magát, hogy egy komplex manőverbe kezdjen gépeivel.

Forg és Mei pedig két irányba lesve védték az idomárt, hogy végrehajtsa feladatát...

Rufy és Slon figyelték a kijelzőket. A Gallente lány kissé feszültnek érezte a helyzetet, a csendet, úgy érezte, egy beszélgetést kell kezdeményeznie.

– Te Rufy – kezdte feléje fordulva.

– Igeen? – A lány is feléje fordult, már egyre többször nyílt meg a másik felé.

– Milyen érzés ez az öregítés? Mondj valamit róla!

– Furi. Bár igazából nincs viszonyítási alapom, mert nem tudom, milyen normálisan felnőni,

hihi.

– Jah, képzelem. Mit érzel?

– Furi dolgokat. Mikor történik valami, a doktorbácsik azt mondták, hogy az agyam mindig leterhelődik, mert, üm, izé, hát olyan traumatikus vagy micsoda élményekben lesz részem. A tapasztalatok mindig megkeresik a beültetett emlékek közül a legközelebbit és egyrészt az új tapasztalat is beég egy bizonyos szögből, vagy micsodából, utána pedig a már bent lévőekkel együtt is egy másikból, és így lesz teljes. Érted?

– Aham.

– Az jó, mert én viszont egyáltalán nem.

– Nem irigyellek.

– Ugyan. Tök vicces. Néha feltűnnek mosolygó, néha sikoltó arcok. Váratlanul összerezzenek, néha úgy érzem, orrba vágznak, néha meg úgy, mint akit hasba rúgnak. De néha meg egész kellemes dolgokat érzek.

– Mint például?

Rufy elhallgatott, nem akarta elmondani a zuhanyzóban tapasztalt isteni érzést, de sajnos már elkésett, valami elindult testében és most nem is érdekelt a halálos verseny, ment volna zuhanyozni egy jót, hogy ott...

Slon azonban észrevette ezt, hiszen az emlékek előtörésekor Rufy kikapcsolt és félreérthetetlenül simogatta saját arcát behunyt szemmel.

– Te még sosem voltál senkivel? – kérdezte Slon.

– Tessék? – fordult feléje Rufy megint, értetlenül pislogva.

– Úgy értem, voltál már fiúval? Férfivel?

Rufy elpirult. – Hát, fúúú, nem, még nem. Nem is érdekel az egész. Nem, nem.

– Ilyet ne jelents ki előre – vigyorgott sejtelmesen Slon. – Nagyon jó.

– Tényleg?

– Bizony. Ha túléljük a mai napot, megpróbálok? Keressünk egy srácot neked?

– Nem is tudom, hehe – vakarta a fejét zavarodottan. – Üm, izé, én még gyerek vagyok.

– Nem vagy az. Érett, felnőtt nő vagy, csak kicsit gyerekes aggyal. Ennyi.

– De az agy határozza meg azt, hogy felnőtt vagy-e vagy sem, nem?

– Nem mindig. Bizonyos szempontból a test. A tied pedig érett, mint egy felnőtté, csak a viselkedésed gyerekes.

– Hú, azt hiszem kezdem nem érteni megint.

– Jól van, akkor csak annyit mondj, hogy benne vagy-e, vagy sem? Mert én este keresek magamnak egy srácot, és velem tarthatsz.

Újabb képek villantak be Rufy agyába, majd hirtelen feltett egy érdekes kérdést: – Úgy érted, ma szeretkezni fogunk valakivel?

– Nem. Keresünk magunknak barátokat, kapcsolatot, szerelmet. A dugás még odébb lesz, először a szerelmet kell érezned.

– De Mei-Mei és Fey is szoktak csak szeretkezni, szerelem nélkül.

– Az más, ők nagy lányok, érett nők.

– Mi is azok vagyunk.

– Nem, mi nem. Pontosabban én még talán, de te nem.

– De előbb azt mondtad, hogy én is érett nő vagyok. Nyem értyem.

– Testileg vagy érett. Agyilag egy gyerek.

– Még mindig nem értem.

– Hagyjuk. Elkérlek Meitől ma estére, és elviszlek erre-arra. Bízd rám magad, oké?

– Hih, jó. – Amint ezt kimondta, furcsa izgalom lett úrrá rajta. Szíve szerint most itt hagyna mindent és belevetné magát abba, amit Slon ajánlott. Igen, ez nagyon jó lenne, csak itt ez a verseny. Az indulás óta most először fordult meg a fejében az, hogy ezt valóban abba kéne hagyni. De nem, nem lehet. Így is úgy is üldözve lesznek a jövőben, akkor már tegyenek meg addig mindent, amit lehet...

A menyétek a plafonon másztak, az energiaszállító csövek és merevítőelemek közt. Feynek vigyáznia kellett, nehogy megérintse valamelyik kábelt, mert azonnal elporlad a kis gép.

Eddig ügyesen cikáztak. A kristály közelébe érkeztek, a nő pedig jelentette a helyzetet: a kis dobozt – amiben a céltárgy lapult – már teljesen elbarikádozták. Mivel ez a széles főfolyosón történt, a szállítókokcsikat vették igénybe, melyek közül néhányon lerögzített meteoritdarabok felületén csillant meg a piszkos sárga fény. Mögötte Concord tisztek rejtőztek, hatan, a félköríves barikád előtt is építettek egy első védelmi gyűrűt, mely mögött nyolc újabb rendőr állt készen arra, hogy ha bárki erre jön, szitává lőjék.

Ám egyikük sem számított a kis menyétekre, amiket eddig nem vettek észre.

Egyik gép már rámászott az oldalfalra és centiméterről centiméterre ereszkedett lefelé, a másik még mozdulatlanul lógott a plafonról, bár fejét ide-oda forgatta.

A kristály felé igyekvő gép már nagyon közel tipegett a dobozhoz, ami egy műanyag borítású, zölden világító egyszerű elsősegély doboz volt. A menyét elérte, majd mozdulatlanra dermedt. Fey gondolkodott, hogy hogyan tovább. A gépnek alakot kell váltania, úgy becsusszanhat a dobozba, de ki is kell onnan jönni. A nő úgy döntött, hátulról próbálja meg.

A gép a doboz mögé mászott, a rendőrök semmit sem vettek észre ebből. A közeli képeket vizsgálva a nő átalakította a gép fejét, ami egy fűró alakját vette fel, majd lassan forogni kezdett.

Néhány másodpercig tartott a művelet, míg a fém átrágt a műanyagot, majd amint a fűró hegye bent volt, visszaváltozott menyét fejjé, majd körülnézett odabent. Normális elsősegély felszerelések, tapasztok, maszkok, újraélesztők. Közöttük pedig ott csillogott a kézméretű kristály.

A menyét ráfutott, felmérte a súlyát, majd ráfeküdt, hátából karmok nőttek ki és körbefogták a kristályt. Visszamászott a lyukhoz és kissé nehezen, de kifért rajta. Felkapaszkodott a falon, újra a plafonon járt, közben a rendőrök közül néhányan beszélgetni is kezdtek, hiszen minden csendes volt a széles folyosón.

A menyét továbbmászott és elérte a másik gépet, majd együtt haladtak tovább. Eddig jó.

Már egészen eltávolodtak a rendőröktől és be tudtak jutni azon a lyukon, amin ide lemásztak. Ezután, percekkel később Fey kimászott az aknából és a kérdő arcú Forgra mosolygott, majd dobálni kezdte kezében a kristályt.

– Szép munka – dicsérte meg a parancsnok a nőt.

– Tudom – vigyorgott Fey.

– Húha, de nagy arca van valakinek.

– Hát ha nagyon jó vagyok, mit tegyek? – vont a vállait a nő, mintha ez a manőver a világ legtermészetesebb dolga lett volna.

Forg felkacagott. Mei csak csendben rápillantott, ennyi is elég volt a másik nőnek, értette a „szép munka, imádlak” tekintetet.

– Akkor ideje elhúzni innen, hölgyeim. Induljunk vissza a zsiliphez. – A termináljába beszélt ezután. – Rufy, Kiex, Erl, megvagyunk, gyertek értünk!

Csak Rufy válaszolt, de ő kiabálva: – Nagyon gyorsak legyetek, mert jön egy hajó, a kristályért!

Forgék egymásra néztek és rohantak...

Rufy és Slon éppen izgalmas témákról beszélgettek, mikor megjelent ez a gép a lokál csatornán. A #32 Vdertu Uike Keres-szel. Rufy az irányzéki szkennereken hamar észrevette, hogy a hajó az állomáshoz érkezett, célja pedig ebből következően egyértelmű: a kristály megszerzése.

Ám hogy tervezte ezt? Mindhárman kiszállnak? Akkor ki irányítja majd a hajót? Vagy csak ketten szállnak ki? Vagy csak egy?

A Keres már nyitott oldalzilippel lebegett a dokkolókar fölött, arrafelé, ahol Meiék is bementek. Két úrruhás alak állt az ajtóban. Ekkor robbantak ki Rufyék a hipertérből és megszórták a hajót.

A két úrruhás alak elugrott, majd egy hasonló speciális fegyverrel, mint amit Meiék használtak, a fémfelületre húzták magukat. A Keres közben eltávolodott és Rufy a tűzvezérlőket most nem a hajóra, hanem az úrruhás alakokra irányította...

A dokkolókar fényes felületén lyukak robbantak, ahogy a lövedékek hangtalanul csapódtak be a légüres térben. A több tucat sorozat az úrruhás alakok közelében kaszált el, de nem talált. Azok ketten pedig sebes iramban haladtak a zsilip felé, közben hajójukat pedig Kiex és Erl elkapták és lötték, ahogy a vetőcsövön kifért.

Rufy fogait összeszorítva próbálta eltalálni az úrruhás alakokat, de csak nem sikerült. Túl picik, hozzájuk képest a hajó ágyúí ormótlanak, éppúgy ahogy egy csatahajó fegyverei egy fregatt ellen.

A két alak közeledett a zsiliphez. Ebben a pillanatban találta meg Rufy a megfelelő szöget és két sorozattal átkaszált az úrruhás alakokon...

Két lábcsonk maradt meg belőlük mindössze, a szétrobbant felsőtest fagyott molekulái egyre távolodtak az állomástól, hogy talán egy kilátó üvegére rajzoljanak jégvirághoz hasonló véres ábrákat.

Rufy azonban lekapcsolt, ugyanis egyszer már kilőtt egy kapszulát, de most megint látta, mit tett. Ölt, hidegvérrel. De ha nem tette volna, akkor a barátai bajban lennének.

Ez a reakció tehát kikapcsolt állapotot eredményezett, amiből akkor tért vissza, mikor a Keres lángoló darabjai rázuhantak a lábcsonkokra.

– Mit... mit tettem? – arcát kezébe temette.

– Ne most rágódj ezen! – Szólt rá Slon. – Majd ké... Mi a franc? Ó ne, figyelem, négy újabb hajó érkezett!

Rufy másodpercek alatt összekapta magát, de úgy érezte, hogy ezen tettét még meg kell beszélnie magával, csak nem éppen most. – Forg, merre jártok? Vendégek jönnek.

– Most jövünk fel a zsilipben. Szedjete fel két perc múlva!

A hajók egymás mellé lebegtek, hogy Forgékat fel tudják venni...

Forg kidugta a fejét a zsilipen és nyomban észrevette tőlük nem messze a Keres még izzó, szétcsavarodott roncsait.

Kiugrott, félrelépett és a két nő is kimászott utána. Újra a speciális szigonyokat használták, majd a hajókhoz húzták magukat.

Szerencsájukra a beérkező négyes nem ugrott közvetlen közelre, hanem jó száz kilométerre. De már sebesen közeledtek...

– Gyerünk már, befelé – rikkantott Rufy.

– Bent vagyok – kiabálta Mei –, zárom a zsilipet, indulhatunk!

– Én is bent – jelentett Forg –, tűnés!

– Én is bent – közölte Fey –, tépés, tépés!

A hajók elfordultak, és először eltávolodtak az állomástól, nehogy a közelség bezavarja a hiperhajtóművet, majd mikor megfelelő távolságot értek el, felgyorsítottak és elszáguldottak...

A már bejelölt koordinátákon először ide-oda ugráltak, hiszen a kalózok még mindig nem adták fel a Concord hajó keresését. Nem volt nehéz elképzelni, hogy a bent utazók mennyire izgulhatnak, mert a kalózok az elfogott rendőröket példa értékűen szokták megkínozni, majd kivégezni, mintegy elrettentésül, ami a sok indok közül az egyik magyarázata volt annak, hogy a NullSec rendszerekben miért nincs soha Concord. Nem beszélve a Blood Raider-ekről, akiktől nem csak a Concord, de minden épeszű ember félt.

A négy beérkezett hajó elrepült az állomástól, de Forgék nem tudták, hogy kitettek-e valakit, vagy sem. Mindenesetre perceken belül elhagyták a rendszert.

Forg kissé zilált arccal szólt a két Minmatar nőhöz. – Hölgyeim, nagyon jók voltatok.

Rufy, mintha feladná magát a hatóságoknál, bevallotta bűnét. – Én... én tettem.

Forg értetlenül nézett rá. – Mit tettél?

– Hát, megöltem két embert.

– Na és?

– Hát, nem voltak hajóban.

– És?

– És megszórtam őket a hajó ágyúival.

- Még mindig nem értem, mit akarsz ezzel.
- Nem érted? – kiabált a lány enyhe hisztériával hangjában. – Megöltem őket.
- Hát aztán akkor mi van? Már eddig is öltél, emlékezz a kapszulára.
- Na jó, de ez más. Ezek védtelenek voltak. És én robbanófejes lövedékeket szórtam rájuk.
- Megecsik.

Rufy hisztizni kezdett. – Nem érted? Nem értitek? Megöltem valakit. Egy embert, akinek nem volt esélye védekezni. Ha legalább hajóban lett volna, más lenne, de így...

Egyszeriben mindenki elvesztette a Rufy ismeretében való jártasságát. Nemrég széles vigyorral kapott szét egy mentőkapszulát és szabályosan le kellett állítani. Most meg ugyanezt tette és ki van készülve. Mi van vele?

A hiba nála az volt, hogy két ugyanolyan esemény, vagyis ártatlanok lemészárlása kétszer indult neki és két különböző emlékkel kapcsolódott össze. Vagyis az első esetén már rögzülnie kellett volna ennek, de mégis elindult a folyamat újra. Két végletet eredményezett, amibe bele lehet örülni. Rufy tudta, hogy itt az ideje annak, hogy újra belepiszkáljanak az agyába, a két mészárlás közül az egyiket ki kell égettetni és akkor rendben lesz minden. De addig ez a hisztériahullám újra rátörhet...

- Na jól van srácok, akkor indulás tovább. Hogy állunk a pontversenyben?

Kiex válaszolt, aki végig figyelte ezt. – Első még mindig ez az Udari Pow. Második helyre Tvande Olst jött fel, akivel egyszer már harcoltunk. A Republic Fleet Firetail-ben. Harmadik Nasfeul Eylur Caldari Navy Hookbill-lel. Negyedik Plem Mahne Succubus-szal. Ötödik Rea Ploi Maledicton-ben. Hú, mi a tizennegyedik vagyunk, hogy a bánatba?

- Mei, betöltötted már a kristályt? – kérdezte Forg.
- Még nem, egy pillanat.

Mei betette a foglalatba a tenyér méretű, csillogó adattárolót, majd a Dramiel rendszerin villámlás szaladt végig, és a kijelzés máris megváltozott, amit Kiex közölt is. – Oké, húsz pont a mienk, feljöttünk az ötödik helyre.

- Mennyi a pontkülönbség köztünk és az első helyezett között?

- Udari Pow-nak 219 pontja van, Rufynak 186.

- Vagyis ha most ez az ember kiesne és mi két „A” küldetést megcsinálnánk, megelőznénk.

– Ehhez már csak két olyat meg is kéne csinálni, a többi versenyzőnek meg ölbe tett kézzel ülni. Nem hiszem, hogy így fognak tenni.

– Én se. – Forg elfordult Kiextől. – Úgy látom ki lett szedve minden bója, be kell dokkolni. Nos akkor, indulás, ma már semmit nem tehetünk, de a két utolsó napon több ilyen is meg kell csinálnunk. Úgyhogy az állomáson vásárolunk egy kicsit, álcaköpenyeket, meg ezt-azt. Aztán behúzzunk, mint az örült. Mi voltunk a CESZ hírhedt tagjai, mutassuk meg ezeknek, hogy nem hagyjuk magunkat egykönnyen...

Elindultak a pihenőállomás felé, hogy beszerezzék a szükséges kellékeket, pihenjenek, aztán pedig...

8. RÉSZ: HARMADIK NAP PIHENŐ

– *A Harmadik nap is lezárult Kedves Nézőink, a versenyzők máris úton vannak ide, az Obe rendszerbe, ahonnan majd indul a negyedik nap, ami a Lonetrek/Tribute régiókban kerül megrendezésre. Még 41 versenyző és legénységük folytatja a versenyt, ma azonban többeket elfogtak, mikor hajójukat elhagyva beléptek egy kolóniára, ahol helyi Concord erők neszelték meg érkezésüket – hazudta Rolke. – Extrém haláleset nem történt, ellenben egy újabb nyomtalanul eltűnt versenyző után indult meg a keresés, akit HighSec régiókban láttak utoljára. A negyedik nap szabályai újfent változni fognak, ugyanis már nem lesznek bóják. A versenynap akkor ér véget, mikor legalább négyet elvégeznek a tíz „A” küldetésből, az utolsó napon pedig kettőt kell. Abban az esetben, ha ez nem sikerül, este tízkor mindenképp lezárásra kerül a nap, vagyis a versenyzőknek sietniük kell, hiszen ha négyet teljesítenek, nem marad már több esély a pontszerzésre. Most lesz igazán érdekes a verseny, hiszen eddig elkerülhették a konfrontációkat, ám mostantól különböző*

környezetben, űrhajóval és gyalogosan is meg kell ütközniük. Megérkezett az első versenyző, egy füstölgő Vengeance, a többiek is szállingóznak be nemsokára, kapcsoljuk közvetítő robotjainkat, én pedig igyekszem meginterjúvolni a versenyzőket...

Forgék megérkeztek az ötös bolygó körül keringő állomáshoz, amit három hatalmas aszteroida belsejébe és köréje építettek. A szürke tömeg alján, tetején és oldalán lévő mesterséges építmények csak részben látszódtak, de a repülő hegy belsejében gondosan kialakított járatok, folyosók, hangárak rejtettek, melyeket évtizedek alatt fűrtak bele, mely tevékenységet továbbra is üzték, csak töredékére csökkentett kapacitással.

A hangár a kő oldalában nyílt, sötét szája mint egy hatalmas szörnyetegé fogadta az újonnan érkezett hajókat.

Berepülve a sötét, kilométeres szélességű járatba, Forg szólott mindenkire.

– Hölgyek, urak, ugye tudjátok, most jön a neheze. Szerencsére korán végződött ez a harmadik nap, még csak központi idő szerint délután négy van és reggel nyolckor startolunk. Vigyázzatok magatokra bent. Kérek egy önként jelentkezőt, aki jön velem vásárolni ezt-azt.

– Én megyek. – Jelentkezett Mei.

– Remek drágám. Kerüljétek a rendbontást odabent, érthető? Fey, világos?

– Miért mondod ezt nekem? – nézett rá az idomár.

– Mert te vagy az, aki a legkevésbé bír itt magával. Nem hiányzik egy verekedés és nem akarlak kihozni a fogdából. Érthető?

– Igyekszem – vigyorgott a nő a férfi arcába.

Elfoglalták a számukra kijelölt állásokat. A versenyzők fele már megérkezett, a hajókkal a lehető legtávolabb helyezkedtek el egymástól, amit azt jelentette, hogy a hangárharc már kevésbé lesz domináns. Ám helyette lesz más érdekes dolog...

A kompok megérkeztek, beléptek és a három gép a kilátók oldalában nyíló zsilipek felé lebegett. A hangár tetejéről – mint cseppkövek egy barlangban – további egyben hagyott kődarabok lógtak, melyeket nem vágtak le, hanem belefűrték és építették az irányítószobákat, megfigyelőtermeket, valamint egyikből lőtték ki a javítódrónokat, melyek a rutin feladatukat – az űrszeméttel való találkozásból származó becsapódásokat – javították ki.

A kompok bedokkoltak a zsilipbe, majd kinyílt a belső is és máris megcsapta fülüket az üdvrivalgás. Emberek ezrei várták a versenyzőket, különösen a CESZ hőseit, akik még mindig életben voltak, sőt, a hírnevükhöz méltóan harcoltak. Tucatnyian jöttek gratulálni, kezet fogni, a biztonsági emberek pedig igyekeztek hátrébb tolni az egyre erőszakosabban közeledő sereget.

Rolke robotjai az emberek feje felett közeledtek, így a nő is éppen verekedte át magát a tömegen. Forgék lassan haladtak tovább a kocsik felé, hogy elvonuljanak egy szállásra, majd a szabad foglalkozásra másnap reggelig. Az embergyűrű követte őket, a riporternő hirtelen kirobbant belőle.

– Forg Gweykon parancsnok, állj meg egy szóra kérlek!

A férfi ránézett barátnőjére, aki megvonta a vállát és mellette maradt, majd a többiekre, akik értették a lényegét: „Menjetek srácok, pihenjétek jól, holnap reggel találkozunk.”

Forg és Mei Rolkeval maradt.

– Nos Gweykon parancsnok, milyen volt a harmadik napotok?

– Izgalmas – mosolygott a férfi. – Köszönhetően kis barátnőmnek, sikeresen megszereztünk egy kristályt, lelőttünk pár hajót, és feljöttünk az élmezőnybe.

– Gratulálok ehhez. Mit gondolsz a negyedik napról?

– Véleményem szerint most kezdődik a neheze, ugyanis egy helyre kényszerülnek a versenyzők.

– Így van parancsnok. Der kapitány hogyan teljesített a parancsnokságod alatt? Elég sok pontot gyűjtött össze.

– Mi is csak azt tesszük, mint mások, többen álltunk össze, de minden pontot egyikünk gyűjt.

– És nem féltek attól, hogy ha őt kilövik, elvész mindenetek, amit eddig elértetek? Hm?

– Nos, ha ez megeshet, kiszállunk a versenyből. Éppúgy, ahogy mi, mások is meg fogják ezt a

lehetőséget próbálni, vagyis hogy kilőni a pontgyűjtőt, így majd mi is.

– Értem. Milyen típusú küldetést szemeltek ki a negyedik napra?

– Nos, még nem tudjuk milyenek vannak, majd holnap reggel megbeszéljük, de most Rolke, ha nem haragszol, pihennünk kell.

A nő ránézett Meire, aki szinte hozzábújt a nála majdnem kétszer nagyobb méretű férfihez, és ártatlanul pislogott, mintha csak egy tinédzser lenne, akit épp felcsíptek. Rolke azonnal megértette a nő pillantásának lényegét, barátian elmosolyodott, majd közel lépett, kezét fogott velük, ezután fennhangon folytatta: – Köszönöm a gyors interjút parancsnok, jó pihenést és sok sikert holnapra!

– Köszí Rolke!

A nő elfordult, majd embereinek segítségével utat tört az embergyűrűn át a következő kompálláshoz, hogy megpróbálja meginterjúvolni az élmezőny egy másik tagját...

A csapat szétszéledt: Forg és Mei vásárolni mentek némi felszerelést, ami felszíni összecsapásokban segíteni fogja akcióikat. Kiex úgy döntött, hogy utánanéz a versenyzőknek, talán még azt is megtalálja, ki, vagy kik a beépített Concord tiszték. Zeol úgy tervezte, hogy ismételten kihasználja népszerűségét és a jól bevált, csinos Minmatar nők egyikét szerzi meg magának, de Fey gyorsan elcsábította pár ellenállhatatlan ajánlattal, így kettesben vonultak el. A srác ekkor még nem sejtette, hogy életének egyik legjobb szeretkezése várja, ugyanakkor a legfárasztóbb is, mert a nő minden csepp energiát ki tudott hajtani minden férfiből. Ykai és Erl csendben elvonultak pihenni, eddig sem sok vizet zavartak.

Rufy és Slon azonban – ahogy megbeszélték – úgy tervezték, hogy bulizni mennek, hogy barátokat szerezzenek maguknak. Közösen béreltek egy szobát.

– Megyek zuhizni, oké? – mondta Rufy.

– Jó, én addig megnézem, milyen helyek vannak itt – válaszolt Slon, majd lehuppant egy kanapéra, és megnyitotta az állomás térképét és végignézett minden egyes helyet.

Rufy levetkőzött és fura izgalom lett úrrá rajta. Ma reggel Forg és Mei megzavarta, de most Slon várni fog türelmesen. Szíve hevesen vert, nem tudta, mi ez az érzés, de élvezte. Megnyitotta a vízsugarat, de mivel implantjaiba elfelejtett zárófolyadékot permetezni, kirohant és szinte vakon, sziszegve kereste a megfelelőt. Mikor megtalálta, gyorsan a szemébe fújta, a permet molekulái becsusszantak szemei mellett és elzárták az áramköröket. Fellélegzett, a kellemetlen érzést felváltotta a kellemes, majd visszasétált a zuhanyzóba. Ám ekkor észrevette, hogy Slon áll a lecsik, úgy nézi őt.

– Rufy, te... te...

– Hm? Én? Mi vagyok?

– Gyönyörű...

– Nem tudom, milyen vagyok, de – ekkor kapott észbe, hogy meztelenül áll a másik lány előtt. – Hopsz, bocsi, hehe – majd visszafutott a zuhanyzóba.

Slon teljesen ledöbbsent. Manapság a két lány közti szexuális vonzalom éppolyan természetesnek minősült, mint férfi és nő közt. És bár a férfi-férfi kapcsolatot még sokan elleneztek, és gusztustalan jelzővel illették, addig a nők eme hajlamát már sokan elfogadták. Így hát Slon is teljesen természetesnek vette, hogy a gyönyörűségees Amarr lány láttán egy kissé izgalomba jött. De aztán eszébe jutott, hogy éppen segít neki beavatást nyerni a szerelem misztikus fogalmába, és nem épp egy másik nővel kellene kezdenie. Elhessegette gondolatait, majd visszatért a megfelelő szórakozóhely kereséséhez.

Rufy közben újra élvezte a forró zuhanyt. Majd lenézett saját testére. Még mindig nem tudta, mi a jó, mi a nem jó, de ha Slon is azt mondta, gyönyörű, akkor biztos lehet benne valami. Megmasszírozta saját melleit. Hm. Semmi, gondolta. Nem rossz érzés, de lentebb jobb volt. Kezei továbbmentek a hasára. Na, ez már kezd egyre jobb lenni. Még lejjebb. Igen, egyre lejjebb.

Nem nyúlt egyből oda, a kritikus helyre, hanem először saját magát simogatta. Már a lábait cirógatta, feltette egy kiálló elemre, majd egyre csak simította. Szíve azonban egyre hevesebben kalapált, ahogy saját kezei közeledtek ahhoz a bizonyos helyhez. Szemeit behunyta, majd simogatni kezdte. Felnyögött. Ó, ez isteni...

Jó fél óra múltán, miután Slon két jó helyet talált, ahol a legkevesebb jelentés érkezett balhékról, erőszakos molesztálásról, előrendelte a belépőket. A válasz örömteli volt, a tulajdonos személyesen várja majd őket, megtiszteltetés lesz neki.

Amint végzett, rápillantott termináljára. Rufy már fél órája zuhanyzik. Elmosolyodott. Tudta jól, mit tesz. Emlékezett az érzésre, milyen felfedezni a saját testet. Fantasztikus. Egy pillanatra szerette volna érezni megint azt az első érintkezést, mikor a szívverése hirtelen gyorsult fel. Majd jött az első férfi az életében, az első nagy szerelem és sajnos az egyetlen. Aztán a többi hímnemű már csak feszültségoldásra és kellemes órákra szolgált a szemében. De most, hogy Rufyval mennek valahová, egész más lesz minden.

Az Amarr lány még mindig nem végzett a zuhannyal, Slon pedig nem akarta sűrgetni. Hadd élvezze. Úgy döntött, fel is kéne öltözni valahogy, szépen, mert az ő barna bőrszerelése, fejpántja és Rufy piros plasztikdzsekije, nadrágja és súlyos bakancsa nem a legmegfelelőbb öltözék. Valami szexiset, enyhén kihívót akart. Amitől még nem lesznek örömlányok, hanem csak olyan nőstények, akik párt keresnek. Hosszabb távra, vagy csak mára, ez félig-meddig lényegtelen volt.

Rufynak egy piros, szűk nadrágot választott, amiből nem türemkednek ki a páncélelemek és beépített modulok, amiben valóban jól látszódik majd tökéletes teste. Egy szexis kabátot választott, szintén pirosat, alá a melleit jól kiemelő állítható melltartót, érintésre megemelte a kebleket, lenyomta, függően a szituációtól.

Saját magának zöld színű, feszülős nadrágot, kivágott pólót, tincsekbe font szőke hajára pedig egy másik fejpántot választott.

Mikor minden ruha megvolt, leadta a rendelést, majd egy gép percek alatt legyártotta és egy robot csengetett a kész göncökkel néhány újabb perc múlva.

Slon kiterítette a ruhákat, még nem vette fel sajátját, előbb le kell fürdeni, lemosni a hajó belső füstjét, a folyadékok illatát.

Rufy elkészült. Pirospozsgás arccal lépett ki, egy párolgó törölközőt tekert magára, ami a falból kihúzva nedvesen megmarad, amint megszárad, elpárolog.

– Hú, ez mi ez? – mutatott a lány a ruhákra.

– Most rendeltem. Ezt fogjuk viselni. Jó lesz, amit neked rendeltem?

– Üm, nem tudom – biggyesztette le a lány az ajkait. – Biztos, ha te választottad.

– Micsoda barátnők lettünk – mosolygott Slon. – Annak ellenére, hogy majdnem megöltük egymást az elején.

– Engem sosem zavartál.

– Tudom, de te engem nagyon bosszantottál. Na, fátylat rá, én is lezuhanyzok és mehetünk, oksi?

– Oksi.

Slon egy pillanatra lemerevedett. Te jó ég, már én is oksizok, gondolta. Majd megvonta vállát, ledobálta ruháit. Nem minősült bombázónak, mellei kisebbek, lábai rövidebbek, bár izmosabbak, bőre sem oly szép, arca itt-ott szeplős, bár ez csak emelte szexepiljét. Szőke, raszta hajára most is gondosan ügyelt, nehogy víz érje, ezért egy sapkát húzott rá.

Rufy lehuppant a kanapéra és olyan kellemesen érezte magát, mint még soha. Életének első kielégülése megvolt, és bár magától erre nem jött volna rá, az agyába plántált emlékek utat találtak a tapasztalatához és olyan mélyen rögzültek, hogy ilyeneket még egy szájba vett gránáttal sem lehet kiobbantani.

A törölköző hamar megszáradt a testén és szépen elpárologott. A szobában magas hőmérséklet uralkodott, Slon már jól felcsavarta, így Rufy nem fázott. Szemeit a plafonra emelte, majd behunyta, tudomást sem véve arról, hogy meztelenül ül ott. Csak a kellemes érzést hagyta, hadd tomboljon agyában.

Mivel kikapcsolt, nem vette észre, hogy Slon állt fölötte, már felöltözve. Már tudta, hogy Rufy időnként elveszti a kapcsolatot a külvilággal. A lány zavartan kapkodta a fejét. – Hú, hihi, bocsi, egy perc és kész vagyok.

– Csak nyugodtan – válaszolt Slon, majd az italos szekrényhez lépett és serkentő után nézett. Két zöld tartalmú üveget vett ki. – Rufy! – szólt neki, majd odadobta.

A lány éppen öltözködött, így nem tudta elkapni, kicsúszott a kezéből, kapdosott utána, és végül az ital leesett a földre. – A reflexeim nem az igaziak. – biggyesztette le ajkait.

– Ne törődj vele. Hmm, jól nézel ki – nézett végig a lányon mikor az magára öltötte a dzsekit is.

– Igen? – Rufy bájosan forgolódott.

– Bizony, na, mehetünk?

– Hm, aham, azt hiszem. Hú, izgulok.

– Nem kell. Csak barátkozunk, hogy te is érezd, lásd, ez hogyan megy. Oksi?

– Oksi.

A két lány mosolyogva hagyta el a szobát és elindult a szórakozóblokkok felé...

Zeol levegőért kapkodott. Megmozdulni sem tudott, minden tagja égett. Nem tudta, mire vállalkozik, mikor engedett Fey bájainak. Két robot mászott a testén, egyre csak szűrve bele a serkentőszereket, hogy a nő határtalan szexuális vágya beteljesedjen.

– Sajnálom Zeol. – Mondta a nő. Meztelenül ült egy széken, unottan kortyolt egy barna színű italt. – Még nem vagy elég jó. De majd azzá teszek.

Zeol nem tudta, hogy ha Fey kiszemel magának egy férfit, akkor azt mindenképpen megszerzi, ha lehet így mondani, megerőszkolja. Kiex már tudta kezelni ezt a helyzetet, megedződött és akár kordában is tudta tartani az elszabadult nőszemélyt. Ám Zeolnak még ez az első alkalma vele, valószínűleg az utolsó is. Ezt Fey is belátta, mert a srác megijedt. Így hát, ha már nem lesz többet vele, akkor ez az egy alkalom azonban olyan legyen, hogy ne felejtse el.

A szerencsétlen srác szinte sikoltott, ahogy a robotok újabb adag serkentőt szűrtak ágyékába, majd Fey felállt, letette az üveget az asztalra és odasétált.

– Most már kibírod ezt az éjszakát velem. Engedd el magad, úgy jobb, hidd el. Én jó vagyok, ha nem ficánkolsz, jó lesz neked is. Csak könyörgöm, ne ficánkolj már! – a srác furán rángatózó karjait lenyomta az ágyra, majd rámászott és kezdetét vette egy – a srác számára – újabb pokoli óra...

Kiex egyre csak keresgélte az adatokat a versenyzőkről. Egy beépített tiszt akárki lehetett, nemcsak kapitány, hanem navigátor vagy tűzér is. Azt kizárta, hogy esetleg a szervezőbizottság soraiba férközött be. Nekik túl nagy érdekük fűződik ehhez, a fogadásokból és szponzorálásokból ISK trilliárdok folytak be zsebeikbe. Nem, ott biztos nem lesz, gondolta. De akkor hol?

Tovább keresgélt, minden kapitány életútját átnézte, ami esetleg furának tűnt, azt duplán ellenőrizte, más kritériumok alapján is.

Végül pedig, a lehetséges beépített jelöltek között egy olyan név is feltűnt, hogy a férfi kiejtette az italt a kezéből döbbenetében...

Forg és Mei álcaköpenyeket vásároltak, majd beültek egy bárba inni valamit. Szerették volna felmérni a lehetőségeket, de mivel a Concord beépített emberének veszélye fennállt, így a szervezőbizottság még nem bocsátotta rendelkezésre a helyszínek listáját. Majd csak az induláskor teszik, így a versenyzők megjárhatják a célterületet mielőtt a Concord felbukkana. Ez jó húzás volt részükről, ismerték el mindketten.

A háromszintes bár tele volt emberekkel, bömbölt a zene, a felső két teraszos kialakítású szintet középen pár széles, rácsos híd kötötte össze, melyen most néhányan táncoltak. Kivetítések mentek folyamatosan a verseny mozzanatairól, fogadásokat köthetett bárki, aki akart. Színes, lebegő képernyők tucatjai világították meg a nagyméretű helyiséget.

Forg egy sarokasztalnál ült, Mei a vállának döntötte hátát és simogatta a férfi kezét, ami a vállán nyugodott. Csendben italoztak és figyelték az embereket. Néhányan odajöttek hozzájuk, gratuláltak, ezeket az embereket udvarias mosoly kíséretében küldték el és szerencsére egy olyan sem akadt, akit esetleg ne tudtak volna ezzel a finom gesztussal lerázni. Kis idő múlva, jó néhány tucat ember után nyugtuk volt, végre tényleg élvezhették egymás közelségét, a zenét, a mulatozást.

A jelenlévők közül néhány bukméker volt, világító felszínű ruházatot viseltek, melyeken a

képek váltakoztak, és a fogadási esélyek kijelzésével üzleteket kötöttek. Az esélyek a jelenlegi első helyezettre, Udari Powra megnövekedtek, már kettő az egy arányban lehetett megtenni a tétet, míg mellette Rufy is változott, ami azt jelentette az elemzők szemében, hogy ha ezt így folytatja, akár nyerhet is. Persze ezt nem csak magának köszönhette, hanem az ütős társainak is.

Egyre többen itták részegre magukat, egyik táncoló még le is hullott a második szintről, eltörte a karját, majd a padlóra érve hívták az elsősegély részleget, akik elszállították.

Forg agyában már kezdett dolgozni az ital, Mei a poharába bámult és gondolkodott, magában rendezte új kapcsolatát, szembenézett érzelmeivel, az új élményekkel – ha nem véreznek el ezen a versenyen –, és a lehetséges opciókkal, abban az esetben, ha nem nyernek és bujkálniuk kell. Ismertek sokakat szerte a galaxisban, így ha ez bekövetkezik, a következő években el tudnak bújni hosszabb időre, de persze nem lesznek teljesen nyugtalanok.

Mei a szeme sarkából észrevett valamit, majd oldalba bökte Forgot. – Odanézz! – mondta neki.

– Mit néztek?

– Bejárat, tíz óránál.

– Te jó ég, ez Rufy és Slon. – A parancsnok szája tátva maradt, mert a két lány remekül nézett ki lenge öltözékükben.

Mei szemei a két lányról párjára vándoroltak és hirtelen ugyanazt érezte, mint Volre esetében, mikor a jóképű srác stírolte a csajokat, Mei pedig egy jól irányzott nyaklevessel adta tudtára, hogy „én is itt vagyok, baszod.”

Ezt a nyakast Forg is megkapta. – Hé! – szólt a nőre. – Nem nézhetek rájuk?

– Dehogyan, csak nem mindegy, hogyan. Szinte folyt a nyálad.

– Hát ha jól néznek ki, mit tegyek?

– Mondjuk moderáld magad.

Mei még a szemeibe nézett, majd sóhajtott és figyelte a két lányt. Odasúgta a férfinak. – Ki kéne próbálni azokat a köpenyeket, figyeljük őket egy kicsit.

– Kémkedsz utánuk? – nézett rá a férfi.

– Nem, csak jól akarok szórakozni. Slon tuti elcsalta Rufyt és nem hiszem, hogy csak italozni jöttek. Ezek pasiznak.

– És az téged miért zavar?

– Rufy miatt zavar.

– A lányod miatt.

– Nem a lányom bazdmeg. Csak egy nagy mamlasz gyerek, de nem akarom, hogy bajba kerüljön.

– Ha mindig fogod a kezét, sose lesz nagylány.

– Elég sokáig elengedtem már így is.

– De talpon maradt, nem?

– De.

– Hát akkor meg? A szemei kihúzzák a bajból, mert időben kiszúrja. Én inkább Slon miatt aggódnék.

– Te Slon, én meg Rufy miatt. Na, fel azt az álcaruhát és figyeljük őket!

Forg felkacagott, majd táskájából elővette a vékony ruhákat, kiterítette, majd belebújtak, fejükre húzták, egymásra néztek, elvagyorodtak.

– Maradj mögöttem, mert Rufy észrevesz! Ki tudom játszani a szemeit, de neked is gyorsan kell mozognod, oké? – mondta Mei.

– Oké!

Ezzel bekapcsolták az elektronikával átszőtt szálakat...

Rufy és Slon a bárpulthoz sétáltak, majd mikor néhány finom mosollyal elküldték a rajongóikat, italt rendeltek.

– Mit kérsz? – próbálta túlkiabálni Slon a zene hangerejét.

– Mit kérjek?

Slon rájött, hogy Rufy egyáltalán nem ismeri az italokat. – Jó, akkor azt iszod, amit én. – Döntött helyette.

Slon két enyhe alkoholtartalmú italt rendelt, majd átnyújtotta Rufynak az egyiket. – Tessék.

A lány belekortyolt, majd szemei nagyra nyíltak. – Ez tök jó!

Slon elvigyorodott. – Az ám. Majd milyen jó lesz fél óra múlva. Na gyere, nézzünk körbe.

A tömegben áthaladásakor Rufy félénken pislogott és mosolygott az emberekre, Slon pedig félig-meddig élvezte a rivaldafényt.

A bár egyik oldalsó részében, amit egy kissé megemltek és egy lépcső vezetett ide, találtak két helyet és leültek.

– Most mi lesz? – kérdezte izgatottan Rufy, már nem kellett kiabálnia az itt kialakított akusztikai megoldásoknak köszönhetően.

– Most az lesz, hogy várunk, mosolygunk. Tudod, a fiúknak kell idejönni a lányokhoz. De manapság már a lányok is lazán odamennek. Képzeld, régen úgy volt, hogy szinte csak fiúk mehettek oda. Ha egy lány kezdeményezett egy kapcsolatot, lekurvázták.

– Kurva? Az mi?

– Olyan nő, aki a testét pénzért eladja bárkinek.

– Fujj. Hogy tehettek ilyet?

– A szükség nagy úr. Sokan éheztek és ezt kellett tenniük, hogy legyen pénzük. Mások meg a luxus életért teszik, megint mások pusztán élvezetből.

Rufy agyában kifestett, szépséges, magukat áruló nők képe villant fel és megértette a lényegét a dolognak, majd „gusztustalan” besorolással rögzült. Nyomban értelmet kaptak a robotidomárból előtörő fények. Tehát ő egy olyan nőstény, akire nem vadásznak, hanem ő vadászik. Áhá, értem.

Rufy és Slon azonban a szépséges és bájos külső, szexis, hivalkodó öltözet ellenére magányos maradt. Bár sokan megnézték maguknak őket, Slont elkönnyvelték egyszerű tinédzsernek, Rufyn pedig többen észrevették az öregítési jeleket, a „nagy lány akarok lenni” típusú, erőltetett mozdulatokat. Bár többen elismerték, hogy nem is rossz eredmény. Ha pedig még azt is tudnának, hogy nem egy-két évet ugrottak át, hanem tízet, talán még le is borulnának előtte.

– Most mi van? – kiabálta Rufy.

– Nem tudom. Nem jön hozzánk senki.

– Már kellett volna jönnie valakinek?

Slon ránézett és a bonyolult magyarázatokhoz nem érezve elég energiát csak bólintott. Tekintete csalódottá vált, Rufy ezt persze látta rajta, és kezdte megérteni, hogy Slon arra számított, hogy körberajongják a fiúk, férfiak, de senki nem jött ide. Aztán az emberek elismerő színeit elnézve rájött, hogy nem azért, mert esetleg nem szépek, hanem azért, mert egyrészt tisztelik őket, másrészt meg azért, mert minden versenyző igazából bűnözővé vált és azokkal összeszűrni a levét és nem feladni őket pedig bűnrészesség.

Rufy ennek ellenére jól érezte magát, élvezte a zenét, az emberek változatos színeit és fél óra múltán – épp, ahogy Slon mondta, – az ital kellőképpen fejbe kólintotta. Kezdett forogni vele a világ, gyomra furán emelkedett, süllyedt.

Már épp menni készültek, mikor egy jóképű Gallente srác csusszant be Slon mellé.

– Sziasztok hölgyek! – mondta ki mosolyogva. A srác elég magas volt, rövid, barna hajú, zöld szemű, kisfiús arccal. Sötétzöld kezeslábast viselt, vállán pedig a Gallente milícia jele díszelgett.

Slon derült arccal kiáltott fel: – Reg! Ezt nem hiszem el.

– Szia Slon – vigyorgott a férfi, majd megölelték egymást.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte a lány.

– A közelben állomásozunk. Kaptunk kimenőt, így eljöttem megnézni a pihenőállomást. Aztán jól meglepődtem, hogy te is versenyzel.

– Jah, felbéreltek szerencsére.

– Min repülsz?

– Dramiel.

– Ki a kapitányod?

– Rufy Der – Slon a másik lányra pillantott, akinek arcán idióta vigyor terült el. Slon

megköszöri a torkát, hogy észhez térítse Rufyt, majd mikor a lány összerezzen, majd „rendbe rakta” mosolyát, végre bemutatthatta. – Kedves Reg, itt mellettem ez a szépséges lány Rufy Der, a Dramiel kapitánya.

– Rufy Der? – nyújtott kezét a srác. – Csak nem te vagy az a potyautas, aki Aylar Bren mellett volt?

– De, én vagyok, hehe – Rufy zavarodottan vakarta fejét.

– Megtiszteltetés – ezzel felpattant, kihúzta magát és tisztelgett.

Rufy fújtatott, össze-vissza kapdosott zavarában, fogalma sem volt, mit kéne tennie. Slon kacagott, majd megfogta Reg ruháját és visszahúzta. – Mi a terved mára?

– Szabad foglalkozás van. Nincs tervem, innen indultam, aztán beléd futottam.

Slon a srácról Rufyra pillantott, aki zavarában a haját pörgette. Tetszett neki a srác. A Gallente lány visszafordult Reghez. – Egyedül jöttél?

– Ebbe a bárba igen, de többen vagyunk még az állomáson.

– Valaki, akit ismerek?

– Nincs. A régi egységből sokan már kiléptek, egyikünk pedig nyomtalanul eltűnt.

– Ki?

– Okly. Állítólag féreglyuk rendszerbe ment be, de ennek már fél éve.

– Értem. – Slon nagy levegőt vett, és úgy döntött, hogy először magával fog foglalkozni. – Reg, van kedved a ma estét velem tölteni?

A srác szeme felcsillant. – Hát persze. Régen is szerettem volna veled lenni, de sose volt rá alkalom.

– Az jó, de csak ma este, oké?

– Oké, persze, nem gond.

– Reg, bocsáss meg, egy pillanat.

Slon és Rufy felálltak, odébb sétáltak az asztaltól és kettesben beszélgettek, majd megegyeztek valamiben...

Kiex a szörnyű felismerését tudatni akarta társaival. A kommunikátort nem akarta használni, mert ezek után majdnem biztosra vette, hogy lehallgatják. Meg kéne keresnie a többieket, de fogalma sem volt, merre lehetnek. Még azt sem tudta, hol van a bérelt szobájuk. Végül úgy döntött, hogy a kommunikátort mégis használja, de mindössze csak arra, hogy megtudja, merre vannak.

Kis idő múlva mindenki elmondta a tartózkodási helyét, így Kiex úgy döntött, hogy felismerését személyesen közli velük. A legközelebbi elérhető társa éppen Fey volt, aki pár száz méterrel odébb éppen kéjesen kínozza Zeolt. A férfi az adatokat betöltötte kézi termináljába, majd a szoba ajtaja elé lépett, kinyitotta az ajtót. Három nagydarab alak állt a bejárat előtt, csak a körvonalait látta.

– Kiex Pergon kapitány! – szólította meg az első alak.

Kiex a pisztolyáért kapott, de elkésett. Lebénították.

A levegőért kapkodó férfit megbilincseltek, majd elcipelték...

Kis idő múlva pedig kikászálódott az emlékmódosítóból, a felfedezését kiégették agyából, a terminálból törölték az adatokat, így a férfi visszament a szobába, mintha mi sem történt volna. Fogalma sem volt már, hogy miért hagyta el a szobát és arra sem, hogy elrabolták egy órával ezelőtt. És arra sem, hogy nemrég talált valami életveszélyes adatot...

Rufy ijedten pattant ki az ágyból és befutott a zuhanyzóba. Slon és Reg éppen vetkőzés közepette voltak és ezt a két lány már megbeszélte, hogy hármásban csinálják, de az Amarr lány elfutott.

– Várj egy kicsit! – Slon visszaöltözött, Reg is, de a száját húzta mérgében.

Slon kopogott a zuhanyzó ajtaján, Rufy pedig résnyire nyitotta az ajtót. – Ne haragudj, nem tudom mi van velem, üm, izé, nem megy ez így nekem.

– Nyugi. Engedj be, nem teperlek le.

A lány beengedte, Slon pedig visszacsukta az ajtót. – Mi baj? – kérdezte.

– Nem tudom – rázta Rufy a fejét. – Tök izginek hangzott, mikor beszéltük a bárban ezt, meg mikor visszajöttünk ide, akkor is, de nem megy.

– Miért nem?

– Nem tudom. Félek.

– Ne félj, jó lesz – Slon megsimogatta Rufy vállát. – Ígérem.

– Áhh, nem akarom elrontani kettőtök élvezetét. Csináljátok csak, én addig elmegyek valahová.

– Biztos? – sandított rá a navigátor.

– Üm, aha – Rufy a földet vizsgálta. Maga sem tudta miért, de szégyenérzet uralkodott el rajta, bár fogalma sem volt, ez mit jelent. Mit kéne szégyellnie? A testét nem, mert az szép. Aztán rájött. Szimplán csak szégyenlős. Más lányok előtt meztelenül flangálni nem okozott gondot neki, de egy férfi előtt már más. A gyermeki énje elsöpört minden, előtörni igyekvő beültetést. Nem, ez így nem fog menni. Máshogy, máskor.

Slon látta rajta a vívódást, bár arc mimikája kissé összezavarta, ugyanis Rufy egyik pillanatban szégyenlősen nézte a földet, utána vigyorgott, majd a sírás környékezte.

– Csináljátok csak. – Mondta Rufy. – Én addig le... lezuhanyzok, igen...

Slon azonnal megértette a lényegét, így felkacagott. Megsimogatta a lány vállát, majd magára hagyta.

A következő órákban pedig Slon és Reg kellemesen töltötték az időt, Rufy is, csak ő épp egyedül és még annál is jobban, mint pár órával ezelőtt...

Forg és Mei – miután megfigyelték, hogy Slon és Rufy elvonul azzal a sráccal – heves vitába kezdtek. Mei mindenáron óvni akarta „lányát”, Forg pedig vigasztalta, hogy előbb utóbb valaki úgymé megdugja. Ezeket a szavakat használta, aminek a vége egy hatalmas tasli lett, majd finomabb megfogalmazásban adta Mei tudtára, hogy nyugodjon meg, mert Rufy láthatólag már felfedezte saját testét, a másokkal való örömszerzés csak idő kérdése. Ez már enyhébben hangzott, és csak egy oldalba böködés követte.

Meinek eltartott egy ideig, míg ezt elfogadta, közben ő maga is emlékezett az elsőre. Elég extrém körülmények között zajlott, hiszen lopott valamit és elkapták. Mikor bevitték a cellákba, és lecsukták egy hétre, megtetszett neki az egyik ór. Az érzés kölcsönös volt, a férfinak is tetszett az akkor még emberi szervekkel rendelkező lány. Néhány nap után Mei egy kis plusz kajáért felkínálta saját testét, amit a férfi persze örömmel fogadott el, így átrendezte a foglyokat egy éjszakára, elküldte az őrséget máshova és egy egész estét töltöttek el kettesben egy cellában.

Ám Rufy esete más. Szegénynek fogalma sem volt, hogyan kéne ennek történnie, mi a megfelelő sorrend. Mei szíve szerint mellette ült volna, fogná a kezét, sőt, még az első szeretkezését végig is nézte volna. De nem. Nem teheti. Rufy nemsokára szembesül ezzel, hadd történjen úgy, ahogy ő akarja.

A témát lezárta magában, bár időnként fel-felvillant Rufy kétségbeesett arca, amint könyörög az útmutatásért.

Miután Rufy és Slon a Gallente sráccal együtt elhagyta a bárt, ők ketten még maradtak pár ital erejéig, majd elvonultak. Az estét kellemesen töltötték, Mei pedig egyre jobban beleszeretett új barátjába...

9. RÉSZ: NEGYEDIK NAP

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS, NEGYEDIK NAP

– Jó Reggelt, Jó Reggelt Új Éden, ismét Rolke Tuila élőben az Obe rendszer ötös bolygója feletti állomásról. A mai nap a Lonetrek/Tribute régiókban zajlik, és mint említettem nemrég, a verseny merőben más fordulatot vesz. Megszűntek a bóják, mától az első négy teljesített „A” küldetés után zárul le a nap, holnap pedig az első kettő után. Az éjszaka az állomáson békésen telt,

nem kaptunk hírt semmiféle rendbontásról, hiszen a versenyzőknek most kell igazán jól teljesíteniük. A küldetések mellett továbbra is megmaradnak a konténerleszállítások, valamint egymás aprítása, tetszés szerint. Mindenkinek jó szórakozást kívánok a mai napra is, két óra és start, addig tegyék meg tétjeiket, szurkoljanak velünk.

Forg felébredt, majd álmosan oldalba taszította Meit. – Gyerünk kicsim!

– Hagyjál még öt percet. – Mei belefúrta a fejét a párnába.

– Rufy bajban van.

– Mi? – A nő szeme kikerekedett, majd kipattant az ágyból. – Hol? Mi történt?

Forg pedig éktelenül röhögni kezdett. – Ó de tudtam. Rufynak semmi baja, de most legalább kiűztem az álmot a szemedből.

Mei nem tett semmit, csak mereven nézte az arcát. Majd egy szó nélkül elfordult és zuhanyozni ment.

Forg érezte, hogy ezzel nem kéne hülyéskednie, mert Rufy elég komolyan kötődött a nő szívéhez, ez kétségtelenül látszódott. Nem szabad ezt az érzést feszegetni.

Forg követte a nőt, rányitotta az ajtót és megcsodálta. Szerencsésnek érezte magát egy pillanatra.

A nő a vizes haja mögül pillantott rá. – Ezzel ne szórakozz! – mondta kissé dühösen.

– Már rájöttem, ne haragudj!

Mei elfordult és élvezte a forró vízsugarat. A nyomás olyan erőteljes volt, hogy nyitott szemmel nem szabadna belenézni, mert kiviheti a szemgolyót, de a nő szemlencséinek ez nem okozott gondot. Mintha száguldana egy forró tenger mélye felé.

A férfi mögéje lépett és finoman megcsókolta nyakszirtjét. Mei testén kellemes érzés futott át, de ennek ellenére megfordult, és a férfit a falnak passzírozta. – Ha még egyszer ezzel ökörködsz, végeztünk, világos?

Forg megijedt. Barátnője elvesztésének tudata mélyen érintette. Inkább bukjanak el a versenyen, semmint hogy a nő elhagyja.

– Világos – mondta a férfi és lesütötte szemeit. – De legalább már biztosan tudom, hogy ő a fogadott lányod.

– Nevezd aminek akarod. De ilyennel nem hülyéskedsz még egyszer!

– Rendben.

Mei elengedte a férfit, majd felengedett és mosoly jelent meg ajkain. – Na és most?

– Most mi?

– Hát most ott állsz, mint egy rakás szerencsétlenség.

– Sajnálom, hogy...

– Jól van, már nem érdekel. De nem kéne valamit csinálnod?

Forg arcán is megjelent a halovány mosoly, majd közel lépett barátnőjéhez, és újra megcsókolta nyakszirtjét...

Slon elköszönt Regtól, hívójelet cseréltek. Rufy egy székben aludt, a szoba elkülönített részében, nem akarta zavarni kettejüket. Így is elég jól érezte magát, nem volt szüksége senkire.

Slon ébresztette fel. – Halló kapitány, ideje készülődni.

– Mi? Uh. Heh, Jó Reggelt! – felállt a székből, majd megmasszírozta saját arcát.

– Sajnálom a tegnapi esetet, hogy így alakult. – Slon karba tette a kezeit és nem nézett a másik lány szemébe.

– Ugyan, nem érdekes. – Legyintett Rufy. – Már legalább tanultam valamit. Hogy hogyan megy ez, vagy micsoda.

– Normál esetben ez nem így megy. Mi ismertük egymást, ebből következően mi természetesen kezeltük. Jól éreztük magunkat este, de semmi kötődés, semmi érzelem.

– Aham, tehát így is lehet, értem, értem.

– Lehet bizony. – Vigyorgott Slon. – Na, ideje készülődni.

A lányok öltözködni kezdtek. Megsemmisítették a tegnapi ruhákat, majd visszavették a

súlyosabb, harci öltözetüket.

Nem sokkal később derült arccal indultak el a hangár felé...

A beszállókompoknál újra hatalmas tömeg gyűlt össze, Rolke, mint egy megszállott, versenyzőről versenyzőre futott, pár szavas interjúkat készített. Kereste hőseit, de nem látta őket egyelőre.

Kiex érkezett elsőként a kompokhoz és körbenézett, de nem látta társait. Már épp indult volna a kis gépekhez, de Rolke észrevette. – Kiex, Kiex, várj! – kiabálta.

A férfi nem futott el, bár szíve szerint ezt tette volna.

– Kiex Pergon kapitány, hogy érzed magad? – kérdezte a nő, miközben robotjai mint sebesen pörgő holdak egy bolygó körül úgy cikáztak kettejük feje mellett.

– Jól, Rolke, köszönöm. – Mondta a férfi, majd folytatta azzal, amit úgy vélt, mindenki hallani akar. – Ma érdekesebb lesz a verseny azt hiszem.

– Izgultok?

– Nem kifejezés.

– Mi a véleményed az eddig élmezőnyről?

– Remek pilóták.

– Tartotok tőlük?

– Hazudnék, ha azt mondanám, nem.

– Értem Kiex, sok sikert kívánok. Á, ott van Gweykon parancsnok. – A nő faképnél hagyta Kiexet – aki fellélegzett –, és Meiekhez szaladt. – Parancsnok, hogy telt az estétek?

– Köszöni Rolke, remekül.

– Hogy érzed magad a mai napon?

– Izgulok, félek.

– Mi a te véleményed az élmezőnyről?

– Nagyon jó kapitányok és jó legénység.

– Félték tőlük?

– Persze.

Rolke még pár rutin kérdést tett fel nekik.

Eközben megérkezett Zeol és Fey. A nő szinte vonszolta maga után a srácot. Mikor megérkeztek, Kiex kérdőre vonta. – Azért hagyhattál volna benne némi energiát.

– Ugyan. Nézd csak. – Mosolyogva a srác felé fordult, akinek a vállán mászó egyik robot kitolt egy tüt és a nyakába nyomta. A szeme kikerekedett, majd úgy húzta ki magát, mint aki áramba nyúlt.

– Látod? – Mosolygott a nő a kapitányra. – Ennyi és kész.

– Egy életre elijesztetted magadtól – csóválta a fejét Kiex, mert Zeol ugyan már kihúzta magát, de csak annyira, mint egy túlturbózott zombi.

– Nem baj, jó estém volt, de belátom, nem jó ő nekem hosszú távon.

Kiex megadóan sóhajtott. – Akkor én leszek a ma esti áldozatod, mi?

Fey arcán ragadozó vigyor terült el. – Meglehet.

Kiex meglátta Forgékat, majd intett nekik és egy helyre gyűltek. Közben a tömegeből sokan képeket készítettek szemeikkel, termináljukkal, hogy megörökítsék az indulás előtti pillanatokat, mert lehet, hogy holnap már nem fognak itt állni ezek az emberek.

Ykai és Erl is megérkezett, némán Forgé felé bólintva előrementek, hogy előkészítsék a hajót.

Rufy és Slon is befutott, mindkettejük arcán elégedett vigyor terült el.

– Helló lányok – köszönt nekik Mei. – Milyen volt az este?

Slon kihúzta magát. – Nekem jó, találkoztam egy régi ismerőssel.

Mei értette a mosolyát, így ő is elvigyorodott. Rufyhoz fordult, aki mindenfelé nézett, csak rájuk nem. Legalábbis a fejének iránya másfelé mutatott, de valóban nem nézett rájuk.

– Rufykám, jól aludtál?

A lány csak bólintott, némán.

Bár Mei szemei sem voltak selejtes darabok, mégsem látta vele azokat, mint Rufy. Ám

emberismerete jelen pillanatban átsegítette ezen. Látta, hogy Rufy most az önismereti fázisában van. Hagyni kell őt ilyenkor békén.

Mivel már mind itt álltak, Forg kissé megemelte hangját, hogy túlkiabálja a tömeget. – Induljunk! A hajókban beszélünk.

Bólintottak és beszálltak a kompa. Mei még utolsóként elkapta Rolke mosolyát. A riporternő hüvelykujját feltartva kívánt sok szerencsét. Mei visszamosolygott, majd kacsintott...

– Rendszerellenőrzést kérek! – Adta parancsba Rufy.

– Tűzvezérlés kész!

– Navigáció üzemkész!

Eközben Kiex is aktiváltatott mindent. – Jelentést!

– Tűzvezérlés aktív!

– Na ... navi ... vigáció ... nem jó, ó – Zeol szavai akadoztak.

Kiex ráförmedt az idomárra. – A jó életbe, nézd meg mit csináltál!

– Nyugi. – A srác nyakába újabb tű szúródott, majd megismételte jelentését.

– Navigáció kész, vááá, gyerünk, vááá.

– Most meg túllőtted. – Sóhajtott Kiex.

– Hát, sose találom el jól az adagot. Mindegy, egy óra és kimegy a nagyobb része a dózisnak.

Forgék is készülődtek. – Jelentést kérek!

– Tűzvezérlés kész! – jelentette a csúnya nő.

– Navigáció kész! – közölte a nagyképű férfi.

Forg összehangolta a kommunikációs csatornákat, majd mikor elkészült, belekezdett beszédébe.

– Rendben van mindenki?

Bólintások, mosolyok, csettintések, feltartott hüvelykujjak.

– Oké, akkor ma „A” küldetést végzünk. Még mindig nem tudjuk, hol vannak, a start előtt nyílnak csak meg a rohadt Concord miatt. Megcélozzuk a legtávolabb esőt, ahol kevesebb konfrontáció lesz.

– Bocs, hogy belevágok – mondta Kiex –, de nem félsz, hogy begyűjtenek négyet előttünk? Akkor már nem lesz lehetőség lemenni.

– Hm, igaz. Na jó, akkor a második legközelebbit célozzuk meg, mert biztos, hogy az elsöre sokan mennek majd le.

– És ha ugyanígy gondolkoznak?

– Az is meglehet. Na mindegy, megyünk a másodikra. Újra a tegnapi trió száll ki, ti addig mentek tovább és tesztek egy kört HighSec és LowSec-ben. Ne menjetek be ma NullSec-be. A ti feladatotok a konténerezés lesz. A harcot akkor vállaljátok fel, ha tuti esélyes lesz. A Kitsune kapitánya Erl lesz, de a trióé pedig Kiex. Bocs kapitány, most épp kapóra jön az óvatosságod, mert te nem mész bele vakmerő dolgokba.

– Értettem – intett Kiex.

– Szuper. Most már csak azt kell tudnunk, hol lesznek az „A” küldetések. Fél óra és startolunk.

Rolke képe jelent meg a hajókban. – Tisztelt versenyzők. A mai napon a Concord fenyegetés miatt csak az indulás előtt tíz perccel kapják meg a küldetések listáját, és még ez sem garantálja azt, hogy nem lesz ott a rendőrség. Legyenek óvatosak, jó harcot és sok sikert kívánok mindenkinek!

Rolke képe eltűnt, majd megjelent a visszaszámláló óra.

A várakozás feszült csendben telt el, a hajók egyre mocorogtak az állásaikon...

A számláló már csak tíz percnél tartott, mikor megnyíltak az „A” küldetések listái.

– Gyorsan egyeztessünk!

A tíz küldetés közül kettő mélyűrben, kalóz bázisokon, harmadik egy lávabolygón, negyedik egy óceánin, ötödik egy sziklabolygón, hatodik mérsékelt éghajlatún, hetedik és nyolcadik kereskedelmi állomáson, kilencedik egy szállítóhajón, tizedik pedig egy aszteroida belsejébe épített

csempészbázison.

– A legközelebbi a kereskedelmi állomáson, a második a sziklabolygón lévő. Ez utóbbihoz megyünk. Készítsétek az útvonalterveket, a célpont a Dantumi rendszer második bolygóján van. Hm, de ismerős ez nekem. Honnan?

– Nézd mi van két rendszerrel mögöttem! – szólt Mei.

– Áá, az Antiainen. Akkor ezért. Na jó, oda nem megyünk most be.

Lekérték a rendszer adatait. A bolygón több, kisebb települést létesítettek, mellettük a szokásos nyersanyag kitermelő állomások szóródtak szét. A célpontjuk az egyik ilyen volt, valahol az egyenlítő mentén. Több kitermelő állással rendelkezett, két nagy feldolgozóval és egy gyárral, ahol a két típusú ércet finomították, feldolgozták és egy harmadik anyaggá varázsolták. A kristály az egyik fűróegységben rejtezett, mélyen a föld alatt.

– Megvan mindenkinek?

A kapitányok bólintottak.

Öt perc az indulásig...

– Akkor mi a terv? – Kérdezte Kiex megerősítésért.

– Egyből megyünk a Dantumi-ba együtt, gyorsan, mint az őrült. Ám most fordult a kocka, kevesebben vagyunk, útközben próbáljunk leszedni egy-két versenyzőt. Amint odaértünk, én és Fey átszállunk a Dramiel-be, Rufy, te pedig leszállsz a bolygón.

– Értettem! – válaszolt a lány.

– Ezután felszállsz, és elhagyod a bolygót, majd mindhárman mentek keresztül Lonetrek régióban, de ne menjetek be NullSec-be. Kiex, ha úgy ítéled meg, hogy le tudjátok kapni a célpontokat, tegyétek, de koncentráljatok a konténerekre, többet érnek. Ha pedig egy másik megint olyan trükkös helyen van, mint nemrég, hagyjátok a fenébe.

– De a pilóta, aki viszi, villog a kijelzőkön. Ez nem baj? – kérdezte Rufy.

– De, ezért ha így van, akkor dobjátok ki az adattáblát és kész. Ám ebből még akár előnyt is kovácsolhatunk. Na, ezt már Kiexre bízom, kövessétek a parancsait!

– Oksi!

– Hármunk feladata pedig a mielőbbi lejutás, és ha szólunk, azonnal gyertek értünk.

– De Forgi, időbe telik, míg visszaérünk.

Forg most nem akadt fent a kicsinyítő jelzőn. A lánynak igaza van, ha forró a talaj a lábuk alatt odalent, és azonnal kell segítség, akkor az nem lesz.

– Jól van Rufy, akkor fél órát szánjatok maximálisan erre, többet nem. Szerintem ennyi nekünk is kell majd.

– Oksi.

Két perc az indulásig...

– A jó életbe, már ketten forgatják rám az ágyúkat. – Panaszkodott Forg.

– Rám is, hih.

– Én se lógok ki a sorból – tette hozzá Kiex.

– Akkor most nem repülünk ki, mint az őrült, hanem megvárjuk, míg mindenki kiér. Gyülekező a kettes irányítótornyánál! – Forg bejelölte az egyik cseppkőre emlékeztető, kőbe vágjt termet. Rufy és Kiex is lementették az adatokat, a navigátorok pedig a megközelítéshez és a körülötte lévő manőverezéshez is elkészítették a segédprogramokat.

Harminc másodperc az indulásig...

A kijelző vörösre váltott.

– Készüljete! Nagy buli lesz a mai.

Öt...

Négy...

Három...

Kettő...

Egy...

START!

A hajók kilöttek a lánggejzíről és rendre repesztettek kifelé. Két elfogó szinte egyszerre

robbant fel a koncentrált tüzerőtől, egy harmadik támadó fregatt pedig lelökődött a repülési vektoráról amint a roncsnak csapódott.

Rufyék érték el először a cseppkövet, a ráfordított ágyúk ugyan lézernyalábokat küldtek feléjük, de a támadók inkább a gyors kirepülés mellett döntöttek. A Dramiel lelassított, Slon pedig köröző pályára állította a hajót.

Ezt követően Forgék, majd Kiexék érkeztek meg, beállva a körözésbe.

Egy perc múltán két újabb hajó borult lángba a hangárban, egy Enyo és egy Sentinel. Darabjaik pörögve csapódtak be a cseppkövekbe, vagy szálltak tova a kijárat felé, melyet már sosem fognak elérni.

– Oké, már csak mi vagyunk bent, kifelé, ne maradjunk le túlságosan!

Rufyék előrerepesztettek, Forgék és Kiexék egy kilométerrel lemaradva követték. A hangárban a négy izzó roncsot valószínűleg mint ereklyét, begyűjtik és majd kiállítják.

Amint a Dramiel kirepült a hangárból, fentről, mint egy fán várakozó ragadozó, egy Ares zuhant rá, és löni kezdte, bénította. Társai – egy Harpy és egy Kitsune – is bekapcsolódtak a harcba és a Dramiel-t minden eszközzel bénították, lötték.

– Tűz alatt vagyunk, jaj, nem tudok visszalőni, jaj.

– Vettem Rufy, kiütöm a Kitsune-t.

Az ellenséges bénítóhajó rendszerei néhány másodperc múltán kikapcsoltak, a pilótája pedig menekülő vektorra lépett, akárcsak az Ares és a Harpy. Megpróbálták gyorsan lekapni Rufyt, de nem számítottak társaira.

Ám Forg sem folytatta a visszafogott taktikát többé. – Gyerünk, szétszedjük őket. Rufy, kapd el az Ares-t és lödd! Kiex, te kapd el a Harpy-t, megpróbálom kiütni azt is. Közben fogjátok a Kitsune-t is, el ne meneküljön. Hajrá!

A Dramiel elfordult és a sebesen menekülő Ares után repesztett. A távból hamar lefáradt és elkapta, majd lötte, mint az örült. Az elfogó is viszonzásként kikapcsolta az ellenséges hajó mikroterhajtóművét, így ketten robbanó táncot kezdtek járni az állomás előtt.

Kiex is beérte a Harpy-t, kiütöttek egymás meghajtóit, majd egyre csak küldték egymásba az áldást. A Worm-ból párosával röppentek ki a rakéták, a Harpy-pedig neutronágyúkkal lött vissza, majd ez is abbamaradt, ahogy Forg lebénította a célzórendszereket.

Rufyék kilöttek az Ares-t, majd ráfordultak a támadó fregattra, hogy meggyorsítsák pajzsainak fogyását.

Ám hirtelen az ellenséges Kitsune rendszerei felszabadultak és viszonzásként Forg mondhatott búcsút a sajátjától egy rövid időre.

– Kiütöttek. – Jelentette. – Lőjétek szét a Harpy-t, majd mindennel a Kitsune-t.

– Engem is kiütött – jelentette Kiex.

– Engem még nem – mondta Rufy. – Szétszedem a Harpy-t.

– Drónokat is rá.

A harci robotrepülőgépek kiröppentek és cikázni kezdtek a célpont körül. A pajzsai éppen ekkor enyésztek el, már csak a nem túl vastag páncélzat állt ellen.

A Harpy menekülni akart, de Rufy könyörtelenül tartotta. A fegyverek a szokásosnál gyorsabban kezdtek forogni, nagyobb rázkódást éreztek odabent, ahogy Mei túltöltötte az adagolókat, tűzvezérlést.

Kis idő múlva a Harpy tett még néhány elkeseredett manővert, de végül átszakadt a páncélzata is, majd a törzs még ennyi védelmet sem tudott felmutatni.

A Harpy darabokra robbanása után Rufyék rárepültek a Kitsune-ra, rázúdítva minden tüzerőt. A pilótája már a Harpy elpusztulásakor látta, hogy nem lesz esélye, így a már menekülő pályára lépett hajó elmenekült.

– Győztünk – jelentette ujjongva Rufy.

– Még nem, menj már utána, kapd el!

– Egyedül nem tudom, nyah.

– Akkor mindenki, gyerünk!

Egyszerre száguldottak el az állomástól. A bolygók, holdak közt átutazva a kapun két újabb

roncsot láttak, egy Manticore-t és az előbb elmenekült Kitsune-t. Mások kapták el végül. De miért nem ugrott át? Valószínűleg túl gyorsan érkezett ide és a kapu nem engedte át, vagy pedig újra rátámadt valakire.

– Ugrás át, és nyomás a Dantumi felé! Már mindenki átment, mi vagyunk az utolsók.
Átugrottak a kapun...

Tizenkét perccel később zavartalanul megérkeztek a Dantumi rendszerbe. A versenyben már csak 31-en jutottak tovább, így – mivel nincsenek már bóják – leginkább az „A” küldetések helyszínén fognak összetalálkozni. Ennek ellenére itt – leszámítva a hatalmas helyi életet – egyedül voltak. Az itt lakók, akik követték a versenyt, kellően és kellemesen meglepődhetnek, hogy három versenyző beérkezett hozzájuk, sőt mi több, le is fog szállni az egyik bolygóra. A Concord egyelőre nem mutatkozott, nekik is időre van szükségük, míg összeszednek egy felszíni egységet.

– Akkor ahogy megbeszéltük. Fey és én átszállunk a Dramiel-be, Rufy pedig leszáll, majd fel és mentek konténereket keresni. Érthető?

Bólintottak.

A hajók először elugrottak a Dantumi kettes bolygójához. Nyomban kivetítettek minden szükséges adatot, Rufy és Slon pedig a leszálló koordinátákat állította be.

Kis idő múlva Forg és Fey léptek be a Dramiel-be. Amint a férfi becsukta a zsilipet, kiegyenlítették a nyomást, majd beléptek a pilótafülkébe és parancsot adott.

– Rufy, kezd meg a leszállást! Siessünk, nincs sok időnk!

– Értettem!

A Dramiel elfordult a másik két hajótól és egyenesen a rozsdabarna felszínű bolygó felé kezdett ereszkedni eszeveszett sebességgel.

Eközben Forg lekérte a szükséges értékeket: légkör kissé ritkás, így légszomj esetére maszkot kell magukkal vinniük. A gravitáció enyhén a szabványos alatt.

Amint a Dramiel elérte a légkör felső rétegeit, és a kilátókat már betöltötte a felszín látképe, Rufy kinyomta a gélt, ami körbefutotta a hajó testét, hogy majd megvédje a súrlódáskor keletkező hőtől.

– Ereszkedünk, mindenki kapaszkodni! – Szólt Slon a társaira és az utasokra.

Forg és Fey a falhoz léptek és magukra zártak egy biztonsági rácsot, ami testüket egy nagy sebességű becsapódástól is megóvjá.

A hajót már lángok nyalдостák körbe és minden nem rögzített berendezés most össze vissza repkedni kezdett. Forg a kínok közt megfigyelhette, hogy Rufyból még az ösztönös női rendmánya is hiányzik, ugyanis az irányítópult alá rugdosott üres italos üvegek kigurultak, időnként felemelkedtek, majd becsapódtak valahová. Szerencsére nem nagy sebességgel, mert ha így tennének, a sok szemét elvégezné a vetélytársak helyett a melót és kivégezné őket idebent. Elég hülyén nézne ki, ha az extrém halálesetek között említenének nevüket, valahogy így: „üres üvegek végeztek a kapitánnyal és legénységével.”

A hajó, mint egy üstökös, vaskos lángcsóvát húzott maga után, a kijelzők vörösre váltottak, sípolás, dörgés hallatszott, a rázkódás megterhelte testüket is, de elviselhető mértékben, ugyanis a kabinyomást az automatika már nagy részben kiegyenlítette.

Áttörték a légkör felső rétegeit, majd a lángok elenyésztek és a rendszer vörös, izzó csillaga bevilágított. Szemük előtt terült el a domborzat, az itt-ott sötét tömegek, a települések, gyárok, kitermelő egységek. Közöttük energiaszállító csövek húzódtak száz kilométeres távokon át, keresztül sík terepeken, hegyek oldalában, völgyeken.

A hajó a tíz kilométeres magasságot tartotta, majd a légköri meghajtók segítségével közeledett a kitermelő egység felé.

Forg lekapsolta a rácsot, majd egy hívás futott be hozzá. Fogalma sem volt, ki ez.

– Forg Gweykon parancsnok, itt a Dantumi kettes kolónia helyőrség parancsnoka beszél. – jelent meg egy idős, ősz hajú férfi.

– Üdvözlöm parancsnok. Honnan tudta meg a jeletem?

– Nem érdekes parancsnok. Annyit szeretnék közölni önökkel, hogy máris bemértük a helyi

Concord egységek mozgósítását. Feltartjuk őket.

Hát persze, gondolta Forg. Ők is biztos nagy pénzeket tettek fel, valószínűleg Rufyra, és nem szeretnék, ha a Concord miatt elveszítenének ezt. Ám Forgban az is felmerült, hogy ez versenyen kívüli segítségnek minősül és ezért kizárhatják őket. Megnézte a szabályzat ezen részét, melyben kiemelték, hogy „amennyiben a segítség nem egy versenyző, hanem egy harmadik fél ellen irányul, akkor elfogadható és engedélyezett”. Tehát a segítők egy harmadik fél, a Concord ellen cselekednek, így elfogadható. Nagyszerű.

– Köszönjük parancsnok – válaszolt Forg. – De kérem, ha más versenyző jön, senkit ne bántsanak.

– Ismerem a szabályzatot – mosolygott a férfi. – Sok sikert Önöknek.

– Köszönjük. – Forg bontotta az adást.

– Közeledünk – jelentette Rufy. – Kivetítem a leszállóterületet.

A kabin közepén megjelent egy sötétkék anyagokból épített, hatszög alapterületű, vaskos fémfalakkal körbevett kitermelő egység. A hajó el fog törpülni majd mellette...

A magasság nyolcezerre csökkent. Egyre csak suhantak el a szabdalt felszín fölött. Az égbolt színe váltakozott, függően attól, hogy milyen légkör koncentráción repültek át éppen. Ahol sűrű, ott bíborszínre váltott, amik gyakorlatilag felhők voltak, de nem takarták el a napot, csak színét másították meg. Ahol pedig ritkás összetételbe repültek, ott már „csak” vörösbe fordult az ég színe.

Hatezer méterre ereszkedtek, és éppen egy kesze-kusza módon elrendezett bolygó kitermelő központ és a hozzá csatolt tucatnyi modul felett repültek el. Mint valami hatalmas polip, a teste terpeszkedett középen, karjai többfelé nyúltak, melyeken még sebes villámlásokat is megfigyelhettek, amint a kitermelt, finomított, összerakott anyagok egyre csak vándorolnak az egységek között a nyitott tetejű, vagy épp helyenként átlátszó, vaskos csövekben.

Elhagyták ezt a telepet, majd közeledtek a következőhöz, miközben a magasság négyezerre csökkent.

– Hova szálljunk le? – Kérdezte Slon.

– A kitermelő mellé. – Mondta Forg, időnként kifelé tekintett, utána pedig a célterület kivetítésére.

– Van rajta egy kis platform. Ne oda?

– Majd ott vegyetek fel. Csak tegyél ki az épület mellett!

– Oksi – válaszolt Slon, „Rufy stílusban”. Majd máris észbe kapott, mivel kinevették.

Elvörösödött, és megadóan mosolygott.

Rufy nem értette a viccet, kiakadt. – Most rajtam nevettek?

– Nem rajtad kincsem – szólt rá Mei kedvesen mosolyogva –, csak a stíluson.

– De az is én vagyok, nem?

– Ne most lányok! – szólt bele Forg.

A két nő rápillantott a férfire és belátták, igaza van. Majd csacsognak később.

– Kétezeren vagyunk. Leszálló pályára lépek. – Jelentett Slon.

Egy vaskos, csupasz hegylanc felett repültek el és mögüle előtűnt a nagy kiterjedésű épületegyüttes. Egy parancsnoki központtal rendelkezett, egy kilövő állással, raktárakkal, gyárakkal és egy vaskos szállítóegység végén pedig a polip terült el, amint a nemesfémeket tonnaszámra fúrta ki a felszín alól.

A hajó elrepült a gyárak felett, és követte a vaskos szállítóegységet, ami a kitermelőkhöz vezette.

A magasság ötszázra csökkent, Slon pedig lassított. Körözni kezdett a komplexum felett.

A kitermelő egységek irányítóépületéből nyolc vaskos kar nyúlt ki, északi irányból, az óramutató járásának megfelelően, egy, kettő és így tovább. A célpont a hármásban rejtett.

Slon letette a hajót és megjelentek a kinti adatok: szélereősség közel ötven kilométer per óra, hőmérséklet negyvenhat fok, páratartalom alacsony, belélegezhető anyagok 70%-os értéket mutattak.

Mei, Forg és Fey készülődni kezdtek. Ugyanazt a ruházatot viselték, mint az első „A” küldetéskor, vagyis a kardvívó a bőrszerelését, Forg a páncélruháját, Fey pedig a szakadt kabátját.

Fegyvereiket készenlétbe helyezték és leléptek a pilótafülke alsó részébe. Rufy nyitotta a rámpát, az erős szél máris behordta a homokot.

A hajó eltörpült az építmény mellett, a hatszögletű alap három oldalán szélvédő fémfalak emelkedtek, középen, egy óriásoknak tervezett lépcsős emelvényen pedig a fűrófej döngött, ami több száz méteres mélységből lökte fel a bezúzott nyersanyagot. Három lift helyezkedett el a közel száz méter magas építmény tövében, amibe a karbantartók és egyéb teherszállító járművek könnyűszerrel befértek. Lent is dolgoztak mit sem sejtő emberek, akiknek meglepetésben lesz részük. Forgék nem terveztek semmiféle erőszakot csak bemenni, „elnézést a zavarásért” kifejezéssel, kiveszik a kristályt és olaj. Ebbe azonban a Concord és más versenyzők még beleszólhatnak.

Amint kifutottak a hajóból, Forg Rufyhoz szólt. – Lent vagyunk, akkor ahogy megbeszéltük, induljatok konténervadászatra! Fél óra múlva pontosan ugyanitt!

– Értettem – Rufy tisztelgett, a kilátót áttetszővé állította és mosolyogva integetett is nekik.

A rámpa becsukódott, majd a hajó dörögve felemelkedett, elfordult és hatalmas robajjal távolodni kezdett, a vörös égbolt felé, bele egy fátyolszerűen szétterült fura koncentrációba.

Amint a hajtómű robaja elhalt és a Dramiel apró ponttá változott, Forg a nők felé fordult. – Fél óra hölgyek. Jártatok már ilyen egységek mélyén?

– Én nem – rázta a fejét Mei.

– Sem, sem – Fey is nemlegesen csóválta fejét, közben két robotot készenlétbe helyezett, amik tenyeréből felfutottak a vállaira, majd megtartották magukat a bőrkabátban. Forg ekkor látta, hogy a vállrészbe fémlapok vannak varrva, pontosan a hegyes lábú kis szerkezetek miatt.

– A Concord bármikor megjelenhet. Ha gyorsabban végzünk, akkor kijövünk és eltávolodunk az épülettől. Gyerünk hölgyek!

Futva indultak el a legközelebbi lift felé...

Rufyék elhagyták a bolygó légkörét, és mikor a kilátókat ismét betöltötte az űr ködökkel szétmaszatolt, itt-ott csillogó képe, a lányt megnyugvás töltötte el. Máris rájött, hogy az űrt jobban szereti, mint a talajt. A végtelen érzés, a határtalan kalandok, izgalmak jobban mozgatták kialakuló fantáziáját, mint a felszínen végzett unalmas tevékenységek. Bár persze ebből is akadtak kivételek, mikor például radioaktív anyagokat bányásztak, vagy épp egy mélytengeri állomást létesítettek, esetleg valami lávabolygón próbáltak egy mindent elsöprő kitörés előtt begyűjteni mindent, majd eltűnni. Ezek ugyan mind izgalmasak, de életveszélyesek. Az űr sem volt kevésbé kíméletes, egy rossz manőver, eltévesztett ugrás és vagy valami természeti akadályba ütköznek, vagy ellenséges haderőkbe, vagy pedig még sokak számára ismeretlen veszélyekbe, például elhagyatott hajókba, állomásokba, gravitációs viharokba, robbanó gázködökbe.

A Dramiel finoman a Worm és a Kitsune mellé suhant, Rufy pedig bejelentkezett.

– Kítettük Forgiékat, mehetünk. – Jelentette Kiexnek, hiszen ő lesz a másodlagos parancsnok a gyors konténervadászásban.

– Oké Rufy. Időközben készítettem pályaterveket, küldöm át, mentsétek el, és induljunk gyorsan!

Slon eltárolta az adatokat, kijelezte az útvonalakat.

– Készen álltok? – Kérdezte Kiex.

– Itt Erl, Kitsune kész!

– Itt Rufy, Dramiel kész!

– Jó. Rufy, te méssz előre, gyerünk!

A hajók egyszerre fordultak el, felgyorsítottak, majd elszáguhdottak az első kapu felé...

Forgék a három teherlift egyikéhez léptek, miközben a szél hatalmas porfelhővel terítette be őket. Beszálltak, majd becsukták az ajtókat.

A felvonóba rakodókocsik is be tudtak állni, hogy a felszínről mélybe szállított utánpótlást levihessék. Ezeken a helyeken sok esetben kényszermunkára ítélt bűnözők dolgoztak éveket, esetleg évtizedeket, civil személyzet irányítása alatt. A természeti jelenségek, mint például

földmozgások, sok esetben megtizedelték a munkásokat, de Új Édenben sosem kellett aggódni az utánpótlás miatt: mindig akadt bűnöző, akit be lehetett fogni, mikor pedig elfogytak azok, akiket kényszermunkára ítélték, a cellákban unatkozóknak adtak érdekes elfoglaltságot.

A lift a felszín alá süllyedt. Oldala nyitott volt, és egy gigantikus méretű aknában ereszkedett lefelé. A főkitermelő egység – maga a fűrőfej – vastos szerkezete egyre csak rázkódott, döngött, ahogy a mélyben egyre csak törte a kőzetet, majd a mellé épített szortírozó berendezések kiválogatták a szemetet és az értékes érceket, ez utóbbit pedig energiamezőben küldték a felszínre, hogy ott a szállítócsövekbe kerüljenek és útnak induljanak a finomító létesítmények felé.

A hatalmas, földbe vájt furat alá, a mélybe nézve Forg úgy saccolta, hogy jó két kilométert fognak süllyedni. Lent, a fűrőfej talapatánál erőtlen lámpák világítottak többfelé, a férfi kocsikat látott fegyverének távcsövében, mellettük sürgő forgó embereket. A vájat oldalsó falát olvadt kőzet borította.

A lift néhány perc múltán a furat alá érkezett és máris két tiszt lépett Forgék elé.

– Gweykon parancsnok! – köszöntötte üvöltve az a férfi, aki nemrég bejelentkezett a kommunikátoron.

– Ööö, igen, én vagyok, én kit tisztelhetek? – kiabált vissza Forg, a zaj óriási volt.

– A nevem Kol Herd százados, a Caldari flotta nyugalmazott tisztje vagyok. – A férfi tisztelgett nekik, Forgék hasonlóan.

– Köszönöm a hívását százados.

– Mi sajnos nem tudjuk, hol van a kristály pontosan, de mint mondtam, feltartjuk a Concord erőit, ha jönnek.

– Utánanézttem, szerencsére ez szabályos. Nem maradunk sokáig százados, maximum fél órát. Illetve már csak huszonhárom percet.

– Megtiszteltetés, hogy kísérhetem önöket.

– Köszönjük százados.

Forgék kiléptek a liftből. A furat alsó része gyéren megvilágított, hatalmas terem volt, a döngés elnyomta a léptek zaját. A közepén terpeszkedő fűrőfej burkolata rázkódott, ahogy a benne lévő romboló erők egyre csak robbantották magukat egyre mélyebbre a kőzetekbe.

Az elnagyolt kör alakú, hatalmas teremből több járat vezetett kifelé, a följük világított jelzések alapján étkezde, elsősegély, szállás, és a további fűrőegységekhez vezető hosszú alagutak nyíltak, melyekben egyszerű építésű, nyitott tetejű szállítójárművekkel is át lehetett hajtani.

A kristály az egyik szállásban rejtezett. Forg megmutatta a férfinak a térképet, aki mosolyogva intett, hogy kövessék.

Az itt dolgozó emberek egy része ismerte őket, tapsoltak, füttyültek. Csak férfiakat láttak itt, akik egy jó ideje nem láthattak nőket, így a két Minmatar hölgy kissé feszengve követte a századost. Az itt lévők másik része vagy nem tudta, miben vesznek részt, vagy nem érdekelte őket, a sok, kiéhezett hím a tekintetével szinte megerőszkolta a két nőt. A kardvívó és az idomár – ha esetleg baj lenne – ezek ellen könnyűszerrel megvédené magát egy ideig, míg a túlerő nem győzedelmeskedne. Fey azért pimaszul mosolygott a férfiakra, hívogatóan illegette magát, de Forg adott neki egy nyakast.

– Állj le! Majd illegeted magad máshol. Ha ezek beindulnak, úgy ellátják a bajodat, hogy egy életre elmegy a kedved tőle.

Fey epésen vissza akart válaszolni, mondván, hogy mi közöd ahhoz, mit teszek, de Mei lépett eléje és mintha telepátiaival tudnának üzenni, leállította pár ki nem mondott szóval.

Fey a kezével intve kért bocsánatot, majd haladtak tovább...

– Konténer! – Kiáltott fel Rufy, mikor elsőként ugrott be az Erenta rendszerbe.

Ezután érkezett be Kiex és Erl.

– Van versenyző?

– Csak Concordcska a kapunál és helyi lakosok.

– Tűnj el a Concord-tól!

– Oksi, de semmit sem tesznek, csak köröznek a kapu körül.

– Csak tűnj el onnan és ugorj a konténerhez!

Rufy engedelmeskedett, majd beléptek a hipertérbe és megérkeztek a céljukhoz. A szerkezet a kettes bolygó körüli orbitális pályán keringett. Rufy kiemelte az adattáblát és leolvasta az adatokat.

– A Pakkonen-be kell vinni. Négy ugrás.

– Remek – válaszolt Kiex. – Indulás, már csak huszonegy percünk van rá.

A hajók megfordultak és útnak indultak...

A szállások feliratú járatba futottak be és nyomban megcsapta orrukat az állott, kissé bűzös, forró levegő. A levegő koncentrációja a felszínhez képest jobbnak minősült, a maszk itt sem volt szükséges, ám most mégis feltették.

A szállás gyakorlatilag barlangok egybenyitott sokasága volt. Az alvóhelyeket a kőzetbe vésték, de nagyobb termekben ósdi emeletes ágyakat helyeztek be. A göcsörtös falak mentén fémszekrények sorakoztak, a plafont sugárzó festékekkel kenték be, ez adta a fényt, az emberi szervezet számára a dózis elenyészőnek minősült.

Forgék követték a térképet és az egyik szekrényhez léptek. A férfi kinyitotta, majd a munkásruhák közül egy oda nem illő táskát emelt ki és kinyitotta.

– Húsz pont – vigyorgott a férfi.

– Ne örülj előre! – mondta Mei mosolyogva, idézve a parancsnokot.

Forg a századoshoz fordult. – Végeztünk. Köszönjük a segítséget! Máris eltűnünk, mielőtt a Concord megérkezne.

– Értettem Gweykon parancsnok. Megtiszteltetés volt önökkel találkozni.

– Ó...

– Nem a verseny miatt – vigyorgott a százados. – A CESZ miatt. Magam is akartam jelentkezni Aylar Bren flottájába, de előtte verték szét sajnós.

Forg nem mondott semmit, csak a férfi szeméit fürkészte, aki úgy tekintett rájuk, mint istenekre.

– Köszönjük százados. Sajnos a CESZ nincs többé, de ha ezt a versenyt megnyerjük, fontolóra vesszük egy új elindítását. – Forg barátian elmosolyodott. – Ez esetben ön lesz az első, akit felveszünk.

– Ó, tényleg? – Herd százados kihúzta magát és tisztelgett. – Megtiszteltetésnek venném.

Forg is szalutált, majd a két nőre nézett. – Ideje indulni. Rufyék tíz perc múlva jönnek vissza.

Kifutottak a szállásoktól, vissza a főterembe, majd beléptek a liftbe.

A férfi búcsúzóul egy utolsót tisztelgett a százados felé, a nekik szurkoló egyéneknek intett, minek következtében újra füttyök harsantak a dörgésben. Majd a lift elindult velük felfelé.

– Hát, ez könnyű volt. – Mondta Fey és felnézett a magasba.

– Túl könnyű, arra gondolsz? – Pillantott rá Mei.

– Aha, arra.

Forg belevágott. – Gyorsak voltunk, és ez a szervezőbizottságtól is jó húzás, hogy csak a start előtt közölték a helyszíneket.

– De mi tart a Concord-nak ennyi ideig? – nézett rá Fey. – Elvileg már itt tudnának lenni, nem?

– Nem olyan egyszerű az. Hajókat bárhová, gyorsan bejuttatnak, de a felszíni egységek mozgósítása mindig több idő.

A lift közben a felszín közelébe ért.

– Kiex, itt Forg, jöhettek értünk!

– Vettem Forg! Egy konténert találtunk, ez leszállítva. Hat ugrásra vagyunk, tíz perc és jövünk. Megvan a kristály?

– Aha. De siessetek, mielőtt jön a Concord, a felszínen megvárunk, felmegyünk a leszálló platformra.

– Értettem.

Forg bontotta az adást, a nyitott oldalú lift pedig becsusszant a felépítménybe és kinyílt az ajtó. Nyomban besüvített a szél, de most szerencsére nem tűnt olyan erőteljesnek, mint ezelőtt.

Hiszen nem is fűjt...

Inkább valami felkavarta a levegőt és a sziklás talajon felgyülemlett port...

Forgnak üvöltönie sem kellett, máris megnyomta az ajtózáró gombot...

Ugyanis szemből, az egyik védfal mögül eléjük lebegett az élen haladó versenyző, Udari Pow Daredevil-je és teketóriázás nélkül tüzet nyitott...

– Hogy a francba kerültek ezek ide? – kérdezte idegesen Kiex, mikor a Dantumi-ba beugorva meglátták a lokál csatornán Udari Powt. Szerencsére csak egyedül volt, eddig legalábbis.

– Míg mi távol voltunk, ők bejöttek – válaszolt Rufy.

– Remélem nem a bolygón vannak lent. Gyorsan ugorjunk oda.

A hajók a bolygóhoz száguldottak.

Amint az orbitális pályára értek, Kiex egyből hívta Forgót. – Itt Kiex, éppen...

Forg üvöltve válaszolt, hangját alig hallották a háttérrobaj miatt: – Azonnal gyertek le! Kiex, te is! Itt van a Daredevil, ááá.

Kiex Rufyra nézett, a lány elszántan bólintott. – Erl, ti itt maradtok! Rufy, készen álltok?

– Igen.

– Nyomás, lefelé, mentsük meg őket!

A Daredevil első sorozata legyalulta a felvonóház tetejét. Forgék szerencséjére a lift gyorsan lesüllyedt, így nem kapták közvetlenül az arcukba az emberek számára roppant halálos lövedékeket. Egyetlen találat, és nem kell azon aggódniuk, hogy a páncélruha megvédi-e őket, mert azonnal cafatokra szakadnak.

A szétrobbant liftház szerteszét szállt, még rájuk is hullott egy kevés lángoló, izzó darab. Szerencséjükre a felvonó nem a hagyományos kábellel üzemelt, hanem egy antigravitációs berendezéssel, így nem hullottak a mélybe. Egy ideig legalábbis...

A Daredevil újra belesorozott a liftház maradvékába. Újabb robbanások, nyakukba hulló törmelékek. Már akkora lyuk robbant, hogy ha a hajó föléje lebeg, teljesen kitárazhat Forgékon.

Szerencséjükre – éppen ahogy ígérte – a százados lebegett fel egy kocsival, majd hevesen integetett. Kiabált is valamit, de nem hallották.

Forgéknak nem sok választása maradt: vagy maradnak az ereszkedő platformon és előbb utóbb a Daredevil beléjük táraz, vagy átugranak a kocsiba. Választásuk egyértelmű volt, Mei ugrott elsőnek, majd Forg, végül Fey.

Már hallották a százados hangját: – Kapaszkodni! – kiabálta.

A kis jármű a mélybe döntötte az orrát, majd lezuhant. Pillanatok alatt érkezett a gödör aljára, a szétszedett liftakna darabjai továbbra is hullottak lefelé a mélybe.

Amint a százados megállította a kocsit, még egy aggasztó dolgot mondott. – Jön a Concord is.

Forg nem hitt a fülének. Rufyék éppen belesétálnak a kelepcébe. Két tűz közé kerülnek, a legjobb versenyző és a rendőrség közé.

A százados javaslatot tett: – Gweykon parancsnok, üzenjen a pilótáinak, hogy repüljenek át az ötös fűrófejhez. Innen a föld alatt át lehet oda jutni.

– Hogyan?

– Ilyen kocsikkal.

– Rendben. – A férfi nyomban hívta Kiexet. A kapitány gyorsan bejelentkezett.

– Kiex! – kiabált rá Forg. – Ha leértek, az ötös fűróhoz gyertek, és óvatosak legyetek, mert már itt a Concord is!

– Látjuk Forg, éppen egy koordinátáról léptünk be a légkörbe, most szállnak le mellettünk a csapatszállító kompjaik. Kettő is. Ismerem ezeket, egyenként száz fegyverest is tudnak vinni.

– Mi? Ott szállnak mellettetek?

– Igen.

– Kiex, akkor tudod mi a dolgod, ugye?

– Ne...

– De! Szedjétek szét a kompokat.

– De hát az...
– Gyilkosság, de ez a Concord, le vannak klónozva mind. Egy testet vesztenek és kész.
Gyerünk!
– Én nem...
– Bazdmeg Kiex – Forg bontotta az adást, majd Rufyhoz kapcsolt. – Rufy!
– Igen, itt vagyok, megy a Concordocska felétek és...
– Tudom Rufy. Lődd le a kompokat!
– Tessék? – pislogott a lány.
– Mondom szedd le a kompokat.
– Üm, de hát az...
– Ne kezd te is. Klónozva vannak, ha kilövöd őket, nemsokára újraélednek. Ez nem végérvényes halál nekik.
– Hm, hát jó.
Az adást most Rufy bontotta.
Forg tudta, hogy a lány – talán örömmel – de engedelmeskedik és tüzet nyit.
A százados kérdezett eközben. – Mehetünk a másik fűrófejhez?
– Igen.
A férfi rákapcsolt és a kis jármű beszánguldott egy sötét alagútba, hogy néhány kilométerrel odébb szállítsa a kedvelt személyeket...

Az első komp darabokra robbant, védtelennek minősült egy fregatt ellen. Igazából nem is kellett sokat beelőni, mindössze egy-két sorozatot, az atmoszférába lépés miatti súrlódás és nyomás elvégezte a többit. Lángoló üstökös szánguldott a mélybe, amiből újabb és újabb robbanások szabadultak el. A bent utazók vagy megsültek, vagy szétszakadtak, vagy kissé megtépázva a detonációktól hullottak ki.

Kiex továbbra sem lőtt, annak ellenére sem, hogy tudta, csak testeket ölne meg, nem okozna végérvényes halált. Megszólalni sem tudott, csak hebegett, habogott. Rufy segítséget kért tőle, de a férfi szinte teljesen leblokkolt azon, hogy Forg mire adott parancsot, na meg azon is, hogy Rufy ezt milyen könnyedén teljesítette.

Rufyn fura érzés szaladt át, mikor az utolsó találatot követően a komp megkezdte a robbanássorozatot. Szíve hevesen vert. Nem értette mi zajlik most a fejében, de az ágyúkat máris a másik komp felé fordította és tüzet nyitott.

Ám a pilótája már készült erre. Bekapcsolta a védőmezőt, és a lövedékek lepatogtak róla. Rufy pedig vérszemet kapott, tovább lőtt, mint az örült.

A hajók körüli lángok már egy ideje megszűntek. Ezt követően Rufy újabb jeleket fogott, szíve pedig vadabb ritmust vett fel, amint jelentette: – Légköri vadászok is jönnek!

Kiex nem értette, ez hogyan lehetséges. Vagy a kompokkal belépésével egy időben szálltak fel valahonnan, vagy pedig a kompok pilótái adtak le segélykérő hívást és utánuk küldték ezeket. Így vagy úgy, a második kompot nem fogják tudni lelőni, egyrészt az erős védelem, másrészt a nemsokára beérkező vadászok miatt.

– Mennyire vannak? – kérdezte Kiex.

– Jó száz kilométerre. De hű de nagyon gyorsan jönnek, hű.

– Tartsd az irányt, hagyd a kompot a fenébe, inkább készüljünk a Daredevil-re és a vadászokra!

– Oksi Kiex.

A két hajó tovább zuhant, velük együtt a komp is. Néhány perc múlva pedig már megjelent a vadászok sziluettje is: két kötelék, kétszer hat gyors, de törékeny gép...

A sötét alagút lefelé vezetett, a kocsinak bőven volt elég helye hogy manőverezhessen. A járat falai itt-ott megolvadtak, tanúskodva a fűrási műveletről.

Már több kilométert tehettek meg, mikor elágazáshoz érkeztek. Más fűrófejek felé is vitt a sötét járat, némelyiket már megvilágították, de csak annyira, hogy ne koppanjon senki a falaknak. A

göcsörtös plafonon húzódo lámpasor elkanyarodott, követve a járat ívét.

A kocsi beszáguldott az ötös fej felé vezető alagútba.

– Százados, remélem tudja, hogy ön most, hogy segít nekünk, nagy bajba kerül.

– Tudom parancsnok. – Nézett rá az idős férfi mosolyogva. – De ne aggódjon miattam.

Megvannak a kapcsolataim, és majd azt mondom, hogy maguk elraboltak.

Forg a körülmények ellenére felkacagott. – Hát jó, köszönjük százados!

A komp mindössze néhány ezer méterrel szállt a felszín felett, bekapcsolta a léghőri meghajtóit. Rufy már eltávolodott messzebb tőle, Kiexék követték a lányt a zuhanásban. A kitermelő egységek fekete tömege majdnem a látóhatárig terült szét. Az egyik felől pedig apró villámlások is láttak, majd egy mozgó, innen nézve még apró tárgyat is, ami a kijelzők szerint a Daredevil volt, és még mindig lőtte azt a fűrőfejet, ahonnan Forgék ki akartak jönni az előbb, csak épp nem sikerült.

A komp mintha csak erre a pillanatra várt volna, úgy rákapcsolt, hogy Rufyék már azért izgultak, hogy essen szét. De nem így történt. Fényes csóvát húzva maga után könnyörtelenül közeledett a telephez.

Rufyék kicsit elfordultak, hogy némi távolságot tartsanak.

– A léghőri vadászok mindjárt lő távba érnek. – Jelentette Rufy.

– Látom – válaszolt Kiex. Gondolkodott, mit kéne tenni. Forgott most hiába hívja, a férfi nem tud segíteni, hiszen semmit nem lát az egészből. Most magának kell döntenie. Az ötös fűrőfej volt a cél, a Daredevil a hármast osztotta rendületlenül, már több helyen füst szállt fel az építményből. Ettől néhány kilométerre lapult az ötös fej, majd a többi hat a főegység körül. A léghőri vadászokkal meg fog gyűlni a bajuk, az egyetlen esély ellenük az űrhajók strapabíró képessége, és elérhető sebessége, illetve az, hogy ha már felszedték Forgékat, akkor az űrhajók el tudják hagyni az atmoszférát, ami fölött már korlátlan urakká válnak. Vagyis ki kell tartani a vadászok ellen, ide-oda manőverezni, egyet-kettőt lelőni, majd felszedni a triót és eltűnni a fenébe.

A komp hirtelenjében elfordult és a pályaadatok alapján a komplexum feletti köröző pályára lépett. Kiexék nem tudták, mit terveznek.

Rufyék kijelzőin pedig vörösre változtak a vadászok képei, ami azt jelentette, hogy lő távba értek. Majd újabb pöttyök jelentek meg, sebesen suhanva a hajók felé.

– Rakéták! – jelentette Rufy.

– Három másodperc és becsapódnak. Várható sérülés 20%-os. Kapaszkodjatok!

A hajókkal nem is próbálták elkerülni a rakétacsokrokat. Csak összeszorított foggal várták, hogy becsapódjanak.

A hajók megrázkódtak, ahogy pajzsaikba tucatnyi, sebesen szálló töltet vágódott. Az értékek lecsökkentek, pontosan a várhatóra. A kilátókat lángok nyaldosták, a kinti vörös felületű domborzat látképe ide-oda rezgett, mintha a felszín mozgásba lendült volna.

A komp közben megérkezett az első fűrőfej, a hatos fölé, és Kiexék máris rájöttek, mit terveznek. – Forg! – hívta a férfi a parancsnokot. – Egységeket fognak letenni minden fejnél. Körbe akarnak venni benneteket.

– Vettem Kiex! Miért nem lőttétek le a másik kompot is?

– Bekapcsolták a védőmezőt. És már vannak rajtunk vadászok is.

– Hol a Daredevil?

– Még lövi a hármast mint az őrült. Mindjárt meg is semmisíti az egészet.

– Jó, akkor gyertek az ötös fejhez! Mindjárt ott vagyunk mi is.

A komp kitétte az egységet, egy nagyméretű kabint, ami a saját meghajtóival megkezdte a leszállást. Az adatai alapján nyolc-tíz fegyveres is elért egy ilyenben.

Amint a kis kabin navigálni kezdett a saját hajtóműveivel, a komp elfordult, hogy a pár kilométerrel odébb lévő fűrőfejhez, éppen az ötöshöz menjenek.

Kiex ezt persze látta, így jelentett. – Forg, most mennek az ötös fejhez, ne ott gyertek ki!

– A rohadt... Melyik irányba közelednek?

– Kitétték az egységet, a hatosnál, mindjárt teszik a következőt az ötösnél. Ezek szerint jön a

négyes.

- Akkor mi a heteshez megyünk, mielőtt körbeérnek.
- Oké Forg, mi megpróbáljuk felvenni a harcot a vadászokkal.
- Sok szerencsét.
- Nektek is.

Mindketten tudták, hogy megint közelükben jár a végzet. Vagy az ellenséges pilóta szedi szét őket, vagy a vadászok a hajókat, vagy a lejutott egységek Forgékat. Mit tegyenek? Mi lenne a legjobb megoldás?

A Daredevil meglepő módon a következő lövést készítő vadászraj felé röppent. Mire a pilóták felfogták volna, hogy mi történik, a hajó berepült közéljük és pillanatok alatt leszedett kettőt.

– Forg, ezt nem fogod elhinni. – Jelentette Kiex. – A Daredevil nekiesett a vadászoknak. Kettőt leszedett.

- Persze, mert ha ők lőnek le minket, ő sem szerzi meg a kristályt tőlünk.

Kiex már nem válaszolt neki, de Rufynak parancsot adott. – Rufy, kész vagy? Felvesszük a harcot a vadászokkal, míg Forgék feljönnek a felszínre.

- Oksi, kész vagyok – vigyorgott eszelősen a lány.
- Jönnek megint... fordulnak ránk... céloznak. Akkor mindent bele!

A Dramiel és a Worm beindították a hajóműveket és a két, vészesen közeledő, rakétacsokrokat kiköpő hajóraj felé röppent, melyek között a Daredevil is tovább osztotta a halált...

Forgék egy másik alagút felé fordultak és beszáguldottak. A nyirkos, olvadt kőzet, a beépített töltőállások egyre csak suhantak el mellettük, ahogy a kis jármű sebesen cikázott a folyosókon, a beépített meghajtóknak köszönhetően még az oldalfalon is fordulhattak.

Néhány perc múltán kirobbantak a hetes fűrófej termében, mely szinte ugyanúgy nézett ki, mint a hármasé. Az erőteljes dördülések, zúgás itt is folytatódott. Az itt dolgozó emberek közül néhányan megtapsolták Forgékat, ezzel együtt a létesítmény parancsnokát is, hogy segít nekik.

Amint a kocsik megállt a liftnél, egy alacsony, középkorú Caldari férfi rohant a századoshoz és jelentett: – Uram, a Concord elfoglalta a hatos és ötös fejeket. A kinti kamerák azt mutatták, hogy most mennek a négyeshez.

– Remek, akkor sok idő, míg ideérnek. – A férfi Forg felé fordult, akik épp kiszálltak. – Parancsnok, ennyit tudtam tenni önökért. Megpróbáljuk megállítani a Concord-ot, de nem sok esélyünk van velük szemben.

– Tudom százados. Ne kockáztassák az életüket, ránk vadásznak, magukat békén fogják hagyni.

- Biztos benne, parancsnok?

- Igen. Köszönjük az eddigi segítségét, innentől magunk is boldogulunk.

Forg kezét fogott a századossal, majd a két nővel együtt futva indult el a lift felé.

Közben Forg jelentést kért.

– Itt Kiex – válaszolta a kapitány üvöltve, az adásba robbanások, süvítések szűrődtek. – A Daredevil még két gépet szedett le, mi is kettőt, már csak hatan maradtak, négy hajó az egyik kötelékben, kettő a másikban. Nemsokára lekapjuk őket, indulhattok felfelé!

– Oké Kiex – kiabálta Forg is, a fűrófej döngése majdnem teljesen elnyomta a hangját. – Indulunk fel.

A férfi ránézett a két nőre, majd ráugrottak a nyitott oldalú liftre és megkezdték az emelkedést...

Rufy berepült két vadász mögé, és követve hajmeresztő manővereiket darabokra lőtte az egyiket, közben Kiex szemből érkezett, felrántották a Worm orrát és beleszórták a rakétákat a másik gépbe.

A kettős kötelékből is már csak két hajó maradt, a másikban is ugyanennyi, amit a Daredevil osztott kegyetlenül. Egy újabbat tört ketté, éppen a háromszög alakú szárnyak tövében. Neki már csak egy ellenfele maradt. Kilőtt, távolodott, a vadász pedig követte. Vesztére, mert a Daredevil

hátrafordította az ágyúkat és betérítette. A pilótafülke kirobbant, a gép füstölve váltott irányt, zuhanópályára lépett és pörögni kezdett. A szárnya beakadt az egyik fűrőfej magas építményébe, majd üstökössé változott és egy kilométerrel odébb a talajba csapódott.

Kiexék újabb rakétákat küldtek a Rufyt üldöző gép felé, a lány is hátrafordította az ágyúkat, így ezt a gépet is hamar szétszedték. Egyetlen egy maradt, ami hirtelen a magasba emelkedett. Rufy máris fordult, követni akarta, de Kiex rászólt: – Rufy, hagyd, ez már menekül! – kiáltotta. – Inkább... Ó, vigyázz! – üvöltötte már.

A Daredevil robbant be a csatába és megszórva a Dramiel-t egyenesen belecsapódott. Az automatika kivédte a fizikai roncsolódást és a két hajó pörögve szállt odébb. A navigátoroknak ekkor minden képességüket össze kellett szedniük, hogy a manőverező hajtóművekkel egyenesbe hozzák a hajót. Ezt a műveletet a Daredevil előbb elvégezte, és amint egyenesbe állt, újra tűz alá vette Rufyékát.

– Kiex, segíts! – kiáltotta a lány.

– Jövök!

A Worm rakétákat szórt a Daredevil-re és teljes sebességgel beleszáguhdott. Mivel a hajó épphogy csak visszatért a normál haladási irányára, ez most újra megbolondította a navigátort.

Persze a Worm is pörögni kezdett, Zeol feje majdnem felrobbant, ahogy irányítani próbálta a hajót.

Most Rufyék hozták egyenesbe hajójukat, felgyorsítottak és folyamatosan köpve a töltnyeket egyenesen az élversenyző felé repesztettek. A Daredevil jó pár sorozatot kapott telibe, a pajzsokból kiszabadult energiák keresztül-kasul futottak a testén.

Kiexék is egyenesbe hozták a Worm-ot, és míg Zeol gyorsított, Kiex rakétákat küldött ki.

A Daredevil megint pályára állt, és viszonzta a tüzet Rufyék felé. A Dramiel éppen keresztülzállt egy sorozaton, majd újra belecsapódott a hajóba. Most megint ketten pörögtek, szórták a lövedékeket minden lehetséges irányba. A talajban – mivel mindössze néhány száz méterrel fölötte harcoltak – hatalmas lyukak robbantak, a közeli fűrőfej építménye is jelentősen megsérült.

A három hajó tovább folytatta halálos táncát...

Forgék a lifttel a felszínre érkeztek és amint az ajtó kinyílt, besüvített a szél, amit megint csak hajtóművek kavartak fel. A zúgás, robbanások, a rengő föld arról árulkodott, hogy az építményhez közel vívják a hajók a harcukat.

Forgék kifutottak és eltátották a szájukat: Rufy és Kiex harcoltak az élversenyzővel.

A Dramiel éppen kitérő manővert tett és megkerült egy fűrőfejet. A Daredevil utána repesztett, közben fényes csíkok röppentek ki a hajók testéből és robbantak fel egymás felületén. A hajtóművek iszonyatos ereje fülsüketítően hatott, felkavarta a port, megremegtette a földet. Kiex feljebb emelkedett és finoman forogva rakétákat küldött a Daredevil felé.

Ennek láttán Forg egyből a két nő felé üvöltött. – Vissza!

Éppen időben ugrottak be és csukták be az ajtót. Néhány rakéta a közelben csapódott a földbe, izzó, éles köveket löve minden irányba. A liftajtó vastag fala behorpadt és úgy döngött, mintha kintről egy csatahajó akarná bedugni az orrát.

Forgnak már jelentkeznie kellett: – Kiex, óvatosan a rakétákkal, már itt vagyunk fent mi is!

– Inkább bújjatok el addig, mindjárt megvan a Daredevil. Rufy megőrült, megint úgy harcol mint valami veterán.

– Segíts neki!

– Azt teszem. Maradjatok bent!

– Be kéne szállnunk.

– Nincs idő rá.

Ekkor a lift mozgásba lendült. Lefelé.

– Hé, jók vagyunk itt, minek viszed le? – kérdezte Forg Feytől, de a nő nemlegesen rázta a fejét. – Nem én viszem le.

Forg megrémült. Tudta, hogy a Concord az alanti területre is megérkezett, valószínűleg egy

másik fűrófejtől jöttek ide, mert itt nem tettek ki egyetlen kabint sem. Igen, ez lehetett a magyarázat és most felülírták a lift automatikáját és kényelmesen lehívták a célpontokat. Amint leérnek, körbeveszik őket és vége a dalnak.

Forg agya pörgött, hogyan lehetne innen megszökni. Két kilométeres magasságból leesni mindenképpen halálos, még Meinek is. Nem. Az egyetlen lehetőség Fey robotja. Szerencsére a felvonó nagyon lassan ereszkedett. A hatalmas kút falában lefelé futó fényeket követve a férfi mozgólódat látott, szeme sarkából pedig barátnőjét figyelte meg, aki ráközelítve még azt is látta, hogy milyen fegyverek vannak kezeikben.

– Két perc míg leérünk – jelentette Mei. – Találj ki valamit parancsnokom!

– Már kitaláltam. Fey! – fordult az idomár felé.

– Csak jó tervet szeretnék hallani – mondta a nő, beleegyezve bármibe a saját stílusában.

– Küldj ki két gépet! Találd meg az automatikát és süsd ki! Ha ez megvan, akkor ezzel – mutatott Forg egy derékig érő irányítóállványra – visszamegyünk. Ennek a liftnak van egy központi meghajtója, de van sajátja is, ami vészhelyzet esetén indul csak be.

Fey már nem válaszolt, szemei fehérbe fordultak, a vállain lévő gépek most korong alakot vettek fel, pörögtek a nő szemei előtt, majd a mélybe suhantak...

A Dramiel lejjebb süllyedt ötven méterre és cikázni kezdett ebben a magasságban, nagy sebességgel, köröket leírva a fűróegységek körül. A Daredevil igyekezett követni, lőtték egymást veszettül, de sok sorozat az egységekbe csapódott és már szinte mindegyik megsérült kisebb-nagyobb mértékben, melyekből a hármas, amit Udari Powék kezdtek löni, már lángolt több helyen, két másik pedig vastag fekete füstöt küldött az ég felé.

Kiexék nem tudták követni a két hajót, próbáltak olyan pozíciót felvenni, ahonnan az ellenség előbukkanásakor rakétákat tudnak kiküldeni, de ezeknek is a nagyobbik része célt tévesztett és a messzeségben robbant fel.

– Rufy, próbálj távolodni, hogy fel tudjuk szedni Forgékat!

– Vááá! – a lány reakciója mindössze ennyi volt, minden idegszálával arra összpontosított, hogy ellenfelét mozgásban tartsa, minél kevesebbszer találjon, és meglepő módon ő maga is viszonzni tudja a tüzet.

A két hajó pajzsai a végüket járták, a Dramiel-nek húsz százalék maradt, a Daredevil-nek is mindössze huszonöt. Meddig mehetnek el? A Daredevil nagyon jó, de amit Rufy egymaga művel, az már ezen is túlmegy. Elképesztő, ugyanakkor félelmetes. Kiex agyában egy pillanatra felötlött, hogy Rufyt mintha erre programozták volna. Mintha az agyába ültetett képek egy része ezen célt szolgálná. Vagy csak egy nagy harcos emlékei is bekerültek fejébe? Ha ez így van, akkor az átlagos orvosok hogyan férhetek hozzá a katonai minőségű agymintákhoz? Vagy esetleg Rufy orvosai nem is voltak egyszerű dokik? Kiex eldöntötte, hogy ha ezt túlél, akkor ezt el kell mondania Forgnek, és ki kell vallasniuk a lányt, mert kezd ijesztővé válni. Ezután gondolatait visszakényszerítette a jelen helyzetre.

A Dramiel sebesen került meg a kettes fejet, majd ahelyett, hogy egy másik felé repült volna, megfordult és teljes tolóerővel egyenesen üldözője felé szökkent.

A Daredevil legénysége arra készült, hogy egy már kiszámított íven kanyarodnak majd és oda szórnak egy sorozatot, de nem így történt. Míg az ágyúkat újrakalibrálta, a Dramiel sebesen köpve a lövedékeket egyenesen belecsapódott.

A két hajó pörgött, a Daredevil nem tudott mit kezdeni ezzel a gyors forgással. Ám Rufy pedig mintha éppen ezt tervezte volna, még a pörgés közepette is szórta a lövedékeket, és meglepő módon mind betalált.

A Daredevil-nek elfogyott a pajzsa, az utolsó sorozat már olvadt fémcseppeket freccsentett a talajra. Rufyék megint kigyorsultak, egy kört tettek meg az egyik fej körül, majd egyre csak tüzelve újra közeledtek.

A Daredevil azonban a magasba emelkedett. Két rakétacsokor kapta telibe, kissé elmozdult a tervezett irányról, de felfelé fordította orrát, bekapcsolta a mikro-térhajtóművet és az ég felé repesztett. Menekült.

– Rufy, nehogy üldözd... Mondom ne! Rufy!

Elkészt. A Dramiel is az ég felé fordította orrát és üldözni kezdte a hajót. Kiexnek esze ágában sem volt már követni őket, egyre csak üvöltötte Rufy felé, hogy hagyja már, de belátta, hogy most jó lehetőség van megszabadulni az élversenyzőtől. Vagyis gyakorlatilag most vagy soha.

Ezért a Worm is az ég felé fordította az orrát, Kiex még egy éktelen káromkodássorozatot eresztett el és megpróbálta követni a két veszettül száguldó hajót.

Ám a Dramiel nem érte utol a Daredevil-t, ugyanis annak pilótája sokkal jobb felszerelésekkel, képességekkel, és valószínűleg Implanttal is rendelkezett.

Mikor már kellően lemaradtak, a Dramiel lelassított és visszafordult a telep felé.

Rufy csak ekkor eszmélt fel, hogy Kiex már percek óta beszél hozzá, de semmit nem hallott ebből. A lány megint „kikapcsolt”, ám most máshogyan. Agyába elvakult, fanatikus emberek képei tódultak, és köztük meglátta saját mosolygó arcát is. Te jó ég, gondolta. Én is ilyen vagyok? Egy... vérszomjas örült?

Ezen merengéséből Kiex hozta vissza: – Rufy, az ég szerelmére, jól vagy?

– Üm... – a lány hirtelen érzékelné kezdte már a környezetét is. Nahát, de szép ez a napocska, gondolta. És milyen fura színezete van ennek a bolygócskának. Hm, De szép, ó, jaj. – Ööö, igen? – kérdezte Kiextől teljesen ártatlan arccal.

A férfi nem tudott mit kezdeni vele. De hát mit is lehetne kezdeni vele? Pofozza fel? Nem, az majd Forg vagy Mei dolga. Vagy fegyelmezze meg szavakkal? Az első vihogásig ez még menne, de utána elvesztené a fegyelmezésre szánt energiát. Nem. Egyiket sem fogja tenni.

– Vissza kell mennünk a többiekért! Bajban vannak.

– Igenis Kiex! – válaszolt a lány engedelmesen. Mint egy jó kislány, aki szülei vagy nevelői minden egyes szavát maradéktalanul betartja.

Kiex megrázta a fejét. Képtelennek érezte magát arra, hogy behatárolja a lány viselkedését. Mert ez nem is viselkedés, hanem valami egészen más, valami ijesztő...

Fey robotjai leértek a talajra, míg a lift még csak félúton járt lefelé. Mei már látta innen, hogy a lenti tízfős egység készül rájuk löni. Állványra helyezték a részecskeágyúkat, plazmavetőket, és ezek ereje elegendőnek bizonyul majd ahhoz is, hogy magát a liftet széttépjék. Hiába hasalnak majd le, megsül alattuk a fémlap.

Fey gépei elszálltak a rendőrök háta mögött, eddig nem vették észre őket. A lift közben már csak fél kilométerre ereszkedett és megindultak a lövések. Forgék hasra vetették magukat, hogy legalább addig maradjanak egyben, míg a fémszerkezet kitart.

A robotok megérkeztek az automatikát rejtő fali panelhez, majd egy nagy pókszerű lény alakját felvéve gyorsan szétfeszítették az egyik bemenetet. Ám csak az egyik tudott bemászni, a másikat az egyik rendőr észrevette és lelőtte.

Fey felszisszent, némi visszacsatolás keletkezett ilyen esetekben. Mintha egy tűt szúrnának agyába, az ornyergén át.

A másik nekiállt a munkának, de a Concord tiszt nemes egyszerűséggel belelőtt a falba épített konzolba. Pár lövés után az szétolvadt, alatta a másik kis robot is megsült.

Fey agyába újabb fájdalom hasított. Nem sikerült az akció, a lift tovább ereszkedett lefelé. Lövések zúgtak el a lift körül, az aljába is csapódott jó néhány.

Hirtelenjében a tüzelések alábbhagytak. Forg kilesett a peremen és látta, hogy a rendőröket a létesítmény rendfenntartói lefegyverzik. A százados betartotta ígéretét.

Kocsija hirtelen melléjük lebegett. – Szálljanak be, mert jön a rendőrök erősítése!

Forgék egymásra néztek és néma egyetértésben máris a kocsiba ugrottak. A kis jármű egy pillanatra lesüllyedt a hirtelen megnövekedett súlytól, majd kiegyenlítette az erőviszonyokat a meghajtóban és elsuhantak.

Lent pedig az egyik Concord tiszt máris megmutatta, hogy milyen jól képzett: hirtelen csapott hátra és kiütötte a mögötte álló férfi kezéből a rászegezett fegyvert. Majd megint ütött, fejen találta, hátralépett és felkapta a puskát. Ezek után pedig teljesítette a kiadott parancsot: mivel fegyveres ellenállásba ütközött, ezért az ijedten kapálózó telepőr fejét masszává változtatta.

Mivel ez gyorsan történt, a többi őr még ocsúdni sem tudott. A rendőr fordult a fegyverrel, majd máris tüzelt, egy újabb társát szabadította így fel. Ezután pillanatokon belül elszabadult a pokol.

A százados járműve besuhant az egyes fej felé vezető alagútba. Úgy érezték, mindegy merre mennek, mert a Concord mindegyiknél jelen van már. Az alagútban sebesen repesztettek el...

Az előbb leérkezett komp visszamenekült az ég felé. A kis fregattok az ormótlan hajót szét tudták volna kapni, ha nem lett volna védőmezeje.

– Rufy, körözz a fejek felett! Nincs adás egyelőre Forgéktól.

– Értettem Kiex – válaszolt a lány mosolyogva, már nyoma sem volt a vérszomjas fenevadnak.

Forg hirtelen bejelentkezett: – Kiex! – kiabálta. – Az egyes fej felé megyünk! Ott szedjétek fel!

– Vettem Forg!

Az egység irányába fordultak...

A járatok valóságos labirintust alkottak. Az egyes felé vezetőbe suhantak be, útközben több elágazás nyílt a többi fej felé. Nemcsak körkörösen hálózták be a járatok a föld alatt a telepet, hanem nagy összevisszaságban is. Mindezek mellett még hosszúra is nyúltak, hiszen a fejeket kilométerek választották el egymástól.

A kocsik éppen egy négyes elágazáson száguldott át, mikor oldalról két plazmaüstökös tévesztette el őket.

– Jönnék! – kiabálta a százados.

– Álljon itt le!

A százados engedelmeskedett, a kocsik pár méteren belül megállt.

– Készenlétbe! – adta ki a parancsot a két nőnek, ő maga pedig a fejére zárta a sisakot és egyik térdét a nyitott tetejű kocsik oldalára tette, hogy jobban tudjon célozni. Mellette Mei a pisztolyát vette kézbe, célzott vele, míg Fey két gépe előreszökkent, éles korong alakban, mint egy körfűrész.

A rendőrök láthatóan szétváltak, mert egy ilyen járműbe csak négyen fértek be. Amint besuhantak oldalazva, Forgék tüzet nyitottak. A plazmavető átégette a kocsik elülső üvegét, és mögötte a sofőrt is, majd nem állt meg, a mögötte lévőket is megsütötte és ott elenyészett ereje.

A két körfűrész teljesen levágta a harmadik fejét, Mei pedig csak azt várta, melyik célpont lesz sértetlen, és mikor az értetlenül fejét kapkodó férfi ocsúdott, mellkasát már átégette a lézersugár két helyen.

– Tovább, gyorsan! – kiabált Forg.

A százados rákapcsolt, közben Forgék majdnem kiestek a kocsiból. Visszaültek a székekbe, bekapcsolták a biztonsági övet, ami leszorította testüket.

Nem sokkal később a jármű kirobbant az egyes fűrófej termében – egy szabálytalan alakú, kivájt barlangban –, ami tele volt teherhordó kocsikkal, üresekkel, megpakoltakkal egyaránt. A fűró burkolatának talapzatánál különféle mérőberendezések álltak. A göcsörtös plafonra lámpákat tapasztottak fel.

Nyomban megpillantották, hogy a Concord ide is vezényelt már egységeket. Az alagútból kirepülve azonnal tüzet nyitottak rájuk. Az első lövés telibe találta a jármű elejét, átégette és megölte a sofőrt is. A százados valószínűleg már nem érezte, hogy a mellkasa szétrobbant. Amint a találat és a sofőr halála miatt a kocsik vesztett magasságából és sebességéből, Forgék kiugrottak és az újra meginduló lövések elől fedezékbe húzódtak. Mei egy szállító kocsi mögött bújt el, takarásban a szemben lévő falnál félkörben felállt egységtől, Forg egy másik mögé rejtőzött amit telepakoltak hatalmas, olvadt közetdarabokkal. Fey pedig a középen lévő fűrófej burkolatnak csattant jármű mögé ugrott.

Forg találta meg a legrosszabb fedezéket, a szemben lévő közel egy tucat fegyveres mind az övét lőtte. A sziklából hatalmas darabok robbantak ki, freccsentek szerteszét, maga a jármű

lebegtető egysége is kikapcsolt és a földre zuhant a fél méteres magasságból.

A még mindig működő fűrófej robaja, a lövések sistergése, csattanása, döreje elnyomta a kommunikációra tett kísérletet, ezért Forg a kezével akarta mutatni, hogy a két nő mit tegyen, de hamar rájött, hogy szükségtelen irányítani őket, hiszen jobban értik a dolgukat, mint ő.

Fey két gépet irányított talajmagasságban a rendőrök felé. Egyikük észrevette őket és tüzet nyitott, de nem talált. A két nagyméretű légy elsuhant a járművek alatt, majd két szélső férfi lábára tapadt és gyorsan tüket nyomtak keresztül a páncélruhán. Normál esetben ezek nem lennének képesek ezt megtenni, de Fey már régebben megpiszkálta saját kicsikéit.

Két rendőr dőlt el mint egy zsák, a többi még mindig lőtte Forg fedezékét. A férfinek már olvadt kövek, szikrák hullottak a ruhájára, még szerencsére mind lepergett róla.

Oldalra nézett, Mei felé, de nem látta sehol ... Ugyanis a nő már kirohant oldalra, sebesen suhanva a fedezékek közt.

Fey robotjait felfedezték, és tüzet nyitottak rájuk, így Forg fedezéke felszabadult. A férfi ezt nyomban érezte, kilesett és meglátva egy célpontot gyorsan kifordult és lőtt, majd visszapördült.

A plazmalövedék nyakon találta egyiküket, leválasztotta a sisakos fejet a testtől.

Az egyik robotot eltalálták, a nő úgy érezte, agyába újabb vaskos tű szűrődött és fájdalmasan kiküldte utolsó kis gépét, hogy a harcból ennek ellenére kivegye a maga részét.

Eközben Mei oldalba kapta a Concord egységet és kezdve a legszélsővel meglepetésszerű támadást intézett. Felnyitotta a hasát. Majd a súlyos testet erős végtagjaival maga elé tartotta, melybe két vaskos lézernyaláb vágott, szétnyitva a páncélruhát és a halott fickó hátát.

Mei elemi erővel lökte meg a testet, ami szinte rárepült a mögötte két méterrel állóra és ledöntötte lábáról. Mire a férfi feleszmélt, utolsó képként a vörösen izzó szemű nőt látta maga felett, amint kardja a feje felé zúdul. Ezt követően a nő lőtt kettőt, karon találta a legközelebbit, egy másikat lábon. Belátta, hogy a lőfegyverekkel kéne némi gyakorlás. Ám elérte azt az eredményt, hogy meglazította a védelmet, így elrugaszzkodott a talajtól, ráugrott egy üres kocsira, majd onnan továbbvetődött és egy sértetlen, feléje célozni igyekvő sisakját a fejével együtt nyeste ketté a zuhanás közben. Tőle egy méterre helyezkedett el egy újabb, kellően meglepődött rendőr, aki reflexszerűen feléje fordította fegyverét, de elkésett. A nő lebukott, előrebukfencezett és átvágta a combját, vagyis töből levágta mindkét lábát. Mire a fájdalmában üvöltő férfi eldőlt volna, a nő felpattant és arcon rúgta. A sisak behorpadt, az arccsontok a koponya hátsó felére passzírozódtak.

Forg megint talált egy tiszta célpontot és oldalba lőtte, a fickó egy hang nélkül csuklott össze. Nem érkezett feléje újabb lövés. Ketten sérülten jajongtak fájdalmukban, hárman azonban még sértetlenül igyekeztek ártalmatlanná tenni a két kis gépet és a közelükben cikázó, kardos démont.

Egyikük meglátta a harci cyborg nőt, becélolta és máris kiküldte a vaskos lézernyalábot feléje, de a nő sebesen fedezékbe vetődött. A fickó még figyelte, mikor dugja ki a nő a fejét, de az megkerülte a kocsit és oldalba kapta. A kard beszaladt a bordáinál, keresztülszúrva a belső szerveket és beépített Implantokat.

A nő kihúzta kardját, előrebukfencezett és elkaszálta térdnél a következőt, a lézersugár a göcsörtös plafonba vágódott. Ezután a démon felpattant és teljes erejéből mellkason rúgta áldozatát.

Az utolsó még sértetlen is meg akart eresztetni egy lövést a nő felé, de az a kellesténél gyorsabban szökkent közel és bal kezével lenyomta a fegyvert, jobbal pedig a kardot tartotta szúrásra készen az arcához.

– Mondja meg a társainak, hogy a célpontok átmentek a négyes fejhez! – utasította a démon a rendőrt, akinek arcát eltakarta lecsukott sisakja.

– Rohadjon meg! Ne kérjen ilyet a Concord egy...

Mei megelégette, kitépte a fegyvert a kezéből, elhajította, közben kardját még mindig szúrásra készen tartotta a nyakához. Felszabadult kezével pedig a sisakhoz nyúlt és a vijjogó elektronika erőfeszítései ellenére feltépte az arcvédő lemezt. Már látta a férfi arcát, bizony kellően meg volt rémülve. Ezek szerint nem sok dolga akadt harci cyborgokkal eddig.

– Azt mondtam, közölje a társaival, hogy a célpontok átmentek a négyes fejhez! – mondta a nő ellentmondást nem tűrő hangon.

A rendőr nyelt egyet, de összeszedte minden bátorságát. Nem volt min aggódnia, maximum a

klónozás kellemetlen érzése és az Implantok miatt.

– Nem... Nem mondom ezt! Én a Concord...

A kard beleszaladt a nyakába és élettelenül csuklott a padlóra.

Ketten maradtak életben, azok, akiket az előbb Mei karon és lábon lőtt. A fájdalmas találat kissé elvette eszüket, ruhájukban a beépített fájdalomcsillapító töltetek már dolgoztak, de még nem teljes hatásfokkal, hisz csak másodpercek teltek el.

Nem sokkal később, mikor már mindkettejük agyát elöntötte a bódító érzés és a fájdalom enyhült, a nő közel lépett, kivette a fegyvert kezeikből. A kézen lőtt fölé állt, aki egy autónak döntve hátát nézett fel rá. A nő lehajolt, majd feltépte a sisak elülső részét. A fémlemez szétroncsolódott, mögüle előtűnt az ijedt, és kissé bódult arc.

– Mondja meg a társainak, hogy...

A karon lőtt felkacagott. Ez sem fog mondani semmit. Mei lemondóan megcsóválta a fejét és nyakszirtjébe szúrta a kardot. Utána az utolsóhoz lépett, féltérdre ereszkedett előtte és mintha csak egy napszemüveget venne le szeméről, lecsavarta az arcvédőt.

A rendőr leköpte. Nyitotta volna szája, de a mozdulat gyorsabb volt ennél. A kard a hasába szúródott és Mei végignézte a szenvedését, ahogy szépen lassan húzza felfelé az éles fegyvert, élvezettel hallgatta a fájdalomműöltést, majd a rángatózó, vért prüszkölő szerencsétlen már nem mozdult többet.

Eközben Forg és Fey beüzemelték a liftet. Elindították felfelé.

Mei peckesen sétált közelebb, majd egy kényelmes ugrással mellettük termett. Lenézett kardjára, bekapcsolta a tisztító üzemmódot és hátára a tokba tette.

Forg közben a „légi egységet” hívta.

– Rufy, Kiex!

– Itt vagyok, ni! – dalolta a lány.

– Vagyok én is! – jelentette Kiex.

– Itt vagytok már? Jövünk fel.

– Igen, itt körözzük az egyes fej körül. A komp elhúzott, a Daredevil is, a vadászok is. De siessetek, mert a négy küldetésből hármát már elvégeztek.

– Jövünk már.

Forg átadta Meinek a kristályt, a nő egy szó nélkül vette át és a férfi szemébe nézett. Láta, hogy valami van, amiről ő nem tud: Rufy újabb őrzöngéséről. – Mi van? – Kérdezte.

– Az előbb Kiex küldte a jelentést. A lányod megint olyat művelt, hogy el kell vele beszélgetnünk.

– Mégis mit tett?

Forg átküldte a nő termináljába Kiex jelentését.

A lift már majdnem a felszínre ért, alattuk még csendes volt a terem.

Mei végignézte a mini felvételeket, majd a férfire sandított. – Nem stimmel valami ezzel a gyerekekkel.

– Szerintem sem.

– Láthatnám én is? – kérdezte Fey, szemei beesettek, táskásak voltak az iménti harc miatti nagyfokú koncentrációtól és három gép elvesztése miatti visszacsatolásos sokktól.

Forg neki is átadta az adatokat. A nő csak a fejét csóválta szótlanul, nem érzett energiát ahhoz, hogy megszólaljon.

A lift felérkezett a felszínre, becsusszant a kis építménybe, majd kinyíltak az ajtók. A kinti forrás majdnem ledöntötte őket a lábukról, a szállongó homok és kisebb kavicsok elől a két nő a fejüket eltakarva védekezett, Forg sisakjáról csak lepattogtak ezek.

A két hajó a közelben lebegett, döngő hajtóművekkel, nyitott alsó rámpával.

Fey egyből a Worm-hoz sietett, majd felfutott és becsukta. Forg és Mei a Dramiel-be rohantak be, majd bezárták ennek a rámpáját is.

Rufy kiabált rájuk egy hangszóróból. – Mehetünk?

– Igen Rufy. – Válaszolt Mei. – Tűnjünk el innen!

Eközben a nő belépett a pilótafülkébe és gyorsan betette a kristályt az olvasóba. Rufy

pontszámai megint felpörögtek. A második helyre került.

Ezt követően Rolke azonnal megjelent a hajókban.

– Tisztelt versenyzők! A negyedik nap lezárult, kérem induljanak a pihenőállomáshoz!
Gratulálok mindenkinek!

Ezzel eltűnt.

A két hajó maga mögött hagyta a kitermelő egység terjedelmes telepét, a füstölgő fűrófejeket, a félig lerombolt épületeket és sebesen az ég felé emelkedtek, majd elhagyták az atmoszférát.

Forg átszállt a Kitsune-ba, majd tovább haladtak a pihenőállomás felé, ahol egyik első dolguk lesz kideríteni Rufyról mindent, mert valami nagyon nem stimmel a fejében...

10. RÉSZ: NEGYEDIK NAP PIHENŐ

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS

– *A Fregattverseny negyedik napja is hivatalosan lezárult. A pontversenyben továbbra is első helyen áll Udari Pow, második helyen Rufy Der, harmadik helyen pedig Plem Mahne. Már csak tizenötön indulnak neki az utolsó napnak, közülük egy pedig már holnap este roppant gazdag lesz. A pihenőállomás a Saranen rendszerben van, közvetlen átjáróval a Pure Blind régióba, ahol az ötödik napi események zajlanak majd. Am érdekes történések sorozata kezdődött meg: Néhány szervezet a magas vérdíjak miatt már most igyekszik elfoglalni a kulcspozíciókat a Pure Blind régióban kapuknál, ugyanakkor pedig mások a magas fogadási összegek miatt igyekeznek levadászni ezeket a vadászokat. Jelentések szerint a Pure Blind rendszerei szinte izzanak, ahogy több cég csap össze jelen pillanatban is a régió feletti kontrollért. Extrém haláleset kettő is történt, a #21 Metrek Okel Jaguar-jával egy bolygóba csapódott, míg a #139 Tay Mner Raptorban pedig egy csillagba. Egyetlen versenyző tűnt el, a #14 Reyt Serd Stiletto-ban, keresése még folyamatban van, ugyanakkor megtalálták az első napi események egyik eltűnt versenyzőjének hajóját, de üresen. A legénységnek még mindig semmi nyoma. Továbbra sem tudja senki, merre járnak, élnek-e vagy haltak. A versenyzők nemsokára ideérnek, én közben átmegyek a beszállódokkokhoz, hiszen már a végső fázis következik, nemsokára kiderül, ki lesz dúsgazdag holnap estére...*

A LowSec pihenőállomás a Saranen V-ös gázbolygójának 12-es holdja körül keringett. Az építmény három főblokkból állt, mindegyik egy lapított labdára emlékeztetett, melyeket vaskos elemekkel kapcsolak össze. A lapos korongok alján gravitációs modulok „lógak”, tetején kommunikációs berendezések pislákolnak, oldalfalaira pedig különféle lakómodulokat építettek. A hangár a középső korong oldalában nyílt, melyet két oldalról közrefogott a két másik főblokk.

A rendszerben megszorodtak az átutazók, akik leginkább gyors siklóknak lepték el a rendszert, hogy élőben kövessék a holnapi startot és csatározásokat, némelyikük pedig azt tervezte, hogy követik is a versenyzőket az összecsapások helyszínére.

Forgék a középmezőnyben érkeztek, és amint bedokkoltak, máris iderendelték a kompokat. Eközben Forg Meit és Kiexet hívta.

– Még ne szálljatok a kompa, beszélni akarok veletek!

Megvárták, míg mindenki elhagyja a hajókat, míg már csak ők maradtak bent.

– Rufynak ne szóljatok egy szót se, de el kell vinnünk egy emlékolvasásra.

– Oké! – Mondta Kiex.

– És én mit csináljak? – kérdezte Mei.

– Szükség esetén lefogod.

– Nem hiszem, hogy ellenkezne.

– Ha védőegységet is égettek az agyába, akkor fog.

– Milyen az a védőegység? Azt tudom, hogy egy hacker esetében mi, de Rufynál nem.

– Ha a beültetett emlékei valóban valami titkos cuccok, akkor biztos, hogy van közte olyan is, ami védekező reakciókat vált majd ki.

- Vagyis ha erőltetjük, akkor akár el is ájulhat?
- Ez a legfinomabb verzió.
- És mi a legdurvább? – kérdezte a nő gyanakodva.

Forg nyelt egyet. – Meg is halhat.

Mei szúrósan nézett rá, a férfi pedig úgy érezte, hogy a piciny képernyőn át is kibebezi a szemeivel.

– Nem szívesen viszem el oda, ugye tudod? – mondta a nő.

– Mei, muszáj megtudnunk mi van az agyában. Láttad te is Kiex jelentését, a felvételeket, valami nagyon nem stimmel vele.

– Ezt én már akkor láttam, mikor visszamentem érte a bolygóra.

– De ez más. Itt most nem fura és kiismerhetetlen viselkedésekről beszélünk, hanem arról, hogy hogyan jutott birtokába ilyen képességeknek. Ezeket tanulni kell, gyakorolni, neki mégis ott vannak, bent az agyában. Mintha nem is az ő agya lenne ez, hanem valaki másé.

– Rendben Forg, de ha Rufynak bármi baja esik emiatt, nem garantálok semmit.

– Meg kell tennünk.

– Ez olyan, mint egy ketyegő bombán doboló versenyt rendezni, mi?

– Igen, sajnos olyasmi.

Mei még egy ideig nézte a férfit a képernyőn, Kiex pedig nem szólt egy szót sem. Ő valahogy jobban „érezte”, mikor Rufy akcióba lendült és annak súlyát hogy valami nem stimmel vele.

Amint Rufy és a többiek beléptek az állomásba, Forgék követték őket egy másik komppal, ami egyenként szedte össze őket a hajóktól. Ez eltartott egy darabig, majd Mei Forg felé fordult. – Be kéne avatni Feyt is.

– Érdekli szerinted?

Meit megvonta a vállát. – Igazad van. Most neki robotutánpótlásra van szüksége, meg valami másra. – Vigyorodott el.

Kiex tette hozzá. – Tegnap Zeolt kapta el, remélem ma nem vele akar ügynöködni.

Forg vállon csapta. – Kapitány, áldozd fel magad.

Kiex mosolygott. – Ez nem rajtam áll, hanem azon, hogy ő kit választ magának mára.

– Akkor dobd magad elé.

– Nem ismered őt. Olyan, mint egy túlturbózott szexgép. Fáradhatatlan. Most el lesz foglalva egy ideig a robotjaival, aztán kiszemel magának egy szerencsétlent és kikészíti. Bár megjegyezném azt is, hogy azért egész jó ám vele.

Forg elvigyorodott, Mei pedig belecsípett az oldalába. Szerencsére a férfi még viselte a páncélruhát, ez megvédte attól, hogy most oldalából hiányozzon egy csipetnyi hús.

A kompok megérkeztek, a nyomás kiegyenlítődött és beléptek a nyüzsgő szekcióba.

Az üdvrivalgás az eddigiéknél nagyobb volt, néhányan megveszekedett örülteként ugrottak, futottak feléjük. A biztonsági emberek erre természetesen már készültek, így az emberek lepattantak a masszív öltözetű sorfalról.

Rolke gyorsan megjelent, majd mikor Forg pár szóval elküldte, mondván hogy később adnak interjút, a nő arcára gyermeki csalódottság ült ki. Faképnél hagyták.

Forg hívta Rufyt, megkérdezte merre van a szobája, mert a lány a beérkezést követően sebesen „fürödni” ment.

Forgék először ellátogattak a memória központba, emlékolvasót béreltek, a sisak és a hozzá tartozó kiegészítő egységek bőröndjét Mei cipelte, mert elég súlyos volt.

Kis idő múlva a lány szobája előtt álltak és nyomták a hívógombot. A tiszta folyosón látszódott, hogy csak erre a versenyre tették rendbe, a sivár fémfalakon itt-ott ráömlött italok nyomát látták, a rácsos padlón szétkenődve ételmaradékok, melyet a sebtében kiküldött robotok sem tudtak felszedni. Falba süllyesztett plazmalámpák világították meg a folyosót, a falakon futó jelzések iránymutatást adtak a szobából kilépőknek.

Az ajtó zúgva oldalra húzódott, Rufy egy fürdőköpenyt tekerve magára éppen a frizuráját rendezgette, két piciny gép mászott a fején és sebesen fonták be haját a feje búbján. Eddig úgy nézett ki, mint egy szőke hajú felmosóröngy, de ha készen lesz, vagány külsőt fog kölcsönözni a

lánynak.

– Üm, sziasztok, gyertek be, ide, be, igyatok, egyetek, mindjárt kész vagyok – hadarta, majd elsietett az ajtótól, utat engedve a többieknek.

Beléptek és megfigyelték a lány vörös plasztik ruházatát az ágyra dobva. Sietősen dobta le ezeket magáról.

Rufy fején még mindig ide-oda futkározott a két gép, miközben visszavette ruháját. Annyira elmerengett, hogy nem vette észre, hogy a többiek előtt öltözik. A két férfi illedelmesen elfordult, Mei pedig végignézett „lánynán”. Szép lett, csinos, sőt, bombázót faragtak belőle. Egy pillanatra átérezte, hogy a lány mit érezhet. Gyorsított igény a testi élvezetekre, ami erőteljes akadályba ütközik a saját fejében. Rufy továbbra is kellően meg volt zavarodva.

Mikor magára öltötte ruházatát, mosolyogva fordult feléjük, közben elkészült a haja is. A szőke szálakat tucatnyi vékony tincsbe fonták a kis gépek, végül mindet hátrasimították, hátul újabb fonatokkal húzták feszesre. A lány szép bőre, kéken világító szemei egy tökéletes minőséggel kivitelezett kéjrobotra emlékeztettek, aminek egyetlen beépített feladata egy ember kielégítése. Rufyban ugyanez a tökéletes szépség, elegancia, báj találkozott, csak ezt a kislányos agyából érkező mozdulatparancsok és reflexszerű gesztusok időnként porig rombolták.

Forgék leültek, Mei a bőröndöt maga mellé helyezte, még nem mutatta meg a lánynak.

Rufy látta, mit éreznek, így megelőzte a bevezetőt: – Miről szeretnétek velem beszélni?

Forg már nem lepődött meg. Meire pillantott, aki némán „engedélyt adott” lányának vallatására egy apró bólintással. A férfi Rufyra nézett, aki közben leült egy bekapcsolt székre és nőies pózban, keresztbe tett lábakkal helyezkedett el.

– Rufy! Arról szeretnék veled beszélni, hogy milyen emlékek vannak a fejedben.

– Üm – pislogott szaporán. – Fogalmam sincs, hehe.

– Kiknek az emlékeit ültették a fejedbe?

– Brr, nagyon sok mindenkiét.

– Mutattak erről neked valami listát?

– Nyem.

– Milyen emberek emlékeit érzed? Jól fejezem ki magam? – Forg résnyire húzta szemeit. Elég jó emberismerő volt, bár a nőekkel – mint minden férfinak – időnként akadtak gondjai. Rufy pedig szinte egy teljesen új nekifutást igényelt, úgy érezte, hogy ahhoz, hogy megismerje a lányt, teljesen ki kell ürítenie gondolatait és úgy felépíteni az elmondások alapján személyiségét.

– Igen Forgi, jól fejezed ki magad. Izé...

– Forgi! Csak Forgi.

– Jó – kuncogott Rufy. – Na jó. Izé... Hát, nem tudom, kiét érzem. Illetve nem tudom, hogy ez kié volt. Csak azt, hogy miket végzett élete során.

– És eddig milyen tapasztalataid vannak? Miket tettek ezek az emberek?

– Hmm. – Rufy elmerengett. Behunyta szemeit, majd így kezdte el mondogatni. – Nem tudom behatárolni, ne haragudj. Csak azt tudom leszűrni, hogy a sokféle ember emlékeiből melyik állt össze tapasztalatcsírává. Ez, izé, hát valami olyasmit mondtak, hogy egészen addig passzív, míg nem találkozik egy kiváltó ingerrel.

– Ami egy esemény, ami éppen veled történik, igaz?

– Ühüm. Szóval. Érték sok mindenhez, de csak elméleti szinten és ezt is részlegesen, egy-két dologhoz pedig egy kicsit mélyebben.

– Mi az, ami mélyebb?

Rufy nagyra nyitotta a szemeit, a férfira nézett, majd bájosan elvigyorodott. – Nem tudom.

Forg Meire nézett, a nő aprót bólintott. Kezdhetik.

– Rufy! – folytatta Forgi egy hosszú sóhaj után. – Emlékszel arra, mit tettél ma?

– Jaj! Mit tettem? Rosszat tettem?

– Nem! Éppen ellenkezőleg. Remekül harcoltál ma megint és tegnap adtam neked egy pofont érte, de ma nem teszem. Eléggé megrémítetted minket.

– Tényleg? – pislogott a lány ártatlanul.

– Ja. Figyelj Rufy. Vagyis... – A férfi Meire nézett, aki aprót bólintott, jelezve hogy átveszi a

lányt.

– Rufy! – kezdte a lány „anyja”. – Tudni akarjuk, mi van a fejedben. Arra gyanakszunk, hogy valami nem kívánatos emlék is ott lehet, ezért meg kell vizsgálnunk ezzel. – A bőröndöt az ölébe tette és kinyitotta. Kábelrengeteg lógott kifelé, zúgó, pittyegő hangok szűrődtek ki, a két nagy tű láttán pedig Rufy megrémült.

– Jaj, mit akartok? – felpattant a székből.

– Nyugi kicsim. – Mei visszacsukta a bőröndöt és maga mellé tette. – Nem fog fájni. Nem érzel semmit.

– Turkálni akarsz az agyamban – nézett gyanakvóan „anyjára”.

– Igen – már a nő is felállt a székből és tett egy óvatos lépést a lány felé.

Rufy hátrálni kezdett. – Nem fogjátok benyomni azt a tűt a fejembe.

– Nem érzel semmit, mikor bent lesz. Érzéketlen részen hatol majd be.

– Nem, nem, Mei-Mei – rázta a fejét a lány. – Nem engedem, hogy... hé, ne, eressz el, segítség!

Mire észbe kapott, a székhöz rögzítve találta tagjait. Csak a fejét tudta mozgatni, azt is erőlködve, nyögdécselve. – Hagyjatok békén, ááá, ne bántsatok!

– Nyugi kicsim – térdelt eléje Mei és megsimogatta az arcát. – Figyelj! Valami van a fejedben, ami rád is veszélyes lehet. Érted?

Egy percre szüksége volt a lánynak a lehiggadáshoz, majd megadta magát. – Ühüm – bólogatott kissé ijedten.

– És ha ezt a veszélyes dolgot nem találjuk meg, bajod eshet. Ez a sisak nem fáj. Hidd el, semmit nem érzel majd és mi sem csinálunk semmit. Csak belenézünk a buksidba, rendben?

– Ö, hát, hehe, na jó. – Rufyt Mei hangja gyorsan megnyugtatta. Úgy hangzott számára, mint az igazi anyja hangja. Persze ezt csak bemesélte magának, pusztán azért, hogy azt érezhesse, hogy „itt van anyu, nyugi”.

Mei felállt a földről és melegen mosolyogva nézett le a lányra.

– Mei-Mei, eloldozol? – kérdezte Rufy ártatlanul pislogva.

– Nem – rázta a fejét.

– De hát... azt mondtad...

– Ez csak elővigyázatosság. A fejedben lehet olyan is, ami rossz viselkedésre készítet.

– Na jó – Rufy csalódottan lehajtotta fejét és sóhajtott egy nagyot. – Készen állok – motyogta maga elé.

Mei még egyszer megsimogatta az arcát, majd Forgra nézett és bólintott.

A két férfi egymásra pillantott és kivették a sisakot, majd az ijedt lány fejére tették. A sisak körbenötte a fejét, betakarta arcát. A kiálló kábeleket rácsatlakoztatták a bőrönd tartalmára, majd a tűk két oldalon becsusszantak a koponyájába. A lány tényleg nem érzett semmit ebből, meg sem mozdult.

– Mikor lesz bent a tű? Rá akarok készülni.

– Már bent van.

– Tényleg? – hallatszott Rufy elfojtott hangja a sisak alól.

– Mondtam, hogy nem fog fájni. Na, engedd el magad kicsim, kezdjük, jó?

– Oksi.

Kiex bekapcsolta az olvasót.

Nem egész egy perc múltán pedig olyan adatra bukkantak, hogy mindhárman eltátották a szájukat döbbenetükben...

Fey ma estére nem tervezett magának átmeneti partnert, mivel új robotokat kellett vásárolnia, melyekkel az összehangolódás és beprogramozás sokáig tart és fárasztó. Elvonult a szobájába, útközben rajongói faggatták, közös képeket akartak vele, alig tudott elmenekülni.

A szobába érve megkezdte a robotok „tanítását”. Minden gép gyakorlatilag részegysége volt az irányítójuknak, egyszerűbb műveletekben, bizonyos mértékig képesek voltak maguktól is cselekedni.

A robotok betanítását követően olyannyira elfáradt, hogy nem is foglalkozott a nap további részével. Lekezelte beültetéseit és álomba zuhant.

Zeol az előző napi őrjítően fárasztó – bár mi tagadás, elég jó –, estéje után még mindig érezte magán a beinjekciózott szerek mellékhatásait. Örült, hogy a mai napon kellőképpen és megfelelően tudott cselekedni, de azt biztosra vette, hogy ha a versenyt túléljük, akkor elhagyja Kixet és keres magának más kapitányt.

Úgy hajtotta álomra a fejét, hogy ezen gondolkodott.

Slon feje rettenetesen fájt. A mai akciósorozat, Rufy örült parancsai és ötletei valójában tetszettek neki, de azt sem tudta letagadni, hogy egyre jobban megrémült a lánytól. Már előzőleg is észrevette, hogy úgy viselkedik, mint egy veterán pilóta, tehát fejében valakinek a tapasztalatai ott cikáztak. Nem értette, hogyan lehetséges ez, hiszen az űrhajók irányítása embert próbáló feladat volt, és nem lehetett bevésni a tudást, ám úgy tűnt, Rufy esetében valaki ezt mégis meg tudta tenni. Vagy nem is tudásról volt itt szó, hanem másról?

Túl fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy most meglátogassa Rufyt és a kérdéseire választ kapjon. Erőteljes fájdalomcsillapítókat szedett be, amik hamar elbódították és az ágyba zuhant...

Forgék döbbsen álltak a szobában. Rufy finoman ingatta a fejét rajta a sisakkal, úgy nézett ki mint valami mélytengeri szörnyeteg amit éppen elfogtak és levegőhiányban szenved.

Mei leroskadt a székbe. Kix járkálni kezdett a szobában. Forg pedig újra és újra kijelezte az adatokat.

Megkapták a választ Rufy titokzatos és félelmetes reakcióira.

Bár nem verték nagy dobra a hírt Új Édenben, de az elmúlt évtizedek során felfedezők tucatjai cikáztak ide-oda a galaxisban, keresve nagy értékű, ritka aszteroidákat, egyikük-másikuk elhagyatott, ősi állomások után kutatott, megint mások pedig természeti anomáliák – féreglyukak – után. Egy részük sikereket könyvelhetett el magának, így letek rá a féreglyuk rendszerek túloldalán fekvő hatalmas – némileg még feltérképezetlen – ősi civilizációk nyomaira. Ezt később módszeresen kihasználták és szinte benépesítették e rendszereket, a Sleeper-ek birodalmát. Több felfedező tűnt el nyomtalanul persze a hosszas keresések, ismeretlen helyre tett kiruccanások következtében. Legtöbbjük híressé vált, időnként rendszereket neveztek el róluk. Ezek legtöbbje azonban mind regisztrált küldetésnek minősült, mind az eltűnéseket, mind a sikereket megfelelő módon nyomon lehetett követni.

Körülbelül tizenkét évvel ezelőtt egy Vegra Lok nevű Amarr felfedező a messzi északi régiókba tett látogatást, közel a Jove birodalom határaihoz. Bár még senkinek nem sikerült közvetlenül ide látogatást tenni – és persze Lok parancsnoknak sem sikerült –, ám ő talált valami mást...

Mellesleg Vegra Lok parancsnok nagyfokú harci hatékonysággal harcolt különböző háborúkban, alacsony rendfokozattól kezdte, magasra jutott, majd még magasabbra. Tábornoki rangot ért el, majd nyugalmazását követően nem bírt nyugton maradni a kolóniákon. Saját maga szervezte csapatának élén eleinte zsoldosként tevékenykedett, képesek voltak akár napokig is figyelni egy állomás bejáratát, mikor tudták, hogy egy magas vérdíjas egyén rejtőzik odabent. Kíméletlenül levadásztak mindenkit, senki nem tudott menekülni előlük.

Egy napon felfedező körútra indult egységével. Útjuk a Jove birodalom határvidékére vezetett, kereső szondáikkal mindent megtaláltak, féreglyukakba mentek be, kipucolták a rendszereket, megannyi értékes és ősi leletet, terveket szereztek és adták el magas áron. Mígnem az egyik féreglyuk rendszerben valami mást is találtak...

Erről azonban semmi további információ nem állt rendelkezésre, csak az, hogy Vegra Lok tábornok visszatért a küldetéssorozatából, de csak egymaga. A többiekéről az emlékei közt semmit nem találtak, magát a tábornokot pedig végérvényesen leszerelték, mi több, bezárták egy elmeógyógyintézetbe, mert teljesen megőrült. Össze-vissza hablatyolt mindenféle repülő angyalokról, meg egy másik világról, ahová az átjárót megtalálták. Ami egy stabil féreglyuk volt,

mélyen valahol a Sleeper-ek területén. Ám sem koordinátát, sem semmi mást nem találtak ezek közt.

A titokzatos egyénről semmi több nem állt rendelkezésre, de mikor a tábornok képességeiről vetítődtek ki az adatok, egészen elképesztő eredményekre jutottak. Hirtelen minden megvilágosodott számukra.

Ám nem értették, hogy egy ilyen egyén emlékeihez hogyan fért hozzá egy átlagos orvos? Mi több, mit találtak társaival? Miért lett a férfi kivonva a forgalomból? Miért örült meg? Ha pedig a felfedezés valóban egy másik világba vitt, miért nem titkosították az adatokat? Talán azért, mert az túl feltűnő? Talán ha a férfira azt mondják, hogy megőrült, akkor könnyebben elsiklanak egy fontos adat felett és így még jobban lehet őrizni?

Az emlékképeket lementették, majd kikapcsolták a gépet.

Már mindent értettek. Rufy elborult agya valójában ennek a Vegra Loknak az ámokfutásából származott. Más szóval, Rufy időnként „átváltozott” a tábornokká, de kontrollálni nem tudta az eseményeket és azt sem, ami vele történik. A tiszt emlékei mintha még mindig élnének, túl intenzíven.

Megkeresték az adatokat a férfiről, és a Neocon-ban két Vegra Lok-ot is láttak, egyikük az Amarr flottánál szolgált a mai napig, másikuk meg kutatóként dolgozik egy mélyűri állomáson. Tehát ennek a Vegra Loknak az adatait törölték. Egyre érdekesebbé vált ez a téma. Vajon akik kitörölték, megtudták, hogy a tábornok gyakorlatilag új világot fedezett fel? És küldtek újabb expedíciót? Vagy pedig veszélyesnek minősítették és inkább eltemették az adatokat?

Nem tudták a választ.

Mei levette Rufy fejéről a sisakot, majd összecsukta. Feloldotta béklyóit is, a lány közben türelmesen figyelte a mozdulatait.

– Mit találtatok? – kérdezte ártatlanul.

– Rufy! – Forg eléje lépett és lenézett a lányra. – A fejedben a sok beültetett emléksorozat egyike egy tábornoké.

Rufy elámult. – Hű! – mondta. – És, és, és ki ő? Sokat harcolt? – kérdezte izgatottan.

– Igen, sokat. Közlegényként kezdte és a tábornoki rangig jutott.

– Húha! Akkor én néha...

– Igen, te néha átváltozol a tábornokká.

– Bííí. Hm. De várj, Kiex, én...

– Forg vagyok.

– Ja, bocsi Forgi én...

– Forgi!

– Hm. – Rufy feladta. – Na jó. És most mi lesz? Hm?

– Most az lesz, hogy legalább tudjuk, hányadán állunk veled. – Mondta a férfi és egyelőre nem akart mondani semmi mást a lánynak, de az kiszúrta.

– És mi a másik, amit találtatok?

Hiába. Rufyt nem lehetett átverni.

– A másik – sóhajtott egy nagyot Forg – az, hogy ez a tábornok, akit melleleg Vegra Loknak hívnak, talált valami érdekes átjárót egy másik világba, de beleőrült és elzárták. Mikor pedig meghalt, te megkaptad az emlékeit. Rufy, biztos, hogy csak orvosok voltak ott, mikor bevésték az emlékeket?

– Óóó, nem. Egyszer volt ott egy katonabácsi és néni is. Nem ismertem őket, csak az orvosokkal beszéltek.

Forgék egymásra néztek. Kiex vette át a szót. – Milyen fajból valóak voltak?

– Amarrok. Már ismertem akkor a jelzéseket, a birodalmi flottától voltak ők. De csak pár percet beszéltek az orvoskával és elmentek.

Kiex egy pillantással visszaadta a szót Forgnak, aki a lány felé fordult. – Rufy, beugrik valami egy ismeretlen rendszerről és valami felfedezésről?

– Semmi – csóválta a fejét a lány.

Forg ránézett barátnőjére és Kiexre. Ennyit sikerült megtudniuk.

Kérdés maradt, hogy Rufy emlékeiben – a tudtán kívül – vajon benne rejlik-e az, hogy hol járt Lok parancsnok. Hogy ezt megnézhessék, komolyabb berendezésre és több időre lesz szükség. Így hát ezt a témát ideje lezárni. És készülni az utolsó napra...

Maguk sem tudták miért, de a lányt gyorsan magára hagyták. Rufy nem értette teljesen, mi zajlik itt.

Nem volt kedve gondolkodni. Most megint el akart menni bulizni és ismerkedni. Fura izgatottság uralkodott el rajta. Igen, menni kell ismerkedni. Talán ma odajön hozzám valaki. És aztán? Mit kell mondanom? Miért érzem azt, hogy mennem kell, de azt se tudom, hol kezdjem a mondandómat? Slon! Igen, hívni kell Slont! Ő tudja.

A navigátorlány álmosan jelentkezett be.

– Hmmm – nyögött hosszan.

– Ű, felébresztettelek? Heh, bocsánat. Izé, nem jössz ismerkedni?

– Most nem. Nagyon fáradt vagyok. Aludj inkább te is, mert a holnapi verseny kőkemény lesz.

– Hm, jó. Hát, akkor pihenj jól.

Slon bontotta az adást. Rufy unottan nézte a falat, gondolkodott, mit kéne tenni még ma, de közben szép lassan elnyomta az álom...

Forgék invitálták Kiexet egy ital erejéig, hogy megbeszéljék, hogyan tovább, mit tegyenek Rufyval és az utolsó napon.

A szobába érve Mei zuhanyozni ment, a két férfi pedig beszédbe elegyedett.

– Már az első napon éreztem, hogy Rufyban több rejlik, mint gondolnánk. – Mondta Kiex és nagyot kortyolt kék italából.

– Nekem is voltak vele kapcsolatban fura gondolataim. De ez több, mint amit vártam. – Forg fáradtan dőlt le egy bekapcsolt székbe és a plafont nézte.

– Mit akarsz tenni?

– Elvinni egy komolyabb agyolvasásra. Tudni akarom, hogy az a tábornok hol járt.

– Oda akarsz menni?

– Igen.

– És ha mi is úgy végezzük?

– Többes számban beszélsz. Ezek szerint benne vagy?

Kiex lezsibbadt egy pillanatra, majd megadóan bólintott. – Persze.

– Nos, bármi is lesz ott, meg akarom találni. De tudod mit? – Forg Kiexre nézett. – Ezt most zárjuk le. Majd a verseny után megbeszéljük a továbbiakat, mert még túl is kéne élni.

– Miért nem szállunk ki?

Forg elgondolkodva nézte Kiex arcát. – Már mindegy. A védíj miatt úgysem lesz nyugtunk egy ideig, a körözés miatt sem.

– Mennyi idő alatt évül el?

– Változó. Attól függ, mit tettünk. Mi a CESZ tagjai voltunk, vagyis főbenjáró bünt követtünk el, mégis elévült két év után ez az egész. Szerintem ezért a versenyért sem lesz több ideig rajtunk, mint két év.

– És akkor hogyan tovább?

– A pilótákra is rámegeyünk.

– Hm, ez jól hangzik.

– Ja. A két nőszemély átüti egy anyahajó falát is, ezért úgy kell intézni, hogy kerüljenek szembe velük.

– És ha a többi pilóta is hasonló harci gép mint ők ketten?

– Ilyen egyének nem hemzsegnek.

– De ez a verseny összecsődtett sok rossz arcú egyént.

– Ez is igaz. Tudod mit Kiex? Improvizálunk. Kiszemelünk egy küldetést, nekiállunk, közben ti megint konténeztetek. Csak most majd nem mentek messzire.

– Előbb sem mentünk.

– Tudom. Most még ennyire sem mentek el. Azt kell látniuk, hogy kettéválunk, de ti ott lesztek a közelben.

– Mi a pontverseny mostani állása?

– Nem tudom pontosan. Egy pillanat – Forg előrehajolt, aktiválta az asztal felületén a Neocon kijelzőt és végignézték a verseny állását. Az első hat helyezett tűnt mindössze érdekesnek, mert az utánuk jövő versenyzők pontszáma annyira alacsony volt, hogy szinte kiviláglott az, ki az a hat pilóta, akinek a pontok gyűlnek, azt azonban nem tudta senki, hogy ki állt össze kivel. Az élversenyzőben biztosak voltak, vagyis a Daredevil, Kitsune, Sentinel trióban, de a többiben nem.

6. Nasfeul Eylur (10), Caldari Navy Hookbill, 215 pont.

5. Tvande Olst (10), Republic Fleet Firetail, 233 pont.

4. Zoik Zert (10), Dramiel, 235 pont.

3. Plem Mahne (8), Succubus, 241 pont.

2. Rufy Der (4), Dramiel, 246 pont.

1. Udari Pow (10), Daredevil, 250 pont.

Ettől függetlenül egy még alacsony pontszámú versenyző kilövéséért is ugyanúgy jár a pont, de ha sikerül leszedni ezen hat versenyző egyikét valakinek, jelentősen megváltoznak az esélyek.

– Nasfeul Eylur-nak nem sok esélye van – mondta elgondolkodva Kiex.

– Nem, de ha lelövi mondjuk Plem Mahne-t, máris az ötödik helyre jött, nyolc plusz ponttal és ha még kristályt is szerez, máris ott lohol majd Rufy nyakában.

– Ki ez az Udari Pow? Van róla adat?

– Van.

A kapitány villogó sorát kihúzták és kinagyították. Egy gyors élettörténet leírást olvashattak róla, az Amarr férfi szolgált a létező legkülönfélébb flottákban, háborúban vett részt. Fején fejpántot viselt, arca idős, veterán katonáról árulkodott, mélyen ülő szemei mintha még a térbeli képen át is belelátnának bárkinek a veséjébe.

– Ránézni is rossz – borzongott meg Kiex.

– Eléggé.

Eközben Mei végzett a zuhannyal, felöltözött és egy italt kezébe véve lehuppant egy székbe. Vizes haját oldalra húzta, így pislogott a két férfire. – Mit találtatok? – kérdezte.

– Nézd meg ezt – Forg elforgatta Udari Pow képét.

– Ő az élversenyző?

– Aha.

Mei félredöntött fejével nézte a férfi képét, közben átfutotta az életútját is. – Nem csoda, hogy ő az első.

– Mit látsz, amit én nem?

– A három évvel ezelőtti cége. Hallottam róluk ezt azt, olyan nem is léphet be, akinek a teste „szűz”, olyan értelemben, hogy nincs valami harci Implantja.

– Vagyis...

– Vagyis akik oda belépnek, közel olyanok mint én.

– Na, még ez hiányzott.

Kiex vágott bele. – Majdnem elfelejtettünk valami fontosat. A Concord tisztet. Vagy tisztet.

– Tényleg – ámult el Forg.

Most mindhárman azt vizsgálták, hol lehet valami bökkenő. Az életutakat rendben találták.

Kiex pedig már megtalálta azt, hogy ki volt a Concord tiszt, csak éppen ezt kiégették az agyából, már magára a műveletre sem emlékezett.

Bő fél órát kutakodtak az adatok után, de végül feladták. Az is lehet, hogy már lelőtték a negyedik napon. De ha így van, ki volt az?

Minden csak a startkor derül ki és akkor, mikor ellátogatnak az első küldetésre.

Meijel megosztották az eddig megbeszélteket, Kiex pedig elköszönt és szállására ment.

Forg is lezuhanyzott, majd Mei mellé feküdt az ágyba, de nem volt energiájuk semmi többre. Elfáradtak. És pihenni kell, mert most jön a neheze...

11. RÉSZ: UTOLSÓ NAP I.

– Jó reggelt ismét mindenkinek, elérkeztünk a Fregattverseny utolsó napjához. Ma estére kiderül, ki lesz dúsgazdag, hogy az eddigi pontszámok alapján verhetetlennek minősülő Udari Pow vajon nyer-e, a meglepő manővereket produkáló Rufy Der képes lesz-e őt legyőzni, esetleg a többi, szintén remekül harcoló versenyző beéri-e kettejüket, esetleg lelövik-e őket, vagy egymást. Ezt ma mind megtudjuk. A tegnapi nap folyamán a Concord-nak ismét tudomására jutott a pilóták holléte, így ismét megpróbálták elfogni néhány versenyzőt, de szerencsére nem sikerült nekik. – Rolke továbbra is titokban tartotta a nyilvánosság előtt a Concord tiszt jelenlétét, bár senki nem tudta, hogy bent van-e még a versenyben. – A mai napi események mint említettem, a Pure Blind régiókban zajlanak, ami jelen pillanatban is hatalmas csatározások helyszíne. A vérdíjra pályázó kisebb-nagyobb flották rendre összecsapnak a versenyzőket támogató egységekkel, a harcok már hosszú órák óta zajlanak, eddig már több száz hajót lőttek le, teljes flottákat semmisítettek meg, egyelőre patthelyzet alakult ki a fejtámadások és versenyzőket óvók közt. A Concord egyelőre nem szól bele a történésekbe, a Gurista klán, bár a régió az ő fennhatóságuk alá tartozik, meglepően csendes. Egyesek szerint érdekükben áll a távolmaradás, mások szerint egyszerűen csak tartanak egy nagyobb veszteségtől, mert a régióban randalírozó flották egyre nagyobbak. Kapitál hajókról egyelőre nem érkezett jelentés, de senki sem tudja, hová fajulnak ma a dolgok. A verseny utolsó szakaszában tíz „A” típusú küldetésből választhatnak a versenyzők, melyek mellett megmarad a konténerleszállítási lehetőségek már nem túl széles tárháza. Nemsokára érkeznek a versenyzők, amint megtalálom az elsőt, máris meginterjúvolom. Á, igen, itt is van, Tvande Olst, a Republic Fleet Firetail-t vezető kapitány és legénysége. Tvande, kérem mondjon néhány szót a mai versenyről!

A magas Minmatar férfi rövid interjút adott a nőnek, aki egy perccel később továbbrohant a következő pilótához, a Gallente Plem Mahne-hez.

Kis idő múlva Forgék is megjelentek, Rolke pedig Plem Mahne után éppen Nasfeul Eylur-t faggatta, a Caldari származású, nagyon izmos nőt, aki Rufy mellett a másik női tagja volt az élmezőnynek.

Rolke faggatni kezdte Forgot, aki most hosszas interjút adott a nőnek. A férfi tudta, hogy milliók nézik ezt a közvetítést és a jól összerakott szavak emelnek a kedveltségen, és szerezhetnek újabb segítőköt, akik a pilótákra vadászókat vadásszák le. Muszáj volt ezt megtenniük, az összes többi megkérdezett hasonlóan cselekedett.

Mikor az interjúval végeztek, az üdvívalgó tömeg hangja elcsendesedett, amint a kompokhoz vezető folyosó ajtaja bezáródott. Forg máris a társaihoz fordult. Barátnője arcán izgatottság, Kiexén enyhe pánik, Rufyén idióta vigyor, Fey unottnak tűnt, Zeol távolságot tartott a nőtől, Slon idegesen ropogtatta ujjait. Ykai és Erl már pár perce előrementek, hogy felkészítsék a hajót.

– Nem is tudom, mit kéne mondanom. – Kezdte Forg. – Az utolsó nap. Már nincs messze a vége. Okosan, ügyesen, mint eddig. Amint megvan a küldetések listája, azonnal egyeztetünk. Kérdés?

– Nekem – köszörülte meg a torkát Kiex. – Konténer vadászatra megint szétválunk?

– Már beszéltünk róla. Igen, de most nem mentek két ugrásnál távolabb. És ésnél lenni, mert megy a buli még mindig a régióban. A hajókban azonnal kérjétek le az adatokat, hogy hol hány hajót lőttek le és mennyi ugrást hajtottak végre! Ezt összevetjük a küldetések helyszínével.

– A többiek is ugyanígy fognak tenni.

– Igen, ezért fogunk nemsokára találkozni velük szemtől szemben. A többit a hajóban.

A kompok megérkeztek, beszálltak, majd megkezdték az utat a hajókig. A versenyzők gépei most egymástól jó messze parkoltak, kivéve azokat, akik egy csapatban tevékenykedtek. Máris jól ki lehetett venni az Udari Pow által vezetett triót, majd a többi magas pontszámot elért nevezőét is. Plem Mahne Succubus-a mellett Joav Miol Imperial Navy Slicer-je parkolt. Ez egy duó. Talán a harmadik tagjukat épp előző nap lőtték le és úgy döntöttek, ennek ellenére végigviszik a versenyt? Vagy pedig végig ketten ügyködtek?

Zoik Zert, a másik Dramiel-t vezető pilótának is egy társa maradt, Rawerey Ikasi Retribution-

nal. Az ötödik helyen lévő Tvide Olst-nak megmaradt a két társa, egyikük Meised Ik, Vengeance-ban, a másik Mnom Kilpar Harpy-ban. A hatodik helyen lévő Nasfeul Eylur Caldari Navy Hookbill-je mellett is csak egy gép lebegett, Kiliar Og Daredevil-ben.

Három trió és három duó indul útnak. Utóbbiaknak frontális összecsapásban nem lesz sok esélye, hacsak nem találtak ki valami trükkös megoldást. Mondjuk kellő védekezés a zavarás ellen, vagy bénító drónok tömkelege, esetleg más típusú felszerelések. Forgék nem trükköztek sokat, az előző sérülések automatikus kijavításán felül az elvesztett drónokat után töltötték, a lőszerekkel egyetemben. A pont levonást megkapták érte, de már nem számított. Nem ezen az egy-két ponton múlik majd, hiszen mindenki más végzett valamit, vagyis mindenkinek csökkentek a pontjai.

A kompok kitették őket a hajóknál. Már idegesen léptek be, hiszen a tét nagy. Van esély a győzelemre, de a hatalmas bukásra is. Úgy tűnt, most nem a Concord lesz a legveszélyesebb elem, hanem a vérdíjra pályázó egyének. Vajon megpróbálnak majd lejönni a bolygókra is?

Forgék már majdnem elkezdtek a csatorna összehangolást, mikor Rolke képe jelent meg a hajókban.

– Tisztelt versenyzők! Elérkeztünk az utolsó nap startjához. Kérem, mindannyian figyeljék a jelenlegi krízishelyzet részleteit, ne akadjanak fent egy fejjadász blokádon. Sajnos még mindig nem tudjuk, hogy ki a Concord tiszt, sem azt, hogy még bent van-e a versenyben, ezért továbbra is csak a start előtt lesz elérhető a küldetések listája. Húsz perc van az indulásig, mindenkinek sok szerencsét kívánok!

A nő eltűnt, Forgék pedig folytatták a megkezdett műveletet.

– Itt Forg! Készen állunk!

– Itt Kiex, mi is készen!

– Rufy itt, ni! Mi is készen! – dalolta jókedvűen a lány.

– Na hölgyem, uram! Mielőtt megnyílik a küldetések listája, gyorsan lekérni az adatokat a jelenlegi pusztításról!

Megnyitották a régiótérképet és összevetették az adatokat. Leszűrték a felesleges dolgokat, kijelezték az elpusztított hajók és ugrások számát. Úgy vették észre, hogy a legtöbb hajót a zsákrendszerekben pusztították el, de hogy miért, azt már nem tudták. Az átjáró rendszerekben csak pár tucatot lőtték le, de az ugrások száma elképesztően magasra kúszott. A régió bejáratainál például az ezres értékeket verdesték. A zsákrendszerekben lelőtt hajók pedig százas nagyságrendekben jelentek meg, a legtöbbet az RD-G2R-ben, ami egy ötös zsákrendszer bejárataként funkcionált. A többiben sem voltak alacsonyak az értékek, régió szinten pedig sehol nem hullott el kevesebb hajó az elmúlt időkben, mint száz. Ami azt jelentette, hogy sok ezer hajó vívja harcát odabent még most is, és egyre csak jönnek befelé az újabbak.

Tíz perc maradt már csak az indulásig, így megnyílt az „A” küldetések listája.

– Na, nézzük gyorsan! – kezdte Forg. – Egyik egy gázbolygó légkörében lévő kitermelő egység, második egy óceáni bolygó mélyén, harmadik egy jégbolygón lévő kitermelő, negyedik egy sziklabolygó kolóniája, ötödik egy mérsékelt éghajlatún lévő óriáskomplexum, hatodik egy viharos bolygón lévő kupolában, hetedik egy lávabolygó börtöntelege, nyolcadik egy mélyűri Gurista állomáson, kilencedik egy holdbázison, tizedik pedig egy másik lávabolygón lévő börtöntelep. Nézzük, hol vannak ezek.

Beigazolódott eddigi balsejtelmük: a zsákrendszerekben azért alakultak ki a legnagyobb harcok, mert itt rejtezett bent mind. Valószínűleg az itt csatározók az előző versenyek tapasztalataiból kiindulva tudták, hogy a szervezőbizottság ide fogja rejteni a kristályokat. Nem is tévedtek sokat.

Ezen küldetésekből kettőt kell teljesíteni, akkor zárul le a verseny. De melyikre menjenek?

– Az óriáskomplexumot javaslom – mondta Mei.

– Én is – tette hozzá Kiex.

– Nekem mindegy – vonta meg a vállát mosolyogva Rufy.

– Én a börtöntelepet javaslom – mondta Fey.

– Én a jégbolygót. – mondta Zeol. – Nagy, sík terepek, könnyű leszállni...

– Én a holdbázist – vágott bele Slon. – Azokat alig védik.

– De könnyebb is meggátolni a szökésünket – egészítette ki Forg.

– Hm, igaz.

– Na jól van fiúk, lányok, akkor az óriáskomplexumra megyünk, mert én is arra szavazok, így az hármat kapott.

Beállították a célrendszer koordinátáit. Mivel az óriáskomplexum nem a legnyüzsgőbb zsákrendszerben helyezkedett el, hanem viszonylag közel, a Q-5211-ben, négy ugrásra, így kikerülhetik a nagyobb harcokat és még mások előtt érhetnek oda. Ezt persze mások is így fogják gondolni. Most elég sok nem várt tényező is beleszólt a dolgokba. Senki nem tudta, mekkora haderők várnak rájuk és hogy azokat a fejtávadásokat éppen kezelésbe vette-e egy antifejtávadás különítmény. Nem beszélve a váratlanul felbukkanó Concord-ról...

A kijelzők már vörösen izzottak a hangár több pontján.

Az utolsó perc pedig kezdetét vette az ötödik naphoz...

Vajon ki lesz a nyertes a végére?

A start harcok nélkül zajlott le, a versenyzők egymás közti konfrontáció nélkül jutottak be a régióba, ahol többfelé vették útjukat.

A mérsékelt éghajlatú bolygóhoz vezető utat roncsok tömkelege szegélyezte, még mindig dúló csatákon vágta át. Úgy tűnt, a harcoló feleket már szinte nem is érdekli, hogy éppen beérkeztek a versenyzők, folytatták egymás aprítását megállás nélkül. Valószínűleg elég sokáig semmi nem történt a rendszereikben, a vérszomjuk a tetőfokára hágott, így most a vérdíj és a fogadások védelmén felül inkább egymást kényeztették hatalmas rombolóerővel.

Szerencsére a rendszerek legtöbbször nyitást gátoló szerkezetek lebegtek, melyeket irányítótornyok védtek. Ez több áldozatot hozott, mint bárki előre elképzelte, a halálcsillag jellegű épületegyüttesek rendre robbantották fel a közelükbe érkezett csatahajókat, cirkálókat. Ugyan néhány rendszerben volt lehetőség egy kapitál flotta beugratására, de onnan már nem tudtak volna menni semerre, és ott bent pedig nem történt semmi, egyik küldetést sem helyezték oda. A szervezőbizottság jól végezte dolgát, az övéké volt minden ilyen torony.

Forgék a beugráskor újabb hatalmas csata közepébe csöppentek. Két nagyobb flotta lőtte egymást veszettül. Nem tudták, melyikük áll az ő oldalukon, így gyorsan irányba álltak a bolygó felé és kihasználva azt, hogy senki nem figyel rájuk, máris tovább akartak ugrani, ebbe már csak a kilőtt térfogó szondák és hajók által keltett szikrázó gömbök szóltak bele.

– Kilőni, gyertek ki belőle!

Szerencsére ez idő alatt senki nem mozdult rájuk. A gömböket elhagyva be tudtak lépni a hipertérbe és átszágulni a bolygók között a célállomáshoz.

A csodaszép felületű planéta feletti orbitális pályán több helyen villámlások, robbanások jelezték, hogy a flották itt is vívják harcukat. A roncsokat, leszakadt elemeket, fegyvereket a bolygó gravitációja egy idő után magához szívja majd, vagy pedig itt maradnak, de a tömegvonzás miatt ezek életveszélyes sebességű pörgésbe kezdenek, melyek ha eltalálnak egy hajót, súlyos károkat is okozhatnak. Szinte minden lakott planéta rendelkezett saját szemétszedő vállalkozásokkal, akik jó pénzért cserébe begyűjtötték, vagy megsemmisítették ezeket a soktonnás elemeket. Mostanra pedig, talán pusztán szórakozásból, de ezeket a szemétszedő űrhajókat is mind kilőtték, így most ezek roncsa csak tovább gazdagította az orbitális pályát, veszélyeztetve a belépő pontokon való biztonságos áthaladást.

A bolygó fölé érve Forgék ráfordultak a belépő koordinátákra és egy újabb rövid ugrást eszközölve máris az atmoszféra felső rétegeinek értékei jelentek meg a hajókban.

– Meggondoltam magam, nem csinálunk konténerézést. Túl veszélyes. – Mondta Forg.

– Egyetérték – egyezett bele Kiex. Ez most az ő pályája volt, a visszavonulás.

Rufy nem szólt semmit, csak megvonta a vállát és jól látható izgalommal figyelte a bolygó adatait.

– Ezért most mindannyian leszállunk. – mondta ki végül Forg.

– A Kitsune elég rossz lesz odalent. – Mondta Kiex.

– Tudom, a manőverezési képességek fognak lecsökkenni. Úgy nem fogok tudni majd, mint

ti, de le és felszállni még azért igen. Készen álltok?

A két kapitány bólintott.

– Nyomás, lefelé! – parancsolta Forg.

A hajók máris beléptek a légi folyosóba és megkezdték a zuhanást.

Amint áttörték a felső réteget, kigyulladtak és üstökössé váltak, lángolva hasították keresztül az eget.

A bolygó felszínét hatvan százalékban óceánok, tengerek borították. A szárazföldi részek pedig két nagyobb kontinensre tagolódtak, egy északra és egy délre, bár ez utóbbinak mindössze 51%-a nyúlt a déli féltekére, ezért hát így nevezték el. A két nagy földrész mellett számtalan kisebb nagyobb sziget biztosította a planéta változatosságát. A felszínen két nagyobb kolónia épült, ebből az egyiket óriáskomplexumnak nevezték, melyekből mindössze csak néhány akadt Új Édenben. Azért nevezték így, mert közel százmillió embernek volt képes lakhatóságot biztosítani, a köréje épült kitermelő létesítmények pedig nagy részüknek hosszú távú munkát adtak, nem beszélve a további szolgáltatásokról, melyek közt kiképző központ, katonai telepek, kutatóbázisok, gyárak, és megannyi más is megtalálható volt.

A komplexum az egyenlítő mentén épült, három hatalmas – különállónak minősített – sziget találkozásánál, melyeket vaskos félszigeteik kötöttek egybe. Egyik félsziget északról nyúlt be, szélessége elérte a harminc kilométert is, a másik kettő délkelet és délnyugat irányból. A komplexum sarkain három nagyobb – egyenként jó száz négyzetkilométeres kiterjedésű – várostömb terpeszkedett, melyek egyenlő oldalú háromszög alakot rajzoltak ki, ha valaki összeköti ezeket egy képzeletbeli vonallal. Ezt az elképzelt vonalat persze kihasználták és egy vonathálózatot építettek rá, ami a tenger felett ívelt át, ezzel elősegítve a nagyobb blokkok közti közlekedést. A háromszögön belül gyárak tömkelege épült, leszállópályák terültek el, magán az oldalakon pedig, közel száz kilométeren át ez a bizonyos közlekedési hálózat futott, nyolc sávban közel hangsebességgel száguldó vonatoknak biztosítva kötött pályát. A három nagy blokk közti terület is része volt az egésznek, így esett bele az óriáskomplexum kategóriába, hiszen a teljes területe meghaladta a közel hatszáz négyzetkilométert is.

Am építéskor egy valamivel nem számoltak, hiszen akkor még nem kezdődött el: a brutális erejű, kiszámíthatatlan ciklusban váltakozó napkitörés sorozattal. Ezek többnyire csak a rádió frekvenciatartományokban okoztak elváltozásokat, esetleges kimaradásokat, de ez a csillag ennél sokkal többet produkált. Vallásosabb emberek szerint a napban rejtőző isten haragudott meg az építőkre és így akarta elűzni őket. A kitörés azért volt veszélyes, mert a bolygó atmoszférájával fura reakcióba lépett és mivel nem találtak jobb szót a jelenségre, ezért úgy nevezték: „a légkör felforr”.

Ez persze nem jelentette azt, hogy az emberek megsültek a felszínen, de a kelleténél jóval erősebb sugárzási faktor érte őket, ami gyengébb fizikumúaknál egy-két hét alatt beállt halált is eredményezhetett. Mivel a létesítményt elhagyni persze nem akarták, de az itt lakókat védeni kellett a kiszámíthatatlan kitörésektől, így más megoldást kellett találniuk. Ez pedig az volt, hogy a telep külső épületeit lebontották és mindent összezsúfoltak, majd egy gigantikus mechanizmussal védték meg. A kitöréseket követően, és még a légkör „felforrósodása” előtt ezt a szerkezetet bezárták, így megóvva mindenkit, aki alatta tartózkodott. Az óriáskomplexum fő blokkjai emiatt három, sötét színű fémvirágra emlékeztettek. A szirmai oly hatalmasak voltak, hogy közel öt évbe telt megépíteni, mely idő alatt krízishelyzetet léptettek életbe a napkitörések idején.

A lakosok az elmúlt évtizedekben hozzászoktak ehhez a jelenséghez, a védőburok az elkészülés után kifogástalanul működött. Az esetlegesen kint kószáló járművek és emberek is kellőképpen tudtak védekezni ellene átmenetileg, addig, míg biztonságba húzódtak a föld mélyén lévő bunkerekbe, vagy a három várostömb egyikébe.

Mivel a nagy települések közt is megannyi kisebb-nagyobb terület el a félszigeteken, ezért a vonathálózat úgynevezett alhálózatokkal is rendelkezett. Nagy pontosságú logisztikai mérésekre és tervezésre volt szükség, hogy a kaotikusnak kinéző mintázat vonalain lüktető forgalom minden időben fennakadás nélkül működjön.

Az óriáskomplexum legfőképpen a termelésre szakosodott, de akadtak rendfenntartó erők is. Egy zsoldos céget béreltek fel erre a célra, egy olyat, amiben Forg is megkezdte pályafutását. A cég

megannyi felszíni járművet, légköri vadászokat szállított ide és egy folyamatos őrzésben biztosította a rendet és a békét. Ha bárki szembeszegült a törvénnyel, igyekeztek elfogni, a kolóniát kiválóan ismerték, ezért kevesen tudtak elbújni előlük. Az elfogottat végül átadták a Concord-nak, de ez persze nem jelentette azt, hogy pajtások lennének. A szimpátia persze több volt annál, mint amit Forg táplált a Concord iránt már a kezdetekkor.

A hajók átszakították a légkör felső rétegeit, a rázkódás megszűnt, a lángok elenyésztek. A zuhanórepülés közben a kilátók előtt kirajzolódott a rozsdabarna színű, felperzseltnek tűnő szárazföld, és csillogó tengerek felszíne. A nappali oldalon fognak ereszkedni, a helyi idő szerint nem sokkal nyolc után, ami éppen egybeesett a központival, de mivel a bolygó forgása gyorsabb volt, ez hamarosan meg fog változni.

A magasság tízezer méterre csökkent. A kilátók felületén megjelent a kolónia innen nézve hatalmas területe, melynek apróbb részleteit a hajó rendszere gyorsan körberajzolta és mellé adatok tömkelegét vetítette. A sötét, hatalmas komplexum már ebből a magasságból is szinte teljesen betöltötte a kilátókat.

– Úgy tűnik, a hat élversenyzőből nem csak mi választottuk ezt a bolygót. – Mondta aggodalmaskodva Forg.

– Tvande Olst – egészítette ki Kiex. – Aki majdnem kivégzett minket egymaga.

– És most nem is egyedül érkezik.

Nem látták a hajókat a közvetlen közelükben, a pásztázók a helyi légi közlekedési járműveken felül semmi mást nem mutattak. Talán egy másik pontról lépnek éppen be? Vagy még ide sem jöttek a bolygóhoz?

A magasságmérők nyolcezeret mutattak. Az óriáskomplexum már teljesen betérítette a kilátókat. Valóban óriási volt, egy hatalmas, fekete drágakő a felperzselt bolygó felületén. Amint hétezerre süllyedtek, már vizuálisan is kivették a tökéletesen szabályos, sötét épületeket, melyek legtöbbször megspórolták a pofás kinézetre fordított pénzeket, mindössze egy-kettőnél ügyeltek arra, hogy valahogy kinézzenek. Ennek következtében a geometriai formák egyhangúságából időnként előtűnt egy csavarodott épület, egy ívelt oldalú, sötét még ijesztőek is akadtak köztük.

Hogy maga a kolónia miért ide került, ahhoz utána kellett volna nézni a város történetének, különféle geológiai adatoknak, de ez most senkit nem érdekelt.

Hatezer méteres magasságnál jártak és már megsaporodtak a légi járművek – utas-, teherszállítók – kijelzései, számuk a város fölött százas nagyságrendekre rúgott.

– Kezdjétek bemérni a kristályt!

– Én már ezt teszem – mondta Kiex. – Felettébb érdekes.

– Miért?

– Mert mozog.

– Akkor valaki cipeli. Hol van most?

– A vonatban. Éppen megy át az északi tömbből a délnyugatiba.

Négyezerre süllyedtek a hajók. A szép, tiszta égbolton semmiféle felhő nem szálldogált.

– Megvannak Tvande Olsték – jelentette Rufy, majd hangja megemelkedett. – Jaj, jönnek a kolónia felé!

Forg nem mondott semmit, hiszen mindenki tisztában volt azzal, hogy ez előbb utóbb megtörténik.

A kijelzők szerint Tvande Olsték már előzőleg leérkeztek a bolygóra és most nem fentről, hanem oldalirányból közelítettek szélesebben a kolónia felé. A látóhatáron a rozsdabarna felszín feletti három, nagyon vékony csík a közeledő hajók helyzetéről árulkodott.

– Kiex, a jelenlegi adatok alapján ki ér oda előbb?

– Azt hiszem, mi.

– Remek. Tartsátok irányban a hajókat!

Kétezer magasságot értek el. A kolónia délnyugati tömbje, a fémvirág felé fordultak, ami már teljesen szétterpeszkedett a kilátókon, csillogó sötét épületeiről visszaverődött a nap fénye. Már jól ki tudták venni vizuálisan is a hatalmas légi forgalmat, valamint a felszínét, a mozgónak tűnő utcákat. A vonatpályák vonalait már tízezer méterről is látták, ahogy közrefogták a háromszög

csúcsain lévő, egyenként jó húsz kilométeres átmérőjű tömböket. A masszív járművek sebesen száguldottak ezeken a pályákon, percek alatt érve el a másik tömböt. A leágazó mellékpályák is telítve voltak, a csúcsok közti, szintén nagy kiterjedésű épületek közt pedig elvesztek, időnként lementek a föld alá is.

– Kettéválunk! – mondta Forg, amint elérték az ezer méteres magasságot. – Kitesztek minket az egyik állomásnál, majd mentek feljük egyenesen. Megzavarjátok a soraikat és bemenekültök a komplexumba. Mi közben elkapjuk azt a valakit, aki viszi a kristályt, majd jelzünk, felszedtek és készen is vagyunk. Ellenvetés?

Rufy és Kiex nemlegesen rázták a fejüket.

A hajók már közvetlenül a legmagasabb tornyok felett szálltak el. Alattuk a mélyben a forgalom továbbra is lüktetett, nemcsak a földön, de a levegőben is autók cikáztak. Szinte minden épületet fekete üveggel burkoltak be, melyeknek szögletes és ívelt oldalai egymás váltották nagy összevisszaságban, helyenként széles, itt-ott szűk repülési zónákat hagyva köztük.

Berepültek a tornyok közé. Szerencsére a cikázó járművek sofőrjeinek eszük ágában sem volt benyomulni három űrhajó közé, így oldalra húzódtak, kitértek lefelé és felfelé is.

– A vonatállomás koordinátáira, gyerünk! – Forg hangja már feszültséggel volt tele.

Rufy érkezett elsőnek néhány torony közötti téren emelkedő, többszintes, oldalánál nyitott épület fölé. Ellentétben a magas házak egyszerűségével, ez szabályos építészeti csodának minősült, hullámszerű tetejét követte az alatta nyíló teraszegyüttes, hasonlított valami tenyésztett, több ezer tonnás csodavirághoz, ami a teret borító mesterséges park zöld felületéből kandikált ki.

Rufy az épület fölé repült, a manőverező hajtóművek kissé nehézkesen, de méteres pontossággal vitték a hajót a teteje fölé.

Mei kiugrott a hajóból a tetőre, fülét máris megcsapta a hajtóművek iszonyatos robaja. Visszafordult „lánya” felé, intett feltartott hüvelykujjal. Rufy vette a jelet, majd a Dramiel elemelkedett.

Eközben Forg és Fey is kiszálltak a hajókból, mindketten visszaintettek. A Kitsune és a Worm csatlakozott Rufyhoz és egyenesen a nemsokára beérkező ellenséges trió felé vette útját.

Mihelyst a dörgő hang elült, Forg a két nőre nézett. – Két perc és befut a vonat. Nem tudom, ki cipeli, azt se, hogy tudatában van-e neki. Gyerünk!

Nekiindultak...

Rufy kiáltott, amint kiért két épület közül az alacsonyabbak közé és szemből pontosan feljük repült a halálos trió. Tvande Olst Republic Fleet Firetail-je mellett a másik társ Mnom Kilpar volt Harpy-ben, és Meised Ik Vengeance-ben.

A pilóták kellően meglepődtek, mikor Rufy kiröppent a magas épületek közül és villámgyorsan száguldott át köztük. Erl kiütötte a Vengeance rendszereit, de a Harpy-ét nem tudta.

Mire a három hajó megfordult, már nehezebb manővereket kellett végrehajtaniuk, hiszen az épületek már akadályozták őket. Megkezdődött a csata.

Az első sorozatokat és rakétákat követően újra tudatosult bennük, hogy a Concord miért akarta betiltani minden eszközzel a versenyt. A mellé ment történetek vagy a messzeségbe repültek, vagy telibe találtak egy közelbe tévedt járművet, vagy pedig felnyitották a vaskos falakat. Mögötte természetesen emberek tucatjai, talán százai báméskodtak, örültek, hogy a kedvelt Fregattverseny egyik utolsó mozzanata éppen az ablakuk előtt zajlik, azt azonban nem vették számításba, hogy a célt tévesztett lövedékek emberi léptékben mérve iszonyatos pusztítást fognak okozni.

Két rakéta tévesztett célt, egyik néhány méterrel előrébb repült és mikor belecsapódott egy nagy, lapos oldalú toronyba, valahol a századik emelet környékén, a másik már akadály nélkül röppent beljebb és ott szabadította ki romboló energiáit.

A lövedékek sem okoztak sokkal kisebb károkat: mint szike a húsba, úgy süllyedtek be az üveglapok mögé. Egy teljes báméskodó csoport kapott telibe egy sorozatot, a helyiség a testükkel együtt semmisült meg. Az épület belső rendszerei is megsérültek, tűz ütött ki több helyen, szikrák csaptak ki a falakból, mennyezetből.

A Harpy beszorult egy szűkebb légi folyosóban két épület közé, így Rufyék teljes sorozattal

lőtték. A hajó pajzsai félig elenyésztek, a kitörő energia végigkúszott a közeli falakon és mint vízbe dobott kavics, úgy folyt szét a felületükön.

A hajó természetesen viszonzta a tüzet, először Rufyra. A lány a hajó fölé repült, aminek az ütegeket újra kellett kalibrálnia, ezzel nyert néhány másodpercet. Majd lőtt, de belátta, és most értette meg igazából, hogy Mei nélkül nem túl hatékony. Bár ezt a tegnapi kis akciója megcáfolta. A lány fejében is megkezdődött a harc, ami valójában Vegra Lok parancsnok „ébredése” volt, ahogy igyekezett a felszínre törni a tudatának mélyéről. Ezt Rufy persze nem tudta, csak azt, hogy a feje szét akar durranni.

Erlék a magasban szálltak, a Kitsune manőverezése nagyon rossz volt még a légköri meghajtókkal is. Nem akart beszorulni épületek közé, sem nekicsattanni az egyiknek.

Kiexék megkerülték a legközelebbi épületet, majd a nem várt oldalról csapódtak be újra a harcba.

A beszorult Harpy hajtóművei már berobbantották a közelében az üvegeket, és sajnos megölték a nézőket is. Amint több helye lett a manőverezéshez, a mélybe döntötte az orrát és lesüllyedt. Éppen időben, Kiexék két rakétája felette süvített el.

A Vengeance még mindig nem tudott mit tenni.

A Firetail hirtelen berobbant a harcba. Alulról közelített, közel repült el a lefelé zuhanó Harpy mellett, majd a zuhanó Rufyt vette célba, telibe sorozta, majd a magasba szállt.

A Dramiel kilátóját robbanások festették be, a pajzsok mindent visszatartottak némi csökkenés mellett. A Firetail pedig hirtelen elfordult, majd kirepült a házak közül.

Rufyék még mindig zuhanórepülésben követték a Harpy-t, de akkor a lány megint rájött, hogy ez a Tvande Olst nagyon jó. Ugyanis a szembe kapott sorozatok egy része nem talált, ellenben a hajó feletti egyik teraszt leomlasztotta.

– Mei, kifelé! – kiabált Rufy a navigátorra, aki már nem is foglalkozott azzal, hogy a kapitány eltévesztette a nevét. Elfordította a hajót, majd rákapcsolt. De elkéstek...

Az egyik mélybe zuhanó soktonnás hídelem eltalálta a hajó oldalsó „szárnyát”, és megpörgette a tengelye körül. Szerencsére a Dramiel-t ennél masszívabbra építették, a felületi sérüléseken felül nem sok kár keletkezett benne. Ám a pillanatnyilag elvesztett manőverezőképeséget kihasználva a Firetail lelassított és jó pár sorozatot tudott küldeni a gyakorlatilag mozdulatlanul forgó hajóba. Végül Slon irányba állt és rárepült a Firetail-re, aminek alig sérültek a pajzsai, ellenben Rufy jócskán lecsökkent.

A Harpy az ötvenedik emeletig zuhant már, kissé oldalazva, mikor megállt a levegőben és mivel volt elég helye már, vízszintesbe fordulva ki akart gyorsulni a házak közül egy másik irányba. Már ezelőtt is elsodort pár óvatlan átutazót, akik úgy vélték hogy a dörgő harcot vagy meg kell nézni közelebről, vagy pedig még át lehet suhanni a hajók közt. Halálukat ez a téves elmélet okozta.

Kiexék kiengedték a harci drónokat, amiket rázúdítottak a Harpy-ra. Majd minden rakétával tovább lőtték. A Harpy sem hagyta magát, amint begyorsult, lödözve távolodni kezdett. Egyelőre sem a Harpy, sem a Worm nem bírt a másikkal.

Rufy követte a látszólag menekülő Firetail-t, arra azonban nem számított, hogy ez is egy újabb remek csali tőle. A Harpy zárkózott mögéje hirtelen, két tűz közé szorítva a hajót, és beleszórták mindenüket. A Dramiel már két irányból kapta az áldást.

– Erl, üsd ki a Harpy-t!

– Nem tudom. Már próbáltam, védve vannak a rendszerei.

– Rufy! – üvöltött rá a lányra Kiex. – Drónokat ki és lőjétek a Harpy-t ti is, mert eléggé lesérült már!

A lány nem válaszolt, csak lökte a parancsot Slonnak, aki kilötte a gépeket, amik bekalibrálták a célpontot, átváltottak légköri meghajtókra és a hajó felé szökkentek.

A Harpy-t már hat drón lötte veszettül, két rakétavető és két gépágyú csatlakozott a harcba. Rufyék is megfordultak és már nem üldözték tovább a Firetail-t. Mire Tvande rájött, hogy most éppen öt verték át, késő volt...

A Harpy ide-oda ingott repülése közben, belegyalulódott egy ház falába, itt valami vaskos

elem megfogta és megakadt. Amint a testébe csapódtak az újabb találatok, az épület is tovább rombolódott. Ablakok robbantak be az ötvenedik és ötvenkettedik emeletek magasságában, emberek zuhantak ki, égtek el, sülték meg, mikor a hajtóművek éppen befelé „néztek” és ráadták a tolóerőt.

A Harpy-nak elfogyott a pajzsa. Ekkor kiszabadult az épület fogságából, de Rufy csak erre várt. Nagy sebességgel belecsapódott.

A Harpy kilöködött a házak közül, kilebegett egy nagyobb, nyitott térre, ahol már messziről elkerülték őket a járművek. Egyre csak pörgött, felületén hatalmas lyukak robbantak, majd a páncél is a mélybe zuhant cseppfolyós állapotban, nem sokkal később pedig a szétrobbant váz is követte.

A mentőkapszula kivágódott, a lökéshullám belelőtte egy ház oldalába, ami átszakadt.

Rufyék nem foglalkoztak tovább velük, nem érdekelte őket, hogy élnek vagy halnak. Hiszen még ott van a Firetail.

Tvande berobbant az épp csak véget ért csatába és belecsapódott a Dramiel-be. Mintha erre már készült volna, a navigátor sebesen egyenesbe hozta a gépet, míg Rufyék pörögve repültek egy épület felé. Ötven méter maradt... Tíz méter...

A Dramiel a negyvenedik emelet magasságában csapódott bele a falba, áttörte három emelet külső felületét, majd beragadt.

Kiexék rászórták a rakétákat a Firetail-re, ami elfordult és beszáguldott egy szűk utcába. Pár sofőr későn ocsúdott és lebegő autóikat a hajó szinte oldalra lökte, bele a falba. Itt néhány felrobbant, kettő csak megrongálódott és a mélybe zuhant.

Kiex követte a Firetail-t a szűk utcába, de nem sokáig. Beragadt.

– Rufy, beragadtam.

– Én is, jaj, én is.

Tvande pedig nem foglalkozott velük. Elrepült.

Kiexék métereket lebegtek jobbra, párat balra, míg a hajó el tudta fordítani az orrát felfelé, majd a magasba emelkedett.

Rufyéknak pedig igénybe kellett venniük az ágyúkat, hogy kiszabadítsák a hajó testét az emelet romjai közül. Mikor az épület oldala lángokban állt, a két hajó visszarepült a nagy térre és a pásztázókat figyelve egyszerre hívták Forgót.

– Forgó! A Firetail felétek megy!

Forgék a beérkezett vonatból kiszálló utasokat figyelték és követték a térkép jeleit. Mivel senki nem menekült, ez azt jelentette, hogy aki cipeli a kristályt, annak halvány fogalma sincs erről. Talán belecsempészték a táskájába? Ki tudja?

Forgék a tömegben megpillantották a célszemélyt, egy fiatal srácot. Aki egészen eddig kényelmesen állt a sorban, míg meg nem pillantotta őket. Azon nyomban kilőtt és visszafelé futott.

– Megy vissza a vonatba! Mei, kapd el! – üvöltötte Forgó.

A srác nagyon messze volt tőlük, az embereket félrelökösve utat vágott magának a vonathoz.

A kardvívó eszméletlen sebességgel futott, néhány ember, aki nem tudta, mire képes egy ilyen félig harci gép, most az élő bemutató részeként szájtátva bámult utána. A nőt két kis repülő robot követte, hasonló sebességgel szállva.

Ám Mei mégsem bizonyult gyorsnak. A vonat ajtajai bezáródtak, kettőt vijjogott, majd sebesen gyorsulni kezdett. A nő futott utána egy ideig, pár erős ütéssel betörte az egyik alul páncélozott üveget és bevetődött, éppen az utolsó szerelvénybe.

Forgó és Fey már csak tátott szájjal bámultak a távolodó vonat után.

– Drágám, egyedül vagy. – Mondta a nőnek Forgó. – Légy ügyes!

– Jó – mondta Mei, a háttérből sikolyok hangzottak. – A srác előre szállt be, én meg hátul vagyok. Egy perc és megvan a cucc.

– Állítsd meg a vonatot és felszedünk!

– Ezt nem lehet megállítani. Nincs emberi irányítója. Úgyhogy drága Forgó, szedjétek össze a lányomat és majd engem is a következő állomáson!

– Oké! – Forgó Rufyhoz kapcsolt volna, de a lány Kiexszel együtt egy másodperccel

megelőzte. – Forg! A Firetail felétek megy! – kiabálták.

Forg és Fey már hallották a hajtómű robaját...

Egy másodperccel később pedig megérkezett az áldás...

Mei rohant előre a körülbelül kétszáz méter hosszú szerelvény belsejében. A srác elől tartózkodott, de nem tudta ki ez, kinek dolgozik.

A meglepett utasok közül néhányan felismerték a nőt, egyesek szimpatizáltak vele, mások szemmel láthatólag a pokolba kívánták, de egyik sem mert semmit tenni a kardot lóbáló nő ellen.

Futás közben Mei kipillantott az oldalüvegen. A vonat elhagyta a komplexum délnyugati tömbjét és a délkeleti felé haladva éppen a tenger fölé épült hídon süvített át. A benti kijelzők szerint a következő állomás mindössze öt percre van. A nap éppen besütött az ablakon, a sötétített bevonat némileg tompította az erős fényt.

Mei elérte a srácot és már készült egy gyors, gyilkos manőverre, de még időben észrevette, hogy a fiúcska egy gránátot tart a kezében.

– Ne mozdulj! – sziszegte.

Mei megtorpant, az utasok pánikszerűen tódultak a hátsó rész felé. A nő türelmesen megvárta, míg hátrafutnak, majd mikor már csak kettesben voltak, odaszólt neki: – Ki vagy te? – kérdezte félredöntött fejjel, ártatlanságot erőltetett arcára, a hajszálakat fújkálni kezdte. Azonban kardját suhintásra készen tartotta. Csak a pillanatra várt, de ha most támad, a srácnak csak el kell engednie a gombot és abban a pillanatban a levegőbe repül a vonat eleje, és ha a robbanást esetleg túl is éli, az ekkora sebesség mellett tengerbe csapódást biztosan nem.

– Nem érdekes ki vagyok – mondta a srác elszántan.

– Jó – Mei megvonta a vállát, mintha mi sem történt volna –, akkor úgy kérdezem, kinek dolgozol?

– A Concord-nak.

– Honnan tudad, hogy itt van a kristály? Ezt csak versenyzők tudják. – Mei megpróbálta kiszedni belőle egy gyors kérdéssel, hogy ki a beépített ember.

– Nem árulhatom el.

– Hát jó. – Sőhajtott a nő és nem mondott többet, csak lemerevedett, mint egy szobor, de persze készen állt a villámgyors támadásra.

A srác sem szólt egy szót sem, láthatólag felkészült a halálra, biztos klónozták. Ez a mostani eset pedig egy jó lehetőség volt a Concord-nak. Ez a gyerek még biztosan az alapkiképzésen van és éppen itt járhatott. Ám arra nem tanították, hogy hogyan kezeljen le egy életveszélyes harci cyborgot, amivel ráadásul szemtől szembe került.

Mei gyorsan analizálta a gránát típusát. Az elengedés pillanatában robban, hatósugara jó tíz méter, így ő is meghal, ha hülyeséget tesz.

– Lépjen hátrébb! – parancsolta a srác.

Mei engedelmeskedett.

– Tegye le a kardját!

Mei letette. – És most? – kérdezte. – Mit gondolsz, meddig futsz el azzal? Ha befutsz az emberek közé, a társaim és más versenyzők lelőnek. Sok lesz a civil áldozat. De épp nem ezt akarod, nem? Ezért add szépen ide a kristályt és minden rendben lesz!

– Nem!

Mei sőhajtott. Kezdte bosszantani a srác. Utálta az önfejű, robotként parancsot teljesítő egyéneket, akikből a szabad akarat írmagja is hiányzott. Legalább egy kicsi lázadozást tanúsított volna, mindjárt másképp nézne rá.

A srác kipillantott az üvegen, hogy felmérje, mennyire lehetnek. A kijelzőre nem mert nézni, mert akkor a nő kikerül a látószögéből. Ám a fiú továbbra sem tudta, kivel áll szemben.

A nő nagyon gyorsan mozdult. Mire a srác észbe kapott, már előtte állt. Elkapta a gránátot tartó kezét, majd megszorította. Csontok recsegték, a srác üvöltött a fájdalomtól. Ekkor a nő pedig kényelmesen kifejtette a gránátot a kezéből, a gombot nyomva tartotta.

– Na, ennyit erről – paskolta meg a fájdalomba torzult arcú srác bal orcáját. – Legközelebb ne

baszakodj ilyenekkel, mint én vagyok, jó?

Ám a srác – a fájdalom ellenére – felkacagott. Mei pedig gyanakodva méregette. – Mit röhögsz?

– Azon, hogy a kristály már nincs nálam.

Mei megdöbbsent. – Hogy mondtad?

– Mondom, ááá, mondom nincs nálam a kristály.

– De... hogy?

– Mikor előbb kiszálltam, táskát cseréltem valakivel.

Mei szitkozódott. Hülyék voltak, a kristályt ugyan bemérték, lokalizálták a szállítót, de mikor utána iramodtak, utána nem ellenőrizték újra. A nő máris hívta Forgékat. – Itt Mei! Nincs itt a kristály!

– Ismételd meg! – hangzott Forg üvöltése hitetlenül.

– Mondom nincs itt a kristály. A célpont átadta valakinek. Újra mérjétek be!

Forg jól hallhatóan káromkodott.

A srác térdre csuklott, Mei pedig kényelmesen visszabiztosította a gránátot és saját zsebébe rejtette. Letérdelt a srác elé. – Hányan vagytok még?

– Rohadj meg! – szisszent.

A nő megrázta a fejét, felállt, felkapta a kardját, és mint egy halálisten, a srác nyakának szegezte. – Utoljára kérdezem. Hányan vagytok?

– Utoljára mondom: Rohadj meg!

Mei megcsóválta a fejét, majd kivégezte a srácot. Nemsokára úgys felébred.

Az utasok közt új pánikhullámot indult el, majd a vonat befutott a délkeleti tömbbe és egy percen belül az állomásba.

Mei felkapta Fey földön heverő két gépét – amik a hatótávból kikerülve lekapcsolódtak – majd kirohant, a biztonsági emberek a halott testhez futottak és egy szkennert ráfuttatva látták, hogy ez csak egy test, így ez nem minősült gyilkosságnak. Elengedték a nőt, akit persze hiába akartak volna feltartóztatni.

Mei átrohant a nyüzsgő állomás egy másik peronjára hogy egy nemsokára beérkező szerelvénybe szálljon, egyeztetett Forggal, ugyanis a kristály kicsusszant megint a kezükből és újra egy vonatban cikázott. Egy állomáson kell elkapniuk a következő szállítót, mielőtt mások találják meg...

Forg és Fey túléltek a Firetail támadását, biztonságos helyre menekültek, majd a pilóta is jobbnak látta elmenekülni, ugyanis Rufy és Kiex érkezett meg és kezelésbe vették. Forg még látta, hogy a fregattok dörgő harca az állomás felett zajlik, időnként célt tévesztett rakéták és lövedékek csapódtak be a hullámos tetőbe, ahonnan már lemenekült mindenki.

Miután Mei közölte a rossz hírt, bemérték a kristályt és látták, hogy már átvitték egy szerelvényel az északi tömbbe és most megy a délkeleti felé. Forgék a délnyugatiban voltak, Mei a délkeletiben. Ezért a kardvívót utasította, hogy maradjon ott, ahol van, míg ők maguk is megvárták a következő szerelvényt.

Eközben azonban újabb aggasztó dolog történt, melyet Erl jelentett. – Főnök, beérkezett Nasfeul Eylur a Caldari Navy Hookbill-ben.

– Nagyszerű... Kik a társai?

– Csak egy van neki, Kiliar Og Daredevil-ben.

– Hány pontosak?

– Nasfeul 10, Kiliar 7. Most léptek be a légkörbe, egyenesen a kolónia felé zuhannak.

Forg átkapcsolt. – Rufy, Kiex! Jön két újabb versenyző. Hogy álltok? – Kiabálta.

– Itt Kiex. Szétszedtük Tvande társát, a Harpy-t, a Vengeance igyekszik eltávolodni Ertől, de a Firetail nem adja meg magát. Alig sérült, de mi már jócskán kaptunk.

Forg nem válaszolt. Bízniuk kell most bennük. Ám nem értette, hogy Erl miért nem üti ki a Firetail-t, majd mikor hívta a másodkapitányt, az elmondta, hogy a rendszereit levédtek.

Két perc maradt a következő vonat érkezéséig. A nyitott oldalú peronról jobbra felfelé

pillantva kiválóan látták, amint a Firetail átrepeszt az égen, mögötte a Dramiel, majd a Worm. Robbanások enyésztek el a hajók felületén, ahogy megállás nélkül vívták harcukat. Majd egy falnak köszönhetően takarásba kerültek, de robajuk még mindig hallatszott a messzeségből...

Slon lenyomta a Dramiel orrát, majd zuhanórepülésbe kezdett, követve TvanDET. A férfi a magasból ereszkedett alá és már fordult, hogy a dugóhúzó végénél bevágódjon a magas épületek közé. Kiexék ennél kényelmesebb manőverrel igyekeztek követni, lemaradva ereszkedtek a mélybe.

A Firetail körülbelül a huszadik emelet magasságában elfordította a gépet, orrát a toronyházak közé irányozta és rákapcsolt. Éppen időben, Rufyék szinte súrolták, a lövedékek pedig célt tévesztettek. Slon mindent energiát az elülső manőverezőhajtóművekre tett, majd egy hajmeresztő manőverrel elfordult, irányba állt a menekülő hajó felé és dörgő hanggal rákapcsolt.

A Firetail és a Dramiel – köztük egy kilométeres követési távolsággal – a házak közé repült. A mikro-térhajtómű nyomásának köszönhetően a huszadik emelet magasságában szinte sorban robbantak ki az üvegek, emberek zuhantak ki, vagy épp szétroncsolódtak a törmelékektől. Ezen felül a záporozó lövedékek tovább fokozták a pusztítás mértékét.

A Firetail kiért a szűk helyről és egy nagyobb téren hirtelen a magasba kapta az orrát. Testéről két nagy sebességű utazójármű pattant le, a hajóban kár nem keletkezett, de a kocsik a mélybe zuhantak. A hajó megint az utolsó pillanatban emelkedett fel, mielőtt Rufyék belevágódtak volna teljes sebességgel. Slon agya majdnem szétrobbant, ahogy a hajót igyekezett irányban tartani. Az űrben a navigálás sokkal könnyebb, nincsenek „zavaró” tényezők, mint például a gravitáció és hely is bőven akadt. De itt...

A Firetail hetven emeletnyi magasságba emelkedett, majd megint a házak közé irányította orrát és kilőtt. Legalábbis ez volt a terve, mert Kiexék meg a magasból követték őket és mint ragadozómadár a tenger felett, úgy zuhantak rá a másik hajóra.

Mindketten pörögve szálltak egy másodpercnyi tehetetlenséggel a szállongó kocsisor felé, majd többet lesodortak pályájukról. Mire a Firetail egyenesbe került, megint Rufyék vágódtak bele, és egy ház felé lökték. A hajó újra veszett forgásba kezdett, majd belecsapódott egy ház fekete oldalába, kitorste az ablakot és mélyen beágyazódott négy emeletnyi masszív építőelem közé.

Rufy és Kiex pedig egymás mellett lebegve becélozták a mozdulatlan hajót és kitérítettek...

Tvande Olst és legénysége katapultált a hajóból, de a mentőkapszula rossz irányba vágódott, éppen az épület mélye felé, majd a hajó robbanása kivégezte őket a bent lakók és dolgozók tucatjaival egyetemben.

A toronyház oldalából kiszabadult tűzkitörés egy erre repülő óvatlan járművet borított be, ami lángolva zuhanni kezdett.

Rufy és Slon felüvöltött az örömtől, Kiex azonban nem osztozott a jókedvben. Éppen megint megöltek valakit, akinek nem maradt esélye az újjászületésre.

– Éééén, vááá – Rufy üvöltött, mély hangon, mintha nem is ő lenne. Ez részben igaz volt...

– Rufy, kapjuk el a Vengeance-t! – mondta Erl, mert Kiex képtelen volt megszólalni.

– Oké – dörögte Rufy. – Hol van? Merre van?

– Kövessétek a pozíciómat!

Mire Kiex ocsúdott, addig a Dramiel az ég felé fordította orrát és dörgő hanggal felemelkedett...

Forgék beszálltak a vonatba, majd az nekiindult.

– Mei! – hívta a férfi a barátnőjét. – A kristály a vonat elülső részében van.

– Vettem!

– Ki volt az előbbi szállító?

– Egy újonc. Concord újonc.

– Micsoda? – képedt el Forg, akárcsak a mellette utazó Fey. Közben az utasok a szerelvény másik részébe húzódtak, mert Fey vállán két vörös szemű menyét nézelődött, Forg hatalmas fegyverének pedig a pusztá látványába is majdnem belehaltak.

– Jól hallottad. A srác csak azt mondta, hogy a Concord-nak, de azt nem, hogy kitől tudta meg

a kristály hollétét. Éppen itt kószálhatott és parancsot kapott. És sajnos nincs egyedül.

- Azt nem tudad kiszedni belőle, hogy hányan vannak még?
 - Nem. De éppen jön a vonat. Ti mennyire vagytok?
 - Hat perc és beállunk. Kapd el mindenáron.
 - Előbb is elkaptam, csak már épp nem volt mit. Na mindegy, itt van!
- Forg nem kérdezősködött tovább, csak Feyjel együtt feszülten figyelte a nyitott adást...

A vonat halkán zúgva beérkezett a zsúfolt állomásra. Meit már többen megnézték maguknak, egyesek fel is ismerték, majd mutogatva hátrébb húzódtak és úgy döntöttek, inkább megvárják a következő szerelvényt.

Mei démoni kinézetre váltott és egy oszlop mögé bújt el, onnan lesett ki. Sajnos az emberek már elillantak a közeléből, így a bent utazó azonnal látni fogja, hogy valami nem stimmel.

A vonat ajtajai kinyíltak, és kitódultak az emberek. Mei a kristály pozícióját centiméterre pontosan be tudta mérni, így hamar kiszúrta a hátitáskát cipelő másik fiataalt, ezúttal egy fekete hajú, közepes termetű lányt, aki ijedten nézelődött körbe azt felmérve, hogy hol leselkedhet rá veszély. Az emberek ide-oda lökdözték amint megállt egy helyben, nem tudták, mit cipel.

Mei még várt pár másodpercet, majd mikor látta, hogy a lány egymaga marad és már gyanakodva néz körbe, kiperdült a sarok mögül és villámgyorsan előtte termett.

– Helló! – mondta mosolyogva a démon. A lány pedig felsikoltott, láthatóan nem akadt neki sem dolga még ilyenekkel. Mire észbe kapott, Mei finoman elkapta a nyakszirtjénél az egyik idegpontot és úgy megszorította, hogy a lány még üvöltöni sem tudott. Térdre roskadt, kétségbeesetten markolászta a masszív kart. Mindhiába.

Mei ügyesen leemelte a válláról a táskát, majd végigcsúsztatva a kard életlen belső felén a sajátjára tette. Majd elengedte a grimaszoló lány nyakát és egy jól irányzott pofonnal egy oszlop tövébe küldte.

Ám ekkor megint történt valami és Mei már nem hitte el, hogy ez miért épp vele és miért épp így esik meg. Ugyanis az újonnan beérkezett két versenyző közül Kiliar Og, a Daredevil-lel ereszkedett le a vonat mellett a magasból, majd azonnal löni kezdett.

Meinek nem maradt más választása, menekült. El a vonattól. A bent álló, indulásra váró egyének, ártatlanok cafatokra szakadtak, a vonat felépítményével együtt. A robbanások által keltett törmelék és repesz hullám újabb áldozatokat szedett egy másik peronon.

Mei gyorsan rohant egy széles lépcső felé, ami egy szinttel feljebb vitt, és onnan meg lehetett közelíteni a többi beszálló platformot. Hálát adott lábainak, hogy olyan gyorsan vitték, mintha puskából lőtték volna ki. Felrohanva pánikban sikoltozó embereket látott, akik fejvesztve menekültek a kijárat felé, hogy kijussanak az állomásra még mielőtt a Daredevil újabb károkat okoz benne. Persze nem lett volna képes szétrombolni a hatalmas épületet, de a vonatokat szétlőheti, a benne utazókkal együtt.

– Forg! Mennyire vagytok? – kiabálta a nő, mert a Daredevil most körözni kezdett az épület körül, pástázóival kereste a célpontot. Mei egyelőre nem mutatkozott, lelapult egy vaskos oszlop mögé.

– Két perc és befutunk. Már látom innen is a Daredevil-t.

– Mit mondasz? – Mei semmit nem hallott, mert a hajó éppen az emelet mellett repült el.

– Mondom két perc! – kiabálta Forg.

– Két perc, vettem! – Üvöltötte a nő. – Azonnal szálljatok ki és hívjátok Rufyékát, mert innen nem jutunk ki élve!

Forg átkapcsolt. – Rufy, Kiex, azonnal gyertek a délkeleti állomáshoz! Itt a Daredevil.

Rufy megint dörögve válaszolt. – Vettem! Megyünk. Ez melyik Daredevil?

– Nem az élversenyző. Csak gyertek minél előbb!

– Egy perc és ott vagyunk.

Forg bontott, majd Meihez szólt újra. – Egy percre vagyunk.

A nő közben persze látta, hogy a Daredevil éppen a beérkező vonat felé röppen. Azt minden pilóta be tudta mérni, hogy hol van a kristály, de hogy találta meg Forgékát?

Meinek fogalma sem volt, csak azt látta, hogy a hajó ágyúí elfordulnak, majd szórni kezdik a tölteteket...

Forg és Fey a vonat hátsó részébe futott. Szerencsére már lassult, és szinte csak egy kilométer választotta el az állomástól.

A kötött pálya a várostömb déli részén futott be, a három szírom egyikének tövében, ami tőlük jobbra tornyosult, balról a pályát magas épületek határolták. Suhantak befelé, mikor a vonat eleje váratlanul szétrobbant a hajó tölteteitől.

A már lelassult szerelvény lezuhant a pályáról és a magas házak felé, oldalra sodródott. Rohamosan lassult, Forgék még időben magukra tudták kapcsolni az életmentő védőmezőt.

Kis idő múlva a hátsó kocsi nagy robajjal, párat pördülve becsapódott egy toronyház tövébe.

Csodával határos módon és a vonat belső védelmi rendszerének köszönhetően csak azoknak esett bántódásuk, akiket közvetlenül ért az első sorozat, a megmaradtaknak szinte a haja szála sem görbült, mikor kimásztak a vonat füstölgő roncsaiból.

Az utasok és a közelben lévő emberek sikoltoztak, kitört a pánik. Szerencsére a Daredevil nem folytatta a vonat maradékának megsemmisítését, ugyanis testén lövedékek és rakéták robbantak, amint Rufy és Kiex megérkezett és elvonták a figyelmét. A pajzsokból kiszabadult energiák persze reakcióba léptek különféle berendezésekkel, amik a túltöltődés következtében vagy lekapcsoltak, vagy meggyulladtak, egy esetben pedig be is robbantak.

A Daredevil a magasba emelkedett és az újra közeledő Dramiel és Worm elől menekülni igyekezett. Eltűnt Forgék szeme elől.

A férfi kikászálódott a füstölgő, szikrákat hányó roncsból, az idomár kissé szédelegve a gyors forgástól követte.

– Mei! Hol vagy? – kérdezte a férfi.

A nő nem válaszolt...

– Mei! Hallasz? Épp...

– Itt vagyok! – válaszolta. Forgék fülét a pattogó szikrák és duruzsoló lángok hangján felül egy alig hallható sivítás csapta meg, amint Mei egy lopott kocsival érkezett melléjük a magasból. A kis, négy személyes járműnek sötétzöld, áramvonalas kialakítása, kis oldalsó szárnyai és erős meghajtói voltak. Mei kinyitotta a tetejét, majd a táskából kiemelte a kristályt.

– Eddig jók vagyunk. Már csak vissza kéne jutni a Dramiel-be. – Mondta.

– Azt hiszem, Rufynak van épp egy kis gondja. Nézz oda!

Mei a mutatott irányba pillantott és látta, amint a lány és Kiex üldözik a hajmeresztő manőverekkel házak közé suhanó Daredevil-t.

– Na jó. – Mondta Mei. – Akkor...

Ugyan azt szeretne volna mondani, hogy szálljatok be, de egy újabb sivítő hang ebben megakadályozta. Egyből szidták magukat, hiszen két versenyzőt jelentett Erl, de csak ez egyik mutatkozott eddig. A másik azonban a magasból zuhant alá sebesen szálló rakétacsokrokat elindítva...

Rufy és Kiex üldözték a Daredevil-t, ami kirepült a délkeleti tömbből, a tenger fölé. Alacsonyra ereszkedett, a hajó alja szinte súrolta a vizet, oszlopokba emelve a tömegét. A messzeségben látták a délnyugati tömböt, a kinyílt virágot. A hajó egyenesen arrafelé száguldott, ide-oda cikázott, kitért, üldözői a magasból osztották, alig tudták eltalálni.

– Rufy, térj ki jobbra és próbálj elé kerülni! – utasította Kiex a megvadult lányt.

– Nem tudok, nagyon gyors!

Kiex nem válaszolt.

A Daredevil természetesen viszonzta a tüzet, leginkább Rufyt lőtte, de éppúgy ahogy őt, a lányt is nehéz volt eltalálni.

Már vészes közelségbe értek a délnyugati tömbhöz. A vízre épített hídon a közelükben, szinte velük egy sebességgel egy vonat suhant. A Daredevil a támpillérek felé fordult hirtelen, ezért Kiex szorosan a nyomába tudott kerülni és egyre csak szórta rá a rakétákat.

A Daredevil újra felgyorsult, Rufyék követték, de a Worm lemaradt. A menekülő hajó éppen két pillér között készült átrepülni.

Rufy lejjebb ereszkedett, hogy követni tudja, de ekkor meglepő dolog történt: a Daredevil az átrepülés előtti utolsó másodpercben belesorozott az egyik pillérbe.

– Rufy, fel, fel! – Üvöltötte Kiex.

A Daredevil elszállt a híd alatt és az üldöző Dramiel egyenesen az aláhulló hídelemek és vonat felé száguldott...

Forgék éppen időben kapcsoltak rá, a Hookbill rakétái mögöttük csapódtak az útburkolatba. A robbanások tucatnyi áldozatot szedtek, közlekedőjárművek sokasága robbant fel, vagy lökődött bele a magas házak tövében lévő helyiségekbe, szétroncsolódott emberi testek szálltak szerteszét.

Mei vezette a kocsit, a lökéshullám nekisodorta egy másiknak. A nőnek minden vezetési tudását össze kellett szednie, hogy a járművet megállítsa a falba csapódás előtt. Épphogy sikerült. Máris elfordította az orrát, rákapcsolt és besüvített egy zsúfolt mellékutca.

A Hookbill azonban nem állt meg. Elfordult, és a magasból követve őket újabb rakétákat küldött ki. Szerencsére a hatalmas rombolóerő produkálása mellett ostobák voltak ezek a rakéták, így nem követték őket. Újabb járművek repültek el pörögve mellettük, felettük.

– Menj be valami alagútba, mert kiszed minket! – Kiabálta Forg.

– Két utcányira van egy. Oda tartok épp, ááá – üvöltött a nő, mert a Hookbill most mögéjük zuhant és az utca felett repülve követte őket.

Mei gyorsan fordult be egy kereszteződésnél, a kis gép a néhány méteres magasságig kúszott fel a falon a meghajtóinak köszönhetően, majd újra rákapcsolt és közeledett az alagút előtti utolsó fordulóhoz.

A Hookbill megint csokrokat küldött ki, a tér közepén álló absztrakt díszemelvényt megsemmisítette, a robbanás közeléből egyre szálltak el pörögve, lángolva az autók, gyalogosok.

Természetesen a helyi híradások már egy ideje felszólították a lakosságot, hogy a Fregattverseny utolsó napjának egyik helyszíne ide tevődött, húzódjanak biztonságba, de a még úton lévő egyének ez nem segített. A pusztítás egyre nagyobb méreteket öltött, a kristály megszerzéséért és a győzelemért bármire képesek voltak a versenyzők.

Mei elérkezett az újabb fordulóhoz, a kocsit újra a falra lendült fel és onnan gyorsult ki, majd a még nappali fényben is világító út süllyedni kezdett és feltűnt az alagút bejárata, ami a tenger alatt vitt át, követve a fenti kötött pályát, és a komplexum belsejébe is el lehetett jutni a segítségével.

Mei a sebességátarral nem foglalkozva megemelte a járművet és a türelmesen várakozó, bedugult kocsisor fölött berepült. Ugyan az itt várakozók mind megtehették volna ezt, de az közlekedési kihágás, ezért nyugton maradtak.

A természetes fény megszűnt, helyét átvette az alagút fényes világoskék megvilágítása. Mei beljebb suhant, keresztül figyelő kamerák előtt. Jól tudta, hogy a lopott autó tulajdonosának vezetői engedélyét ezzel felfüggesztik egy időre, hacsak be nem bizonyítja, hogy ellopták tőle. Még egy idő után büszke is lehet majd magára, hogy a híres versenyhez igénybe vették az övét.

Mei lassított, mert már egy jó fél kilométerre repültek be az alagútba.

– Sikerült! – Mondta. – Már csak ki kell jutnunk a másik oldalon.

– Oda fog menni a Hookbill – mondta Fey. – Aztán az arcunkba kapunk pár rakétát.

– Akkor hova menjek?

– Maradj itt! Rufyék elintézik.

– Ó... *Óabüdüskurvaanyját...* – Mei megdöbbenve nézett a hátsó kijelzőkre, amit betöltött a Hookbill, ami az alagút szájához ereszkedett. Ketten kiszálltak belőle, egy másik kocsiból erőszakosan kiszedték a rémült utasokat, és üldözőbe vették őket, miközben a Hookbill a magasba emelkedett.

– Gyerünk, taposs bele! – Kiáltotta Forg.

Mei nem teketóriázott. Még mélyebbre menekültek az alagútba, hogy eljussanak egy másik várostömbbe a kristállyal és végre visszajussanak valahogy a Dramiel-be...

Rufy üvöltött, ahogy a sok száz tonnás törmelékek és köztük maga a vonat éppen előttük hullott alá és egyenesen feléje száguldottak. Slon orra már vérzett, fájdalmas kiáltásokat hallatott ahogy már a sokadik hajmeresztő manővert hajtotta végre és most egy újabbal nézett szembe.

A Daredevil kapitánya remekül cselekedett, pontosan kiszámították másodpercek alatt ezt a manővert.

Slon először minden energiát az elülső fékezőhajtóművekre akart állítani, de belátta, hogy semmiképpen nem tudnak megállni ilyen rövid távon belül. Ezért elfordította a hajó orrát és ki akarta kerülni az aláhulló tömeget.

Rufy szeme előtt meglódult a színes vízfelület, a szemből sütő nap, és az oldalazva szálló hajó rákapcsolt, majd kilőtt, és az utolsó pillanatban elkerülte a vízbe csobbanó hídszakaszt. Majd lelassított, megállt és egy helyben lebegve várta, hogy minden beleessen a vízbe.

A híd – két pillér közti – jó háromszáz méteres szakasza eltűnt és a vízbe süllyedt a vonattal együtt.

Kiexék suhantak a közelbe, a Dramiel fölött lebegtek.

– Hol az a rohadék? – dörögte Rufy.

– Továbbszállt a tömb felé.

– Vááá – üvöltött a lány, majd máris küldte a parancsot a navigátornak, aki felemelkedett, rákapcsolt és kilőtt a már jócskán eltávolodott Daredevil irányába.

Kiex pedig már félni kezdett Rufytól, mert olyan elváltozáson ment át, mint egy régi rémtörténet szereplője, akit megszállt valamiféle túlvilági démon...

12. RÉSZ: A FREGATTVERSENY UTOLSÓ NAPJA II.

Forg átvette Meitől az irányítást, míg Fey visszakarta a nőtől két hatótávon kívülre került gépét és újra összehangolta agyát velük.

A széles, makulátlan tisztaságú, ívelt oldalú alagút enyhén lejtett, nem volt nehéz kitalálniuk ebből, hogy még csak most ereszkednek a tengerfenék alá. A plafonon és oldalfalakon húzódo lámpasor szinte egy csíkká állt össze a száguldásban. Már nem kellett a kocsisor fölött repkedniük, mert az alagút itt már alacsonyabb volt. Ha fent száguldoznának, megkockáztatnának azt, hogy beleütköznek a plafonról lógó, ismeretlen rendeltetésű berendezések egyikébe.

Üldözőik egy másik autóval közeledtek, a sofőrének könnyebb dolga volt, hiszen Forgék száguldásának köszönhetően néhányan inkább félrehúzódtak.

– Fey, tegyél velük valamit!

– Jó, már azon vagyok – válaszolt félvállról a nő, hisz éppen most fejezte csak be a gépek beállítását. A jó kétszáz kilométer per órás cikázásban kikapcsolta az ablakot, és két robotot dobott ki, mintha valami gránátok lennének.

A gépek a talaj felett néhány centivel korong alakban szökkentek az üldözők felé. Fey most bevállalt volna egy túszerűséget a fejébe: ha lett volna nála speciális robbanóanyag, akkor azzal most miszlikbe aprítaná őket.

Ehelyett a követő kocsik alá repült velük és megpróbálta valahogy bénítani a meghajtóit, mert az utastérbe nem tudnának bejutni, ezt biztosra vette.

A száguldó autó utasai egyelőre nem vették észre a gépeket. Fey látta a szemükkel, hogy ketten ülnek bent, egyikük maga a kapitány, Nasfeul Eylur, aki vezetett, a mellette ülő, hosszú, fekete hajú Caldari férfi pedig láthatólag éppen készült löni valami nagy mordállyal.

– Forg, mindjárt lőnek ránk – mondta Fey maga elé, hiszen a koncentrálnia kellett.

– Mei, vedd át! – Kérte a férfi és éppen kihúzódott a szélső sávba, ahol kevesebb autó suhant.

Mei egy nagy ívű fordulóra ért, a külső, világító sáv a parabolikus kialakítása miatt felfutott az oldalfalra, hiszen ennél a sebességnél képtelenség a talajon maradni. Forg egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, majd amint sikerült kitámasztania magát, készenléti állapotba helyezte a fegyvert.

Eközben Fey gépei rátapadtak üldözőik járművének aljára és rámasztak a meghajtók

elektronikáját rejtő lemezekre. Nekiálltak szétfeszíteni, hogy az egyikük bejusson.

– Két perc kell kábé – jelentette.

– Addig beérnek bassza meg – kiabálta Forg és éppen ahogy befejezte, elsuhant mellettük az első plazmatöltet és szétfröccsent a falon.

A férfi lekapcsolta a kocsit tetejét, felállt, célzott és lőtt. Ő sem talált, legalábbis nem az üldözőiket, mert egy másik szerencsétlent mégis sikerült. Nem látta, kik voltak ezek, de a lassabban haladó autó levágódott a sávról és egy mögötte haladó csattant bele. Majd ez egy másiknak. A többi autó idejében ki tudta kerülni, a forgalom nem állt le, mi több, a közelben egy falban megnyíló szállítójármű máris megindult, hogy a sérült járműveket a plafonban húzódó szervízjáraton át visszajuttassa a felszínre.

Forg idejében bukott le, egy üstökös ott száguldott el, ahol egy pillanattal ezelőtt állt.

– Hát ezek hogy a francba lőnek ilyen pontosan?

– Harci analizátor – mondta Mei. – Nekem is ilyen van, de közelharcra tervezve. Az övé távharcra.

– Mit tudunk tenni vele?

– Lődd le!

– Kösz, mi sem egyszerűbb. – Forg újra felállt, majd tüzelt. Ezúttal egyszerre tették. Míg a parancsnok lövése mellé ment, a fekete hajú lövészé ismét pontosan feléje száguldott. A férfi lebukott. Láthatólag nem a kocsit akarták eltalálni, csak a parancsnokot.

Forg ismét ki akarta dugni felsőtestét, de a következő lövés a kocsit tetejébe csapódott és egy mély szántást olvasztott bele. Olvadt fémcseppek hullottak be a kocsiba.

Mindkét nő felüvöltött a fájdalomtól, ahogy a fortyogó cseppek a nyakukba hullottak.

Mei nem bírta tovább, félrekapta az irányítókart és belecsapódott egy mellettük suhanó járműbe. A falnak tolt, majd lefékezett.

Erre azonban az őket üldözők sem számítottak. Melléjük érkeztek és Forg – kihasználva a helyzetet – telibe találta a kocsit.

Ezután Mei begyorsított, sziszegve csapkodta hátát. Az üldözők – egy hatalmas lyukkal a jármű oldalában – megint követték őket.

Ekkor szabadultak be Fey robotjai a lemez alá, és egy másodperc múlva kisütötték a meghajtót, de ez az egyik gép „életébe” került. A nő felszisszent a fájdalomtól.

Am a lövész srác újra megmutatta, hogy mire képes: egy jól irányzott lövéssel betalált az autó hátuljába, a meghajtóhoz, aminek könnyedén átégette a burkolatát, majd beljebb rágta magát és...

Mei az utolsó pillanatba állította meg a kocsit és még idejében kiugrottak belőle, mert felrobbant. A lökéshullám a közelben suhanó autókat is a falnak lökte, kiégette a lámpákat a falon, a megvezető fényberendezéseket a talajban.

Forg a falnak zuhant, páncélja a jobb karjánál szétroncsolódott. Meit teljesen beterítette a robbanás és átrepült egy másik sávba, ahol egy már szinte csak lépésben haladó autó elütötte. Szerencsére nem sérült meg jobban mintha nekiszaladt volna a falnak.

Am Fey már nem volt ennyire szerencsés: hátába két nagyobb fémszilánk fűrődött, majd elvesztette az eszméletét. Még élt, de a haláltól csak másodpercek választották el.

Forg felállt, a feje zúgott, a karja sajgott. Fegyverét kinkeservesen készenlétbe helyezte és üldözőikre célzott, akik már nem voltak az autóban...

Oldalról közelítettek, sebesen rohanva...

Rufy beérte a Daredevil-t, ami már átrepült a délnyugati tömbbe és besuhant a házak közé. A talaj felett szállt nem sokkal, a hajtóművek ereje odébb lökte a járműveket.

Azonban Rufy olyan gyorsan repült be, hogy ezek az autók most újra meglódultak és egymáson átbukfencezve sodródtak félre abból a sávból, ahol a hajó elrepült.

A Daredevil éppen fordulni igyekezett egy szűkebb kereszteződés közepén, mikor a Dramiel nagy sebességgel belecsapódott. A menekülő hajó oldalra lökődött egy toronyház tövébe, betörte az utcára néző üvegtáblákat, majd a fél teste beékelődött.

Természetesen Rufyék sem úszták meg egykönnyen, oldalirányban lepattantak a hajóról és

pörögve egy kissé feljebb álltak bele orral a falba.

Rufy bent őrjöngött, a kilógó egyetlen ágyúval tűz alá vette a beékelődött Daredevil-t és egyfolytában lőtte. Slon közben az elülső manőverezőhajtóművekkel igyekezett „kitolatni”, de nem sikerült.

– Rufy, lödd szét az elülső tartóelemeket, beakadtunk!

A lány csak egy újat üvöltött, majd az elülső ágyúkkal megszórta az elemeket. Robbanások tépték szét a belső falakat, emberek igyekeztek kimenekülni a pusztító energiák tombolása elől. Nem sikerült mindenkinek.

Míg a Dramiel maga előtt hatalmas pusztítást végzett, Slon ki tudta emelni a hajót és csikorogva tolatni kezdtek. A lökéshullám újabb embereket égetett el, vagy sodort neki egy megrongálódott elemnek, ahol felnyársalódtak.

A tehetetlen Daredevil-re gyakorlatilag ráomlott az épület alsó öt-hat emelete. Ez persze a magas torony stabilitásában is jelentett némi ingadozást és bár távol állt még attól, hogy összeomoljon, nem tudta senki, hogy a Dramiel mikor áll le. Ezért megkezdték az evakuálást.

A Daredevil igyekezett kimozdulni a helyéről, erről a kifúvódó kisebb-nagyobb, tolóerő által megmozgatott elemek tanúskodtak. Ám továbbra is részleges takarásban maradt és még mindig záporoztak rá a robbanófejes lövedékek.

A forgalom a kereszteződésben teljesen lebénult, a biztonsági erők igyekeztek lezárni és kiterelni mindenkit a tomboló fregatt közeléből.

A Dramiel kiszabadult, kitolatott, majd enyhén elfordult. Rufy újra felüvöltött, a hajó lejjebb ereszkedett és a beszorult hajón teljesen kitárazott...

A lányt Slon hozta vissza a valóságba, amint melléje lépett és erőszakosan kihúzta a fejéből a kábelt.

– Meghaltak Rufy. Ne ölj meg még több ártatlant.

Rufy azonban újabb, ijesztő műveletet tett: felpattant a székből és be akart húzni egyet a másik lánynak.

Ő azonban résen volt és lehajolt a lendülő ököl elől. Kapott régebben némi közelharc kiképzést, de Rufy szinte semmit. Slon előrelendült, és vállal érkezett a kapitánynak. Nekilökte az irányítópultnak és lefogta karjait.

– Rufy – üvöltötte az arcába. – Mi van veled?

Eltelt néhány másodperc, míg a lány dühödten arca ijedtté változott, majd szaporán pislogni kezdett. – Ó – mondta. Majd ficánkolni kezdett. – Hé, te, eressz el, na, hé!

Slon még fogva tartotta a lányt, dühösen nézett a szemébe. – Leálltál? – Sziszegte, ahogy a kapitány izgett-mozgott a szorításában.

– Nem is indultam be, hé, engedj már el, ááá, segítség! – Rufy szemlátomást nem tudott arról, mit tett.

Slon elengedte, majd hátraugrott. Rufy ellökte magát az irányítópultról és megigazította a ruháját egy sértődött arckifejezéssel. – Na, azért. Még jó, hogy elengeded a kapitányt.

Slon tátott szájjal bámult rá. Ekkor Rufy megfordult és meglátta a kilátón át a hatalmas pusztítást. – Hű, mi történt itt? – kérdezte ámuldozva.

Slon megrázta a fejét. Csak azért nem szállt ki azonnal, mert már ő is nagy slamasztikában van.

– Sloni, mi történt? – kérdezte Rufy.

– Semmi. Valaki biztos nem kapott fizetést és felrobbantotta magát. Gyere, mennünk kell a többiekért.

– Oksi.

A két lány visszaült a székekbe.

Slon pedig bevallotta magának, hogy még attól se ijedt meg ennyire, mikor egy napon egy csatahajó ütegei fordultak kis hajójára. Nem. Rufy itt más. Sokkal rosszabb. Valami nagyon de nagyon nem stimmel vele.

Kiex jelentése hozta vissza őket a valóságba, úgy tűnt egy ideje már próbálkozik azzal, hogy hívja őket, de a kapitány azt sem vette észre, hogy valamikor lekapcsolta a kommunikációs

berendezést: – Rufy! Jelentkezzetek már a rohadt életbe. Rufy!

– Itt vagyok – mondta vidáman a lány.

– Forgékat elkapták az alagútban a kristállyal. Bajban vannak. És jön be egy újabb versenyző.

– Jaj, jaj. Jól vannak? Mei-Mei jól van? Forgi is? Fey is? Ki jön be?

– Nincsenek jól. – Kiabálta Kiex. – Most jelentettek, hogy Fey súlyosan megsérült. Forg és Mei még jól vannak, éppen harcolnak odalent. Az ellenségek kiszálltak a Hookbill-ből, ami messze elrepült, nem akar harcolni.

– És ki jön? Ó, jaj – Rufy kapkodni kezdett, fölösleges dolgokat nyitott meg a nagy sietségben, melyeket Slon kapcsolt le. Nem akartak átfestést rendelni, sem meleg ételt, sem masszázst. Most csak arra voltak kíváncsiak, hogy melyik pontról érkezik be az új versenyző.

Mire megtalálták, felsípolt minden figyelmeztető jelzés a hajóban, amint Plem Mahne a Succubus-szal és Joav Miol az Imperial Navy Slicer-rel rájuk lelt és eszeveszett sebességgel közelítettek, hogy a már jócskán lesérült hajót végre teljesen megsemmisítsék...

Mei az utolsó pillanatban ocsúdott, ahogy fedezékét – ami mögé véletlenül esett be – eltalálta egy újabb plazmalövedék. A kocsi megingott, oldalába hatalmas lyuk égett. A nő nyaka felé izzó cseppek zuhantak, amitől most karját feltartva védekezett. Az anyag átégette kabátját, majd bőrét is, és a fémkarjának külső burkolatába is beleégett.

Újabb lövés érkezett, de ezúttal az utolsó: Forg felpattant a saját fedezéke mögött és a Meijel foglalkozó lövést leterítette.

Ám ők is terveztek egy kis meglepetést, mert maga Nasfeul Eylur, a kapitány ugrott Forg elé, a semmiből: álcázómodult használt. Nem köpenyt, hanem egy övre csatolható kis berendezést, ami a rá vetült fényt megtörte.

A nő sötétlila színű, térdéig érő páncélkabátot viselt, fején fekete fém fejpánt, fölötte vörös haját vaskos tincsekbe fonta, zöld szemei túlságosan világítottak. Vaskos bakancsot hordott, amibe különféle apró szűrő, vágószerszámokat építettek.

A kék fényben fürdő alagút ezen sávjában teljesen megállt már a forgalom, de a másikban – amit magas fallal választottak el – még tovább süvítettek az autók nagy sebességgel, tudomást sem véve milyen halálos csata mellett száguldanak el.

Forg reflexszerűen felrántotta fegyverét, ugyanis a Caldari nő egy két méteres lándzsával hadonászott. Eléggé szakavatott mozdulatokkal...

A plazmavető megsérült, a kiszabadult energia beterítette Forgót és egy jól irányzott mellkasrúgásnak köszönhetően egy métert repült hátra, majd elvesztette az eszméletét.

A nő időben ugrott hátrébb a fröcsögő anyagtól, így lába előtt süllyedtek be a cseppek a speciális útburkolatba.

A nő Mei felé fordult, aki éppen előrántotta pisztolyát és két lövést eresztett meg feléje. Rögtön látta, hogy a nő ugyanolyan harci analizátorokkal rendelkezik, mint ő maga, mert már a célra emelés pillanatában vetődött. A lézersugarak egy kocsiba vájtak.

Mei közben lencsét váltott, de ezzel is elkésett. Belátta, hogy most emberére akadt. A nyaka felé zúduló lándzsafej elől az utolsó pillanatban bukott le, de a Caldari nő megint gyorsan mozdult, oldalra lépett és teljes erőből, oldalirányban meglendítve lábát hasba rúgta Meit.

A nő a falnak csattant, majd lecsúszott róla. A hasán nem védte a mesterséges burkolat, így pokoli fájdalmat érzett. Beragadt a levegője, azt hitte, minden, amit evett, rögtön kiloccsan a földre. Még a háta is belesajdult a rúgás erejébe, de aztán rájött, hogy ez már attól van, hogy nekirepült a falnak.

Szerencséjére Nasfeul csak ekkor lökte ki a lábbelibe épített pengét és újabb rohamra indult.

Mei pedig nyelvvel megérintve az adrenalin adagolóját felpattant, szemeit vörösre váltotta és kardját kirántva harcolni kezdett a nővel...

Rufyék az utolsó pillanatban lőttek ki a Dramiel-lel, helyüket rögtön vaskos lézernyalábok égették fel. A Succubus a magasban repkedett, míg a Navy Slicer követte a Dramiel-t.

Slon a felszínen maradt, ide-oda kacszázott a hajóval az utcákon. A hajtóművek energiája

megint elsodorta a járműveket, de csak „finoman”. Újabb forduló, betört üvegek, szétégett fák, földre vetődő emberek jelezték, hogy merre tart a Dramiel.

A Navy Slicer-t eszméletlen manőverezőképessegekkel áldották meg a tervezők. A határon fordult, szinte felkúszott a falakra is, majd rögtön rákapcsolt és beírta a Dramiel-t.

Rufy hajója már több sebből „vérzett”. Csak ekkor vette észre, hogy már csak a visszatöltődött pajzs védte, a páncél már sehol nem volt, a törzs pedig közepesen sérült. Vaskos, fojtogató füstoszlopot húzott maga után, a szivárgó radioaktív anyag további kárt fog tenni az utcákon fedezéket kereső emberekből.

A magasból lövöldöző Succubus elképesztő rombolást vitt véghez az utcán, a mellé ment lövések mély, méteres árkokat vájtak az úttestbe, ami pedig talált, az a pajzsok energiáját szabadította rá a közeli berendezésekre, autókra, forgalomirányító robotokra.

A Navy Slicer-t egy fordulót követően rakéták találták telibe, ahogy Kiex a magasból leereszkedett és egyre csak lőtt. Rufyék éppen feléje száguldottak és elrepültek alattuk.

Erl is megérkezett és igyekezett kiütni a Succubus rendszereit, de nem sikerült. Újra és újra kísérletet tett, addig, míg a hajó elfordította lézerütegeit és célba vette.

Erl későn ocsúdott. A Kitsune védelme gyakorlatilag abban rejlett, hogy egyszerűen lebénította ellenfelét. Ám pajzsai olyan gyorsan enyésztek el, hogy a férfi azt sem tudta felfogni, hogy tűz alatt vannak. A szertesét fröcskölő páncélzat a házakra, köztük az úttestre hullott és tüzeket keltett életre.

Erlék elfordultak, de a Navy Slicer hirtelen faképnél hagyta Rufyékát és Kiexéket és nagy tolóerővel a magasba emelkedett. Egyenesen belecsattant a bénítóhajóba, lelökve ezzel a menekülő pályáról.

– Itt Erl, segítség kell!

Kiex és Rufy nem teketóriázott, azonnal a magasba emelkedtek.

De elkéstek...

Mire Erl a következő kérést rikkantotta volna a rádióba, a Navy Slicer újra belevágódott, a két hajó piruettezett, majd a Succubus ütegei levésték a páncélzat utolsó darabjait.

Néhány másodperccel később pedig a Kitsune hatalmas tűzgolyóvá változott az égen...

Ykai és Erl mentőkapszulája kirepült a tenger felé.

A hajó lángoló darabjai rázuhantak az épületekre, az utcára, sokakat maguk alá temetve és ott megsütve, felrobbantva autókat, boltokat.

– Forg, itt Kiex... Elvesztettük a Kitsune-t...

A parancsnok azonban nem válaszolt, hiszen a föld mélyén az életükért küzdöttek...

Nasfeul lándzsája célt tévesztett, ahogy a Minmatar nő odébb szökött. Egy összetört autóba süllyedt bele a fegyver, mintha csak valami hologram lenne.

Mei megvetette a lábát és egy villámgyors vágással igyekezett lefejezni a Caldari nőt.

Az lebukott, és egy gyors mozdulattal vállál érkezett Mei hasába és ledöntötte a lábáról. A kardvívó nem értette, hogyan lehet még nála is gyorsabb ez a lándzsás amazon, de ekkor eszébe jutott egy régi társa, Beln Ruan, aki huzalozott izomzattal, reflexekkel rendelkezett és senki, még ő sem tudta legyorsulni.

A Caldari nő ennek ellenére tett egy-két alig észrevehető, bizonytalan mozdulatot, ami a Mei szemei által bemért adatok szerint szerencsére csak részleges testátépítésről tanúskodott.

Mei a fenekére zuhant, majd máris oldalra gördült. A lándzsa az úttestbe fúródott, elég mélyen ahhoz, hogy a nő lássa, a hegye ennek is mindent átvágó, átszűrő kiképzéssel rendelkezik. Akárcsak az ő kardjának pengéje.

Mei felpattant, Nasfeul pedig kirántotta fegyverét és fordulásból csapott vele. A kardvívó az utolsó pillanatban rántotta fel fegyverét, kékes szikrák pattantak le róla.

Mei hátracsúszott fél métert, majd Nasfeul visszahúzta a lándzsát, gyorsan váltott a fogáson és most szúrt. A célpont kitáncolt, majd pördülve, kinyújtott karral csapott hátrafelé. A nő lehúzta a fejét, majd hátba rúgta Meit, aki kellően meglepődött és egy autónak zuhant. Nem sikerült teljesen kitámasztania magát, ezért arca is nekiütődött a masszív karosszériának. Eleredt az orra vére,

szemeibe könnyek szöktek volna, ha lenne miből, ehelyett az elektronikája kapott egy kisebb rövidzárlatot.

Mei hallotta a suhogó fegyvert és az utolsó pillanatban húzta oldalra a fejét. A lándzsa megint csikorogva süllyedt bele a lemezbe.

Mei kiegyenesedett, alapállást vett fel, de az elektronikával nagyobb zűr támadt, mint várta. Ezt a másodpercet használta ki Nasfeul és egy kiáltással mellbe rúgta. A Minmatar nő hátrarepült jó három métert, majd egy másik összetört autó fogta meg. Beszorult a levegője, majd a földre csuklott.

Mi ez? Mi történik velem? Ez a Nasfeul nagyon jó harcos.

Újra rohamozott, már csak lépések választották el célpontjától. Mei a fájdalomtól elborult aggyal kivárt egy másodpercet, majd az utolsó pillanatban csapott oldalról a karddal. Sikerült, félreütötte a lándzsa hegyét, ami a feje mellett süllyedt a falba.

Míg Nasfeul kiszabadította fegyvere hegyét, addig Mei kigördült oldalra és nagy nehezen feltápászkodott. Felemelte a kardot és támadni akart, de ellenfele megint csak gyorsabb volt. Elhajolt, a kard most a lándzsa mellé süllyedt a falba. Ezt kihasználta a Caldari nő és kézfejjével arcon csapta ellenfelét.

Mei hátratántorodott, kardja bent maradt a falban, majd ismét a fenekére esett. Érezte, hogy vége. Megtalálta méltó ellenfelét, aki most a halálba küldi.

Nasfeul kirántotta a lándzsát és Meihez ugrott, majd szúrásra emelte, hogy mellkasát átszúrva kivégezze. Mei az utolsó erejéből kisöpörte a lábait, ami szerencsére sikerült. A nő fegyverestül esett a földre a meglepetésszerű támadástól.

Mei összeszedte minden erejét, az arcát már vér borította, majd rágördült a nőre. Ő került felülre. Felemelte öklét, majd belesújtott az arcába...

Nasfeul újabb meglepetést tartogatott mindez ideig. Az arccsontjait megerősítették, pontosabban a csontvelő tartalmazott megszilárdult, kemény belső vázat. Mei keze ugyan nem tört el, de csak annyit ért el, hogy a bőrt és húst rápasszírozta a csontra, szétszakadt az átlagos arc a bal orcánál. Nasfeul felüvöltött a fájdalomtól, és felhúzta térdét. Ágyékon rúgta Meit, aki szintén felsikoltott. Ezután Nasfeul elkapta az elülső tincseit, saját arca felé húzta és lefejelte. Majd a mellkasa alá nyúlt és úgy hátralökte, hogy Mei háttal landolt egy kocsin és félig eszméletlenül csúszott a földre.

Már mindkét nő lihegett a harc hevétől. Nasfeul felkapta a lándzsát. Mei eközben kissé szédelegve nyúlt a kardért. Szerencséjére a közelében landolt. A kard kijött, de a földre hullott. Nasfeul pedig rohamra indult.

Mei ülő helyzetből készült a védekezésre, az utolsó pillanatban hajolt félre és elkapta a lándzsát. Megnyomta, amire a támadó nem számított, így kibillent az egyensúlyából. Ekkor a kardvívó felpattant, majd oldalba rúgta a nőt. Itt már nem rendelkezett védelemmel.

Mei pedig kihasználta ezt és a bordák alá, a vesébe öklözött tonnás és gyors ütésekkel. Nasfeul hátratántorodott, de Mei már ráfonta kezét a csuklójára és nem eresztette. Dühödtt arccal folytatta az öklözést.

A tizedik ütés után Nasfeul veséje gyakorlatilag péppé zúzódott, mellette sok egyéb más szerve rongálódott, ahogy a húsborítású fémkéz szinte a gerincéig süllyedt. A tüdő is roncsolódott már, Nasfeul fájdalmas arccal köpte ki a vért és előre meredt, világító zöld szemekkel élete filmjét nézte.

Mei pedig továbbra is ütlegelte, észre sem vette, de dühödten üvöltött hozzá. Már az összes bordát eltörte és a gerinccsigolyákat is kimozdította a helyéről. A törött bordacsontok átszúrták az izomzatot, a bőrt és Mei ökléről már minden egyes lendítésnél hatalmas vércseppek szálltak többfelé.

Nasfeul már egy ideje meghalt, Mei ökle már becsúszott a bordák mögött a véres masszába. Az arcára is fröccsent a belső szervek cafataiból és a vörös nedvből.

Mire abbahagyta, Nasfeul már úgy nézett ki, mint aki gránátot nyelt és kirobbant az oldala.

Mei meglehetősen dühödtt állapotba került, jó két percre volt szüksége a lehiggadáshoz.

A kardjához lépett és felemelte a földről. Majd összeesett. Nagyokat pislogott, nem értette, mi

van vele. Ám most rájött. Egyszerűen kimerült. Hiszen most a kardjának csapásai kemény ellenállásba ütköztek, az őt ért csapások pedig további energiákat emésztettek fel, pusztán csak azt elkerülendő, hogy ne ájuljon el, amit már percekkel ezelőtt meg kellett volna tennie az első támadásnál.

Nasfeul kemény ellenfél volt. Szerencséjére régen nem találkozott ilyennel. Legutolsó ilyen kemény ellenfele Nyph Poe, a kiberpszichopata vadállat volt, akit szerencsére meg tudott ölni. Még ültében is szédelgett, mégsem foglalkozott mással, mint az összehasonlítással. Nyph volt a legkeményebb ellenfele eddig életében, Nasfeul viszont kétségtelenül elvitte a második helyezést.

Mei eldőlt az úttesten. Ennek a sávnak a forgalma már egy ideje beszorult, csak az összerongálódott, üres autók álltak a közelében, melyekből a sofőrök már rég elszeleltek.

A nő nem tudta, mi van Forggal, mi van Feyjel. Magával ragadta a sötétség. Elájult...

A Kitsune elvesztése után Rufy megint bevadult. A messzeségből száguldott vissza, el a lángoló, zuhanó roncsok alatt, majd felkapta a gép orrát és alulról vette tűz alá a Navy Slicer-t, aminek navigátora az iménti győztes manőver után még nem mozdult semerre. Mire Rufyék tüzet okádva az ég felé törtek a toronyházak közül, addigra elkésett. A robbanások a testén meglökték, ha ez nem lett volna elég, a Dramiel is belecsapódott. Pörögve szállt odébb a házak felett, majd nagy nehezen egyenesbe hozta a hajót és felgyorsított.

Természetesen Rufyék is pörögtek, egyre szórva a hajó belsejéből a radioaktív füstöt. A Navy Slicer kilőtt.

Azonban nem vették észre mikor kezdődött, sem azt, hogy harsantak-e szirénák, de a szirmok a város körül záródni kezdtek, ugyanis egy napkitörés elérte a bolygót. Magukra a hajókra ez persze teljesen ártalmatlan, de a hatalmas szerkezet meggátolta a kirepülést a légtérből.

A Navy Slicer már sebesen száguldott kifelé, de mivel az egész záródást szinte nem is vették észre a harc hevében, így elkésett.

A hegynyi méretű szirmok döngve zárultak be, a verőfényes napsütés megszűnt, sötétség borult a várostömbre, melyet a szírom belső felén felkapcsolódó reflektorsor igyekezett ellensúlyozni. A napsütést felváltotta a mesterséges, szintén vakító megvilágítás.

A Navy Slicer az utolsó pillanatban lassított le, hogy ne csattanjon a masszív szerkezetnek. Ez okozta a vesztét, ugyanis a Dramiel megint beérte, tüzet szórva belecsapódott és nekilökte a merevítőelemeknek.

A kis elfogó beszorult két vaskos elem közé, a bent ülők pedig a pimaszul eléje lebegő Dramiel-t látták utoljára, amint egyfolytában tüzel, majd oldalról besuhant a Worm is és rakétákat löve rájuk befejezték a harcot.

A Navy Slicer tűzbe borult, és teste szinte lefelé csöpögött, vagyis darabjai egymás után hullottak le a szírom belső, fölöttük ívelő felületéről, majd rázuhantak az alatt elterülő városra.

A Succubus – mintha csak erre várt volna – meglepetésszerűen Rufyt vette célba. Mögöttük érkezett, és a vaskos lézernyalábokat megállás nélkül küldte a hajóba, folyamatosan bontva le a pajzsokat, melyek mögött már a védelmi vonal régen megszűnt.

Kiex elfordult, lődözve a rakétákat a támadó felé repült.

A Succubus pedig feladta a közeli tüzelést és nagy sebességgel zuhanni kezdett a házak közé, az utca felé. A Worm is ledöntötte az orrát és követték, Rufyék azonban nem mozdultak a Navy Slicer merevítőelemekről leforduló, lángoló roncsától.

– Rufy, térj már észhez! – üvöltötte Slon, de a lány úgy lemerevedett, mintha csak egy kikapcsolt robot lenne.

Slon kiszállt a székéből és a kapitányhoz lépett. Vállánál fogva megrázta. – Rufy! – kiabálta az arcába.

Rufy magához tért. – Hú, jaj. Mi... mi van?

– Kilőttük a Slicer-t, Kiex üldözi a Succubus-t. Megyünk utána mi is – a lány visszaugrott a székbe, bekapcsolta az öveit, majd a fejéből lógó kábelen vaskos kisülés szaladt végig, a hajó a mélybe döntötte az orrát, feldörgött a hajtómű és zuhanórepülésben követte a célpontot...

Eközben a régióba bejutottak a Concord erői. Nemes egyszerűséggel betörték ott, ahol a továbbra is ismeretlen kilétű szervezőbizottság igyekezett védeni a fő bejáratot. Nem tudták megtartani.

A Concord hajói százával érkeztek és maga a bizottság sem számított ekkora támadásra tőlük.

A betörés után a hajók egyenesen a fő csatározások helyszínére, a Q-5211, felé vették az irányt. A kapukat nem is védték, a naprendszer különböző részein leginkább egymással voltak elfoglalva a harcoló felek, vagyis a versenyzőkre vadászók és védők. Bár már jobban élvezték, hogy végre fosztogathatnak és vérszomjukat kiélhetik.

A fő harcok a bolygó körül koncentráálódtak, lelőtt hajók sok ezer tonnás roncsai keringtek orbitális pályán, néhányat a gravitáció már magához rántott és méltóságteljesen zuhanva alá közeledett a felszín felé. Bármire is zuhan majd, mérhetetlen pusztítást fog okozni.

A Concord hajók többfelé váltak és megkezdték a kilépő pontok elfoglalását, hogy ha megszületik a győztes, akkor mindenképpen elfoghassák, na meg persze ez a lehetőség arra is kiváló alkalmat adott, hogy egyéb vérengző pilótáktól szabadulhassanak meg.

A bolygó gyönyörű felszíne felett újabb robbanások születtek, ahogy a Concord belevetette magát a harcokba...

Mei magához tért. Körülnézett. Szája vérzett belül, az egész arca sajgott, az orra fáj, valószínűleg betört. Tagjaiba új erő költözött, szinte hallotta a rásegítő elektronikák zümmögését is.

A forgalom ebben a sávban már egy jó ideje megbénult, a másokban pedig mintha mi sem történt volna, tovább zajlott az élet. Mei körbenézett. Előtte hevert Nasfeul szétroncsolódott teste. Más nem látott.

A kocsinak támaszkodva feltolta magát és körbenézett. Az elhagyatott járművek közt meglátta Forgot, az egyik elején feküdt eszméletlenül. Tőle nem messze Fey feküdt a hasán, hátából két nagyobb fémdarab állt ki.

Mei botorkálva indult neki, míg a lábainak rendszere lezárta a sérült áramköröket és a kieső energiaforrást már áramkörökre irányította, így pár lépés után visszanyerte erejét. Ám előbb utóbb javításra lesz szükség, mert ez a csata Nasfeullal eléggé megviselte. Arra emlékezett, hogy lefejtelt egy autót, a nő megrúgta hason, háton, de arra nem emlékezett, hogy a lábai is megsérültek volna, de a jelek szerint igen.

Mire újra rendesen tudott járni, az eszméletlenül kiterült Forghoz sietett. Kikapcsolta sisakját és megpofozgatta a férfit. Semmi. Ne...

Megnézte pulzusát. Még élt. A páncélzata több helyen megolvadt, mikor a kezében megsérült a fegyver. Gyakorlatilag megvédte az életét.

A nő lehúzta a férfit a kocsiról és kiterítette a földre. Még mindig eszméletlen volt. Mivel nem tudott tenni vele most sokat, a rosszabb állapotban lévő Feyhez sietett.

Föléje hajolt, majd letérdelt mellé. Megnézte életfunkcióit. Még élt. A hátából kiálló két fémszilánk elég súlyosnak nézett ki. A vérzés most elállt, de ha kihúzza őket, újra dőlhet belőle minden. A vértócsa szerint a nő már jó adag vért veszített.

Mei egy közeli autó nyitva álló ajtajához lépett és belesett. Valami elsősegély felszerelést keresett. A csomagtartóban találta meg végül. Bár zárva volt, a nő könnyűszerrel feltépte.

Egy világító dobozt vett ki és Fey mellé térdelt. Kinyitotta. Kivette a korongokat és a mozdulatlan nő halántékára tette, eközben folyamatosan mondogatta magában, hogy „meg ne dögölj nekem, ribi”.

A korongok megmérték a testhőmérsékletet, a vérnyomást, bár ez utóbbi eléggé alacsonyra zuhant. Palackokat vett ki és tartalmukat – az erős szagú, fehér habot – a sebre fújta. A nő tudta, hogy az ilyenekben van néhány millió nanorobot is. A palackon volt a minivezérlő egység, így Mei először arra állította a gépeket, hogy állítsák el a vérzést. A hab becsusszant a sebbe és megkezdte a vér alvasztását. Mei megint állított ezúttal izomszövet lazítást, hogy a fémdarabokat ki tudja húzni.

Amint a kijelzők zöldre váltottak és az izomrostokat zselé szerű állapotra lazították, Mei megfogta először az első darabot és óvatosan kitáncoltatta. A lapocka alatt fúródott be, kissé beleállt a tüdejébe is.

A kijelző már hangot is adott ki magából, ahogy a sérült légcsövekbe vér került. Eddig a fémdarab elzárta az útját. A nanorobotok nem tudták olyan gyorsan újra alvasztani a vért, így pár deciliter betódult.

A hason fekvő nő szájából véres lé folyt.

Mei kirántotta az első fémdarabot, majd nekiállt a másikkal.

Forg közben magához tért és a kocsiknak támaszkodva közeledett hozzájuk.

Hallotta, hogy Mei könnyörög.

– Ne, ribi, kérlek, ne, gyere vissza! Hé, gyere már – hangja már remegett.

Forg összeszedte minden erejét és közel lépett.

Mei éppen kirántotta a másik darabot és a palack tartalmát megint ráfújta a sebre. És nem akart tudomást venni a kijelzőkről, amik azt mondták, hogy...

Fey Xalken, a Minmatar származású robotidomár, a CESZ hőse életét vesztette a tüdejébe tódult vér és a szíve közelében, a fő artériákat ért sérülések miatt...

Meinek eltartott egy darabig felfogni a tényt, majd teste rázkódni kezdett, ahogy könnyek nélkül borult barátjának testére és egyre csak zokogott...

Rufyék az utolsó pillanatban kapcsolták rá az elülső fékezőhajtóműveket. A tolóerő miatt emberek repültek el, néhányuk meghalt amint felnyársalódott valami kiálló épületelemen. Aki életben maradt, gyalogosan vagy autóval, továbbra is menekült, amerre látott, bár az eddig történt események után azt is kétségbe vonták, hogy egy épületen belül biztonságban lennének-e.

Közben a Succubus átszáguldott a talaj felett az utcákon. Kiexék az ötvenedik emelet magasságából igyekeztek követni, a kapitány pedig aggodalmaskodott a rakéták kiküldésén, mert ami nem talál, ártatlanok tucatjait öli majd meg. Hezitált. És várt arra, hogy a Succubus emelkedjen egy kicsit magasabbra, de mintha annak a kapitánya tudta volna, hogy Kiex nem nyit majd tüzet.

Nem így Rufy, aki gyorsan beérte a hozzá képest lomhán haladó hajót és tüzet zúdítva rá kissé fentről csapódott bele.

A Succubus belegyalulódott a talajba. Erre a manőverre nem számítottak.

Mikor a Dramiel felpattant az ég felé a hajóról és vitte tovább a lendület, hirtelen a Succubus is a magasba emelkedett. És löni kezdett Rufyékra.

Am Kiex pedig csak erre várt. Amint látta, hogy az esetlegesen célt tévesztő rakéták nem a fejetlenül menekülő emberek közé csapódnak majd, hanem egy épület falába – ahol persze szintén emberi életet követeltek volna, csak kevesebbet –, tüzet nyitott. A Succubus teste ide-oda himbálózott, nekicsattant egy épület falának, betörte a külső réteget.

Rufyék megfordultak és nagy sebességgel, tüzet szórva belecsapódtak a hajóba.

A Succubus a lökéstől három szintet – a harminckettediktől és harmincnegyedikig – beszakított és a mélyükbe csúszott. Kiex és Rufy pedig egymás mellé ereszkedtek és egyre szórva minden vetőből és ágyúból az áldást, a beragadt hajót egy perc alatt kivégezték...

Am a robbanása nem maradt el következmények nélkül: a magas épület ezen szintjei teljesen átrobantak, megroggyant a fölötte lévő hatvan és dőlni kezdett egy másik felé.

Rufy és Kiex a robbanás után kétfelé szálltak és egy helyben lebegve figyelték, amint a felső százhatvan egynéhány szint rádől egy szomszédos házra, szétmállik rajta, és a talajra zuhan százakat maga alá temetve.

Persze a másik épület sem úszta meg egykönnyen, össze ugyan még nem dőlt, de a találkozás oldalán lemállott a külső rétege.

Rufy és Kiex kivégezett mindenkit, de nem tudtak kijutni ebből a tömbből, hiszen a szirmok bezáródtak, ráadásul Forgék a délkeleti és délnyugati tömb között, a föld alatt rekedtek és egy ideje nem érkezett tőlük semmiféle adás. Arról pedig fogalmuk sem volt, hogy meddig tart majd ez az állapot...

Mei sírt, egyfolytában. Továbbra is könnyek nélkül, ezt leszámítva minden megmaradt, ami az emberi roncs kinézetéhez szükséges.

Több, mint két éve ismerte Feyt, együtt voltak jóban-rosszban. Ismerték egymás gondolatait,

szokásait, sosem veszekedtek és remekül harcoltak vállvetve.

Emlékezett arra, hogy hogyan kerültek össze: a Concord Ellenes Szövetség első akciói közül az egyikben. Akkor még fegyencek voltak, akiket a Concord elfogott és be akart építeni Aylar flottájába, de az elnökhöz ennél jóval okosabb volt. Végül bekerültek a kommandós egységbe, ahol megmutatták mire képesek...

A CESZ szétverése után Fey többször vigasztalta őt Volre elvesztése miatt és a nem megfelelően viselkedőket pedig kellően megfegyelmezte, melyekben robotjai – akárcsak az élet sok területén – nagy segítségére voltak. Ezen felül megtalálták azt a fejedelmű egységet, akik megölték párját és mikor betörték a főhadiszállásukra, Fey végezte el a háttér munkát, míg Mei pedig több helyen áttörte a védelmet és mindenkit lemészárolt.

Emellett megannyi más, remek akciót, mulatozást, mókát vittek véghez együtt, melyek a robotidomár halálával örökre megszakadtak...

Mei nem tudta, mennyi ideje térdepel a nő halott teste mellett és zokog ráborulva. Talán öt perc? Talán tíz?

Forg közben elfutott a lelőtt lövész fegyveréért és elvette tőle kézi pisztolyát is. Amint visszaérkezett Meihez, finoman megfogta a vállát.

– Mennünk kell – mondta kissé emelt hangerővel, mert a másik sávban a csökkenő forgalom tudatta velük, hogy a tömb, ami felé haladnak, éppen hatalmas harcok helyszíne és jobbnak látták, ha inkább nem hagyják el a biztonságos alagutat.

Mei vett pár mély levegőt, de hangszálai remegtek. Legszívesebben üvöltött volna tehetetlen dühében. Nagy nehezen, Forg segítségével felállt, bár a férfinak is erőlködni kellett a nő súlya miatt.

Mei éles, kissé megpiszkált füle pedig fura hangot hallott: a még forgalmas sávban helyi rendőrautók közeledtek feléjük. A nő gyorsan rájuk közelített, és ledöbbsent: ezek nem a kolóniához tartoznak. Ez a Concord helyi egysége. Hogyan kerültek ide? Mindvégig itt voltak? Vagy pedig mostanában érkeztek le? De ennyire gyorsak nem lehetek, hiszen nincs húsz perce hogy először rátették a lábukat a bolygó felszínére. Azon a két szerencsétlenül felül, akik a kristályt próbálták elszedni a nőtől, nem találkozott újabbakkal.

Két autót látott sebesen suhanni feléjük. Mit tegyenek most? Ha visszafelé indulnak, ahonnan jöttek, nagyon sokat kellene rohanniuk és ennyi energiájuk nincs. Mivel az összetorlódott autók egyikével ki lehetett állni és továbbmenni a torlódás előtti haladási irányba, így Mei az egyikhez lépett. Lassan mozgott, tagjaiban fáradtságot érzett, annak ellenére hogy a rásegítő elektronika a szemei előtti kijelzők szerint száz százalékon bizsergett.

Amint a nő a legszélső kocsihoz lépett és felmérte, hogy ez jó, hátrafordult Forg felé. Épp mondani akart valamit, de a férfi közel lépett és megcsókolta.

Mei hirtelen nem tudta, miért teszi ezt a férfi. Pánikba van esve? Vagy talán még fél is?

Aztán rájött: Forg egy bénítópisztolyt tartott a nő hasához és megérintette a ravaszt...

Mikor Mei összecsukszott, látta, hogy Forg sír, majd ő maga is térdre esett. Eldobta a pisztolyt, két kezébe vette Mei arcát és egészen közélről, mintha csak azt közölné, hogy szeretlek, valami sokkal rosszabbat mondott:

– Mei Gron! Le vagy tartóztatva...

Három hónapja történt. Forgék – éppúgy mint Mei és a többiek –, bujkáltak Új Éden különböző szegleteiben, bolygóin, állomásain. Többnyire – köszönhetően a sok segítőnek –, rejtve tudtak maradni és ismerve a törvényeket tudták, hogy már csak három hónapig kell kihúzniuk és elévül a dolog.

Egy napon Ykai és Erl külön kószált a parancsnoktól, Forgot pedig egy megvesztegetett egyén elárulta és rászabadította a Concord-ot. Mikor elkapták, nem vitték börtönbe, hanem elengedték. Fejében azonban már ott lapult egy viselkedésszabályzó kis beültetés. Elég fejlett darab volt, úgy tudta átvenni a férfi felett az uralmat, hogy az esetek többségében nem is tudott róla.

A Concord nem adta fel azon szándékát, hogy a CESZ régi tagjait elfogja. Ez azonban már nem hivatalos út volt, hanem egy bosszúhadjárat egy befolyásos parancsnoktól. A körözés elévült és

lekerültek a listáról, de ha valakinek mégis sikerül ezek után is elfognia a célpontokat, többnyire vissza tudták hozni az eseményeket és elítélni az elfogottakat, mintha csak élő lenne még mindig a törvény. Elévült-elfogásnak nevezték.

A Forgót irányító parancsnok nem volt más, mint maga Tewq Dekrar ezredes, az, akit el akartak fogni az Antiainen incidens során, de nem sikerült, és akit a CESZ működésekor végül mégis elkaptak.

A férfi személyes bosszúhadjáratot akart ellenük, hiszen mikor elfogták őt, lefokozták.

A Forg fejében lévő beültetés a legújabb fejlesztés volt, és az alany többnyire nem tudott arról, hogy más akaratának engedelmessé válik. Ez azonban csak addig működött, míg a készülék nem készítette az alanyt arra, amit „sosem tenne meg”. Ekkor már tudatában volt annak, mit tesz, de a legszörnyűbb az egészben, hogy képtelen volt ellenállni.

Forgot tehát ezzel a szerkezettel a fejében engedték szabadon, megmondva neki, hogy meg kell keresnie a CESZ még életben maradt tagjait.

A férfi sokáig kutakodott, de nem lelt rájuk. Mikor elindult a Fregattverseny, úgy döntött, tesz egy próbát, hisz a két Minmatar nő szerette az örültségeket és hátha ide is eljönnek. Bejött a tippje. Míg az állomáson figyelt és meglátta Kiexet és Rufyt – akit csak névről ismert fel – tudta, hogy neki is neveznie kell, hogy a közelükbe kerülhessen.

Ám a beültetés arra készítette, hogy várjon. Ha elárulja magát, Mei azonnal megöli és a férfi elismerte, hogy nem sok esélye lenne vele szemben.

Kiex eközben rájött arra, hogy ő lehet az, de beépített emberek – hasonló kis szerkezettel a fejükben – elkapták a kapitányt is és kimosták az agyából ezt a felfedezést.

Forg csak az alkalomra várt, és persze mindvégig jelentette saját tudtán kívül, hogy hol lesznek az „A” küldetések, ezt azonban már a Concord főparancsnokságának. De ezek pedig nem jutottak eredményre. És most, elérkezett az a pillanat, mikor lehetőség kínálkozott arra, hogy Meit letartóztassa, hiszen végre kiszolgáltatott helyzetbe került.

Ám ezek nem Forg saját gondolatai és szándékai voltak. Ő valóban együtt szeretett volna lenni Meijel, valóban megnyerni a versenyt, valóban eltűnni és bujkálni a többiekkel, mert remek csapatról volt szó. De nem tehetette...

Mei nem kapott levegőt a döbbenettől. Emellett a bénító lövésnek köszönhetően úgy elernyed a férfi karjaiban, mintha ő maga is halott lenne. Fájdalmas arckifejezéssel pislogott rá.

Forg pedig sírt, hiszen nem akarta ezt. Egyáltalán nem.

Dekrar ezredes győzött. Forg már eddig is a kezében volt. Most pedig már Mei is. Ha a többiek elmenekülnek, akkor csak részleges győzelmet aratott, de ekkor még mindig börtönbe tudja vágni kettejüket és elégedett lehet. Fey meghalt, vele már nem tud mit tenni, Kiex azonban még kint kószál és már Rufy is – mivel nevezett a versenyen – előkelő helyet kaphat egy fegyházban.

Forg üvöltött, és finoman a földre fektette barátnőjét, akinek annyira elzsibbadt minden tagja, beleértve a nyelvizmot is, hogy már beszélni sem tudott.

Meit a parancsnok hasra fordította és csuklóira tett egy nagyon masszív, ellenálló bilincset. Ezután a végtagjaiba folyadékot fecskendezett, amik még akkor is kikapcsolják ezeket, ha a nő magához tér.

A férfi felállt a földről és lenézett barátnőjére.

A szemben lévő sávból a két rendőrautó átereszkedett, Concord fegyveresek pattantak ki és körbevették őket. Forg feltette a kezét.

– Forg Gweykon vagyok, Dekrar ezredes parancsára cselekszem.

A rendőrök kapcsolatot létesítettek a központtal és megerősítést kértek. Egy perc múltán a nyolcfős osztag parancsnoka mosolyogva lépett Forg elé.

– Szép munka parancsnok.

Forg pedig még mindig küszködött a beültetés ereje ellen, de jelen pillanatban az elragadó érzelmei elsöpörték a beállításokat. – Bazdmeg! – Mondta ki.

A rendőr mosolyogva a fejét rázta, az iménti jelentés miatt rájött, mi történt a férfivel. Lenézett a mocorgó nőre, akit most talpra állítottak.

Forg lelkében újra gyúlt a fájdalom, ahogy Mei kétségbeesett, ugyanakkor dühösen villanó szemeibe nézett. Behunyta a szemét. Nem bírta látni.

Meit elrángigálták és bevágták a kocsiba. Extrém erős védőrácsot kapcsoltak rá, hogy ne tépje szét a rabszállítókat elevenen, de a csuklóin a bilincset még ő sem tudta volna széttépni, na meg mesterséges végtagjait is bénította a befecskendezett szer.

A nő nem tudta, mi történt a parancsnokkal, csak – a sírásból kiindulva – sejtette, hogy a férfi nem akarta ezt.

Magát is szidta, a férfit is, a Concord-ot is, az egész világot. Mindent és mindenkit.

De ez a csata némán zajlott a fejében, nem tudott már sem mimikázni, sem káromkodni, semmit nem tudott már.

Csak azt, hogy neki befellegzett...

Rufyék úgy cikáztak keresztül az utcákon, a bezárult kupola alatt, mint egy üvegbúra alatt rekedt légy. Kiexék csak egy helyben lebegtek és a férfi figyelte a pusztítást, amit véghez vittek.

Több versenyzőt lőttek le, melybe ők maguk is majdnem belepusztultak. Kiex nem tudta, mi lett Nasfeul Eylur-ral, csak azt, hogy abból a hajóból ketten szálltak ki, majd maga a hajó elhagyta a várostömb légterét és messzire szállt.

Ki lehetett az, aki bement Forgék után? Egy ideje nem tudtak beszélni velük, azt se tudták, jól vannak-e.

A szirmok nyílni kezdtek, a napkitörés káros hatásai, a felforrt légkör által keltett veszélyek elfogadható szintre süllyedtek.

Amint a vaskos szerkezet beengedte a nap sugarait, megint más színben és vetületben látták újra azt, amit tettek.

Éppen a toronyházak felett lebegtek, az utcákról dőlt a füst a magasba, ahogy a kupola megnyílt, befújta a szél is és a fekete füstoszlopok elhajoltak mint fák a viharban.

Hirtelen Forg jelentkezett be. – Kiex, Rufy, megvagytok? Mindjárt kint vagyunk a délnyugati tömbnél az alagútból. Mei elintézte Nasfeul Eylurt, én meg a társát. Jövünk ki.

– Hogy vannak a csajok? – Kérdezte a kapitány.

– Attól tartok, van egy rossz hírem...

Kiexszel megfordult a világ. Azonnal rájött, hogy valami történt Feyjel...

– Mi az a rossz hír? – kérdezte.

Forg képe most nem látszódott, de jól hallhatóan nyelt egyet. – Majd elmondom.

– Nem, Forg, most mond el! – parancsolt rá.

– Hát jó... Fey... meghalt.

Kiexbe belefagyott a szó.

Megszűnt előtte a világ. Nem érdekelte a ragyogó napsütés, amint végigszalad a fekete házfalakon, nem érdekelte az sem, hogy megnyerik-e a versenyt, az sem, hogy ki van még életben, semmi. A tüzére és barátja nincs többé...

A nővel már a CESZ-be lépés előtt ismerték egymást. Remek akciókat hajtottak végre együtt, bár a kapitány mindig a kevesebb vérontással járó taktikákat választotta. Emiatt persze a vérengző nőszemély ott baszogatta, ahol tudta, mely egy idő után viccelődés szintre süllyedt.

Mikor Iroha Pik, a régi navigátor a hajóra került, Feyt letartóztatták illegális drogcsempészetért, melyért egy ideje már könyörgött Kiexnek, de a kapitány nem ment bele. Ezért a nő úgy döntött, hogy egymaga, egy siklóval szállít le egy nagyobb adagot, de az első kapunál kilőtték a hajót és elkapták a kapszuláját.

Szerencséjére a letartóztatás után, óvadék ellenében kiengedték, de ez az összeg annyira magas volt, hogy Kiexnek el kellett adnia akkori csatacirkálóját. Mikor a nő kikerült, meghálálta a férfinak a dolgot és pár hétre barátnővé szelídült. Egészen addig, míg nem vettek egy új hajót és minden visszatért a régi kerékvágásba.

Egy hónapra rá a nőt újra letartóztatták és Kiex csak ekkor tudta meg róla, hogy régen, mielőtt megismerkedtek, a nő sokféle cellát látott már belülről. Kiderült bűnöző múltja, a tolvajé, csempészé, gyilkosé, akire több helyen vadásztak, de oda már sosem tért vissza.

Mikor ez az őrizetbe vétel megtörtént, Kiex megelégette a dolgot és áthágva saját szabályait támadást intézett a nőt szállító hajó ellen, amiből elég nagy felfordulás kerekedett, hiszen nem volt bent egyedül. Kiex ekkor még nem tudta, hogy más, a nőnél sokkal veszélyesebb egyén is szabad lesz nemsokára és ha tudta volna, ki ez, inkább feláldozta volna a nőt.

Mikor Fey visszakerült a hajóra, Kiex az utolsó pillanatban, egy barátjának segítségével eltüntette a hajójának regisztrációs nyomait, így nem tudták lenyomozni, hogy ő a felelős egy tömeggyilkos kiszabadulásáért.

Végül ezt a gyilkost lelőtték, Fey pedig nem csinált újabb rendbontást.

Egy szép napon azonban a Concord – ami soha nem felejt – mindhármukat elfogta és egy bizonyos Dekrar ezredes ajánlatot tett számukra, ami az volt, hogy Aylar Bren flottájába kell beépülniük és kémkedni. Ám Aylar okosabb volt, mint az ezredes remélte, így kiszedték az agybombát és Kiexéket maga mellé állította. A férfi mindig elámult azon, hogy – bár réges-régen katonaként is szolgált – a flotta harci morálja minden eddig ismertnél nagyobbra rúgott.

A CESZ szétverése után pedig bujkálni kezdtek, két teljes évig, menekültek, szövetkeztek, túléltek.

Majd megtalálták Rufyt, beneveztek a Fregattversenyre és...

Ez Fey halálát jelentette...

Kiex a várttal ellentétben nem sírt, nem zokogott, de pár könnycsepp legördült arcán.

Zeol lépett melléje és vigasztalóan a vállára tette a kezét.

Rufy azonban semmit nem hallott e beszélgetésből. – Kiex kapitány, izé... – hívta a férfit, miután az megbeszélte a parancsnokkal a felszedés pontját, majd bontotta a kommunikációt. Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el azóta. Talán egy perc? Esetleg kettő? Vagy több?

Rufy folytatta: – Hogy vannak a többiek? Van hír róluk?

– Forg nem hívott téged?

– Üm, nem.

Kiex gondolkodott. Forg miért nem hívta Rufyt? És mivel eszét elvette Fey halálának híre, rá sem kérdezett arra, hogy mi van Meijel, aki éppúgy a barátja volt.

Visszahívta Forgot, de nem érte el. Na, mi folyik most itt? Mit is mondott a parancsnok? Délnyugati tömb. Akkor irány arra.

Valahogy nem hitte el, hogy Fey meghalt. Valamiért a belső ösztönök azt mondták neki, hogy majd később foglalkozz a kérdéssel, most inkább lépj meg és szerezd meg a kristályt.

– Rufy, irány a délnyugati tömbhöz!

– Oksi!

A hajók a már teljesen szétnyílt, masszív szirmok felett kirepültek a tömbből, hogy a másik felé vegyék az irányt.

Amint kiértek a légtérből és követték a félúton lerombolt kötött pályát, a horizonton és a közeli területeken is meteorok léptek be a légkörbe: hajóroncsok.

Rufy elámult. Mint valami ünnepi tűzijáték, egymás után gyulladtak ki és méltóságteljesen hullottak alá. A lány gyorsan analizálta a röppályájukat: legtöbbje a komplexumon kívül, lakatlan területre fog becsapódni, de az egyik, – egy Megathron – pontosan oda, amerre haladtak.

A becsapódás okozta várható pusztítás mértéke ledöbbsentette a lányt. Legalább egy negyednyi épület fog megsemmisülni.

Félúton apró légköri gépeket láttak a magasba emelkedni, a háromszög belsejében lévő repülőterekről. A legtöbb kolónián készültek ilyesmire, ezért szemétszedő hajók fogják zuhanás közben megszórni a roncsokat rakétákkal, majd a pár perces zuhanás előtt olyan apró darabokra lövik, hogy legalább a házak ne omoljanak majd össze. Az esetek nagy részében ezek a műveletek sikerültek, gyakorlatozásra akadt bőven lehetőség, hiszen Új Édenben nemcsak a mostani verseny miatt villogtak az orbitális pályán lévő koordináták.

Forg újra hívta Kiexet. – Kiex, az alagút bejáratánál vagyok.

Kiex most feltette az előzőleg elfelejtett kérdést. – És Mei hogy van?

Forg nem válaszolt.

– Halló, hogy van Mei? – kérdezte újra Kiex.

– Elkapták...

– Mi? – hüledezett Kiex. – De hát hogy? A Concord még nincs lent a bolygón.

– Helyőrségi egységek jöttek be az alagútba. Éppen harcoltunk Nasfeulékkal, és rajtunk ütöttek. Lebénították, rám is lőttek már. De megvan a kristály...

Kiex felüvöltött. – Bazdmeg a kristályt. Ki tudjuk még hozni Meit?

– Nem sajnós. Elszállították.

– Bemérem, elkapjuk a szállítókat.

– Hagyd Kiex. Nemsokára érkeznek le az egységek érte, és értünk is, ha nem sietünk.

– Hagyjam? Forg, mi ütött beléd?

– Nem tudunk tenni semmit.

– Egy helyi Concord egységgel elbánunk. A fő erők még nem jöttek le.

– Kiex, ez parancs.

– Bazdmeg a parancsaid. Kihozzuk Meit.

– Nem tudod bemérni. Leszedték a kézi terminálját.

– Akkor bemérem a jeladó Implantját.

– Kisütötték. Láttam, mikor betették őt a kocsiba.

Kiex a fogát csikorgatta tehetetlen dühében. Úgy érezte, tennie kell valamit és azt is, hogy tudna is, de Forg mintha visszatartaná. Miért?

A hajók a délkeleti tömb fölé siklottak, be, a házak közé. Lejebb ereszkedtek, finoman. A monumentális tornyok eltakarták a napot, ami időnként bekandikált a kilátókon át, ahogy egy kereszteződésen repültek át. A forgalmat már tömbszinten leállították, ezért már csak egy-két útjukat keresztező közlekedőjárművel találkoztak, amik – miután látták a közeledő hajókat – nagy ívben kikerülték őket.

A tornyok közötti hatalmas, több négyzetkilométeres tér fölé repültek, ahol a mesterséges parkok közti fémvirág körül – mint darazsak – a vonatok cikáztak ki-be. Ettől nem messze volt az alagút lejárata, a világító úttest most üresen tátongott, a kétirányú forgalmat már itt is leállították.

Kiex Rufyt hívta. – Rufy, ne szedd fel Forgot, én veszem fel!

– De hát nála van a kristályka, nem?

– De. Majd átadom, de előbb be kell szállniuk. – Hazudta Kiex, mert a lány hanghordozásából gyorsan rájött, hogy nem tud Mei elfogásáról. Nem akarta így közölni vele.

Amint az alagút fölé értek, bemérték Forgot, aki az úttest közepén integetett.

Kiexék már ereszkedtek le érte, de Rufy gyorsabb volt.

– Kiex a lányra kiabált. Rufy, ne!

Ám nem érkezett válasz. A kapitány most nem a hajót hívta, hanem a lány terminálját. Az sem működött. Kiex csapkodta mérgében az előtte lévő pultot. Ezután megpróbálta Slont. Ő sem reagált. Mi a franc van itt?

Kiex nem tudta, hogy csak azért gyanakszik, mert Forg árulásának tényét már tudta előtte is és a kiégetett emlékek maradéka kezdett összeállni értelmes logikai egységgé. Mint valami képsorozat, aminek csak a sarkai vannak meg. Most egymás mellé kerültek ezek és agya kiegészítette a hiányzó részeket logikusan felépített elemekkel. Ha előzőleg nem találta volna meg a beépített emberről az információt, akkor nem lennének meg ezek a képsarkok, és elhitte volna Forg minden egyes szavát. De így már kevésbé. Ám még mindig nem tudta biztosan, hogy Forg a beépített embere a Concord-nak, csak sejtette. Egyfajta rossz előérzetként tört ez rá, amit a kétértelmű beszéd csak megerősített.

Rufyék a talaj fölé ereszkedtek, a manőverező hajtóművekről lebegtető egységekre váltottak, nehogy eléggésék a kapitányt.

Mikor Forg felszaladt a rámpán, Kiex kifelé üvöltött a kilátón, mintha bárki is hallaná a szavát.

Forg már jó ideje betette a hajókba a zavarószervezeteket, amik a kommunikációs berendezéseket fogják parancsra megbénítani. És ez a parancs nemrég megérkezett...

Forg berohant a pilótafülkébe, Rufy pedig hátranézve rá megszeppenten kérdezte. – Hol van

Mei-Mei és Fey?

– Nemsokára jönnek – hazudta Forg. Arcáról még nem lehetett leolvasni semmit.

A férfi a leolvasóhoz rohant, hogy betöltse a kristályt. Slon még mit sem sejtett az egészből, csak egy helyben lebegett a hajóval, várva a két Minmatar nő felbukkanását.

Rufy azonban látta, hogy Forg hazudik, de annyira lezsibbadt ezen, hogy nem tudta megakadályozni a férfit abban, hogy a közelébe lépjen és egy jól irányzott pofonnal kiüsse.

Slon a hangra kapta a fejét és kellően ledöbbsent, mikor látta Rufyt kizuhanni a székből a földre, Forg pedig elővette kábítófegyverét. – Ne mozdulj! – Szólt rá Slonra. – Le vagytok tartóztatva! – E kijelentés után pár könnyesebb csordult le az arcán.

Slon szemei kikerekedtek, amint megtudta az igazságot. Kezeit feltette, de fejéből még kifelé lógott a kábel és elég volt egy gondolati parancs a hajónak. A Dramiel hirtelen elfordult, Forg pedig az oldalfalnak zuhant.

A hajóban, a veszett pörgés közepette Forg igyekezett megtartani magát, majd még célozni is Slonra, aki a szék biztonsági erőterének köszönhetően masszívan ült a helyén. A fegyver kicsúszott a férfi kezéből, ahogy két kézzel kapott egy elem után.

Rufy a hatalmas pofontól szédelgett. Kapaszkodott, majd a Forg kezéből kicsúszott fegyverért nyúlt.

A férfi érte el végül, majd Slonra célzott és hátra lőtte.

A Dramiel abbahagyta a pörgést és finoman a talajra süllyedt, majd döngve „leszállt”.

Forg feltápáskodott, és Rufyra célzott, aki éppen felállt és összehúzott szemekkel, dühödten nézte a parancsnokot. Mindent látott, az elfojtott érzelmeit, kényszerített cselekedetet. Eddig ezeket nem látta, mert Forg mindig önmaga volt, nem emlékezett ő maga sem arra, hogy szabotálja a versenyt. Ám most, hogy a parancsok összetűzésbe kerültek érzelmeivel, már minden kiviláglott Rufy érzékeny szemeinek.

A lány azonban nem bocsátott meg egykönnyen. Még mindig összehúzott szemekkel állt fel, a magasba tartotta kezeit és kérdezte.

– Mi történt Mei-Meijel és Feyjel?

Forg fájdalmasan nyelt egyet. – Sajnálom Rufy. Fey meghalt, Meit pedig elfogták.

Rufy szemei most kikerekedtek. Egy jóbarátja életét vesztette. És elfogták az „anyját”. Jaj, most mi lesz?

Képek jelentek meg szemei előtt, a szüleinek látványa, emléke, mikor elcipelte őket a Concord, és az igazi anyja még odakiabált a lánynak, hogy „nemsokára találkozunk kicsim”. Ezután megbilincseltek és elvitték az édesapjával együtt. Sosem látta őket újra.

Most Mei arca villant be neki és bár nem látta, mikor elfogták, könnyedén el tudta képzelni azt, hogy ő is ugyanezt mondta volna.

Ha ez a sok rossz, szörnyű érzés még nem lenne elég, egy olyan ember árulta el őket, akiben maradéktalanul megbíztak. Csak sajnos ő maga sem tudott mit tenni ezzel.

– Rufy, le vagy tartóztatva! Jogodban áll hallgatni, képviselő robotot fogadni. A várható büntetésed... – Forg teste megrázkódott, ahogy megint sírni kezdett, majd remegő hanggal folytatta. – A várható büntetésed öt-tíz év fegyház lesz. Ha nem állsz ellen, akkor ez lecsökkenhet négyre is, de ha mégis, akkor akár húszat is rács mögött tölthetsz.

E kijelentésre megint beindult a lány agya. Szenvedés, sikolyok, magány, sötétség, mind rátört. A börtön kegyetlenségének mélyen szunnyadó emléke életre kelt és megostromolta az agyát. Szívverése felgyorsult. Jaj, tenni kéne valamit, de gyorsan, gondolta. De mit?

Forg még mindig ráirányította a fegyvert és már bömbölt, ahogy kényszerre cselekedett. Slonhoz lépett és ki akarta venni az elernyedtt testű lányt a székből. De tudta, hogy Rufy a sok, eddigi meglepetésen felül tartogathat számára újakat is, ezért egy bilincset lóbált meg. – Ezt a jobb csuklódra és a másik felét pedig ahhoz a kapaszkodóhoz – ezzel odadobta neki.

Rufy elkapta a neki dobott bilincset és szembesült azzal, hogy a saját hajójának fogja lesz, majd innen hamarosan kiszedik. De nem tudott mit tenni, mert ha nem engedelmeskedik, akkor Forg lebénítja és ő teszi meg. Beleegyezett, közben pedig lázasan kereste az agya a megoldást.

– Forg! – mondta. Most nem a kislányos Rufy volt, hanem egy érett, felnőtt nő. Hangja még

kissé rekedtessé is vált, mintha az elmúlt percekben újra öregedett volna vagy öt évet. – Miért teszed ezt?

Forg mielőtt válaszolt volna, ellenőrizte Rufy bilincseit. Rázárva. A lány elfogva. Ezután Slonhoz lépett és hasra fordította, majd őt is megbilincselte. A navigátorlány még a benuátság ellenére lézerágyú szerűen nézett az árulóra. Ám mikor látta, hogy a férfi sír, rögtön megértette a helyzetet. Ez még persze nem jelentette azt, hogy boldogan veti alá magát a letartóztatási műveletnek, de ő sem tudott mit tenni.

Rufy összehúzott szemekkel, egyre dühödtebben nézte a férfit, közben a pánik is kezdett eluralkodni rajta. Mindjárt jönnek érte és vége mindennek.

– Miért tetted? – Kérdezte újra, mert még nem kapott választ.

– Nem én akartam. – Forg felállt és eltette a fegyvert. Bűnözők elfogva, küldetés teljesítve. – Három hónapja elkaptak. A Concord. A fejembe építettek egy szerkezetet, amivel tudtak irányítani úgy, hogy nem is tudtam róla. De mikor olyanra kényszerítenek, amit sose tennék, arról már tudok. Most is. Látod? – Mutatott saját, könnyező szemére. – Ne haragudjatok. Ez nem én vagyok. Ez... Nem...

Forg térdre roskadt és most, hogy a feladatának nagy részét teljesítette, megint kitört belőle a fájdalmas bömbölés, eközben dühödten ütötte a padlót öklével.

Rufy nem tudta, hogy sajnálja, vagy utálja. Elárulta őket, a barátait, de nem önszántából. Ez megbocsátható? Vagy nem? És most mi lesz? Kiex. Hol van Kiex?

A lány kipillantott a kilátón és látta, hogy Kiexék kint köröznek. A férfi nem tudta, mi zajlik a hajóban.

Forg pedig a mennyezetre emelte tekintetét és egy újabb fájdalmasat üvöltött tehetetlenségében. Rufy rákapta a tekintetét és látta, hogy új parancsot kapott.

A parancsnok elővett egy energiapisztolyt és Rufyhoz lépett. Megfordította a lányt, maga elé penderítette mint egy élő pajzsot, majd halántékához tette a fegyvert. Átkapcsolt Kiexhez, és mikor a kapitány kétségbeesett, dühös arca megjelent, Forg azonnal felszólította. – Kiex Pergon kapitány, azonnal állítsd le a hajód, szálljatok le és gyertek ki felemelt kézzel!

Kiex látta, hogy ha nem teszi, Forg megöli Rufyt. Ám ezt csak ő hitte, mert Rufy tudta, ez nem így van. Forg nem fogja lelőni, hacsak nem csinál valami mérhetetlen ostobaságot. Rufy azonban meg sem mozdult.

A Worm döngve a talajra ereszkedett, leálltak a hajtóművei. A rámpa kinyílása után Zeol máris elrohant, ezzel kivonva magát a vesztes harcból. Őt is körözték már, így messzire nem fog jutni...

Kiex a válla fölött nézett a sráca, félig megértette, félig gyűlölte ezért. De most ő másodrangú. Most Rufyt kell kimenteni, különben meghal. Ő legalábbis így gondolta...

Kiex a Dramiel megnyíló rámpájához sétált, majd bejött a hajóba. Forg ráirányította a fegyvert és neki is egy bilincset dobott. Mikor ráparancsolt, hogy rögzítse magát egy másik kiálló elemhez, Kiex tekintete is megváltozott. Az eddig nyúlászó kapitány most elevenen megnyúzta volna a parancsnokot.

– Miért tetted? – tette fel a kérdést, mert az elmúlt percekben mindenre rájött.

– Nem én akartam. Sajnálom.

– És arra nem gondoltál, hogy kiégeted azt a vackot a fejedből? – kérdezte egyre dühödtebben.

– Nem, mert egészen a mai napig nem is tudtam, hogy bent van. Sajnálom Kiex.

– Bazz meg a sajnálatodat. És most mit akarsz?

– Most, hogy ti is megvagytok, mindjárt felszállunk és átadlak a Concord-nak.

– Eressz el és mond azt, hogy megszöktünk!

– Nem tehetem. – Rázta a fejét Forg arcán bocsánatért könyörgő kifejezéssel. Persze tudta, mindhiába. Még ha el is fogadják, hogy gyakorlatilag ártatlan, a cserébe kapott büntetésért már nem fognak feledni.

– Tudok jó képviselőt. Azt hívjátok majd fel! – Mondta nekik. – Talán nem fegyenclepre kerültek, csak kevésbé őrzött börtönbe.

– Baszódj meg Forg.

– Mondom, sajnálom – mondta Forg könyörgő arccal. – Higgyétek el, nem akartam ezt.

Rufy nem szólt egy szót sem, de míg Forg és Kiex szembesültek a tényekkel, addig becsukta a hajó rámpáját. Az irányítópulthoz bilincselve erőlködött, rángatta a karperecet. Kiex a bejárat melletti falhoz erősített csuklóval egyre csak vitatkozott Forggal. Slon még mindig kábán feküdt a földön, semmit nem tudott tenni.

– Három hónapja történt – mondta Forg. – Elkapott a Concord. És ezt a cuccot tették a fejembe. Nem tudtam tenni ellene semmit. Ők irányítottak engem mindvégig. Sajnálom.

Kiex most nem szólt semmit. Dúhe találkozott sajnálatával, hogy Fey eltávozott, Meit elkapták és ők is nemsokára egy szállítóhajóban fogják találni magukat.

Forg magára hagyta Kiexet, akinek szeme még mindig szikrákat szórt. A lányhoz sétált, majd utasította: – Szálljunk fel és menjünk el oda, amit mondok! – Még mindig nem vette észre, hogy a rámpa csukva van.

– Sloni ki van ütve. Nélküle...

– Ne, Rufy, kérlek ne! – Mondta Forg fájdalmas arccal. – Kérlek, ne nehezítsd meg a helyzetet! Legyünk túl rajta, rendben? Tudod vinni a hajót Slon nélkül is.

– De ő...

– Ő egy navigátor, aki harci helyzetben szükséges. Egyszerű manőverhez te is elég vagy.

– Jó, akkor oldozz el!

– Nem! Ott a kábel, dugd a fejedbe! És induljunk végre – Forg nagyokat kezdett pislogni. A levegőt fullasztónak érezte. Mintha radioaktív anyagtól vált volna izzóvá alattuk a padló.

Rufy hirtelen elmosolyodott.

Csak ő tudta, senki más, de a szemein kívüli Implantot még sosem használta. De most épp itt volt az ideje.

A lány kábítógazt engedett ki az alkarjából, éppen ezért csukta be a rámpát. Látta, hogy Kiex is küszködik a bódultsággal, Slon már egyáltalán nem ficáncolt.

Forg azonban rájött, hogy valami nem stimmel. A fegyverrel a lány fejére célzott. – Nyisd ki!

– Mit? – pislogott Rufy értetlenül, de persze tökéletesen tudta, mit kéne kinyitnia. Húzta az időt.

– A rámpát! Nyi... – Forg nyelt egyet, mintha légszomja lenne. – Nyisd ki a rámpát!

– Jó, nyitom – Rufy lebiggyesztett ajkakkal játszott a szerepet, hogy vége mindennek. Ám még korántsem. – Jaj, ez nem az, bocsi. – Ezzel bezárta a javítási kérelmeket. – Hm, ez sem. – Most a kolónia szórakozóblokkjainak listáját kapcsolta le.

– Rufy! – Kiabált rá Forg, de már kezdett forogni vele a világ. – Nyisd ki a...

Nem tudta folytatni. Megtántorodott, Rufy pedig a bódult férfi számára eszméletlen sebességgel mozgott. Kirúgta a fegyvert a nála jóval nagyobb darab parancsnok kezéből. A pisztoly a fal tövébe csúszott.

Forg előrezuhant, rá a lányra és hirtelen a fejében kialakult iszonyatos káoszhoz köszönhetően fojtogatni kezdte. Rufy szemei kimeredtek. A parancsnok marka még bódult állapotban is olyan erős volt, mint egy rakodóroboté. A lány azt hitte, eltörik a nyakcsigolyája.

Felhúzta a térdét és ágyékon rúgta a férfit. Forg a földre hullott, majd köhögni kezdett. A lány lábai szinte táncot kezdtek járni a szemei előtt. Hátrahúzta az egyiket és amennyire meg tudta lendíteni, minden erejét beleadta a rúgásba.

Forg feje kilendült, a férfi tántorgott, majd beesett a székbe.

Ekkor Rufy a saját pisztolyához tudott nyúlni és előkapta.

– Ne mozdulj Forg!

A férfi még mindig segíteni akart, feje majdnem szétment a belső harcoktól. Könyörgő arccal, hosszas, álmos pillantásokkal nézett a lányra.

Rufy szemei pedig résnyire szűkültek.

A fejében valóságos bomba robbant, mikor megérintette a ravaszt és Forg feje füstölgő húskupaccá változott...

13. RÉSZ: A FREGATTVERSENY UTOLSÓ NAPJA III.

A Meit szállító autó kirepült az alagútból és a nő ormótlan formájú Concord kompot látott leszállni a tömbön belül, az állomás mellett. Hatalmasak voltak, nemcsak felszíni egységeket, de még járművek tucatjait is képesek voltak szállítani.

Hol lehetnek Rufyék? Kérdezte magától kétségbeesetten. Ne! Ne így érjen véget.

A kocsi megállt a döngve talajra érkező komp előtt, aminek kinyílt az oldalzilipje és tucatnyi fegyverest látott kirohanni. Biztosítaniuk kellett a városban kialakult káoszt, mert a helyi erők kezéből az irányítás már egy ideje kicsúszott, ezért szétszéledtek és a kulcsfontosságú pozíciók felé vették az irányt.

Ám a sok rendőr közt akadtak olyanok is, akik már gonosz mosollyal várták a nőt.

Mei tagjaiba visszatért az erő, de a belé nyomott szer miatt a végtagjait nem tudta teljes erőfeszítéssel üzemeltetni, csak úgy, mintha normális hús-vér végtagok lennének.

Mihelyst vagy hat rendőr rohant a kocsihoz, és a komp dörgő hangja halkulni kezdett amint leállította a hajtóműveket, a férfiak kikapcsolták az ajtót és benyúlva a háta mögött összebilincseltek karú nőt kirángatták.

Mei régen érezte ezt, de most teljesen megrémült. Az elektromos sokkolókat, villogó láncokat lóbáló rendőrök még pusztá kézzel sem okoznának gondot neki, de így, ilyen kiszolgáltatott helyzetben nem tudott sokat tenni a helybenhagyás ellen.

Ez előző harcból származó sérülése – vagyis az orra – még sajgott. Ezt nem bántották. De az első tiszt vigyorgva hasba rúgta.

A nő a kocsinak esett. Egy másik kirúgta a lábát. Elterült. Egy újabb rúgás landolt a hasában. A fájdalom elvette az eszét. Egy harmadik megfogta a haját, felemelte a fejét. A nő sziszegett a fájdalomtól, üvöltött is egyet, mikor egy ököl landolt az arcában. A szája felrepedt. A kemény ököl újra lesújtott. Majd megint. És megint.

Mei orrából újra dőlt a vér, csinos arca felrepedt, szemei megduzzadtak, ahogy csúnyán helybenhagyták. Bűnlajstroma – amit a Concord ellen tett az elmúlt évek során – olyan hosszúra nyúlt, hogy biztosra vette, ez a kínzás csak a kezdet.

Ütötték verték, a földön fetrengett fájdalmában. Vért köhögött fel, hörgött.

Mikor már alig tudott mozogni, a bilincset még ekkor sem vették le róla.

Mikor már csak vért fújtatott, felállították. Nyakára béklyót tettek. Szédelegve türte a megaláztatást. A fájdalom miatt nem tudott azzal foglalkozni, hogy nem elég, hogy élete véget ért, ráadásul egy pokoli veszi kezdetét, addig, míg él...

Beterelték a kompa, majd bilincseit egy falba rögzített csőhöz kapcsolták. A gonoszul vigyorgó tiszt finoman az álla alá nyúlt és a szemeibe nézett.

Mei pedig egy nagy, véres nyálcsomóval leköpte...

Két másik tiszt is belépett a piciny, időleges cellába. Hozták is magukkal a kínzószerszámok széles tárházát.

Mikor Mei meglátta ezeket, újra megrémült. Majd egy jobb horog, a feje oldalra vágódott. A tiszt röhögve megrázta a kezét. – Éppolyan kemény fejű vagy, ahogy mondták. Na de majd megpuhítunk jól.

Még a kint álló tisztek is mind felszisszentek, mikor az első kínzóeszközt csatlakoztatták a nő nyakára, majd nagyfeszültséget belevezetve fullasztani kezdték, miközben még mindig ütötték, verték...

A cella ajtaja pedig bezárult és a komp sürgősségi protokoll alatt, veszélyes bűnözőt szállítva a magasba emelkedett...

Kiex magához tért. Nem tudta, mi történt, mitől kábult el. Karjából kiment a vér, a csuklójánál fogva lógott a falon, úgy ernyedett el.

Slonra bámult, aki még mindig eszméletlenül feküdt hason a padlón.

Rufy pedig nyüszítve, erőlködve küszködött a csuklójára kattintott bilincsel.

Forg pedig a székben ült és már nem volt feje...

Kiex nem tudta, mit érezzen. Sajnálja? Vagy gondolja azt, hogy megérdemelte?

Rufy nem tudott szabadulni a bilincsből. Kétségbeesetten nézelődött körbe, de semmit nem talált, amivel kiszabadulhatna. Elkezdte szétszerelni magát az irányítópultot. Leszedte a külső panelt és benyúlva keresett valami lehetőséget arra, hogy a csövet meglazítsa. Semmit nem talált. Mérgesen, hisztisen ütötte verte a panelt.

Kiex nyögve szólalt meg. – Mi... miért nem lövöd szét?

Rufy megmerevedett. Hogy erre nem gondolt?! Zavarodottan vigyorogva nyúlt pisztolyáért és belelőtt a karperecebe. Az leolvadt és a lány a csuklója mellé is lőtt, de megégett.

– Áú, ááá – dobta el az izzó fémdarabot, majd csuklóját kezdte masszírozni. – Ez fáj.

Kiex feltápászkodott és a falnak zuhant. – Szedj le engem is!

Rufy odaszökellt, majd lelőtte a férfi kezéről is a karperecet. Kiex a földre csuklott. – Mi volt ez? – Kérdezte.

Rufy feltúrte dzsekijének ujját és mintha egy új játék lenne, mutatta. – Itt, nézd, itt ni. Látod ezeket a pici nyílásokat? – mutatott az alkarján lévő kimenetekre.

– Légfegyver?

– Ühüm. – Bólogatott. – Van légszűrőm és itt bent vannak ideggázok, meg altatógázok vagy micsodák. Aktiváltam ez egyiket.

– Még jó, hogy volt ilyened. – Kiexen elképesztő émelygés lett úrrá. Majd nem is bírta tovább, oldalra gördült és a padlóra hányt.

Rufy közben kiszabadította Slont és egy erős illó anyaggal észhez térítette. Ezután elmagyarázta neki, hogy mi történt az elmúlt percekben.

Slon és Kiex a padlón ültek és maguk elé meredtek. Rufy azonban kilökte Forg fej nélküli testét a székből mintha csak egy tesztbábú lenne, majd leseperte az olvadt fejdarabokat és mintha mi sem történt volna, behuppant.

A kristályt tartalmazó táska a hajó oldalában feküdt, nem foglalkoztak vele. A verseny megnyerése már senkit nem érdekelt.

Időközben a Megathron lángoló roncsai elérték a tömböt és a házakra zuhantak, de szerencsére a takarítószervezet már apró darabokra szedte, robbantotta. A méretük nem volt nagyobb, mint felszíni járművéké, így ezek leptantak az épületek oldalfalairól, vagy a talajba csapódtak, kisebb, füstölgő krátereket hagyva maguk után. Csak néhányan vesztették életüket, azok is azért, mert a nagy robajjal meghirdetett ütközési zónákon belül kószáltak.

– Hm. Azt hiszem... Ó jaj, nee – mondta Rufy hirtelen.

A következő másodpercben a hajó belsejében felcsattant egy ellentmondást nem tűrő hang.

– Rufy Der és Kiex Pergon kapitányokhoz szólok. Körül vannak véve. Adják meg magukat!

Slon és Kiex a ledöbbsent Rufy mellé léptek és ekkor látták, hogy a teret már Concord-os felszíni egységek vették körbe. Tankok irányították ágyúikat a hajóra, három kopter körözött felettük finoman, minden fegyverrel célózva.

Slon leroskadt a székébe. Vége mindennek.

Kiex a tüzeri székbe zuhant és kezébe temette arcát.

A Concord tiszt újabb felszólítást harsogott. – Rufy Der és Kiex Pergon. Szálljanak ki a hajóból! Körül vannak véve. Ismétlem, szálljanak ki a hajóból! Körül vannak véve.

Kiex belső világába bolygó méretű aszteroida csapódott az elmúlt percekben. Elvesztette két barátját is, Forg elárulta őket akaratan kívül, majd az ő életük is véget ért.

Slon remegett. Fiatal volt, félt, nem akarta élete hátralévő, szép éveit börtönben tölteni. Mikor neveztek, ezzel mind tisztában voltak, de szembenézni ezzel egy kicsit más. Minden rászabadult, teste verejtékben fürdött, szíve hevesen kalapált még a gázok utóhatásainak ellenére is.

Rufy azonban – mintha épp visszafeleselne valakinek – egyre csak mondogatta. – Ó persze. Igen, igen, egész biztos megadjuk magukat és kiszállunk. Ó hát bizony, jövünk máris – motyogta és Kiex csak ekkor látta, hogy a lány még mindig nem adta fel. Kezei a világító billentyűzet felett készítették elő a parancsokat a navigátornak és tüzérnek.

Kiex elsápadt. Egyértelműen vége mindennek. Akkor meg minek erőlködjenek? Ám várjunk

csak, állt meg gondolataiban. Ha már elkapnak, akkor inkább haljunk meg. Rufy biztos ezen gondolkodik. Hogy inkább harcban pusztuljon, semmint hogy gyáván megadja magát.

Rufy a kapitány felé fordult: – Forg, értesz a...

– Kiex vagyok.

– Mindegy – legyintett mérgesen. – Értesz a tűzvezérléshez?

– Nem vagyok olyan jó, mint a többiek.

– Igen, vagy nem?

– Igen.

Rufy mérges arccal bólintott, majd Slonhoz fordult. – Parancsok elküldve.

Kiex és Slon eddig is sejtették min jár a lány agya, de most a tényleges pályaterveket elnézve látták, hogy vérezen komolyan gondolja.

Nem harcolni akart, hanem meglépni. Az adatok alapján lehetségesnek tűnt. A tankok lövését egy ideig kibírja a hajó, a koptereké még ennyire sem veszélyes. Ám vajon mi lehet egy esetleges, még nem látható légköri vadász egységgel? Azok lesznek. Ha nem is könnyen, de mielőtt kilépne az űrbe, megteszik.

– Ismételt, utolsó felszólítás. – Dörgött a Concord tiszt hangja. – Állítsák le a hajó rendszereit és feltartott kézzel jöjjenek ki! Le vannak tartóztatva. Ismétlem...

– Na jó, elég ebből! – határozta el magát Rufy. Aktív parancsot küldött Slonnak, a lány pedig aktiválta a mikro-térhajóművet...

A téren iszonyatos energia szabadult el, a Dramiel kilőtt a körbe álló járművek és lövészek közül. A lángcsóva betért két tankot, és a körülöttük célzó gyalogosokat. Pár méterrel a talaj fölé emelkedett és elrepszett a kordon felett, egyenesen be, a házak közé.

Természetesen nem maradtak el a lövések, a hajó teljesen visszatöltődött pajzsai részben elenyésztek. Rufy tudta, hogy páncéljuk már jó ideje nincs, a törzs is újra okádta magából a füstöt.

A hajó elszárgult a tankok felett és Slon hajmeresztő gyorsulásban emelte a gép orrát. Egy utcán gyorsítottak fel, ami hosszú volt, egyenes, és a végén ki lehetett jutni a nyílt égre.

A hajó röpte nyomán üvegtáblák robbantak ki hosszú kilométereken át, lángra kaptak a gyúlékony elemek – mint például zászlók, díszítő festések – és a hajó könyörtelenül süvített a magasba enyhe húsz fokos emelkedési szöggel.

Fél perc múltán kiértek az utcákról, a száztizedik emelet magasságában járhattak.

– Juhéj, sikerült – ujjongott Rufy.

A hajó hátsó kamerái kivetítették a fekete toronyházak szinte végeláthatatlan tengerét, majd a feléjük küldött lézersugarak cikázását és a rakéták ártalmatlan röppályáját.

Vége. Sikerült elmenekülni.

Rufyban azonban csak ekkor tudatosult, hogy mi minden történt az elmúlt időben. Mint egy hatalmas kalapács, ami agyon sújtja, megszedült, majd torka szakadtából, dühösen üvöltött...

És egyáltalán nem hallotta, ahogy Kiex egyre csak szólongatja, hogy térjen már észhez, mert még mindig nem sikerült meglépni: jöttek a légköri vadászok...

Udari Pow, az egyetlen versenyző Rufy mellett teljesítette az általuk kiszemelt küldetést és úgy döntött, hogy ő is ellátogat az óriáskomplexumhoz.

Ami azonban a naprendszerben fogadta, arra ő sem számított.

A Concord elsöprő erejű támadásokat vitt véghez, nem kíméltek senkit, nem számított nekik, hogy kiket lőnek le, a teljes, időszakos fennhatóságra törekedtek.

Mikor Udari a bolygóhoz érkezett – ameddig szerencsájükre zavartalanul eljutottak – lekérte az adatokat. A mai napi verseny akkor ér véget, mikor a második kristály is be van töltve. Ő már megszerezte a sajátját, de Rufy pedig több pilótát is lelőtt. A pontverseny állása szerint ő maga mindössze egyetlen ponttal vezetett.

Rufyék triójából a Kitsune már lerobbant az égről, a Worm és a Dramiel még lent volt a bolygón. Udari úgy döntött, hogy egy másik, még érintetlen kristály megszerzésébe kezdeni túl kockázatos, mert előtte Rufy betöltheti a sajátját és mivel a második után lezárul az utolsó nap, a lány fog győzni.

Ezért úgy döntött, hogy lelövi Rufyt és akkor biztosan nyer.

A férfi konzultált társaival, megbeszélték a terveket, majd beléptek a bolygó atmoszférájába...

A légköri vadászok a semmiből bukkantak elő, hiszen nekik is megvolt a maguk kis álcázó berendezése, amik minden szenzor elől elrejtették a hajókat.

Szerencsére csak egy kötelékről volt szó, melyet Kiex nem értett, hogy miért csak ennyi. Arra tippelt, hogy a Concord-nak is gyorsan kellett mozgósítania az egységeket és újabbak ledobása és bevetése újabb időbe telik, ami alatt a célpontok megmenekülhetnek.

A felszíni egységek csődöt mondtak, a hajó könnyűszerrel elhagyta a város légtérét és az ég felé süvített.

Az első rakétacsokrok beérték a hajót, pontosabban éppen a közepükbe szállt. A pilóták tisztában voltak azzal, hogy a Dramiel elképesztő sebességét nem érik utol a töltetek, ezért tettek így.

A Dramiel teste tűzgolyóvá változott a beterítő robbanásoktól és egy pillanatra lelassult. Mi több, megállt a levegőben.

– Minden drónt kifelé – üvöltötte Ruffy. – Kiex, első célpont a bal szélső a kötelékben! Sloni, nyomd le és menjünk vissza a házak közé!

– De ott...

– Igen, ott vannak a tankok, de nem minden utcán. Itt nem tudjuk lerázni ezeket. Ezek jobb típusúak, mint az előző bolygón voltak.

– És utána mit teszünk? – Üvöltötte Kiex.

– Utána nem tudom, mi a francot teszünk. – Kiabált vissza a lány. – Gyerünk, Sloni, lefelé, Kiex, tűz!

A Dramiel sebesen megpördült, a vadászok elhúztak felette. Kiex kiszámította a gépek röppályáját, és az ágyúkkal úgy lőtt, hogy a bal szélső pontosan belerepüljön.

A lövedékek letépték a gép pajzsait, de még harc képes volt. A további sorozatok mellé mentek, a repülő a messzeségbe szálltak és készültek a következő rárepülésre.

Slon lenyomta a hajó orrát, vissza arra, ahonnan épphogy sikerült megszökniük. Újra kirajzolódtak az utcák adatai, hol, milyen sebességgel lehet berepülni. Amint elhagyták a felső szinteket, úgy a kétszázadik emelet magasságában, máris jött szemből is az áldás, egyelőre még ártalmatlanul...

Slon már lelassított utazósebességre, máskülönben belecsapódnak egy toronyházba. Ám emiatt pedig könnyű célponttá váltak.

A vadászok elsüvítették felettük és egy nagy adag rakétát lőttek ki. A lelassult hajót beérték, Slon pedig csak erre várt és az utolsó pillanatban lejjebb süllyedt pár emeletnyit.

A rakéták a felső szintekbe vágódtak, emberek zuhantak ki a szétégett, szétcsavarodott épületvázzal, törmelékkel együtt. Hiába a tilalom és a riadó, sehol senki nem volt biztonságban.

Slon hirtelen felemelkedett, Kiex pedig rászórta a lövedékeket a már sérült hajóra. Lerobbant a jobb oldali, furán ívelt szárny, a hajó lepördült a kötelék pályájáról és zuhanni kezdett. A maradék öt megemelkedett és távolra szálltak, hogy megkezdjék az újabb rárepülést.

Ekkor vágódott be Udari a csatába és míg ő maga kezelésbe vette a vadászokat, addig két társa pedig Ruffyékat.

– Kiütöttek. – Visította a lány.

Mintha a Concord egy pillanatra melléjük állna a harcban, a vadászok nem foglalkoztak a körülöttük tomboló Daredevil-lel, egyenesen a Kitsune felé szálltak. A benti legénység a cikázó Dramiel bénításával volt elfoglalva, ezért az első rakétasorozat letépte a pajzsokat és a páncélzat jelentős részét.

A Kitsune felhagyott a Dramiel bénításával, és inkább a számára közvetlenül veszélyes légköri vadászokra koncentrálna bénító erejét. Ám ezzel óriási hibát követett el.

A Dramiek ugyanis kilőtt a toronyházak közül, a magasba, és a Kitsune mellé szökkent. Pár jól irányzott sorozat után a hajó felrobbant, darabjai lángolva zuhantak az alant elterülő utcákra.

Udari és társa – a Sentinel-ben – maradt már csak.

Hirtelen senki nem tudta, mit kellene tennie. A Sentinel pilóta teketóriázott, akárcsak Udari és Rufy. Ha a légköri vadászoknak esnek neki, akkor egymástól lesznek védtelenek és a gyorsabb nyer. Ha azonban egymást lövik, a vadászok végeznek velük előbb vagy utóbb.

Ebben a kérdésben a választ maguk a vadászok adták meg: a Sentinel-t támadták.

A hajó elfordult és a külső, nyílt térség felé repült, hogy kitérő manővereket tudjon tenni. A rakéták beérték, felrobbantak a testén, a hajó pedig lefelé döntött orral zuhanórepülésbe kezdett.

Rufyék kapva kaptak az alkalmon és követték a hajót. Szórták a lövedékeket, ahogy tudták. Mögéjük pedig besorozott a Daredevil és ők is tüzet nyitottak.

– Slon, vissza be a házak közé! Maradj a magasban!

A lány lelassított, majd elfordult és Udariék orra előtt bezáguldott a fekete toronyházrengetegbe. A Daredevil megfordult és követte őket, míg a Sentinel pedig megpróbálta lerázni a vadászokat.

A Dramiel a kétszázadik, felső emeletekig emelkedett és kirobbantva az oldalsó üvegfalakat száguldott beljebb.

Udariék azonban már egyszer tanúbizonyságot tettek arról, hogy nagyon gyorsak: nem maradtak le Rufyék mögött. Egyre csak lóttek.

Kiex egy kicsit hatékonyabbnak bizonyult, mint Rufy egymagában a tűzvezérléssel és parancsnoksággal, bár még jócskán lemaradt Mei mögött. Sokszor találta telibe a Daredevil-t, aminek tüzeire ugyanolyan precizitással találta el őket.

A várostömb közepén járhattak, a talajról kósza rakéták, és lövedékek szökkentek feléjük, leginkább a Dramiel felé.

A két hajó pajzsai egyforma mértékben semmisültek meg.

A Sentinel közben a végét járta, nem tudta lerázni a gyors vadászokat és a tenger fölé érve felrobbant. A lángoló roncsok hatalmas vízoszlopot emeltek a magasba a becsapódás helyén, a mentőkapszula pedig enyhe dőlésszöggel emelkedett a magasba, éppen egy híd felé...

...ahol jött egy menetrend szerinti vonat és elütötte. A legénység meghalt, a vonat eleje lerobbant. Szerencsére a kijárási tilalom miatt csak vakmerők és kíváncsiak szálltak be, ezek azonban a remek harcok felvételeinek készítése közben mind életüket veszítették, ahogy a vonat lezuhant a megvezető sínekről, bele a tengerbe...

Eközben Rufyék már olyannyira lelassítottak, hogy szinte a falakra kúsztak fel, hogy onnan lőhessenek ki újra. Repülésük vonalában a felső emeletek oldalfalai megolvadtak, berobbantak. A Daredevil egy kicsit magasabban szállva követte őket. Szerencséje volt, mert a talajról érkező töltetek mind Rufyékot akarták kivégezni.

És ekkor megtörtént a baj: két rakéta – amiket a talajról lóttek ki – találta telibe a hajót. A Dramiel testéről kékes tűzpamacok csaptak ki. Slon befordult egy sarkon, a Daredevil pedig mintha csak erre várt volna, rákapcsolt, és sorozva belecsapódott a hajóba...

A Dramiel-nek már alig volt valami pajzsa, a Daredevil még sokkal többel rendelkezett.

Rufyék a becsapódástól egy falnak csattantak. Betörve a külső burkot lelassultak, majd be is akadtak egy vaskos elembe.

– Vigyél ki innen! – kiabálta Rufy.

– Nem megy – kiabálta Slon. – Beragadtunk abba az elembe.

– Kiex, lődd szét!

A hajó ágyúí ráfordultak a vaskos, megcsavarodott építőelemre és sorozni kezdték.

Néhány másodperc múlva a romboló energia és a hajtóművek tolóerejének köszönhetően az elem csikorogva engedte ki a hajót.

Slon eltávolodott a falaktól.

– Hol vannak? – Üvöltötte Rufy.

– Nem tu... – próbálta mondani Kiex, ám ekkor a mozdulatlan hajót két újabb, talajról kilőtt rakéta találta telibe. Megingott.

Egy sarok mögül kirepülve, lődözve újra előbukkant a Daredevil és belecsapódott a Dramielbe.

A hatalmas sebességnek köszönhetően a hajó elszállt az előbbi épület mellett és pörögve

csapódott be egy másikba. Áttörte a külső falakat, beszakadt a tető alatti három emelet belsejébe és egyre csak csúszott beljebb szétzúzva minden útjába akadó merevítőelemet.

Rufyék üvöltöttek odabent: a Dramiel pedig teljesen beszorult...

Rufy kifelé meredt a kilátón, látta a menekülő embereket, akik biztonságban érezték magukat itt, nem számítva arra hogy a két utolsó versenyző egyike hajóstul szakad be az életükbe.

Rufy üvöltve küldte a parancsot Slonnak, hogy hogyan vigye ki a hajót, de a lány Kiexszel együtt egyszerre kiabált a fülébe: – Rufy! Kifelé!

– Neeem, Sloni, vigyél ki minket, Kiex, tárazz újra!

– Rufy! – kiabálta Kiex. – Vége van. Nem tudunk kijönni. Gyere mielőtt betáraz a Daredevil.

– Neeem, vááá!

Kiex lefogta a lányt, Slon pedig kikapcsolta az öveit és erőszakosan ráncigálták ki a székből.

Rufy kapálózott. Dühödten csapkodott karjaival, sikerült arcon találnia Kiexet, aki még jobban bedühödött. Egy régen tanult fogást most tudott használni a lányon és lefogta, majd máris húzta maga után a megnyíló rámpa felé.

Slon közben ezt kinyitotta. És nem vette észre a kristályt rejtő táskát a földön...

Kiex kifelé cipelte a sikoltozó, kapálózó, dühödten fújtató Rufyt.

– Neeem, neeem, a hajóm, neeem, Sloni, kifelé, neeem, vááá.

Rufy még mindig ficánkolt, Kiex pedig egy megcsavarodott fémoszlopnak lökte és az arcába üvöltött. – Rufy! Vége van. Menekülnünk kell!

Beletelt néhány másodpercebe, míg Rufy dühödten fújtatva felfogta a tényeket.

– Gyerünk! – szólt rájuk Slon. – Mindjárt itt vannak.

Kiex maga után ráncigálta Rufyt, de már nem kellett cipelni, csak kezénél fogva húzni. Rufy dühe elszállt, helyette gyengeség uralkodott el tagjain. Majdnem összeesett, de Kiexék egyre csak üvöltöttek, hogy gyerünk, tovább!

Fogalmuk sem volt, hogyan tudnának kijutni az épületből, mielőtt a Daredevil megtalálja a tüzelési szöveget és kivégzi a hajót.

Egy központi lépcsőház ajtajához értek. A becsúszott hajó részben lerombolta az emeleteket, minden belső fal, plafon, padló átszakadt, a sérült belső energiahálózat fröcskölt, vagy pattogva szikrázott. Szétroncsolódott hullák borították a padlót, akik nem számítottak arra, hogy egy Dramiel fog a pofájukba csapódni. A hajó szétnyomta, feltrancsírozta őket.

Slon rohant előre, mivel Kiexnek Rufyt kellett maga után ráncigálnia. Kinyitotta az ajtót és az omladozó lépcsőházba léptek.

Rufy hirtelen kiszabadult Kiex markából és visszanézett hajójára. Ami emlékeztette arra, hogy min ment keresztül, hiszen egy bocsánatkérő ajándék volt ez, arra is, hogy kiktől kapta, akiből csak az egyik van már csak vele...

Kiex kinyúlt és berántotta a lányt a lépcsőházba.

– Felfelé! – kiabálta Slon. – Láttam kocsikat a tetőt. Azzal meg tudunk lépni – zihálta. Arca kétségbeesett volt már, hiszen hajó nélkül nagyobb esély kínálkozott az elfogásukra és Slon azt semmiképp nem akarta, hogy börtönbe kerüljön. Pisztolyát már készenlétbe helyezte az oldalán, hogy ha baj van, inkább agyonlövi magát.

Rohantak, felfelé. Rufy még önkívületi állapotban szédelgett, sokszor majdnem visszagurult.

Mikor pedig a saját hajójának robbanása megrázta az épületet, lecövekelt.

A Dramiel, álmai hajója, amit a barátaitól kapott, megsemmisült...

Ezt követően pedig a lépcsőház is omlani kezdett a robbanás okozta nyomástól...

SCOPE: FREGATTVERSENY KÖZVETÍTÉS

Rolke sápadt arccal bámult a kamerába. Nehezőre esett elhinni, hogy kedveltjei kiestek, mi több, néhányan szörnyű véget értek.

Már egy perce tátotta a száját, az élő adás pedig már ment. Csak pislogott, hosszasan, mint aki megtébolyult.

A körülötte álló, szintén szájukat tátó emberek – akik egyértelmű CESZ szimpatizánsok

voltak – ugyanúgy ledöbbenve álltak.

Rolke észbe kapott, amint az egyik – ezúttal emberi – operatőr a szemeivel véve az adást hozzá lépett és a vállára tette a kezét.

– *Rolke!* – mondta finoman.

A nő összerezsent. – *Ó! Igen. Ó! El... elnézést. Itt Rolke Tuila a... Ó hogy baszná meg.*

Megrázta a fejét és nem bírta folytatni a közvetítést.

A Scope képernyőjén két perc technikai hiba felirat jelent meg, majd mikor újra bejött az adás, Rolke már összeszedettebben nézett a kamerába.

– *Nos tehát, elnézést a nézőktől. Fú! Nos, itt Rolke Tuila. Az ötödik hivatalos Fregattverseny véget ért, a győztes Udari Pow. A kapitány remek manőverekkel és harci kiállással vitte végig a versenyt, utolsó ellenfele Rufy Der hajója percekkel ezelőtt semmisült meg. Bár a második kristályt még mindig nem szerezték meg, ez már teljesen értelmetlen, hiszen már nincs senki, aki megelőzné Udarit. Ezúton gratulálunk a győztesnek, az első helyezés díja átutalva, valamint az állomás is nemsokára át lesz adva az új tulajdonosnak. A régióban elszabadult harcok csökkenni kezdtek, de a versenyzőnek még ki is kell jutnia. Ebben a szervezőbizottság a segítségére siet hamarosan és megmenekíti a még mindig vadászó Concord-tól.* – Rolke ezúttal egy hatalmasat sóhajtott és valószínűleg az operatőr azt mondta, ne tovább, mégis folytatta az adást olyan hírekkel, amikről úgy gondolta, sokan kíváncsiak rá.

– *És most a CESZ tagjairól egy összefoglaló. Sajnos nem mindegyikük élte túl a verseny megpróbáltatásait. Fey Xalken, és Forg Gweykon életét veszttette a Q-5211-es óriáskomplexumban. Mei Gron-t elfogták, jelenleg átszállítás alatt van. Már többen keresték a nőt, de a Concord speciális lopakodó hajójában tartják jelenleg is fogva. Egyesek azt sem tartják kizártnak, hogy a hajó már kijutott a régióból, de senki nem tud ezekről pontos adatokat. Zeol Loak, Kiex Pergon kapitány navigátora jelenleg még szökésben a komplexumban. Vagyis... Nem, most kaptam a hírt, őt is elfogták. Továbbra is szökésben van Rufy Der és Kiex Pergon, valamint Slon Yben. Igyekeznek kijutni a kolóniáról, melyben nagymértékű segítségre számíthatnak. Am a Concord továbbra is el akarja fogni őket, különösen Rufy Dert. Ez sokakat meglepett, hiszen a verseny véget ért már, további pusztítások nem várhatóak. Nos, ennyi.* – Sóhajtott a nő fájdalmasan. – *Köszönjük a figyelmet. Rolke Tuilat hallották a Scope csatornától. Vizontlításra...*

Rolke leroskadt egy székre és kezébe temette arcát. A körülötte álló emberek halkán mormogtak magukban, a csalódottság eluralkodott érzelmeiken. Szurkoltak Rufynak, hogy nyerjen, ehelyett nemcsak, hogy elbukott, de mellette más tagok is életüket veszttették, vagy fogságba kerültek. És még Rufyék sorsa sem biztos. Még meg kell menekülniük a kolóniáról.

Rolke összeszedte magát és kockáztatva állását rendkívüli adásba kezdett.

– *Itt ismét Rolke Tuila.* – Sóhajtott egy nagyot. – *Bár a verseny véget ért, élőben kapcsoljuk robotjainkat, amiket sikerült a kolónián aktiválnunk. Rögtön kapjuk a képeket, igen... igen, most. Ó! Nos, mint láthatják, a kolónián statáriális állapotok uralkodnak. Annyi bizonyos, hogy kijárási tilalom lépett érvénybe, mely még mindig tart. Jelenleg nem tudjuk, hogy vannak a CESZ életben maradt tagjai, de annyit biztosan látunk, hogy a Concord körbevette azt az épületet, ahol Rufy Der hajója megsemmisült. Igen, ahogy látom, már kopterekkel is körbeveszik.* – Rolke megremegett. Fanatikus módon szurkolt nekik. – *Azt hiszem, nekik is hama... Nem! Ez nem lehet igaz* – Rolke arcára sugárzó öröm ült ki. – *Kedves nézőink, örömmel jelenthetem, hogy Rufy Derék még életben vannak és éppen elloptak az épület tetejéről egy járművet, ezzel menekülnek. Mi több – a kép váltott, most a Concord tankokat mutatta – a városban tevékenykedő mozgalom most... hát ezt nem hiszem el – áradozott –, megtámadta a Concord-ot. Azt hiszem, a verseny fináléja még tartogat némi meglepetést. Maradjanak velünk. Új robotokat aktiválunk, igyekszünk követni a rendkívüli eseményeket...*

Slon az épület tetején lévő parkolóból elkötött egy járművet. A négy személyes, áramvonalas, élénkvrösre festett, fehér emblémákkal ellátott kis kocs kiengedte navigáló szárnyait, lebegtető egységei megemelték, majd a hátsó hajtómű felizzott, a peremhez repültek, és a mélybe zuhantak. Kihasználták, hogy a Concord épp nem tüzelt rájuk és a talajon egy fegyveres csoport vette fel

velük a küzdelmet, pontosabban elterelte a figyelmüket.

Az úttest világitó megvezető fényeit követve a kietlen utcákon az úrkikötő felé repesztettek.

– Miért oda? – kérdezte Kiex.

– Valahogy meg kell lépnünk, nem? – válaszolt flegmán Slon. – Ellopunk egy hajót.

– De a vadászok lesznek.

Slon mérgesen fordult hátra. – Van talán jobb ötleted?

Kiex szúrósan nézett rá, de a lánynak igaza volt. Valóban nincs jobb ötlete.

Rufy a jobb első ülésen kapkodta a levegőt. Agyát megostromolta újra és újra az elmúlt percekben ért ingersorozat. Meit elkapták. Fey meghalt. Forg meghalt. Ráadásul ő maga ölte meg és ez csak most jutott el tudatáig. Elvesztették a versenyt. És a Dramiel-t is.

Rufynak szinte a nyála folyt. Slon vállon ütötte. – Hé, Rufy, szedd össze magad!

A lány nem válaszolt. Elfogta a hányinger az idegességtől. A felelősségérzet egyre nagyobb lett benne. A tetteinek következménye pedig mint egy feje fölött kötött guillotine, lezúdulásra készen állt.

Slon elhagyta a tömböt és a felszínen lévő útszakaszon beszáguldott a komplexum belsejének irányába.

Hamar rátapadt két autó, de amint melléje értek, egy férfi nyitotta ki a tetőt a sebes száguldásban és integetett.

Slon látta, hogy nem akarják bántani őket, ezért mutogatott a kommunikációs berendezésre.

Az iménti férfi térbeli feje jelent meg. – Rufy Der, Kiex Pergon, Slon Yben, igaz?

– Ja – vetette oda Slon. – Mind a három szerencsétlen itt van.

– Nemrég hallottuk Rolke Tuila beszámolóját önökről. Segítünk eljutni az úrkikötőig.

– Mi a helyzet ott?

– A Concord lezárta, de a városi bandák és mozgalmak mind önök mellé álltak. Igyekeznek áttörni a védelmet, hogy megléphessenek.

– De a Concord ezért magukat is megbünteti.

– Csak akkor, ha ott a helyszínen el tudnak kapni. Ha maguk meglépnek, ők is eltűnnek és nem lesz bajunk.

– Hát jó – mondta Slon. Kiexre és Rufyra nézett és az időleges parancsnokságot most neki kellett átvennie, mert a két kapitány gyakorlatilag megtébolyult.

Lekapcsolta az adást és a két másik autó eljük röppent, majd a sztrádára kisuhanva még jobban rákapcsoltak és néhány száz kilométeres sebességgel közeledtek az úrkikötő felé.

Kitekintve láthatták a háromszög csúcsain lévő tömbök tornyait. Helyenként még mindig tódult a füst az ég felé, hajlongott az enyhe szélben, tanúskodva arról, hogy életük és esélyeik véget értek.

A sztráda a magasba emelkedett, majd enyhe íveket írt le. A kocsiknak lassítaniuk sem kellett kanyarodás közben az úttest parabolikus kiképzésének köszönhetően.

Feltűntek az úrkikötő irányítótornyai és a felette cikázó, őrző kopterek. Majd egy emelkedőt követően feltárult a csillogó felületű, nyílt terep is, ahol a helyből fel-, és leszálló gépek le tudták tenni soktonnás testüket. Egy kifutópálya is akadt, de ezt már csak biztonsági okokból használták, mikor valami meghajtó bedöglött és siklórepüléssel kellett letenni a járműveket.

Az úrkikötő területe meghaladta a jó ötven négyzetkilométert, ezáltal az óriáskomplexum negyedik legnagyobb létesítményévé vált. Még innen is láthatták a parkoló hajók sokaságát, amik a repülési tilalom miatt a földre kényszerültek, míg a Concord elvégzi a dolgát.

Már csak kilométerekre jártak az úrkikötőtől, az út leágazott és egy szerpentinben leszáguldva újra a talajon találták magukat.

Slon nem értette, hogy eddig miért nem látta, de most a talajról még jobban ki tudták venni a robbanások által ég felé lött alkatrészelemeket, épületdarabokat.

– Mi történik ott bent? – kérdezte Slon a férfitől.

– A támadás második hulláma, amivel a mozgalom és a bandák vissza akarják venni az úrkikötőt.

– De miért teszik ezt?

– Magukért teszik – mosolygott barátian a férfi.

Slon megilletődött egy pillanatra. Ekkor értette meg, hogy ezt mind Rolkenak köszönhetik. Ő magasztalta őket az egekig. Ő csinált belőlük hőst. Különösen a CESZ tagjaiból. És már ő maga is részese ennek. Nem csoda hát, hogy a helyiek kész örömmel vetik bele magukat a harcba a gyűlölt szervezet ellen, az pedig csak dobott a moráljukon, hogy ha ők maguk eltűnnek, vagy netalán meghalnak, a Concord eltűnik, nekik meg semmiféle következménnyel nem kell számolniuk.

– Hát jó – mondta Slon. – Akkor sebesen berobogunk és gyorsan elkapunk valami siklót. Vannak ismerősei? Akik a támadást koncentrálni tudják, míg mi felszállunk?

– Vannak, persze. Most is bent harcolnak. Akkor szólok nekik, hogy a sztráda behajtójánál tisztítsák meg a terepet és készítsenek elő egy siklót, ha tudnak. Rendben?

– Mi az hogy? Még jó, hogy rendben. – mondta a lány és magában megjegyezte, hogy ennél nagyobb segítséget sosem fogunk kapni.

A csatazaj már egyre közelebről hallatszott. Az égen egyre több kopter jelent meg, melyek között már nemcsak rendőrségiakat láttak. Az égen cikáztak a rakéták, lézersugarak. Plazmaüstökösök loccsantottak szét néhány járművet, vagy épp a messzeségbe szálltak valami célpont után.

A sztráda feletti kijelzők egyértelműen figyelmeztették őket arra, hogy „Ön az űrkikötő területére érkezett, maximális emelkedés tíz méter.”

Az út vége egy hatalmas, kétszintes parkoló mellett vitt el, végét egy erőterkerítés zárta, mely ki volt kapcsolva.

Slon már látta, hogy néhány lángoló jármű állja útjukat a túloldalán, de hogy ezek kiké voltak, már nem tudta.

Rufy és Kiex meg sem szólaltak, csak némán készenlétbe helyezték fegyvereiket. Tudták, hogy harc nélkül nem fognak meglépni innen. Még egy utolsó, mielőtt végleg befellegzett nekik...

Slon elérte a kikapcsolt kerítést és beviharzott az űrkikötő területére. A hatalmas, sík terepen már több ide-oda mozgó, lövöldöző tankot látott, közöttük kis robogók, egyéb járművek suhantak. Időnként egy robbanás jobbról, sístergés, csattanás, újabb robbanás ütötte meg fülét.

Egy kopter suhant el felettük, láthatóan baráti, hiszen egy rendőrségi üldözötte és éppen lenyeste a stabilizáló szárnyakat. A menekülő gép himbálózni kezdett, közben megállíthatatlanul zuhant.

A Concord gép nem foglalkozott vele tovább, máris fordult egy másik irányba. Legalábbis így tervezte, mert hirtelen sívítva pördült meg és zuhanórepülésben közeledett Slonék felé.

A lány üvöltött, ahogy a járművel teljes sebességre kapcsol és igyekezett kikerülni a becsapódások okozta lökeshullámok rádiuszaból. Ám két társa megállt, ketten felemelkedtek a nyitott kocsiban és két irányítható rakétavetőt a vállukhoz véve rálöttek a gépre.

A Concord pilóta nem tudott újabb sorozatot küldeni Slonék felé, mert mindkét rakéta telibe találta az oldalát. Bár szerencséje volt, hiszen nem gépek ellen tervezett kaliberrel lőttek rá, csak személyelhárítóval, mégis keletkezett benne annyi kár, hogy le kellett szállnia.

Közben Slon megfordult. Már két nagyméretű komp mellett száguldott el, melyek ajtajában kis rendőrségi csapatok örködtek és tüzet nyitottak rájuk. Slon hálát adott a kis gépet tervezőknek, nemcsak, hogy sebesen száguldott, de még pajzsgenerátorral is rendelkezett. A lány már bekapcsolta ezt, így a kézfegyverekből kilőtt sugarak ártalmatlanul enyésztek el rajta.

A messzeségbe suhanva, távol minden egy helyre gyűlt járműtől a lány lelassított, megfordult, majd újra rákapcsolt, hogy a heves tűzharcokat kikerülve eljusson valamihez, amit nem őriznek és persze képes repülni.

Közeledett újra a két nagy komp felé, melyek mellől máris érkeztek a lövések. A lány kénytelen volt erre menni, mert ha balról kerüli meg a csatateret, akkor tankokkal kell szembenéznie és azt nem igazán akarta.

A lövések ártalmatlanul enyésztek el a kis gép pajzsain. Slon pedig arra repült vissza, ahonnan bejöttek, csak a kimenekülés helyett egy nagy ívű fordulót megtéve és a kompok között elszállva a kisebb járművek felé vette az útját.

A kompok oldalából tüzet nyitó rendőröknek most pozíciót kellett váltaniuk, hogy megint

lőhessenek a gépre, bár fogalmuk sem volt, hogy a főcélpontok utaznak benne. Azt hitték, csak a támadó bandák és a mozgalom újabb egységei.

Slon most két teherkomp között repült el, ormótlan törzsük mellett eltörpült a kis gép. A lány még mindig nem látott a közelükben egy alkalmas járművet sem. Ezek a nagy dögök nem jók, mert lassan emelkednek, és ez idő alatt szét lehet tépni őket.

Egy kopter szúrta ki magának őket, majd egyre szórva a lézersugarakat próbálta eltalálni a gépet. Kísérlete nem volt hiába...

A jobb szárnyat ért találat ellen nem védett a pajzs, leszakadt. Slon a fogát összeszorítva fordította el a gépet, hogy ne ütközzenek bele egy másik nagy teherkompba. Nem maradt más választása, még jobban belenyomta a gép orrát a talajba, inkább gyalulódjon szét, de legalább álljanak meg.

Művelete sikerrel járt. A belső biztonsági berendezések megfogták testüket, a kocsi pedig vaskos szikraesőt húzva maga után megállt.

– Jól vagytok?

– I... igen – nyögte Rufy, mert a védelem ellenére is beverte a fejét. Kissé szédelgett, de különösebb baja nem volt.

– Jól vagyok – mondta Kiex fáradtan. Mintha mindegy lenne neki, mi történik vele.

Slonnak most nem volt ideje helyre rázni kettejüket. Kikapcsolta a felső védőelemet és kiugrott. Körülnézett.

A csata egyre jobban eldurvult. Az őket védő városi erők már egyre több járművel nyomultak be az úrkikötő területére, a Concord pedig szintén csak küldte le a felszíni egységeit. Kompok lángoltak továbbra is, ahogy zuhantak. Mellettük tovább zuhantak lefelé az orbitális harcok árulkodó jelei, a hajóroncsok.

A várostömböket elnézve a tüzeket már eloltották, már nem szálltak vaskos füstoszlopok az ég felé.

Slon futásnak eredt, Rufy kissé szédelegve követte, melynek láttán Kiex elkapta a csuklóját és így futottak tovább a közelben parkoló siklók felé.

Melljük suhant a helyi erők kocsija, az a férfi, aki bekísérte őket ide.

– Slon Yben! Szálljanak be! Nemso...

Nem tudta folytatni, ugyanis egy rakéta találta telibe az autót. A férfi szétégett arcának emléke beleégett a lány memóriájába.

A lökéshullám őket sem kímélte. Elrepültek, majd a hátukra zuhantak.

Slon tápázkodott fel először. Rufyhoz rohant, aki szintén felállt, majd Kiexhez, aki mintha egy kicsit többet kapott volna. Talpra állás után megint összecsuklott. Slon felsegítette. És rohantak tovább...

A Concord erők szinte patthelyzetben folytatták a harcot.

Kopterek cikáztak át az égen, egymást üldözve, a tankok egyre csak küldték áldásukat a betóduló járművek irányába.

Slonék útját egy besuhanó rendőrségi jármű keresztezte, melyből támadási szándékkal emelkedtek fel a bent utazók, de ezt is szétnyeste egy lézersorozat.

A tüzelő kopter tovasuhant.

Slonék elfutottak a szétolvadt jármű mellett. Talán kétszáz méter lehet hátra a legközelebbi siklóig? Vagy több? A nap a szemükbe süttött, úgy éreztetve, mintha a hajó távolodna tőlük. A felforrósodott talajról felszálló meleg levegő meglebegtette a hajók sziluettjét.

A csatazajba egy félreismerhetetlen hang vegyült: egy úrhajó hajtóműve...

Slonék lemerevedtek, mikor egy sorozatot kiküldve Udari Pow Daredevil-je szállt el felettük, majd egy kis kört megtéve rájuk fordította az ágyúkat és közelebb repült, hogy közvetlen közlőről végezze ki őket...

Ám újabb meglepetés történt. Ugyanis maga Udari jelent meg a hajó lenyíló rámpájában és kezével sürgetve őket megpróbálta túlüvölteni a hangzavart: – Siessetek! Befelé!

A Meit szállító hajó kijutott a régióból és megkezdte útját High Sec rendszerek felé, oda, ahol

hemzsegték a Concord börtönök, ahol a flották könnyebben megakadályozhatták féltve őrzött foglyaikat a szabadulásban.

Meit kegyetlenül helybenhagyták. Arca már több helyen felpuffadt, szájából dőlt a vér. Hátrabilincsel karjai miatt még vergődni sem tudott, védekezni meg végképp nem.

Már pár perce abba hagyták az ütlegetését. A Concord tisztek sok megölt kollégájukért most némi elégtételt vettek a nőn. A több éves ámokfutását – hárman legalábbis – már megtorolták. De a többi tucatnyi még várt türelmesen.

A szállítóhajó megérkezett a börtönbolygó fölé. Erről Mei csak akkor tudott, mikor bejöttek érte, és eloldozták a faltól, de bilincseit még nem vették le. Mivel az ütlegetésnek köszönhetően energiája nem sok maradt, így elég kegyetlen módon, de kicipelték.

A hajó leszállt a telep úrkikötőjében, nem sokkal ezután nagy adag vulkáni törmelék terítette be, mely most még mindig pergett le a fémvázról.

Mei körülnézett duzzadt szemeivel. Az arcába sújtó öklök megsértették szemeinek elektronikáját is, de szerencsére be volt építve ilyen esetekre egy önjavító egység. Át fogja programozni a mikro áramköröket, elzárja a hajszáleréket mögötte. Ez nem tartott sokáig, talán csak egy-két napig, de ez idő alatt mindig úgy érezte, hogy a szemei meggyulladnak, ezt pokoli fejfájás is követte.

Az úrkikötő csupasz felszínének szélén, a földből kiemelkedett egy lift. Hárman álltak bent, vaskos, súlyos láncokat cipelve.

A Meit kísérő örök átadták őt a három újnak, akik azzal kezdték, hogy a védtelen nő hasába kegyetlen vigyor közepette elektromos sokkolókat nyomtak. Mei felüvöltött és összecsuclott. Rugdosni kezdték.

Kis idő múlva újabb bilincseket raktak rá, már a bokájára is került, a nyakára is. Minden lépte csörgött, a láncok súlyát is nehéznek érezte már.

Betaszigálták a liftbe.

A mélybe süllyedt. Jó ötven emelet lehetett.

A sötét folyosókon áttaszigálták, menet közben kapott pár nyakast, belerúgtak a hátába is.

Mikor kiértek a cellablokkokhoz, megnyitották előtte az egyiket. Többnyire hűvös szokott lenni ezeken a helyeken, de itt a levegő enyhén fojtogató, és forró volt.

A nőről levették a bilincseket. Már nem tudott tenni semmit fogva tartói ellen, semmi ereje nem maradt.

Az egyik férfi megfogta a haját, hátrahúzta és perverz örömmel arcán sziszegte a nő fülébe.

– Már régóta vadásztunk rád. Örömmel nézzük majd a szenvedésed, mert innen soha többé nem kerülsz már ki.

Ezzel a férfi egy erőteljeset taszított rajta.

Mei nem tudta kitámasztani magát, arccal hullott a padlóra. Újabb fájdalom száguldott át rajta.

Bevágta a cellaajtót mögötte.

Mei pedig már nem bírt felállni sem, csak összekuporodott. Egyetlen meglepetés érte már csak, melyet nem tudott, hogyan történhetett, és nemrég még örült volna neki, de most csak tovább mélyítette fájdalmát.

Ugyanis a mélyről jövő, intenzív érzések az elzárt csatornákat felszakították, és kitört belőle a zokogás az évek óta nem látott, fájdalmas könnyekkel együtt...

Rufyék földbe gyökerezett lábbal álltak a csatatéren. Alig hallották Udari hangját, inkább csak szájról olvastak és agyuk hangot társított hozzá.

Slon tett egy bizonytalan lépést a hajó felé. Nem hitte el, hogy a férfi segíteni akar.

Rufy és Kiex azonban ráemelték a fegyvert, egyértelműen le akarták lőni a kapitányt.

Slon ezt időben észrevette és nyomban rájött, hogy ha a két kapitány valóban lő, akkor Udari a hajó ágyúival lő vissza. Nem véletlenül irányította feléjük, mintha számított volna erre a reakcióra.

Slon lecsapta Rufy és Kiex fegyvereit. – Ne legyetek hülyék! – kiabálta. – Ha meg akarna

ölni, már megtehetette volna.

Ez valóban igaz volt, mikor elszállt felettük, akkor megsorozhatta volna őket, de nem tette.

A navigátorlány látta, hogy Rufy és Kiex leeresztik a fegyvereket, bár még mindig gyanakodva nézték a férfit. A lány megindult előre.

A hajtóművek dörgése szinte duruzsolássá halkult, ahogy a hajó csak a lebegtetőkkel tartotta magát a talaj felett.

Udari egyből a kezét nyújtotta a lánynak. Mi több, magabiztosan mosolygott. Az Amarr férfi mélyen ülő szemei elképesztő intelligenciáról, vonásai kemény életútról árulkodtak, néhány apró sebhely is elcsúfította az arcát, de ez inkább csak – legalábbis Slon szemében – dobott rajta. A férfi sötétzöld páncéldzsekit viselt, kopasz fején villogó fejpántot, amit bármikor lehúzhat a szemére, mint harci segédeszközt. Fekete nadrágján néhány varrat enyhén irizált, ami azt jelentette, hogy ruhája képes harcban védőelemeket növeszteni. Súlyos bakancsa még a csatazajban is döngött, ahogy kitámasztotta magát és Slon kezéért nyúlt.

Slon kinyújtotta saját karját és ledöbbenve hagyta, hogy a férfi felrántsa a rámpára. A lány most először látta a férfit, és ereje, biztonság érzést adó közelsége eloszlatta fejében az ellenség gondolatát.

Rufy és Kiex is a rámpához vonszolták magukat, majd Udari segített nekik is fellépni, de kezükből nem eresztették a fegyvert. Nem irányították a férfit, csak készenlétben tartották.

– Remélem nem gondoljátok, hogy meg akarlak ölni titeket – mosolygott a férfi. Majd egy kommunikátor egységet aktivált a rámpa tetejénél, a hajó falában. – Nassy, mehetünk.

A Daredevil csukta a rámpát, majd ezzel együtt dörgő hanggal emelkedni kezdett.

A hajó a magasban elrepült a talajon harcoló egységek felett.

Mikor a lázadó bandák és mozgalmak látták, hogy a védőszárnyuk alá vett emberek elszelelnek, visszavonulót adtak parancsba és minden földi és légi jármű elhagyta az űrkikötő területét.

A Daredevil sebesen emelkedett, még vadászok is rájuk akartak tapadni, de olyan gyorsan menekültek, hogy ez esélytelenné vált.

A Concord felszíni csapatai – ellenfél hiányában – visszavonultak kompjaikba, majd megkezdték a bolygó elhagyását. Néhány kisebb egységet hagytak hátra, hogy a jelentéseket elkészítsék a mai napi eseményekről, felmérjék a károkat, hogy ezek alapján a következő versenyre kellőképpen fel tudjanak majd készülni...

A Daredevil elhagyta a bolygó atmoszféráját és az orbitális pályáról egy ismeretlen koordinátára ugrott.

Rufy, Slon és Kiex még mindig szájukat tátva próbálták feldolgozni azt, hogy Udari megmentette őket.

– Na, szedjétek már össze magatokat! – mosolygott. – Gyertek inkább. Bemutatom a legénységemet.

Ezzel megnyitotta a kis hajóban a pilótafülkét. Mivel a hajó a biztonságos koordinátára érkezve nem mozdult semerre, a tüzér és a navigátor is mosolyogva fogadta őket.

– Ő itt Nassy Oler – mutatta be a férfi a navigátornőt. Nassy Amarr származású volt. Arcán pimasz vigyor terült el, de nem a lenéző típusú, hanem az, aki szinte cukkolja a szemben lévő, hogy mutassa meg, mit tud. Fekete, rövid hajába két oldal sávokat nyírtak, hogy a fejébe épített Implatokhoz könnyebben lehessen csatlakozni. A nő sötétvörös, térdéig érő kabátot hordott, alatta egy fekete mellényt és sötétkék nadrágot egy masszív bakancssal egyetemben. Zöld, élénk szemei természetesek voltak, karba tette kezeit és haloványan mosolygott rájuk.

– Ő pedig Leyx Cerar – mutatta be a tüzérszékből felálló, szintén Amarr férfit. Nagyon magas volt, több, mint két méter. Hosszú, hollófekete haja mint valami paróka, szinte a fejére lett téve. Nagy része belelógott arcába. Világosbarna kabátot viselt, benne páncélelemekkel, melyek még mindig be voltak kapcsolva. Emiatt úgy nézett ki, mintha éppen most tért volna vissza valami felszíni küldetésről. Nem is tévedtek sokat. Nadrágja hasonló színű volt, rajta néhány égett nyom és szakadás. Fekete lábbelijének talpa villogott, arról árulkodva, hogy van benne egy-két beépített

ketyere.

Slon látta, hogy biztonságban van tőlük. Rufy és Kiex pedig még mindig nem eresztették el a fegyvert.

Udariék magabiztosan vigyorogva nézték őket. Tudták, hogy előbb utóbb felengednek.

Slon kihúzta magát, majd karját megemelve tisztelgett.

Udari arcán örömteli vigyor terült el. Társaival együtt már alig várta, hogy ezt végre valaki megtegye. A protokoll szerint annak kell, akit kimentenek. Mikor Slon haptákba vágta magát, Udariék is szalutáltak.

Nem mozdultak meg. Udari Rufyt és Kiexek leste és tekintetével sürgette őket arra, hogy csatlakozzanak az alap tiszteletadáshoz.

Beletelt egy percbe, mire Rufy óvatosan a halántékához emelte kezét. Kiex először ledöbbsent, majd belátta, hogy még ha Udariék ellenségek is voltak, a tiszteletadás akkor is úgyszólván kötelező.

Udariék győztes vigyorral nézték őket, Rufyék pedig félénken, némi hála szerű fény is csillant Kiex és Slon szemében. Rufyban is, de ezt senki nem látta.

A lány persze jól látta rajtuk, hogy kifélék, mifélék. Eleinte veszélyes színek törtek ki testükből, de csak a készültség miatt. Most azonban, hogy látták, a vendégek elfogadják a helyzetet, megnyugodtak a kedélyeik.

Udari eresztette le először a kezét, majd elájuk lépett. Először Rufyhoz. – Rufy Der kapitány. Megtiszteltetés volt veled harcolni.

Slonék azt várták, hogy Rufy megint dadogni kezd. Ám ennek ellenére...

– Udari Pow kapitány! Veled is megtiszteltetés volt harcolni. Különösen, mikor elmenekültél előlem.

A Daredevil legénysége felkacagott. Tetszett nekik Rufy szemtelensége.

Udari ezután Kiexhez lépett. – Kiex Pergon kapitány, a CESZ hőse – kezet nyújtott a férfinék. Egymás szemébe néztek, mélyen. Kiex látta Udari arcán az elismerést, mely szerint CESZ szimpatizáns volt.

Kiex megköszönte a torkát. – Udari Pow! Örvendek. – Kissé feszülten nyelt egyet.

Az Amarr kapitány ezután Slon felé fordult. – Slon Yben, örvendek a találkozásnak. A mai és tegnapi manővereid elképesztőek voltak.

– Kö... köszönöm – Rufy helyett most Slon dadogott. – Izé, örvendek Udari Pow kapitány!

Megszorították egymás kezét.

Ezután egy újabb perc telt el feszült csendben. Kiex szedte össze magát, a szavakat kinkeservesen préselte ki a száján.

– Minek... köszönhetjük a... segítségeket?

Udari kérdően felvonta a szemöldökét. Azt hitte, ez teljesen egyértelmű, de ezek szerint mégsem volt az.

Kiex elé lépett és barátián megfogta a vállát, majd finoman meg is csapkodta. – Nem akartuk azt, hogy a Concord elfogjon titeket is. Többet értek ennél.

– De neked már megvan a sok pénzed és az állomásod.

– Az állomást csak holnap adják át. Most készítik elő, bontják le az időleges szekciókat. Amit majd kapok, az egy teljesen üres állomás.

– És mit akarsz tőlünk?

Udari megint felkacagott. – Azért, mert kimentettelek, mert nem azt érdemlitek, hogy a Concord puffantson le, még nem jelenti ezt, hogy valami mást is akarunk. Tisztellek benneteket, és mivel megvolt a lehetőségem a gyors berepülésre a kikötőbe, hát, ezt ki is használtam.

Kiex eleinte nagyokat pislogott. Lehunyta a szemét és bólintott. Ezután elfordult a férfitől és a padlóra roskadt. Hátát a falnak döntötte, belemarkolt hajába és nem bírta tovább: elvesztett társaiért kitört belőle a sírás...

Rufy a kapitány mellé ült és vállait vigasztalóan átkarolta. – Kiex! Hé. Nézd, én nem is sírok. Látod? – mondta bűgva, mint anya a gyermekének.

Slon Udarihoz fordult. Már eddig is ki kellett volna mondania, de ez csak most jutott el a

tudatáig. – Udari Pow kapitány, köszönjük, hogy megmentetted az életünket.

– Nem úgy mondom, hogy szívesen, hanem inkább úgy, hogy azt nem érdemlitek, hogy a Concord markában kössetek ki.

– Sajnos egyik társunk ott kötött ki.

– Tudom, Mei Gron – sóhajtott Udari. – Sajnos érte nem tudunk tenni semmit.

– Nem tudjuk kiszabadítani valahogy?

Udari a fejét rázta. – Nem. Úgy vélem őt a legveszélyesebb bűnözők számára fenntartott helyek egyikére szállították.

– Hova?

– HighSec lāvabolygó. Az izzó lyuknak nevezik. Senki nem került ki onnan még élve. Emlékszem, hogy mikor a CESZ megkezdte a toborzásokat, még ők is kihagyták ezt. Ezért mondtam, hogy sajnálom. Neki vége.

Slon lehajtotta a fejét. Udari pedig a vállára tette a kezét. – De ti itt vagytok. Egy darabban. – Mosolygott.

– Mei Rufyhoz állt leginkább közel. Sajnálom Meit is, de Rufyt is.

– Értem – bólogatott Udari. – Tegyétek túl magatokat rajta!

– Megpróbálok, de mondom, nem nekem lesz igazán nehéz – ezzel fejével Rufy felé intett, aki Kiex zokogását úgy próbálta megállítani, hogy arcához nyomta a sajátját és így suttogott neki vigasztalóan.

Slon megint meglepődött Rufyn. Az elmúlt öt napban ellenségesen viseltettek egymás iránt, a harmadik naptól kezdve pedig egész jó barátnők lettek. Rufynak elkélt némi segítség a felnőtte válás folyamatában, de most egészen máshogy nézett ki a dolog.

A lány felállt Kiex mellől, sikerült megvigasztalnia. A plafon felé fordította fejét, és egy gondterhelt sóhaj hagyta el száját. Ekkor megpördült és Udarihoz szólva meglepő kiállással, elhatározottsággal kérdezett valamit.

– Udari Pow kapitány! Kérdezem, hogy velünk tartotok-e a következő akciónkra? – Rufy összehúzta szemeit.

A férfi kellően meglepődött és hirtelen nem tudott dönteni. Társaira nézett, akik egyetértésük jeléül bólintottak egy nagyot, közben le sem vették szemüket Rufyról, mert úgy állt, mint aki bármelyik pillanatban nekiront valakinek.

– Veletek tartunk – mondta Udari, terpeszállást vett fel, kezét katonásan háta mögé rejtette, és várta, hogy Rufy elmondja, milyen akcióra gondolt.

– Köszönöm Udari! – Bólintott a lány.

Ezt követően elmagyarázta terveit a jövőre nézve, a mellette álló tagok pedig eltátották szájukat döbbenetükben. Ennek két oka volt: egyik maga az akció, melyet Rufy percek alatt kitalált, a másik pedig, hogy a történések, a határozottság, valamint az elszántság egyetlen dolgot jelentett. Azt, ami a lányban lezajlott az elmúlt öt napban, azt, hogy a beültetett emlékei milyen gyorsan álltak össze valóságos tapasztalattá.

Ugyanis Rufy kétséget kizáróan úgy viselkedett, mint aki...

...felnőtt...

EPILOGUS

Három hét múlva egy HighSec állomás mélyén...

Egy páncélos alak fölött vágott bele a védekező egységek által kilőtt lézersugarak egyike. Az alak testhez simuló, fekete, ruganyos, mégis ellenálló öltözetén és sisakján úgy csillantak meg az állomás fényei, mintha maga a páncél felszíne vetítette volna ki ezeket. A sisak szemgödrei enyhe zöld színben irizáltak, belül pontos harci adatokat jelenítve meg.

A páncélos fedezékbe húzódott, majd intett társainak. Mint valami egyenruha, ők maguk is ugyanilyen öltözetet viseltek.

Egyikük egy gránátot hajított a fedezékbe bújó védelmi erők felé, ami meglepő módon saját kis meghajtóit aktiválta, befordult egy sarkon és a fedezék mögött robbant.

Az állomáson már fültépően visított az általános riadó szirénája, de a támadók tudták, hogy a fő csapatok messze járnak innen. A támadás részeként történt némi elterelés és most tiszta volt az út a célterületig...

– Tiszta! – kiabálta Udari. – Most!

Meglódultak. Mind a hatan itt voltak. Udari, Nassy, Leyx, Slon, Rufy és Kiex.

Kikapcsolták az erőterfalakat, majd körbevették a vastkos zsilipajtót.

– Háromra nyitok – mondta Udari. – Három, kettő, egy, nyitás!

A zsilip sziszegve húzódott be a két oldalsó falba és látni engedte a mögötte lévő termet, ami egy kutatórészleg volt.

Berohantak és a riadószirénák felhangzása óta adatkristályokat menekítő kutatók közé lóttek. Kettőt máris leterítették, a többi eldobta a keze ügyében lévő leolvasókat, és menekülni próbáltak.

Hagyták futni őket, közben Udari levette a sisakját.

– Kábé három percünk van. Gyerünk, keressétek!

A kutatórészlegben különféle biológiai kísérletek eredményeit tárolták, melyek közül kettőért jöttek. Pontosabban ez nem is eredmény volt, hanem valami más...

Két percen belül megtalálták. Először Rufy kiáltott fel. – Megvan az első.

– A második is – tette hozzá Kiex.

– Oké, kifelé, nyomás vissza a javítózsiliphez. Kint vár a Vagabond-unk.

Visszatették a sisakot a fejükre, majd rohanva közelítették meg a belső közlekedőfolyosókat. A két kocsit még mindig itt parkolt, senki nem járt erre. Bepattantak, majd kilóttek a jelzett szekció felé.

Kis idő múlva a hajóba szálltak, majd elrepültek, jó messzire, végül pedig a naprendszer is elhagyták...

Húsz perc elteltével a hídon gyűlt össze mindenki.

– Sikert! Tehát ezek azok? – kérdezte Udari.

– Igen – bólogatott mosolyogva Rufy.

– Te Rufy – mondta neki gyanakodva Kiex. – Akkor most mond el, hogy miért is akartad ezt az egészséget!

– Azért, mert a Concord-dal már nekem is akadt némi elszámolni valóm. Én magam nem tudok sokat tenni velük. De ők igen...

Ezzel kezeiben dobálni kezdte két olyan személy DNS mintáját, akiket a Concord sosem fog elfelejteni...

Egyikük Trondam Rei...

A másik pedig a rettegett Aylar Bren...

VÉGE